

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARX GIRL

— T L S W A N —

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MARX KIZI

TL SWAN

İÇİNDEKİLER

T L Swan'ın Kitapları

Zaman Çizelgesi Teşekkür

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

EPİLOG - Marx Kızı

BOOKSBYTL Swan

Stanton Adore

Stanton Koşulsuz

Stanton Tamamen Stanton

Bliss

Beni Bul Alastar

Oyun Boyunca

Dr. Stantons Sonsöz

TIMELINE

Marx Girl Tek Başına

Bu zaman çizelgesi, bu hikayenin diğer karakterlere göre nerede olduğunu bilmek isteyenler içindir.

JOSHUA VE NATASHA

Stanton Adore
Stanton Koşulsuz
Stanton Tamamen
Stanton Bliss

ADRIAN - ON SEKİZ AY SONRA

Anastas (henüz yayınlanmadı)

BRIDGET VE BEN - BEŞ YIL SONRA

Marx Girl

CAMERON STANTON - ON YIL SONRA

Dr. Stanton
Dr. Stantons Sonsöz

Bu kitap bir kurgu eseridir.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright 2018 by T L Swan

ISBN: 9780646921839

Tüm hakları saklıdır

AKNOWLEDGMENTS

Muhteşem beta ekibime, Annem, Vicki, Am, Rachel M, Lisa K, Lisa D Nadia, Jane, Nicole, Rachel ve Kellie.

Hepinizin işi ne kadar da zor!

Sadece kitaplarımı salyangoz hızında, bölüm bölüm yazarken okutmakla kalmıyorum... aynı zamanda aynı hikâyenin en az üç versiyonunu okumak zorunda kalıyorsunuz. Aynı olay örgüsü ama farklı teslimatlar.

Bildiğiniz gibi, yazdıklarımın asla mutlu olamıyorum, bu yüzden devam ediyorum ve mutlu olana kadar tekrar tekrar yazıyorum.

Asla şikayet etmezsin, asla sızlanmazsın.

Sabırlı, destekleyici ve nazıksınız ve çok ama çok seviyorsunuz.

Sizin geri bildirimleriniz ve dürüstlüğünüz sayesinde bu şekilde yazabiliyorum. Benim için yaptığınız her şey için teşekkür etmek yeterli değil, ama yine de teşekkür ederim.

Reklamcım Linda'ya ve Forward PR ekibine

Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Vic'e, benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim.

Beni daha iyi yapıyorsun.

Yüz kitap ailem Kuğu Takımı'nda arkadaş olan güzel okurlarıma.

Siz kızlar beni her gün güldürüyor ve bana evim diyebileceğim güvenli bir yer veriyorsunuz.

Muhteşem inceleme ekibime

Siz kızlar harikasınız... Bunu söylemeye gerek yok.
Bu yazarlık işinde yolumu bulmama yardımcı olduğunuz için
teşekkür ederim. Hepiniz çok takdir ediliyor ve seviliyorsunuz.
Kitaplarımdan birini okuyan her bir kişiye. Hayallerimi
gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim.
Suç ortağıma, yani hub'ıma,
Geçen yılki desteğiniz çok iyiydi. Çok iyiydi. Seni
her zamankinden daha çok seviyorum. Ve üç güzel
çocuğuma,
Sen benim
sebebimsin. xoxoxox

GRATITUDE

Minnettar olma niteliği; nezaket için takdir göstermeye ve nezakete karşılık vermeye hazır olma.

Teşekkür ederim.

PROLOJE

KAMALA

"**D**Bana beni istiyormuş gibi bakma... istemiyorsan bakma," diye mırıldanıyorum sessizliğin içinde.

Arkasına yaslanıyor ve pantolonunun içinde kendini yeniden ayarlıyor. Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor ama bana cevap vermiyor.

Şişme yatağa uzanıp beyaz ipli bikininle havuzun etrafında yüzerken su etrafımda tur atıyor. Güneş yeni batıyor ve herkes akşam yemeği için hazırlanmak üzere ortadan kayboluyor.

Yalnızız.

Havuz kenarındaki şezlongundan gözleri bana kilitlenmiş. Bana bakmaya, beni arzulu gözlerle izlemeye hakkı yok.

Ama öyle.

Ve hala hoşuma gidiyor.

Ben kız kardeşimin ailesinin koruması ve güvenlik şefi.

Aramızdaki şeyler en hafif tabirle zor.

Aramızdaki çekimin gerçekleşmemesi gerekiyordu ama yasak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Kumral saçları, bal-kahverengi gözleri ve iri, kaslı fiziğiyle bir metre otuz santim boyundaki bu adam, eski bir asker olmanın yan ürünü.

Ben Statham müthiş bir adam.

Uzun süren bakışlarından, bana baktığında cinsel organımın derinliklerindeki sıkışma hissinden, gece geç saatlerde odama gizlice girdiğinde için için yanan ateşten...

Hikâyemiz altı ay önce, kız kardeşim Natasha'nın o zamanki erkek arkadaşı Joshua Stanton ile ilişkiye girmesiyle başladı.

Ben her zaman Tash ile birlikteydim, Ben de her zaman Josh ile birlikteydi. Koşullar sayesinde bir araya geldik. Tanıdıklar ve daha fazlası değil.

Kalabalığın arkasındaki güçlü adamdı, herkesi izliyordu.

Onu izlemekle meşguldüm.

Dünyanın geri kalanı sevgili kız kardeşim ve Joshua'nın filizlenmekte olan ilişkisine odaklanmıştı.

Bu çekime karşı koymaya odaklanıyordum ama ona olan çekimim gün geçtikçe artıyordu.

Kahkahalar sohbete, sohbetler uzun bakışmalara, uzun bakışmalar da tüyleri diken diken etmeye dönüştü, ta ki bir gün mutfak kilerinde olana kadar.

Ben beni öptü.

Hayatımda yaşadığım en mükemmel öpücüktü.

Tatlıydı, seksiydi ve varlığından bile haberdar olmadığım bir tutku dünyasının kapılarını açtı.

Üç hafta boyunca fırsat buldukça öpüştük, ta ki bir tutku anında, o gece herkes uyuduktan sonra odama gelmesini isteyene kadar.

O yaptı.

Aşk yaptık. Masalsı bir aşk.

Yarattığımız mükemmellik altı hafta boyunca devam etti, ta ki trajedi ailemizi vurana kadar. Güvenlik şefi olarak Ben kendini suçladı ve benden uzaklaştı.

Ona en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda destek olmak için yanımda değildi.

O zamandan beri pek konuşmadık.

Ve şimdi burada, Kamala, Tayland'da bir aile tatilindeyiz. Ona karşı hislerim değişmedi.

O hala güvenlik şefi. Ben hala patronunun baldızıyım.

Ama ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk etti ve bunu yakın zamanda unutmayacağım.

Gözlerimiz kilitlendi.

"Neden seni istemediğimi düşünüyorsun?" diye fısıldıyor ağır Güney Afrika aksanıyla.

Kaşlarımı çatıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Sonunda, "Öyle mi?" diye cevap veriyorum. Doğru cevabı nasıl vereceğini düşünerek birasını yudumluyor.

Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken parmaklarımı altımdaki suda gezdiriyorum.

Bize neler olduğunu bilmiyorum ama böyle hissetmeye dayanamadığımı biliyorum.

O bana ihtiyacım olan cevapları vermeden devam edemem. O gerçek duygularını göstermeyen güçlü bir adam, ama bize ne oldu? Tutkulu aşıklardan, bir konuşma bile yapmadan bir hiç olmaya nasıl geçersiniz?

Kavga yoktu, tartışma yoktu. Sadece sessizlik.

Soruma cevap vermiyor. Bakışları benimkileri tutarken çenesi sıkılıyor. Gözlerim onu arıyor.

Onun nesi var böyle? Yalvarmamı mı istiyor?

Cevap ver, lanet olası.

Şişme yataktan inip havuzun merdivenlerine doğru ilerliyorum. Sohbeti bitiren ben olmak istiyorum, tersi değil.

Kimi kandırıyorum ki?

Bu konuşmadaki tek kişi benim. Yavaşça havuzdan çıkıyorum ve onun aç bakışları vücudumda geziniyor. Belime sarmak için eğilip havlumu alıyorum ve son bir kez daha bakarak içeri giriyorum.

Sorunlarımızı ele almayı reddetmesi beni çileden çıkarıyor.

Bu beni incitiyor ve paylaştığımız her şeyin bir yanılsama olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Güçlü olduğunu biliyorum. Konuşkan biri olmadığını biliyorum. Ama kollarındaki o geceler şefkat ve sevgiyle doluydu.

Nerede o adam?

Çünkü onu geri istiyorum.

Gece saat 1'de karanlıkta uzanıyorum. Okyanusun sesi odaya yayılıyor ve yumuşak bir esinti vücudumu sarıyor. Her zamanki gibi Ben Statham'ı ve onun güzel vücudunu düşünerek kendime işkence ediyorum. *O şimdi nerede? Uyuyor mu?*

En son birlikte olduğumuzda ona onu sevdiğimi söyledim. Bunu hiç istememiştim ama elimde değildi. Orgazmın etkisiyle yumuşamış ve duygusallaşmışım ve kelimeler ağzımdan kaçırverdi.

Bu yüzden mi kaçtı?

Derin bir nefes alıp tavana bakıyorum ve birlikte geçirdiğimiz o son geceyi on bininci kez gözden geçiriyorum.

Birlikte geçireceğimiz son gece olacağını bilseydim daha fazlasını yapardım, daha fazlasını söyledim, kalması için her şeyi yapardım.

Kapı açıldı ve ben yuvarlandım. Kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Ben," diye fısıldıyorum.

İçeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor, elleri iki yanında kenetlenmiş. Gergin görünüyor.

Onu izlerken seyreltilmiş ışığa doğru kaşlarımı çatıyorum. "Seni görmek istedim," diye fısıldıyor.

Kıpırdamadan yatıyorum. Bu sefer konuşmayı o yapabilir.

"Sana seni istiyormuşum gibi bakıyorum..." Duraklıyor ve ellerini iki yanında kenetliyor. "...çünkü ben biliyorum," diye fısıldıyor.

Kaşlarımı çattım.

"Seni ne kadar çok istediğimi ya da uzak durmanın benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin Bridget."

"O zaman neden? Bunu bize neden yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

Yatağın kenarına oturuyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor, başparmağı alt dudağımın üzerinde hafifçe gezinirken gözleri ay ışığıyla aydınlanmış odada benimkileri arıyor. Tereddüt ediyor ve sanki acı çekiyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Ben sandığın kişi değilim."

Dirseğime dayanarak doğruluyorum ve onu izlerken kaşlarımı çatıyorum. "Evli misin?" Fısıldıyorum. Oh, hayır. Kalbim küt küt atmaya başlıyor. Güney Afrika'da bambaşka bir hayatı var, değil mi? Evde onun için neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Başını sallıyor ve yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Hayır, evli değilim." Kaşlarını daha sert çatıyor ve eğilip beni usulca öpüyor. "Ama sana kalbimi veremem."

Gözlerim yaşla doldu.
Başımı sallar. "Lütfen..." Duraklıyor. "Seni sevdiğimi bil Bridget."
"Ben," diye fısıldadım. "Neler oluyor? Konuş benimle."
Eğilip dilini dudaklarımın arasında hafifçe gezdiriyor ve ben gözyaşlarımla savaşmak için yüzümü buruşturuyorum.
Yine orada, ona onu sevdiğimi söyleme dürtüsü. Bu adam beni çok zayıflatıyor.
Doğruluyorum ve kollarımı geniş omuzlarına doluyorum. Yavaşça öpüşüyoruz ve uyarılmamın artmaya başladığını hissediyorum.
"Veda etmeye geldim," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Ne?"
Gözlerim yine onunkileri arıyor. "Ama dedin ki-"
Sözümü kesti. "Olmamı istediğin kişi olamam Bridget."
"Evet, yapabilirsin, Ben. İstedğim kişi sensin," diye fısıldıyorum öfkeyle. Lanet olsun, bu gizlice dolaşma işinden nefret ediyorum. Sesimi bile istediğim gibi yükseltmemiyorum.
Yüzümü incelerken başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Benim bir geçmişim var Didge, seni asla yakalamasını istemediğim bir geçmiş. Bunu hayatına sokmayacağım."
Başımı salladım. "Sen neden bahsediyorsun? Hepimizin bir geçmişi var. Bunu birlikte çözebiliriz, Ben."
"Hoşça kal Bridget," diye fısıldıyor üzüntüyle, sonra ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben bileğini tutuyorum.
"Hayır. Gitme," diye yalvarıyorum kontrolümü kaybederken. "Beni bırakma. Seni seviyorum."
Eğildi ve beni nazikçe öptü. "Beni sevgiyle hatırla, meleşim."
Gözyaşlarımla arasından ona bakıyorum. "Seni seviyorum,"
diye fısıldıyor.
Birden paniğe kapıldım. "Gitme," diye yalvarıyorum. Karanlıkta bana bakıyor.
Başımı sallıyorum, dayanamıyorum. Daha fazla zamana ihtiyacım var. Kalmasını sağlamak için daha fazla zamana ihtiyacım var. "Bir kez daha," diye fısıldıyorum. "Bana düzgünce veda et."
"Bridget," diye nefes alıyor.

"Ben, burada sadece ikimiz varız." Dudaklarını usulca öpmek için onu aşağı çekiyorum. "Eğer bana veda etmek istiyorsan, bunu yapman gerektiği zaman yap. Bu gece seni bırakmaya dayanamam." Sesim acıyla çatlıyor.

"Bebeğim, şşş." Saçlarımı alnımdan geriye doğru süpürürken ve yüzümü incelerken beni sakinleştiriyor. "Her şey yoluna girecek."

"Beni terk ediyorsan nasıl her şey yolunda olabilir?" Gözyaşlarımın arasından fısıldıyorum.

Beni kollarına alıyor ve birbirimize sıkıca sarılıyoruz; o kadar sıkı ki onu bırakırsam kopacaktım gibi geliyor. Belki de bırakırım.

Beni öperken dudaklarına karşı "Sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum. Dili benimkiyle dans ederken eli kalçamın üzerinde geziniyor ve onu kuvvetle sıkıyor.

"Bridget," diye mırıldanıyor ve kendisiyle içsel bir savaş verdiğini anlıyorum.

Beni istiyor ama bunun yanlış bir şey olduğunu düşünüyor.

Ama Ben'le sevişmek asla yanlış olamazdı ve bu sonuçlarla yarın yüzleşeceğim. Yavaşça doğruluyorum ve beyaz ipek geceliğimi omuzlarımdan kaydırıp yere atıyorum. Gözleri açlıkla göğüslerime kayıyor. Arkama yaslanıyorum ve sessiz bir davet olarak bacaklarımı açıyorum. Gözleri soluk pembe külotumun kasıklarına düşüyor.

Gözleri kararıyor ve dili alt dudağının üzerinde gezinmek için dışarı fırlıyor.

Oh... beni istiyor, tamam.

Elimi göğsümün üzerinde gezdirip sıkıyorum. "İçime girmeyeli altı hafta oldu, Ben." Sırtımı yataktan kaldırıyorum. "Sensiz bir ana daha dayanamam."

Kaşlarını çatıyor ve son direncinin de uçurumun kenarında sallanmakta olduğunu görüyorum.

"Doldur beni, koca oğlan. Seni asla unutmayacağımdan emin ol."

Gözleri uyarılmışlıkla titrerken çenesi kenetleniyor ve tişörtünü başının üzerinden çıkarmak için hızlı bir hareketle ayağa kalkıyor.

Gözlerim kalın, geniş göğsünün üzerinde geziniyor; göğsünün üzeri siyah kıllarla kaplı. Kolları kocaman ve karnındaki tüm kasları görebiliyorum. Kot pantolonunun içinde kaybolan belirgin V kasları beni esir alıyor. Gözlerimi onun mükemmel yüzüne dikiyorum ve kalbim göğsümde taklalar atıyor. Dünyadaki en güzel vücuda sahip.

Dünya... ama benim sevdiğim onun ruhu. Bana birini gerçekten sevmenin nasıl bir şey olduğunu gösteren baskın alfa erkeği.

Biri tarafından başka hiçbir şeyin önemli o l m a d ı ğ ı kadar derinden sevmek ve hayranlık duymak nasıl bir duygudur?

Vücudumun neye ihtiyacı olduğunu benden daha iyi biliyor ve kot pantolonunu bacaklarından aşağı kaydırırken yatakta kıvranıyorum. Ağzım kuruyor.

Lanet olsun. O bir tanrı.

Kalın, sert aleti bacaklarının arasında ağır ağır sallanıyor ve gözleri benimkileri tutarken eline alıp üç kez okşuyor.

"Bunu istiyor musun Bridget?" diye fısıldıyor kendini okşarken.

Ağzım kururken başımı sallıyorum, gözlerim ucundan damlayan ön boşalmaya sabitleniyor. *Siktir, evet.*

"Buraya gel ve beni em. Seni asla unutmayacağımdan emin ol."

Gözlerimiz kilitleniyor ve bana gördüğüm en iyi 'gel beni becer' bakışını atıyor.

Birdenbire çaresiz kaldım. Onu memnun etmek için çaresizim. Kalmasını sağlamak için çaresizim.

Dizlerimin üzerinde ona doğru ilerliyorum ve onu ağzımın derinliklerine alıyorum. Keskin bir şekilde nefes alıyor.

Elleri başımın arkasına düşerken "Aferin kızıma," diye nefes alıyor.

İçim erimeye başlıyor ve onun etrafında inliyorum. Kendini derinlere itiyor -çok derinlere- ve gözleri zevkle kapanıyor. Öğürme refleksimi engellemek için konsantre olmam gerekiyor.

Lanet olsun. Onu felakete sürüklemek dünyada en sevdiğim şey.

Ritim tuttururken tıslıyor, saçlarımı elleriyle sıkıca kavırıyor.

"Siktir, siktir, siktir," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Hoşuna gitti mi bebeğim?" Onun etrafında fısıldıyorum.

Gözleri tahrikle parıldıyor. "Buna... bayıldım," diye pantolonunu indiriyor. Tenini bir ter tabakası kaplıyor ve bu beni daha da heyecanlandırıyor.

Kontrolünü kaybediyor ve beni yatağa fırlatıyor. Yüksekte zıplıyorum ve sonra külotumu aşağı kaydırıp havaya, yatağın dışına fırlatırken üzerimde.

Dudakları göğüslerimin üzerinde geziniyor ve onları teker teker emmek için ağzına alıyor. Emişi o kadar sert ki yüzüm

Acı içinde kıvranıyorum ve sırtım yataktan kalkıyor.

Bana yaptığı şey bu.

Beni o kadar azdırıyor ki, sert davranması için ona yalvarıyorum, sanki onun altında evcilleştirilmesi gereken çılgın bir hayvanmışım gibi.

Kontrollü.

Dudakları aşağı iniyor... ve daha aşağı... nefesimi tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Aman Tanrım, bu konuda inanılmaz.

Kral.

Dili etimde geziniyor ve bacaklarımı kavrayıp yatağa doğru itiyor. "Aç kapıyı," diye homurdanıyor karanlık gözleri benimkileri tutarken. İç uyluğumu şefkatle öpüyor.

Bu çok fazla, çok yoğun, çok samimi. Başka tarafa bakıyorum. "Beni izle Bridget," diye emrediyor.

Gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum.

"Dilimin kremi yalamasını ve bu güzel küçük amcığı dans ettirmesini izle." Dudaklarını yalıyor ve beni tekrar emiyor. Yüzündeki saf zevk ifadesi beni kızartıyor.

Kasılmaya başladım. Tanrı aşkına. Bir adam nasıl bu kadar ateşli olabilir?

Klitorisimi ısırtıyor ve başımı arkaya atıp aceleyle boşalıyorum.

Tanrı aşkına, iki dakika dayandım.

Beni yalarken gülümsüyor ve sonra önce bir bacağımı, sonra da diğerini omuzlarının üzerine kaldırıyor. Keskin bir hareketle, Ben eve derinlemesine çarpıyor.

"Ben!" Haykırdım.

"Seni yakaladım bebeğim," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı ve üzerime uzanıyor.

Sonra beni öpüyor, yumuşak, şefkatli ve... Tanrım.

Bu bitemez. Sahip olduğumuz şey asla bitmeyecek kadar iyi.

Sanki duygularımı hissetmiş gibi, yüzü benimkine karşı acıyla buruşuyor ve beni biraz daha yakın tutuyor.

Vücudu benimkine sürtünmeye başladı. Uzun, yavaş ve derin. Gözlerimiz kilitlendi ve lanet olsun, bu hayatım boyunca yaşadığım en iyi seks.

Kimi kandırıyorum ki?

Ben'le geçirdiğim her an hayatımın en güzel anları. Adam t a m bir aşık.

Birbirimizi içimize çekerken terler üzerimizi kaplıyor.

"Şimdi..." diye fısıldıyor, hızla yaklaşan doruk noktasını hissederek. "Şimdi boşalmalısın." Hızını artırıyor ve ben onun etrafında kenetleniyorum.

Ben tavana gülümserken o gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve başını boynumun derinliklerine gömüyor.

Bunu hemen unutmayacaksın, koca oğlan.

Pompalaması gittikçe sertleşiyor, derinleşiyor, hızlanıyor ve ben düşmeden önce onun etrafında kenetleniyorum.

"Ahh..." Nefes alıyorum.

Gözyaşlarımı durdurmak için gözlerimi kapatıyorum. İçime boşalırken i n l i y o r .

Uzun bir süre öpüşüyoruz. Yumuşak ve şefkatli ve vücudu hala benimkinin içinde, yavaş pompalarla kendini yavaşça boşaltıyor.

"Seni seviyorum Ben," diye fısıldıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye nefes alıyor başını yanağıma yaslar. Bir an duraksıyor. "Bu yüzden seni terk etmek zorundayım."

Hızlı bir şekilde vücudumdan çıkıyor.

Ne? Doğrudum. Hayır. "Neden bahsediyorsun?" Fısıldıyorum. "Bunu çözebiliriz."

Gözleri benimkileri arıyor. "Bu bir veda Bridget; bunu olduğundan daha zor hale getirme."

"Ben..." Fısıldıyorum. Vücudum az önce yediği dayaktan dolayı hâlâ zonklıyor.

Kıyafetlerini giyiyor ve ben sessizce izliyorum.

Gitme. Lütfen, gitme.

Son bir öpücükle ayağa kalkıyor ve arkasına bakmadan odamdan çıkıyor.

Arkasından kapandıktan sonra kapıya

bakıyorum. Hayır. Lütfen, Tanrım.

Bu öylece olmadı.

Umutsuzluk beni

dolduruyor.

Bir topun içine kıvrılıyorum. Kalbim göğsümde fiziksel olarak ağrıyor ve ağlıyorum.

BRIDGET

BEŞ YIL SONRA

Iarka koltuktaki sevgili kız kardeşime gülümsüyor ve elini sıkıyorum. "Tanrım, seni görmek çok güzel," diye fısıldıyorum.

Tash hüzünle gülümser. "Gerçekten öyle."

"Amerika'ya gitmeyeli ne kadar oldu?" Abbie kaşlarını çatar.

"Beş ay." Natasha derin bir nefes verirken iç geçiriyor. "Ama unutma, Şükran Günü'nde bize geleceksin."

Abbie dudak parlatıcısını yeniden sürerken, "Bizi durdurmaya çalış," diye mırıldanıyor. Kompakt aynadaki yansımasını incelerken dudaklarını yuvarlıyor.

Natasha'nın arabasının arkasında çocuklarla buluşmak üzere bir kokteyl bara gidiyoruz. Kız kardeşim Natasha, kocası Joshua ve çocuklarıyla birlikte beş yıldır Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşıyor ve şimdi yarınki aile düğünü için Avustralya'nın Sidney kentindeki evine geldi. Eve döndüğü için o kadar heyecanlıyım ki bütün hafta uyuyamadım.

En iyi arkadaşımız Abbie, Natasha'nın önde oturan iki güvenlik görevlisiyle birlikte bizimle birlikte. Max arabayı kullanıyor, Anton da yolcu koltuğunda.

Natasha'nın kocası Joshua, büyük başarılarla imza atmış bir uygulama geliştiricisidir. Yaşadıkları onca şeyden sonra onun ve çocuklarının etrafında güvenlik gülünç derecede yüksektir.

Tash ellerini abartılı bir hareketle havaya kaldırır. "Peki, bana her şeyi anlat. Ne kaçırdım?"

Omuz silkiyorum. "Şey..." Abbie'ye baktım. "Bilmiyorum."

"Yeni erkek arkadaşınla tanışmak için sabırsızlanıyorum, Didge." Tash gülümsüyor. Ben de gülümserim. Herkes bana Didge der. Bridget'in kısaltması.

"Ben de senin onunla tanışman için sabırsızlanıyorum. Yarın düğüne geliyor." Gururla gülümsedim.

"Harika." Tash ışınlanır.

"Eric..." Abbie duraklar ve mükemmel benzetmeyi düşünürken gözlerini kısar. "Ondan nefret edeceksin, Tash." Sırıttırıyor.

Ağzım açık kalıyor ama geniş gülümsememe engel olamıyorum. "Yapmayacaksın." Lanet olası Abbie ve onun fazla dürüst fikirleri.

"Will de," diye tersledi Abbie. "Onunla tanışana kadar bekle. Bridget'e bakmaktan çok aynaya bakarak vakit geçiriyor. Kendini Starsky ya da Hutch falan sanıyor."

Natasha'nın gözleri soru sorarcasına bana kayıyor.

"O kadar da kötü değil." Gülüyorum. "Ve evet, o bir polis... ve çok seksi, yani sevilecek çok şeyi var. Fikirlerini kendine sakla Abs. Lütfen steroidli bir gorille çıktığını unutma. Tam olarak yargılayamazsın."

Natasha ve Abbie gülüyorlar ve ben kafamı kaldırıp Max'in dikiz aynasından sırtıttığını görüyorum.

"Evet, o goril bir hayvan. Gorillerden çok hoşlanıyorum." Tash ve ben sırtıtıyoruz çünkü Abbie tam bir sürtük; iyi niyetli, kendine güvenen bir sürtük.

itiraf etti, sürtük. Erkekleri ve seksi seviyor ve süper çekici bekar bir kadın olmanın tüm avantajlarından yararlanıyor. Saçları uzun ve altın sarısı ve utanmadan sergilediği tekmeleyen bir vücudu var.

Tanıştığı her erkeği avucunun içine alıyor. Onun mantrası *erkek arkadaş yok, bağ yok... sadece eğlence*.

Ve çok eğleniyor. Dürüst olmak gerekirse, bu enerjiye nasıl sahip olduğunu bilmiyorum. Çok fazla iş gibi görünüyor.

Araba durmadan önce yavaşça sürünüyor ve hepimizin buluşacağı bara gitmek için dışarı çıkıyoruz.

Joshua, Cameron, Scott ve Adrian bir masada oturuyorlar ve biz de onlara doğru ilerliyoruz.

"Didge!" Cameron beni kafamdan kavrarken sesleniyor. Gülüyorum ve hepsini yanaklarından öpmek için masaya doğru ilerliyorum.

"Hepinizi görmek çok güzel. Önce bir içki alacağım, sonra hemen dönerim." Gülümsedim.

Bara doğru yürüyorum, ailem evde olduğu ve bu çok iyi hissettirdiği için vızıldayarak.

Harika bir hafta sonu geçireceğiz. Yarın hepsi Eric'le tanışacak ve her şey plana uygun gidiyor.

"Merhaba Bridget," diye tanıdık bir ses geliyor arkamdan.

Telaşla dönüyorum ve sonra şokla geri çekiliyorum.

Yüce Tanrım.

Yüzümden kan çekiliyor.

"Ben?" Fısıldıyorum. Etrafındaki herkesin üzerinde yükseliyor ve sanki bedenim onun sahip olduğu gücü fark etmiş gibi, hemen zayıflıyorum.

Bir süre ona bakıyorum, gördüklerimi algılamaya çalışıyorum ve kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. "Ben?" Başımı sallamadan önce kaşlarımı çatarak tekrar söylüyorum. Pekala, indir beni. "Ne..." Söyleyecek sözüm yok. "Burada ne yapıyorsun?"

Bakışları vücudumda geziniyor. "Senin için buradayım." Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Beni duydun."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Benimle dalga mı geçiyor? "Sydney'e kadar onca yolu beni görmek için mi geldin?" Alaycı bir şekilde soruyorum. Çok komik, çünkü bu salak beni beş yıldır aramadı bile.

Arkadaş grubuma bakıyorum ve kollarımı savunmacı bir şekilde önümde kavuşturuyorum. "Zahmet etmenize gerek yoktu," diye çıkışıyorum.

Seksi bir şekilde gülümsüyor ve ben gözlerimi kısıyorum. *Şimdi şirinlik yapma, göt herif.*

Seni çoktan aştım.

"Buraya gelmem için davet aldığında ilk sorduğum şey 'Bridget gidiyor mu' oldu. Arayı kapatmak ve nasıl olduğunu görmek istedim. Uzun zaman oldu." Gözleri dudaklarıma kayıyor ve bu beni rahatsız ediyor. *Bana öyle bakma.*

Gözlerim dehşetle açıldı. "Düğüne mi geliyorsun?" Kekeliyorum.

Kaşını kaldırıyor. "Bu sabah özellikle bunun için geldim." Masamıza doğru bir bakış atıyor. "Stan, Cam ve Murph'le birlikteyim. Tabiri caizse bir buluşma."

Beynim ayak uydurmaya çalışırken ona bakıyorum.

Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu hafta sonu yeni erkek arkadaşımı herkesle tanıştıracam. Uzun zamandır görmediğim eski sevgilimin bu işe karışmasına gerek yok.

Lanet olsun.

Bu çok tipik. Kahretsin.

Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Bunun sorun olup olmadığını anlamak için önce bana sormalıydın."

Gözlerim siyah tişörtünün altındaki geniş göğsünde geziniyor ve sonra kendimi doğru yerlere tam oturan solmuş mavi kot pantolonuna bakarken buluyorum. Güçlü kolları daha fazla dikkat çekmek için çığlık atıyor ama ben teslim olmayı reddediyorum ve gözlerimi hızla kaçırıyorum.

Neden bu kadar güzel olmak zorunda? Bu çok sinir bozucu. Şimdiye kadar kel, şişman ve çirkin olması gerekirdi.

Arsızca gülümsüyor. "Peki öyle mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Ne?"

"Burada olmam sorun olur mu?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

"Hayır." Sinirle saçımı omzumun üzerinden savuruyorum. "Aslında değil. Geldiğin kayanın altına geri dönmelisin."

Sırıttıyor ve bana çok iyi mükemmelleştirdiği o arsız bakışını atıyor. Etrafıma bakarken terlemeye başlıyorum.

Şimdi ateşli olmanla başlama. Sıkıntıyla nefes veriyorum çünkü bu saçmalığa ihtiyacım yok. Kot pantolonuma ve omzu açık, dökümlü krem rengi üstüme bakıyorum. Neden bu gece daha seksi bir şey giymedim? Kırmızı elbiseyi giymem gerektiğini biliyordum.

İçimden kendimi tekmeliyorum. *Kes şunu!*

Ne giydiğin kimin umurunda? Ben pisliğin teki, senin bir erkek arkadaşın var ve bu tam bir felaket.

Koyu renk gözleri tekrar dudaklarıma odaklanıyor ve midemin çukurundaki sinirlerin kaynamaya başladığını hissediyorum.

O bakışı hatırlıyorum.

"Ne olacak?" diye sorar barmen.

Bara doğru eğildim. "Üç margarita alabilir miyim lütfen?"
Gülümsüyorum.

Burada sık sık gördüğümüz sevimli barmen servis yapıyor.

Dostça bir gülümsemeyle göz kırıyor ve içkilerimizi hazırlamak için dönüyor.

Ben etrafımda dolanıyor ve tam arkamda duruyor. Yakın... çok yakın... ve onun sert vücudunun benimkine sıkıca oturduğunu hissediyorum. Sıcak ve sert.

Vücudum gümbür gümbür atmaya başlarken gözlerimi kapatıyorum.
Sadece dar bir alan, hepsi bu. Bir dakika içinde hareket edecek,
diyorum kendime. Neden vücudu bu kadar güç yayıyor?

Biri bizi arkamızdan itiyor. Vücudu benimkine doğru kuvvetle itilirken eli kalçama düşüyor.

Eğildiğim yerden aceleyle kalkıyorum.

"Vay canına bebeğim," diye fısıldıyor arkamdan kulağıma. Vücudu benimkine sımsıkı sarılmış durumda ve eli hâlâ kalçamda, dudakları kulağımda.

"Ben," diye anons ediyorum bara doğru bakarken. "Seni camlamadan önce elini kalçamdan ve dudaklarını kulağımdan çek."
Kıkırıyor ve nefesinin boynuma değdiğini hissediyorum.
"Gördüğüm kadarıyla hâlâ o iğneleyici espri anlayışına sahipsin."

Cevap vermek istiyorum, *bahse girerim hala o büyük güzel penisin vardır*, ama kendimi durduruyorum.

Yaklaşıyor ve dudakları tekrar kulağıma değiyor. "Seni görmek güzel, Bridget. Bana karşı çok iyi hissediyorsun."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. *Yüce Tanrım.*

Bu kadar.

Aceleyle ondan uzaklaşıyorum. "Dinle, Ben. Artık bana dokunamazsın. Aslında, benimle konuşamazsın bile."

Yavaş ve seksi bir şekilde gülümseyip bana doğru adım atıyor.

"Gerçekten mi?"

Sinirli bir şekilde başımı sallıyorum ve kollarımı önümde kavuşturuyorum. "Gerçekten mi? Benim bir erkek arkadaşım var," diye tükürüyorum.

Vücudu benimkinin üzerinde yükselene kadar tekrar öne çıkıyor ve kulağıma fısıldamak için eğilip eğiliyor. "Onu bana getir. Buluşmamız gerek."

'''Onu bana getir' mi?" Kaşlarımı kaldırarak tekrarlıyorum. Benimle dalga mı geçiyor? "Nesin sen, 8. Henry mi?" Elimde olmadan sırtıyorum. "Ne yapacaksın Ben? Kafasını mı keseceksin?"

Gözleri uzun bir süre benimkileri tutuyor. "Muhtemelen." Kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında olmalı ki seksi bir şekilde gülümsüyor. "Çok cazip."

Gözlerimiz kilitleniyor ve aramızdaki havada bir elektrik dalgası zaplıyor.

Biz.

Kes şunu.

Sessizlik sü r ü y o r , ama sonunda bozuyor. "Seni gördüğüme sevindim,

Didge. Seni sık sık düşündüm."

Gözlerim onu arıyor. Boğazımda bir pişmanlık yumağı oluşuyor ve bana cehennemi yaşattığı için onu sarsmak istiyorum.

Gülümsemeye zorladım. "Sen de."

Öyle demek istemedim. Onu görmek sadece biraz daha acı veriyor, yürümediğini bilmek. Ne yazık ki aramızdaki kimyayı hayal etmemiştim. Hep bunun bir rüya olabileceğini ummuştum. Birbirimizi tekrar görürsek bunun eski bir arkadaşı sokakta görmek gibi olacağını düşünmüştüm; hiçbir şey hissetmeyecek ve hayatıma devam edip onsuz bir hayat kurduğum için mutlu olacaktım.

Gerçi bu gerçeğin yakınından bile geçmiyor. Kızgın ve incinmiş hissediyorum ve beni dünyada umursamadan terk etmesi daha dünmüş gibi geliyor.

Zaman hiçbir şeyi değiştirmede. Aslında, her şey daha da büyümüş gibi.

Lanet olsun!

Sen bir aptalsın, Bridget. Kes şunu. Önemli değil, geçmişte kaldı.

Sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi bir an duraksıyor. Ben de öyle hissediyorum ama ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Yani, belli ki söyleyecek bir şey yok.

O gittiğinden beri pek çok şey değişti ama bir şeyin değişmediği kesin: aramızdaki o şefkat duygusu. Kollarımı ona dolamak ve onu özlediğimi söylemek istiyorum. Kaşlarımı çatıyorum; ona karşı hissettiğim manyetik çekim tuhaf... ve güçlü. Çok güçlü.

*Kendine gel, aptal. O
bir pislik.*

"Buyurun." Barmen gülümseyerek margarita tepsisini uzatıyor. Gülümsüyorum, ödüyorum ve Ben'e dönmek için tepsiyi kaldırıyorum. "Masada görüşür müyüz?" diye soruyorum.

Bir kez başını salladı, belli ki dikkati dağılmıştı ve ben de kalbim göğsümde küt küt atarken kalabalığın arasından ilerledim.

Lanet olsun. *Sakin* ol, kendime söylemeye çalışıyorum. *Sorun yok. Burada olması bir şey ifade etmiyor.*

Aşırı tepki vermeyi bırak, Bridget.

Tepsiyi masaya bırakıp Tash ve Abbie'nin arasına oturuyorum ve onlara içeceklerini uzatıyorum. Cameron bir hikaye anlatıyor ve herkes dikkatle dinliyor, yeri geldiğinde gülüyor ve kendimi yüzümde geniş bir gülümsemeyle masanın etrafına bakarken buluyorum. Bu gece burada tüm dünyadaki en sevdiğim insanlarla birlikteyim. Tash ve Josh, Cam, Adrian ve Abbie... Bundan daha iyisi olamaz. Cam, Adrian, Josh ve Tash Amerika'da yaşadıkları için bir araya geldiğimiz zamanlar kutsaldır.

Benim insanlarım. En sevdiğim insanlar.

Adrian uzanıp elimi tutuyor ve güven verici bir şekilde sıkıyor. Benim güzel Adrian'ım.

O erkek arkadaşı Nicholas'tan ayrıldığında ve ben de yıllar önce Ben'den ayrıldığımda çok yakınlaştık. Hatta onun yanına taşındığımda altı ay boyunca Los Angeles'ta birlikte yaşadık. Her gün konuşuyoruz ve o benim hayatımdaki büyük bir lütuf. Ben'i görmekten korkacağımı biliyor. Ona ne düşündüğümü söylememeye gerek yok... O sadece biliyor.

Acaba Tash, Ben'in geleceğini biliyor muydu? Neden hiçbir şey söylemedi?

Ben masaya yaklaştığında Natasha'nın ağzı şok içinde açık kaldığında sorum yanıt buluyor. "Ben!" diye bağıyor, heyecanla ayağa kalkıyor.

Abbie'nin gözleri açılıyor ve bana bakıyor. Gülümsüyormuş gibi yapıyorum... "*Biliyorum*" der gibi.

Natasha ve Abbie ayağa kalkar ve Ben onları tutup bağlar.

"Aman Tanrım, seni görmek çok güzel." Tash, Ben'in omzuna gülümsüyor.

"Çok uzun zaman oldu," diye yanıtlıyor Ben, gözleri beni ta- ble'in karşısında bulduğunda. Dönüyor ve Abbie'yi öpüyor.

"Hey, Abs." Gülümsüyor. "Hâlâ ateşlisin," diye takılıyor.

"Bunu biliyorsun, koca oğlan." Onu yanağından öperken gülümsüyor. Joshua'nın yanındaki koltuğa oturur ve tüm gözler onun üzerine çevrilir.

"Joshua. Ben'in geleceğini bana neden söylemedin?" Natasha heyecanla sorar.

"Çünkü bilmiyordum." Joshua sırtıyor. "Sinsi piç Wilson'dan başka kimseye söylemedi."

"Neden olmasın?" Abbie sorar.

Ben'in gözleri tekrar benimkileri buluyor. "Hepinizi şaşırtacağımı düşündüm." "Sürpriz!" Tash ve Abbie hep bir ağızdan gülüyorlar.

"Seni son gördüğümünden beri neredeydin?" Cameron Ben'e sorar.

Konuşma masanın diğer ucundaki Ben'e düşüyor. O cevap verdiğinde, her kelimesine takılmamak için telefonumu elime alıyorum. Burada olduğuna inanamıyorum.

Kusursuz zamanlama.

Telefonumdaki mikrofon resminin üzerinde küçük bir '1' rakamı fark ediyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Bu aptal telefonun nesi var böyle? Neden bunu yapmaya devam ediyor?

Farkında olmadan kaşlarımı çatıyorum ve lanet şeyi temizlemeye çalışıyorum. Adrian kaşlarını çatarak masanın diğer tarafına bakıyor, kızgınlığımı hissederek-
tion.

Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum. "Bu aptal telefon sürekli bir şeyler kaydediyor," diye cevap veriyorum.

"Ha?" Kaşlarını çatıyor.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum, rastgele açılıyor ve bir şeyler kaydediyor." Adrian'a uzatıyorum ve ben margaritamı yudumlarken o da dikkatle inceliyor. Ben buradayken sinirlerim bozuldu. Dikkatli olmalı ve sarhoş olmamalıyım ya da ona gerçekten ne düşündüğümü söylememeliyim. Gerçi bunun ne olduğunu bilmiyorum. *Seksisin, götün tekisin, tamamen sıkık görünüyorsun. Bridget'in bir aptal olduğuyla başlayalım!*

Düşüncelerim yarıda kesildi.

"Ve sen onu açmıyor musun?" Adrian soruyor.

Başımı salladım. "Hayır. Kendi aklı var."

Bunu çözmeye çalışmak için ayarlarıma tıklarken kaşlarını çatıyor.

"Sinir bozucu çünkü tüm pili kullanıyor ve sürekli bitiyor."

"Joshua?" Adrian masanın öbür ucundan soruyor.

Joshua ne konuştuğumuzdan habersiz, Ben'le konuşurken başını kaldırıp bakıyor.

Adrian telefonumu ona uzatırken, "Şuna bir bak," diyor. Joshua bizim yerleşik teknoloji kafamız. Bir uygulama geliştiricisi olduğu için genellikle çoğu şeyi çözebilir.

Adrian'dan telefonu alır ve kurcalamaya başlar.

"Neler yapıyorsun Abs?" Cam masanın karşısından soruyor. "Hâlâ ahır kapısı gibi vuruyor musun?"

Masadakiler kıkırdamaya başladı ve ben içkimi yudumlarken boğuldum. Bu Cameron'ın söyleyeceği bir şey. Cameron Joshua'nın küçük kardeşi ve hepimiz için çok değerli biri. Bir an bile ciddi değildir ve Los Angeles'ta doktor olduğuna inanmak zordur. Çok küstahtır ve hınzır tekerlemeleri ve hüznü duygusuyla bizi eğlendirir. Tanıştığı her kadını avucunun içine alıyor.

"Cameron!" Abbie şok olmuş gibi yaparak tersledi. "Bilgin olsun diye söylüyorum, ahır kapısı gibi çarpmıyorum."

Birasına gülümsüyor. "Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Alay ederken gözleri de-ışıkla dans ediyor.

"Ahır kapısı gibi çarpıp çarpmadığımı bilmek isterdin, Cam," diye cevap veriyor kesin bir dille.

Sırtarak kadehini kaldırıyor.

Joshua kaşlarını çattı. "Sanırım yeni bir telefona ihtiyacın olabilir, Didge." Konsantre olurken gözlerini kısar. "Bağlantı bozuk gibi görünüyor."

Gözlerimi deviriyorum. "İngilizce konuşacak mısın? Bu da ne demek oluyor?"

Bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Boku yemiş demek." Masanın üzerinden Natasha'ya geri veriyor, o da bana uzatıyor ve ben de kucağıma koyuyorum.

"Harika," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Tanrım, şuraya bakar mısın?" Tash merakla etrafına bakarken heyecanla gülümsüyor.

Hepimiz arka planımıza bakarız. Ben bazen bakmayı unutuyorum.

"Burası dünyanın en güzel şehri." Tash iç geçiriyor. "Ev gibisi yok."

Gülümsüyorum ve kadehimi ona kaldırıyorum. Abbie de bana katılıyor ve kutlama için kadehlerimizi tokuşturuyoruz.

Sidney Opera Binası'ndaki Opera Bar'da, su kenarındaki yüzlerce masadan birinde oturuyoruz. Aydınlatılmış Sydney Liman Köprüsü arkamızda ve tüm gökdelenlerin yansıtıcı ışıkları suyun üzerinde dans ediyor. Beyaz yuvarlak fenerler suyun kenarında sıralanıyor. Müzik modaya uygun düşük bir ritme sahip ve mekân eklektik insanlarla dolup taşıyor. Burası bizim mekânımız. Abbie ve benim haftada en az bir kez bir şeyler içmek için geldiğimiz yerin burası olması gerçeküstü görünüyor. Gerçekten kutsanmış durumdayız.

Benim seyahat acentesi, Abbie'nin de bir hukuk firmasında asistan olması nedeniyle hayat çok yoğun ama ne olursa olsun haftada en az bir kez görüşüyoruz. İki yıl kadar önce Avustralya'ya geri döndüm. Avustralya'ya

Natasha, Joshua'nın yanına taşındığında onunla birlikte Los Angeles'a gittik ve sonra bir nevi Los Angeles yaşam tarzının içine düştük. Ben de orayı çok sevdim. Amerika'ya kolayca yerleşebilir ve sonsuza kadar mutlu olabilirdim ama annemi ve Abbie'yi özledim ve Tash'in Willowvale'deki mülklerinde şehir dışında olması ve Adrian'ın işinde çok meşgul olmasıyla - Joshua'nın uygulama geliştirme şirketinin CEO'su - zamanım doldu. Sürdüğü sürece iyiydi ve Joshua beni istediğim zaman özel jetiyle uçurduğu için yeterince şanslıyım.

Stanton Land'de para bir seçenek değildir. Natasha büyük bir parayla evlendi ve bu para hepimizin yaşam tarzına aktı. Tasarımcılar Natasha'ya giymesi umuduyla kıyafetler gönderiyor, o da bunları Abbie ve bana gönderiyor. Adrian beni şımartıyor ve bana yakışacağını düşündüğü her şeyi satın alıyor - kusursuz bir zevke, ayakkabı ve çanta sevgisine sahip eşcinsel bir en iyi arkadaşına sahip olmanın avantajları. Joshua, Natasha'nın Amerika'da mutlu bir şekilde yaşamasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapıyor ve bu beni, Abbie'yi ve annemi istediğimiz zaman oraya uçurmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Yani kız kardeşim bir milyarderle evlendi ve ben de onun sırtından geçiniyorum. İşe yarıyor.

"Ne zaman gidiyorsun, Didge?" Adrian beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor.

"İki hafta."

"Bu iş gezisi mi?" Tash kaşlarını çatıyor.

İçkimi yudumlarırken başımı sallıyorum. Gözlerim dikkatle beni izleyen Ben'e kayıyor.

"Nereye?" Cameron soruyor.

"Londra'ya gidiyorum, sonra İrlanda ve İskoçya'ya."

"Lochness Canavarı bölgesi," diye araya giriyor Abbie.

Cam, Ben'e bakar ve o da arsızca gülümser. İkisi de başlarını öne eğerek ve özel bir şakayla kıkırdamaya başlarlar.

"Komik olan ne?" Ben soruyorum.

Ben detay vermek istemeyerek başını sallıyor ve ben de dikkatimi Cam'e çeviriyorum.

İçkisine doğru gülüyor.

Gözlerimi kısıyorum. Özel şakalar beni rahatsız eder. "Anlat," diye cesaretlendiriyorum.

Cameron sanki detaylandırıp detaylandırmamaya karar veriyormuş gibi birasını yudumluyor. "Ben ve ben bir keresinde bu kızları aldık ve onlara Lochness Canavarı'nı görme sözü verdik."

Masadakilerin hepsi yüzlerini buruşturur ve inlerler.

"Oh, Tanrım." Adrian iç geçirir. "Bu çok ezikçe. Bu aptal kadınları nereden buluyorsun bilmiyorum."

Ben yüksek sesle gülüyor ve hatırladıkça burnunun kenarını çimdikliyor.

Cameron arsızca gülümsüyor. "Yine de işe yaradı." Omuz silkiyor. "Canavarın tasmaını çözdüm. Efsane efsaneye dönüştü."

Ben gülerken başını sallıyor, ben de ona öylece bakıyorum.

Bu ne zaman oldu?

Bu benimle birlikte olduktan sonra mıydı? Öyle olmalı.

Beş yıldır birlikte değiliz. Kahretsin, onun için hiçbir şeyin değişmemesi ve her fırsatta Cameron'la kız tavlamaaya devam etmesi beni çok rahatsız ediyor.

Siktiğimin erkekleri. Ugh.

Sinirle içkimi yudumluyorum. "Zavallı kızlara canavarlar vaat edilmişti ama ellerinde ufacık iribaşlar vardı," diye mırıldanıyorum içkime.

Herkes gülüyor ve Tash içkisini havaya kaldırıyor. "Duyduk duymadık demeyin."

Tanrıya şükür, bir erkek arkadaşım var. Bu saçmalığa katlanmak zorunda değilim.

Kes şunu, bu neden bir sorun olsun

ki? Kimin umurunda?

Ben değil.

Yüzümün ısındığını hissetmeye başlıyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışırken içkimi yudumluyorum.

"Ne zaman başlıyorsun, Cam?" Tash soruyor.

Sohbetin konusu Cameron'ın işine geliyor. Kardiyolog olmak için eğitime yeni başlamış ve çok heyecanlı.

"Gelecek hafta; sabırsızlanıyorum."

Dikkatimi önümdeki limana çevirip kadehimi dudaklarıma götürürken bir nefes veriyorum ve düşünürken elimi boynumda aşağı yukarı gezdiriyorum.

Merak ediyorum... kız arkadaşı var mı?

Şimdiye kadar evli ve çocuklu olabilirdi.

Muhtemelen öyledir.

Onu hiç sormadım, bir kez bile. İstedim. Tanrım, ne kadar çok istedim ama onu unutmayı daha çok istedim. Diğerlerinin hâlâ onu düşündüğümü bilmesini istemedim. Bunu kendime bile itiraf etmekten hoşlanmıyorum.

Telefonum bir mesajla bipliıyor ve açmak için aşağı bakıyorum. Ben'den bir mesaj.

Kaşlarımı çatıttım. Ne? Tıklayıp açıyorum.

**Boynun yenilebilir görünüyor.
Dişlerimi geçirebilirim.**

Ne?

Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum. Birasını havaya kaldırıyor ve yaramaz gözleri benimkileri tutarken bir yudum alıyor. Koltuğunda arkasına yaslanmış, bacaklarını açmış oturuyor ve kocaman omuzları tüm gücünü gösteriyor. Elimde olmadan gözlerim onun güçlü, kaslı kollarına kayıyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Dürüst olmak gerekirse... neden bu kadar seksi?

Kalp atışım hızlanırken etrafımızdaki sohbet devam ediyor.

Tamam, burada ne haltlar dönüyor? Bunu hayal etmiyorum.

Bu kesinlikle cilveli bir mesajdı.

Ama ben ne cevap yazacağım?

Siktir git, göt herif. Yazmam gereken şey bu. Cevap yazıyorum:

Vampirler pek bana göre değil.

Mesajımı okuyor ve sırtıyor. İçkimi alıp yudumlarken Adrian'la göz göze geliyorum, Adrian soru sorarcasına kaşlarını çatıyor. Telefonum tekrar bip sesi çıkarıyor.

Beni hiç düşündün mü?

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve hemen cevap yazıyorum.

Asla.

Bir cevap geri dönüyor.

Yalancı.

Yanaklarımın ısınmaya başladığını hissediyorum.

"Ee, Didge, bana seyahatinden bahset." Tash gülümsüyor. "Tanrım, işin için uzaklara gitmek çok heyecan verici olmalı."

Heyecanla gülümsüyorum. "Evet, öyle."

Telefonum tekrar bip sesi çıkarıyor ve okumak için kucağıma bakıyorum.

Beş yıldır senin güzel vücudunu emmekten başka bir şey düşünmedim.

Masanın üzerinden Ben'e bakıyorum ve o da bana en iyi "*hadi sık beni*" bakışını atıyor.

Birasını yudumlarken bak.

Karanlık, arzulu gözler benimkileri tutuyor.

Vay anasını. Bu bakışı çok uzun zamandır görmemiştim. Etrafta gizlice dolaşırken ve kimse birbirimizle görüştüğümüzü bilmezken bana böyle bakardı. Kendimi bir su birikintisi içinde erimeye başlamış hissediyorum.

"Erm..." Gözlerim suçluluk duygusuyla Taş'a kayarken kekeliyorum. Cümle kurma yeteneğimi tamamen kaybetmiş gibiyim. "Eee." Herkes benim akıllıca cevabımı beklerken masadakilere göz gezdiriyorum. *Evet... Elimde hiçbir şey yok.*

Beni mi arzuluyor?

Tek görebildiğim çılgın vampir

seksi. "BEN... BEN..."

Kekeliyorum.

Adrian ve Tash cevabımı beklerken kaşlarını çatıyorlar.

"Bir içkiye ihtiyacım var. İçkiye ihtiyacı olan var mı?" Cümlenin ortasında aniden ayağa kalkıyorum.

"Evet. Yardım edeceğim." Adrian ayağa kalkar.

"Ben de," diye mırıldanıyor Tash ayağa kalkarken. Abbie kıpırdamadan oturuyor, içkisini yudumluyor. "Gelmek ister misin Abs?" diye soruyorum.

Bana doğru bakmıyor bile. "Hayır, ben iyiyim."

Adrian gülümsüyormuş gibi yapar ve onu kolundan tutup oturduğu yerden çeker. "Yardıma ihtiyacımız var, Abbie."

"Tanrım, ne kadar da bebedsiniz," diye  1 k 1 ř 1 y o r bizi kalabalığın içinden takip ederken. "Neden gelmek zorundaydım ki?"

"Neler oluyor?" Kalabalığın arasından geçerken Adrian omzumun üzerinden soruyor, elleri arkamdan kalçalarımdaya.

"Bu çok kötü bir durum," diye fısıldıyorum.

"Bir şey mi kaçırdım?" Tash arkamızdan sesleniyor.

Bara gittik ve hepimiz bir araya toplandık, onların görüş alanından çıktık.

"Bana bir mesaj gönderdi ve boynumu ısırarak istediğini söyledi," diye ağzımdan kaçırdım.

Tash ve Adrian önce birbirlerine, sonra da bana kaşlarını çatıyorlar. "Kim?" Onların aptallığı karşısında gözlerimi büyütüyorum. "Ben!" Çığlık atıyorum.

Adrian yüzünü buruşturuyor. "Ne?" Başını kaşıyor. Tash tekrar masaya doğru bakar. "Ne zaman?"

"Az önce."

Abbie elbisesinin altındaki iç çamaşırıyla oynar. "Bu iç çamaşırları bölgelerimden kalkıyor."

Adrian dehşet içinde yüzünü buruşturur. "Aman Tanrım. Bana bölgelerinden bahsetme."

Abbie gözlerini devirir. "Bilgin olsun diye söylüyorum, benim bölgelerim hayranlık uyandıran bir tatil beldesi. Beş yıldızlı lüks."

"Eww." Bir mesaj geldiğinde hepimiz yüzümüzü buruşturuyoruz ve ben onu okuyorum.

Gözlerim dehşet içinde açıldı.

Benden mi bahsediyorsun?

"Bölgeleriniz sırt çantalı gezginlerin pansiyonu gibi." Adrian içki siparişi vermek için dönerken yüzünü buruşturuyor.

"Aman Tanrım," diyorum iri gözlerle okurken. Başka bir mesaj daha geldi. "Sana söylediğimi biliyor." Telefonumu dehşet içinde sallıyorum.

Bu cezalandırılabilir bir suç.

Yüzümü buruşturuyorum ve Tash mesajı okumak için telefonumu elimden kapıyor. "Ne oluyor lan?" diye fısıldıyor. "Konuşmanın bir kısmını mı kaçırdım?"

Başımı salladım. "Evet. Benim kaçırdığım kısmı."

Barmen içkileri hazırlarken Adrian dönüyor ve Tash'in elinden telefonumu alıyor. Son mesaja geldiğinde kaşlarını çatıyor. "Cezalandırılabilir bir suç mu?" diye merakla soruyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor.

Abbie telefonu kapar ve sinsice gülümseyerek okur. "Aman Tanrım. Lütfen bana eve gidip onu daha sert sikeceğini söyle. Cezalandırılman gerek, sürtük. Bunu ben bile görebiliyorum."

"Abbie," diye tıslıyorum, sinirlenerek. "Benim lanet olası bir erkek arkadaşım var." Yüzünü buruşturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Oh, Tanrım, işte başlıyoruz. Sen ve senin iğrenç sırt çantalı bölgelerin." Adrian oflayıp puflayarak telefonu ondan alırken bir mesaj daha gelir ve Adrian mesajı okur.

Gözleri açılıyor; bana bakıyor, düşünceli bir şekilde yanaklarına hava üflüyor. "Belki de Abbie bu konuda haklıdır." Omuz silkiyor. Telefonumu alıyorum ve mesajı okuyorum.

Hala sert severim, bebeğim

Gözlerim büyüdü. "Oh, lanet olsun. Hayır, hayır, hayır." Başımı sallıyorum. "Onu boğduğumda çok sert bir tepki alacak, orası kesin," diye çıkışıyorum.

Abbie'nin gözleri zevkle dans ediyor ve aklından geçenleri görebiliyorum. "Burada ne kadar sert konuşuyoruz?"

"Ben çok seksi," diye fısıldıyor Tash Adrian'a. Adrian başını sallar. "Biliyorum, değil mi?" diye fısıldar.

Parmaklarımı şakaklarıma koyuyorum ve arkamdan iki elin kalçalarıma dolandığını hissediyorum.

Ben'i görmek için döndüm.

"Ne yapıyorsun?" Şak diye söyledim. "Arkanda duruyorum."

"Yapma." Tutuşundan çekiliyorum. "Ve bana sertlikten hoşlandığını da söyleme," diye ekliyorum. "Bu bilmeme gerek olmayan çok fazla bilgi."

Abbie Ben'in kolunu tutar. "Bridget'in cezalandırılması gerekiyor. Onu hemen eve götürmelisin," der ciddiyetle. Söyleyebileceği onca şey varken. "Hatta ona bir tane de benim için ver," diye ekler.

"Abbie!" Şak diye söyledim. "Kapa çeneni."

Tash elini ağzına kapattı ve kahkahayı patlattı. Adrian'ın ve benim gözlerim dehşetle açıldı.

Ben başını sallar. "Bu iyi bir fikir Abs."

Kolumdan tutup beni kapıya doğru çekiyor ve ben de kolumu onun elinden kurtarıyorum.

"Dokunma bana."

Beni ileri doğru iterken "Dramayı kes," diyor.

"Drama mı?" Kapıya doğru hışımla ilerlerken tekrarlıyorum. "Aklını kaçırmışsın sen." Merdivenlerden yukarı, su kenarındaki kaldırım taşlarının üzerine çıkıyorum.

Yanımda adım atmaya başlıyor ve okyanus e s i n t i s i saçlarımı dalgalandırıyor.

Bir süre sessizce yürüdük ve ben ona baktım, derin düşüncelere dalmış gibiydi.

"Burada ne yapıyorsun Ben?" İç çekiyorum. Ay ışığı suyun üzerinde dans ediyor.

Gözleri yere odaklanırken kaşlarını çatıyor. "Sana söylemiştim."

Olduğum yerde duruyorum. Yürümeye devam ediyor ve sonunda durup yüzünü bana dönüyor.

"Bana ne söyledin?" Kaşlarımı çattım.

Yaklaşıyor. "Senin için geri geldim."

Başımı sallıyorum ve iğrenerek ellerimi havaya kaldırıyorum. "Yani buraya gelip boynumu ısırma istediğini söyleyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Kelimelerle aramın iyi olmadığını biliyorsun."

"Boynunu ısırma istiyorum demek İngilizce bile değil, Ben," diye çıkışıyorum. "Bu lanet bir seks çağrısı konuşması."

Rahatsızca omuz silkiyor. "Öyle demek istemedim."

"Öyle dedin."

Bana doğru bir adım atıyor ve saçlarımı usulca omuzlarımın arkasına itiyor. "Sana sadece gerçeği söylüyordum," diye fısıldıyor.

Onun güzel yüzüne bakıyorum.

Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Her gün seni düşündüm, Didge." Başparmakları ellerimin üzerinde geziniyor.

Gözyaşlarım akmakla tehdit ediyor. Bu an için kaç kez dua ettiğimi bilmiyor ve şimdi gerçekten burada olduğuna göre en kötü kabusum oluyor. "Başka birinin yanında yatarken bile mi?" diye soruyorum.

Perili gözleri benimkileri tutuyor. "Evet." Duraksıyor. "Başka birinin yanında yatarken bile. Her gün düşündüğüm ilk ve son kişi sensin." Saçımdan bir tutamı şefkatle kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve sonra yüzümü avuçluyor.

Gözyaşlarımı durdurmak için gözlerimi kırıştırıyorum.

"Senin için daha erken dönecektim ama işler düşündüğümden daha zor çıktı."

"Ne gibi şeyler?" "İşim."

"Tanrı aşkına, Ben," diye bağıyorum, bıkkın bir şekilde onu tuttuğu yerden çekerken. "İngilizce konuş."

"Bir şans daha istiyorum."

Yer altımda sallanırken kaşlarımı çatıyorum. Başımı sallıyorum. "Çok geç kaldın."

"Hayır, değilim."

Sanki kendimi ikna etmeye çalışıyormuş gibi başımı çok hızlı sallıyorum. "Mutluyum, Ben."

"Seni daha mutlu edebilirim. Yapabileceğimi biliyorsun."

Gözyaşları barajı yıkıyor ve onları öfkeyle uzaklaştırıyorum. "Hayır! Kes şunu." Başımı sallıyorum. "Geldiğin yere geri dön. Benim olmadığım son beş yıldır yatağını işgal eden kıza geri dön. Şansın vardı ve sen bunu mahvettin. Benimle tek bir şansın vardı, Ben. Onu da mahvettin!"

Geriye doğru üç adım atıyorum. Ondan uzaklaşmalıyım.

"Sensiz bir yere gitmiyorum Bridget," diye cevap veriyor o otoriter sesiyle -yatak odasında beni birçok kez dize getiren sesiyle.

Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. "Nereye gitmiyorsun? Avustralya'dan asla ayrılmayacağım, Ben. Burası benim evim." Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor. "O zaman kalıyorum."

BRIDGET

"W Sen neden bahsediyorsun?" Küçümsedim. "Kalmıyorsun." Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Ben zaten bir iş ayarladım. İstedğim zaman başlayabilirim."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Brock için çalışıyorum."

Yüzüm düştü. "Brock? *Kardeşim* mi?" Ne oluyor be? Brock'un Marx Güvenlik adında bir özel araştırma şirketi var. Yorgun denizcileri ve ordu personelinin işe alıyor.

"Evet, kardeşin Brock. Başka hangi Brock'tan bahsediyor olabilirim?"

"Ne zamandan beri kardeşimle konuşuyorsun?"

"Son beş yıldır her hafta."

Ellerim öfkeyle kalçalarımın giderken inanamayarak başımı sallıyorum. "Şunu anlamama izin verin... yokluğunuz boyunca her hafta kardeşimle konuştunuz ama beni *bir kez bile* arama zahmetine katlanmadınız öyle mi?" Öfkem yükselmeye başlıyor ve en çok hangisine kızdığımı bilmiyorum. Aslında, bu kadar aptal olduğum için en çok kendime kızıyorum.

"Seni başka nasıl kontrol edebilirim ki?"

"Ne oluyor, Ben?" Bağırıyorum. "Beni mi kontrol ediyordun?"

Başımı sallıyor ve ellerimi tekrar tutmaya çalışıyor ama ben onları geri çekiyorum. "Dokunma bana, pislik."

"Bridget, sakın ol."

"Sakinleşmek mi?" Bağıriyorum. "Sakin ol!" Başımı öfkeyle sallıyorum. "Sakinleşmenin çok ötesindeyim. Neden şimdi?"

Kaşlarını çatıyor, soruyu anlamıyor. "Neden şimdi geri geldin?"

Cevabını beklerken kollarımı kavuşturuyorum. Bana boş boş bakıyor.

Aklımdan bir düşünce geçerken kaşlarımı çatıyorum. "Brock sana bir erkek arkadaşım olduğunu söyledi mi?"

Ben sessiz kalıyor.

Yüzüm düştü. "Şaka mı yapıyorsun? Brock seni aradı mı?"

"Bridget..."

"Beni Bridget'leme!" Bağıriyorum. Yoldan geçen yabancılar bize bakıyor ve Ben kaşlarını çatıyor.

"Sesini alçalt," diye homurdanıyor.

"Sesimi alçaltmayacağım!" Bağıriyorum. "Kardeşim *seni* aradı ve *buraya dönmek gerektiğini çünkü Bridget'in sonunda tutmaya değer biriyle tanıştığını* söyledi, öyle mi?"

Çenesi titriyor ve ben de tam olarak ne olduğunu biliyorum.

Şaka gibi.

Ondan bir adım geri çekiliyorum çünkü 'öfke' bunu karşılamıyor bile. "Cehenneme git, Ben. Sana asla geri dönmeyeceğim."

Gözlerini kısar. "Evet... yapacaksın."

Başımı salladım. "Beni umursamıyorsun. Tek umursadığın kendin."

"Bridget." Kolumu tuttu.

"Siktir git," diye küfrediyorum onun elinden kurtulurken. "Benden uzak dur!" Kalabalık, ortalığı inleyen psikopat kadına bakmak için dağılırken arkamı dönüp hışımla kaçıyorum.

Dışarı çıkıyorum ve bir taksinin arkasına atlıyorum. "Beni eve götür lütfen," diye bağıriyorum.

ON BEŞ SAAT SONRA.

"Gitmeye hazır mısın, bebeğim?" Eric yatak odama girerken soruyor. Beni giyinmiş görünce gözleri parlıyor. "Muhteşem görünüyorsun."

Sırıttıyor.

Üzerime oturan, kahve rengi, zarif spagetti askılı ipek elbiseme bakıyorum ve gülümsüyorum.

Bütün gece neredeyse hiç uyumadım ve kendimi bok gibi hissediyorum. Bugün düğüne gitmek bile istemiyorum.

Lanet olası Ben aklımın bir köşesinde duruyor ve bu beni çok rahatsız ediyor.

Eric gece vardiyasında; dün gece çalıştı ve bu sabah evinde uyudu. Düşünmek için çok yalnız zamanım oldu.

İstediğimden değil.

Eric bu gece yine çalışıyor ve düğünden 10:00'da ayrılıyor. Öğleden sonra. Yeni terfi ettiği için izin isteyemedi.

Erken gitmesinden korkuyorum.

Ben'le yalnız kalmaktan korkuyorum... O piçin manyetik çekiminden korkuyorum.

Buraya kiminle geldiğini sanıyor bilmiyorum ama bu saçmalığa kanmayacağım.

Eric beni yanağımdan nazikçe öptüğünde o ana geri dönüyorum. Yumuşakça gülümsüyorum. O iyi bir adam ve Ben'in aynı ülkede olmasından bile suçluluk duyuyorum.

Vicdanım bana bunun iyiye işaret olmadığını söylüyor.

Neden bu kadar suçlu hissediyorum?

Yapmamalıyım ama yapıyorum. Kalbim hain olduğu için mi?

Benim bilmediğim bir şey mi biliyor?

Eric uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Mükemmel bir erkek örneği. Aynı zamanda bir polis ve onunla yaklaşık on iki ay önce Jesten aracılığıyla tanıştım. Yıllar önce hapishanede tanıştıklarından beri iyi arkadaşlar. Ben düşünceli ve lafını esirgemeyen biriyken, Eric bunun tam tersi. O açık bir kitap ve bana kahvaltıda ne yediğinden işte kimi kilitlediğine kadar her şeyi anlatıyor. Spor programını, telefon görüşmelerini, banka bakiyesini ve bunların arasındaki her şeyi biliyorum. O tanıdığım en dürüst insan.

Geçen hafta beni sevdiğini söyledi. Buna karşılık verememek beni öldürdü.

Neden ben de söyleyemedim?

Üç aydır birlikteyiz ve ona değer veriyorum, gerçekten. Değer verdiğimi biliyorum.

Sadece biraz zamana ihtiyacım var.

Sonra Ben'i görüyorum ve tüm dünyam başıma yıkılıyor; onu sevdiğimi ağzımdan kaçırmamak ya da kalması için yalvarmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ama Ben beni hiç umursamayan bir pislik.

Benim neyim var böyle?

"Biliyorsun... Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Bugünü boş verelim," diye yalvardım.

"Neden gitmek istemiyorsun?" Kaşlarını çatıyor. "Bir sorun mu var? Bu, bu işten sıyrılmak için denediğin onuncu bahane."

Omuz silkiyorum. "Gitmek istiyorum." Kollarımı ona doluyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. "Ama aynı zamanda seninle baloncugumda kalmak istiyorum."

Tanrım, Eric'in güvenli kollarında kalmak ve şeytan tarafından ayartılmamak istiyorum.

Eric arsızca gülümsüyor ve beni usulca öpüyor. "Beni hâlâ seviyor musun?" Ona gülümsüyorum. "Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Sırıttırıyor. "Ama bunu söyleyemezsin."

Omuz silkiyorum. "Daha yeni çıkmaya başladık Eric."

Beni tekrar öpüyor. "Biliyorum ama seni sevdiğimi üçüncü buluşmamızda anladım."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Kalbini bu kadar kolay verdiğin için aptalsın. Onu daha dikkatli korumalısın."

"Aptalca değildi. Onu sana ben verdim."

Gözlerim onu arıyor ve gözyaşlarım akmakla tehdit ediyor. Bütün gece başka bir adamı düşünen bir kız arkadaştan çok daha iyisini hak ediyor.

Kaşlarını çatıttı. "Hey, sorun ne?" Yüzümü incelerken saçlarımı alnımdan geriye doğru tarıyor.

Omuz silkiyorum. "Yok bir şey." Bir bahane bulmaya çalışırken başımı sallıyorum. Boğazımdaki suçluluk yumrusunu bastırmak için "Sadece çok ama çok kötü bir regl dönemim var" diye fısıldıyorum.

Gülüyor ve beni yatağa geri itmeden önce döndürüyor. "O zaman boyacılar gelmeden hemen içeri girsem iyi olacak.

Kasaba."

Üstüme uzanıyor ve ben ona bakıyorum. "Çok geç, boyacılar çoktan kasabaya geldi," diye cevap veriyorum.

Dikkati dağılmış bir halde boynumu ısıırıyor. "Lanet olsun."

Gülümsüyorum ve ayağa kalkarken göğsüne bir tokat atıyorum. "Birkaç gün, eminim bekleyebilirsin." Aynanın karşısına geçip dudak parlaticımı yeniden sürüyorum, umarım bu saçma bahaneyi yutmuştur.

Ayağa kalkıyor ve takım elbisesinin pantolonundaki ereksiyonu yeniden düzenliyor. "Sanırım mavi taşaklardan önce güzelliği kastediyorsun. Doğru anla." Kollarını arkamdan sarıyor ve boynumu öpüyor. Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi aynada ikimizi izliyorum.

Görüşümüzü engellemek için gözlerimi kapatıyorum. Eric'in dudaklarını boynumda hissediyorum ama gördüğüm Ben'in yüzü. Burada neler oluyor?

Yüce Tanrım, bana yardım et.

Kiliseye kadar yürümek iki nedenden dolayı acı verici. Bir: Şeytan'ın tasarladığı bu lanet ayakkabılar ayak parmaklarımın başını kesiyor. İki: Ben, Eric'le karşılaştığında yaklaşan kalp krizimi hissetmek.

Ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama Ben'i ve onun iyi davranma konusundaki beceriksizliğini bildiğim için gergin hissetmekte haklıyım.

Ben'le gizlice görüştüğümüz zamanları hatırlıyorum. Bir gece partideyken Carson bana asıldı ve Ben onu boğazından öyle bir yakaladı ki Carson neredeyse bayılıyordu.

Ona kıskanç bir tip demek hafif kalır. Sinirlerim yüzeyin altında kaynıyor.

Mesele şu ki, Eric de bir o kadar kötü.

İkisi de güçlü, baskın kişilikler ve kim bilir neler olacak...

Belki Ben bugün gelmez bile. Dün gece ona verdim, umarım mesajı almıştır.

Köşeyi döndüğümüzde Joshua, Cameron ve Ben'in kilisenin önünde durduklarını görüyorum, elleri ceplerinde ve derin düşünceler-

versation. Joshua ve Cameron sağdıç olarak siyah takım elbise giyerken, Ben kömür rengi bir takım elbise giymiştir.

Onu gördüğümde kalbim göğsümde takla attı... Yani *Onlar.*

Kesin şunu! Midem bulanıyor.

Lanet olsun, parmaklarımı boğazıma sokup kendimi kusturmalıydım. Bu bokla uğraşmaktan çok daha kolay olurdu.

Eric elimi sıkıyor, ben de geri sıkıyorum. "Joshua ve Cameron var." Garip bir şekilde gülümsüyorum.

Eric çocuklara bakar. "Kız kardeşin nerede?"

Etrafta Natasha'yı arıyorum. Nerede o? "Onu göremiyorum."

Kahretsin, yanlarından geçip gitmek zorundayız. Joshua bizi ilk fark eden oldu ve genişçe gülümseyip Ben'e göz kırptı. *Piç kurusu.*

"Hey, Didge." Beni yanağımdan öperken gülümsüyor.

"Merhaba." Gülümsüyorum. "Bu Eric, bu da kayınbiraderim Joshua."

Joshua gülümsüyor. "Merhaba." Eric'in elini sıkarken kibarca başını sallıyor. "Bu da Cameron." Nefesimi tutuyorum. Yemin ederim bayılabilirim.

her an.

"Merhaba." Cameron genişçe gülümsüyor ve onun elini sıkıyor. Cameron'ın Eric'e iyi davranacağından eminim, çünkü onun vücudunda kötü bir kemik yok.

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum."

Eric karşılığında gülümsüyor. "Ve... bu da Ben," diye araya giriyorum.

Ben, Eric'e ters ters bakar ve elini uzatır. Eric'in kaşları çatılır ama kendini gülümsemeye zorlar ve Ben'in elini sıkar. "Hey," der.

Ben tek kelime etmeden onaylarcasına başını sallar.

Yüce Tanrım. Şimdi hasta numarası yapmana gerek yok, çünkü gerçekten hasta hissediyorum.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. "Tash nerede?" Ben'in küstahlığını fark etmemiş gibi davranarak etrafıma bakınırken kekeliyorum.

Joshua arsızca gülümsüyor, elleri cebinde öylece duruyor. Piç kurusu buna bayılıyor. "O buralarda," diye sakince cevap veriyor.

Buralarda mı? Her lanet günün her dakikasında nerede olduğunu biliyor. Bana buralarda olduğunu söyleme.

"Tam olarak nerede?" Şak diye söyledim. *Bugün bana bulaşma Joshua, yoksa seni bitiririm.*

Eric'in elini tutuyorum. "Önemli değil. Hadi gidelim. Sonra görüşürüz çocuklar." Eric'i kalabalığa doğru sürüklüyorum.

"Kim bu sik kafalı?" Eric fısıldıyor. Yüzüm düşüyor. "Kim?"

"Ben."

Yüzümdeki kan çekiliyor. "Ah." Natasha'yı arıyorum. "Sadece bir sik kafalı."

"Yok artık."

Bu çok kötü. Bu gerçekten kötü.

Tash ve annem kilisenin girişinde beliriyor ve ben kendimi genişçe gülümserken buluyorum. Tash'in Eric'le tanışması için sabırsızlanıyorum.

Yüzü heyecanla aydınlanıyor ve yanağımdan öpmek için bize doğru yürüyor.

"Muhteşem görünüyorsun." Beni bir aşağı bir yukarı süzerken gözleri parlıyor. "Bu Eric." Ben de gururla gülümsüyorum.

Tash gülümsüyor ve öne eğilerek onu yanağından öpüyor. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel Eric."

Kıkırdıyor ve aramıza bakıyor. "Ve sen. Aramızdaki benzerlik tekinsiz."

Tash ve ben birbirimize gülümsüyoruz çünkü bunu çok duyuyoruz. Tash doğal olarak benden daha esmer ama birbirimize benziyoruz.

Joshua ve Cameron Tash'in arkasından yürürler ve Joshua Tash'in yanağını öper. "Yakında görüşürüz, Presh."

"Öldürün onları çocuklar." Gülümsüyor.

Daha sonra yürüyerek koridorun sonunda Scott ve damat Wilson'ın yanındaki yerlerini alırlar. Kardeşleri.

Eric kalabalığın arasından annemi görür ve onunla konuşmak için yanına gider. Onu yanağından öper ve ona bir teselli verirken gülerler.

Tash elimi tutuyor. "Aman Tanrım, o muhteşem, Didge," diye fısıldıyor.

"Biliyorum." Onu annemle birlikte izlerken gülümsüyorum.

Arkamdan iki kolun kalçalarımaya dolandığını hissediyorum ve irkiliyorum.

"Hey." Adrian kaşlarını çatı. "Neden bu kadar gerginsin?"

Utatarak başımı sallıyorum. "Ben olduğunu sanıyordum."

O ve Tash kaşlarını çatıyor. "Dün gece ne oldu?" Tash fısıldar. "Bütün gün seni aramak için can atıyordum ama kendime ayıracak vaktim olmadı."

"Şey, seni aradım ama hiçbir şey söylemedin." Adrian kaşlarını çatı.

"Eric'le birlikteydim, Tanrı aşkına," diye çıkışıyorum. Adrian gözlerini devirir.

"Devam et..." İç çekiyor.

Gözlerim Eric'e sabitlenmişken omuz silkiyorum. "Ben benim için geri döndüğünü ve ikinci bir şans istediğini söylüyor."

"O ne?" Adrian tersler. "Bir süpürgeinin üzerinde cehenneme gidebilir." Sonra fısıldar, "Biraz geç kaldı, değil mi?"

Başımı salladım. "Aynen öyle." Adrian ve ben el sıkıştık.

Tash'ın yüzü düşer. "Ama... bu Ben." Umutla gülümsüyor. "Ben'i seviyoruz."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben pisliğin teki," diye fısıldıyorum öfkeyle. "S a k ı n onu bana karşı savunayım deme."

Tash kaşlarını çatarak Eric'e bakar ve onu bir aşağı bir yukarı süzer. "Gördüğüm kadarıyla annem onu seviyor."

Sinirli bir şekilde başımı sallıyorum. "Herkes Eric'i sever."

Adrian ve Tash'ın gözleri benimkileri tutuyor ve Natasha kaşlarını kaldırıyor. "Sen hariç mi?"

"Bu da ne demek oluyor?" Kaşlarımı çatı.

Adrian düşünürken dudaklarını büzer. "Burada bir şey seziyorum. Eric'le vücut diliniz farklı."

"Şşş, sesini alçalt. Vücut dilimden hiç bir şey anlamıyorsun. Ne, şimdi de Oprah mı oldun? Ben'le işim bitti. Hikayenin sonu," diye fısıldıyorum öfkeyle.

"Hayır, değilsin," diye tersliyor Ben arkamdan.

Hepimiz suçlulukla arkamızı dönüyoruz ve ben gözlerimi kısıyorum. "Etrafta sürüngen gibi dolaşmayı bırak, Ben. Beni cidden kızdırıyorsun. Ve şunu kalın kafana sok... Seninle işim bitti."

"Seni onunla görmeye dayanamıyorum," diye homurdanıyor. "O zaman başka tarafa bak."
Eric annemle birlikte geliyor. "İçeri girmeye hazır mısın, bebeğim?" Ben, Eric'e ters ters bakar ve grup dağılır.

Tash ve Adrian'a bakıyorum, ikisi de Ben'in Eric'e ters ters bakışını izlerken gözlerini kocaman açmışlar. Ne zor bir durum. Hayatımda hiç bu kadar rahat olmamıştım.

"Evet!" diye öfkeyle bağırdım. Onun kolunu ve annemin elini tuttum ve bir görev için kiliseye doğru yürüdüm.

Siktir et. Eric'e hemen şimdi, burada evlenme teklif etmeliyim.

Ben'den ve onun lanet hayran kulübünden kurtulmak için her şeyi yapardım. Kiliseye girdik ve kardeşim Brock'un ayin talimatını dağıttığını gördüm.

Şerefsiz herif. Hepsi onun suçu.

"Oturun, ben de gidip bize bir program getireyim." Gülümsüyorum.

Eric ve annem bizim oturduğumuz sıraya doğru ilerliyorlar ve ben de Brock'u kilisenin yan tarafında köşeye sıkıştırıyorum.

"Buraya gel," diye fısıldadım. "Ha?" Kaşlarını çatıyor.

Onu arkadan sertçe itiyorum ve bizi gizlemek için siyah kadife perdeyi çekiyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Tıslıyorum. Brock kaşlarını çatıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben'i aradın ve ona bir erkek arkadaşım olduğunu söyledin." Yüzünü buruşturdu. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet, bana öyle söyledi." Onu tekrar göğsünden itiyorum. "Bunu nasıl yaparsın?"

Omuz silkiyor. "Bir arkadaşıma yardım ediyordum."

"Ne oluyor, Brock? Ben senin kız kardeşinim. Eric iyi bir adam." Yüzünü buruşturdu. "Evet, hiçbir şeyim yok."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Hiçbir şeyin olmayacak, tamam mı? Sikini keseceğim, Brock. Düzelt şunu!"

"Neyi düzelteyim?"

Kaşlarını çatıyor.

"Ben'den kurtulmayı."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum amına koyayım," diye fısıldadım. "Bunu sen başlattın, şimdi de ondan kurtul."

"Burada bir şeyin tam ortasıyım." Gözlerini açıyor ve şu anda dağıtması gereken programları havaya kaldırıyor.

"O işi de bok gibi yapıyorsun. Oraya git ve Ben'e eve gitmesini söyle."

"Hayır."

"Evet!" Şak diye söyledim.

"Sen ona aitsin, Bridget."

Perde aniden açılıp Natasha'yı ortaya çıkardığında kulaklarımdan buhar fışkırıyor gibi hissediyorum. "Perdenin arkasına saklanarak ne yaptığınızı bilmiyorum ama çok saçma görünüyor," diye fısıldıyor sahte bir gülümsemeyle.

"Natasha, hayatımı kaybediyorum. Brock'un Ben'den kurtulmasına yardım et." "Kesinlikle kafayı yiyorsun," diye mırıldanıyor Brock nefesinin altından-

Görevine devam etmek için kiliseye geri dönmeden önce.

Tash sempatik bir şekilde elimi tutuyor. "Sorun yok bebeğim, sakın ol. Biz hallederiz. Sen otur, ben hallederim."

Başımı salladım. "Ben'den gitmesini isteyecek misin?" Gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Elbette."

Başımı sallıyorum ve sinirlerim yatışmaya başlıyor. "Güzel, güzel." Geri yürüyorum ve Eric'in yanına oturuyorum. Kolunu omzuma doluyor ve alnımdan öpüyor. Göz ucuyla bakıyorum ve Ben'in kilisenin diğer tarafından bana ters ters baktığını görüyorum.

Gelip Eric'i bayıltacakmış gibi görünüyor. Cidden, bu bir şaka mı?

Kalbimi kırıyor, beni terk ediyor ve sonra

Beş yıl boyunca ondan haber alamadım, sadece buraya gelip sanki her şeye hakkı varmış gibi kıskanç davranması için. Kim olduğunu sanıyor ki?

Terlemeye başladım.

Başımı kaldırdığımda Joshua ve Cameron'ın her dakikasından keyif alarak gülümsediklerini görüyorum. Durdukları yerden en iyi pozisyonu almışlar ve tüm gösteriyi izliyorlar.

Tesadüfen Ben'e bakıyorum ve o da bana ters ters bakıyor, nazik davranma eğiliminde bile değil. Ben de gözlerimi kısıyorum.

Ne pislik ama. Buraya habersiz geldi ve sırtüstü yatıp bacaklarımı açarak onu beklememi bekliyor.

Oh neşe, kral döndü. Herkes

Kral Ben'i selamlasın.

Ona bir haberim var.

Eric boşluğa bakarken parmak uçlarıyla çıplak omzumda daireler çizmeye başlıyor ve sırtımdan aşağı akan boncuk boncuk terleri hissedebiliyorum.

Lanet olsun, sert bir içkiye ihtiyacım var.

"Bridget," diye bir ses duydum. Başımı kaldırdığımda Ben'in üzerimde yükseldiğini görüyorum. "Biraz konuşabilir miyiz, lütfen?"

Yüzümden kan çekilirken dehşet içinde ona bakıyorum. "Şimdi mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Şimdi."

Eric kaşlarını çatıyor, ama ben sahte bir gülümseme takınıyorum. "Bir dakikaya dönerim, bebeğim." Ayağa kalkarken onu yanağından öpüyorum.

Annem ve Tash benim kalkıp kiliseden çıkışımı izliyorlar, Ben de peşimden geliyor.

Gelin ve nedimelerin arabalarda otururken fotoğraflarının çekildiğini görmek için ön kapıdan fırladık. Ben beni kilisenin yan tarafına çekti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Kolumu onun elinden kurtarıırken öfkeyle fısıldıyorum.

"Eğer sana bir daha dokunursa, onu bayıltırım," diye homurdanıyor Ben.

"Ne?" Fısıldıyorum. "O benim *erkek arkadaşım*. İsteddiği zaman bana dokunabilir."

"Hayır, yapamaz."

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Bir düğündeyiz. Beş yıldır hayatımda değilsin. Mağara adamı gibi davranarak buraya geri gelmeye hakkın yok."

Beni işaret etti. "Seni uyarıyorum. Sana dokunmasına izin verirsen, onu aşağı indiririm."

"Ne?" Nerede olduğumu hatırlamadan önce çığlık atıyorum. Suçlulukla etrafıma bakındım.

Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor ve bu benim öfkemi doruğa çıkarıyor.

"Oh, aşıağı inecek, Ben, ama benim üzerime inecek." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum ve etkiyi arttırmak için çeneme vuruyorum. "Ya da belki ben onun üzerine düşerim."

"İşte bu," diye tersledi ve kolumu tuttu. "Arabaya bin." "Ne? Delirdin mi sen?" Fısıldıyorum.

"Biz gidiyoruz."

"Tanrı aşkına, Ben. Bir aile düğünündeyim. Evine git!"

Rahip köşeyi döner. "İçeri giriyoruz." Sakince gülümsüyor.

Ben de sahte bir gülümsemeye karşılık verdim. "Teşekkür ederim."

Öfke Ben'in yüzünü yakıyor. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. "Seni uyarıyorum Bridget. Olay çıkmasını istemiyorsan, ellerini senden uzak tuttuğundan emin ol."

"Bu ne cüret?"

"Beni zorlama. Bu sana ilk ve son uyarım," diye homurdanıyor.

Gözyaşlarımın arasından gülümsemeye zorluyorum. Buna inanamıyorum. "Teşekkür ederim, Ben. Çok teşekkür ederim."

"Ne için?" Kaşlarını çatıyor.

"Seninle olan tüm güzel anılarımı mahvettiğin için."

Yüzü düştü.

"Siktir git hayatımdan." Kalbim göğsümde küt küt atarak içeri daldım ve erkek arkadaşım la kız kardeşimin arasına oturdum.

BEN

En yakın arkadaşlarımdan ikisi olan Joshua ve Brock ile masaya oturdum.

Anlıyorlar. Benim gibi düşünüyorlar.

Hepimiz Joshua'ya Stan diyoruz, Joshua çok resmi görünüyor.

Gözlerim Bridget'i resepsiyonda aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi takip ediyor. Son beş gündür sürekli onu düşünüyorum.

Ama onunla aynı odada olmak ve onun beni fark etmediğini görmek işkencenin bambaşka bir boyutu.

Sanki artık onun için yokmuşum gibi.

Belki de değilimdir.

İstedığı gibi davrandım ve bütün gece mesafemi korudum. Son yorumu hâlâ aklımda. *Seninle ilgili tüm güzel anılarımı mahvettiğin için teşekkür ederim.*

Geri dönerek yarardan çok zarar mı verdim? Bu düşünce aklımı kurcalıyor.

Adrian ve Natasha ile dans ediyor. Sürekli gülüyor ve çok seksi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, gözlerimi ondan alamıyorum.

Her zamankinden daha güzel.

Burada başka biriyle, onun gibi biriyle olması beni öldürüyor.

Gerçek dünyada, Eric benim arkadaş olabileceğim türden **b i r adam. Brock kıcımlı kaldırıp buraya gelmemi söyledi çünkü gerçekten aşık olabileceği biriyle tanışmıştı.**

Bizim gibi biri.

Çok mu geç kaldım?

Duygularımı engellemeye çalışırken viskimi yudumluyorum. Beş yıldır ona karşı olan hislerimi uyuşturuyordum ve şimdi geri döndüğümde onları kontrol edemiyorum.

Hayatımı kaybetmek üzereyim.

Fokurdayan bir öfke kazanı gibi, kanım kaynıyor.

Onu sadece ona mı yaklaştırdım?

"Onu yarın ara, dostum." Brock beni sakinleştirmeye çalışıyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve üçünün dansını izlerken derin bir nefes veriyorum.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Sana yıllar önce söyledim dostum, ona o zaman söylemeliydin."

Stan iç çeker.

Hayal kırıklığı içinde başımı kaşıdım. "Yapamayacağımı biliyorsun." "Ona şimdi mi söyleyeceksin?" Brock kaşlarını çatıyor.

Başımı salladım. "Benim hakkımda böyle şeyler bilmesini istemiyorum."

İkisi de başını sallıyor ve hepimiz kendi düşüncelerimizin içinde kayboluyoruz. "Ben, değil mi?"

Başımı kaldırdığımda Bridget'in erkek arkadaşı Eric'in table'in başında durduğunu görüyorum. Başımı sallıyorum ve kaşımı kaldırıp soruyorum. "Evet," diyorum içkimi yudumlarken kuru bir sesle.

Anılarım yüzünden kalbim hala çok hızlı atıyor.

Seni öldürmeden önce benden uzak dur.

"Kilisede kız arkadaşımın ne istediğini bana söyler misin?"

Gözlerim Josh ve Brock'a kayıyor, onlar da birbirlerine bakıp içkilerine gülümsüyorlar.

Gözlerim onunkileri tutuyor. Cesareti var, hakkını vermeliyim. Pek çok insan beni kendi seçimiyle almaz.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, o benim kızım," diye alay ediyorum.

Gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Siktir git, salak."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve içkimi yudumluyorum, gözlerimiz kilitleniyor. "Ne istiyorsun?" diye tersliyor.

"Bridget," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

Joshua gözleri ikimiz arasında gidip gelirken sırtına engel olamıyor.

"Ona sahip olamazsın." İçkimi yudumluyorum. "İzle beni."

"Dışarı, pislik," diye homurdanıyor.

Aniden ayağa kalkıyorum ve o da arkasını dönüp ön kapıdan çıkıyor, ben de peşinden.

I Tash'in kötü şarkıyla başa çıkmaya çalışmasını izlerken gülüyorum. Daggy dansı bunu anlatmaya yetmiyor. O ve Adrian şişlik.

"Houston, bir sorunumuz var." Adrian omzumun üzerinden odanın diğer ucuna bakarken kaşlarını çatıyor.

Hepimiz döndüğümüzde Eric'in Ben'in masasının başında durduğunu görüyoruz.

Gözlerim açılıyor ve Brock ile Joshua'nın sırtıttığını görüyorum. "Kahretsin, neler oluyor?"

Tash izlerken kaşlarını çatıyor.

Bir dakika sonra Ben aniden ayağa kalkıyor ve Eric'le birlikte dışarı çıkıyorlar. Yüzüm dehşet içinde düştü. "Ne haltlar dönüyor?"

Joshua ve Brock'un birbirlerine gülümsemelerini ve onları dışarıda takip etmek için ayağa kalkmalarını izlerken üçümüz de olduğumuz yerde kıpırdamadan duruyoruz.

"Siktir." Tash ve Adrian peşimdeyken koşmaya başladım. "Oh, hayır."

"Lanet olsun Ben," diye küfrediyor Adrian arkamdan. "Bu adam tamamen kontrolden çıkmış."

Fuayeye koşuyoruz ve Tash mermer zeminde kayarak bir sehpayı deviriyor.

Adrian ona yardım ederken, "Aman Tanrım, " diye bağılıyor. "Sen iyi misin? Ne yaptığına dikkat et."

Max arkamızdan çıkarken kaşlarını çatıyor. "Neler oluyor?"

"Bu ayakkabılardan nefret ediyorum, Adrian. Bir dahaki sefere bu piçleri giymeyi dene," diye homurdanıyor Tash yerdeki yerinden. "Bundan sonra koşu ayakkabısı giyeceğim."

Tash'in elini tutarken, "Bu gecedен sonra ayakkabılarım çöp kutusuna gidecek," diye inliyorum. Şaka yapmıyorum, o kadar rahatsızlar ki.

Max onu takip eden diğer iki güvenlik görevlisine "Burayı temizleyin" diye emrediyor. Tabela sehpasını tekrar ayağa kaldırıyorlar ve Tash'in devirdiği çiçek aranjmanını yeniden düzenlerler.

"Ben çıldırdı," diye tersledi Adrian. "Ona ulaşmalısın."

Tash tiksintiyle başını sallarken Max sırtıyor ve tekrar yola çıkıyoruz.

Ön kapıdan girip ön merdivenlerden aşağı bakıyoruz ama kimseyi göremiyoruz.

Sola bakıyoruz, sağa

bakıyoruz. Bir şey yok.

Neredeler?

Kalbim göğsümde sertçe çarparken karanlığa bakıyorum.

"Lanet kafanı içeri çek," diye homurdanan Eric'in sesini duyuyorum binanın yanından.

"Bu taraftan!" Bağırıyorum.

Geniş taş basamaklardan aşağı iniyoruz.

"Natasha. Ayakkabılarını çıkar!" Max arkasından sesleniyor. Güvenlik görevlisi olarak, onun güvenliğinden başka hiçbir şeyi önemsemiyor.

Merdivenlerden inerken "Kapa çeneni Max," diye bağırıyor. "Burada daha büyük sorunlarım var." Köşeyi döndüğümüzde, birbirlerinin takım elbiselerinin yakalarını sıkıca tutmuş olan Eric ve Ben'in hararetli bir konuşmanın içinde kaybolduğunu görüyoruz.

Adrian koşmayı bırakır ve yüzü düşer.

"Ben!" Bağırıyorum. "Kes şunu."

"İçeri gir, Bridget," diye emrediyor Eric.

Baktığımda Joshua ve Brock'un binaya karşı durduklarını görüyorum. Brock sanki lanet olası bir tiyatro gösterisi izleyecekmiş gibi rahatça bir sigara yakmış.

Eric, Ben'in yüzüne karşı, "Bunu bir kez ve sadece bir kez söyleyeceğim, pislik... Bridget'ten uzak dur," diye homurdanıyor.

"Cehenneme git," diye alay ediyor Ben.

Onlara doğru koşarken gözlerim dehşet içinde açılıyor.

Joshua beni yakalamak için öne atılıyor ve ben kurtulmak için mücadele ediyorum. Eric bir yumruk attı ve Ben'in suratına sert bir yumruk indirdi.

Ben de Eric'e vurur ve boğuşmaya başlarlar.

Natasha bağırıyor, "Kes şunu. Kesin şunu!"

"Bir şeyler yap!" Adrian Max'e bağırır.

Max ve korumaların hepsi geri çekilir.

Ben üstünlüğü ele geçirmiş gibi görünürken kurtulup onlara doğru koşuyorum.

"Ben, sana yemin ederim, eğer ona bir kez daha vurursan seninle bir daha asla konuşmayacağım," diye ağlıyorum.

Ben bana bakıyor ve az önce ne yaptığını anlayınca yüzü düşüyor.

Eric, Ben'in gömleğini tuttuğu yerden kurtulur ve Ben'i sertçe iter.

"Boku yedin," diye homurdanıyor.

Eric bana doğru yürüyor. Gözyaşlarımın arasından ona bakarak, "Hadi eve gidelim," diye fısıldıyorum.

Ben'e döner. "Seni bir daha uyarmayacağım."

Ben ona dik dik bakıyor, yumrukları sanki kendini zapt ediyormuş gibi iki yanında sıkılı. Adrenalin vücudunu yakıp kavururken derin derin nefes alıyor.

Eric'in elini tutuyorum ve herkes sessizlik içinde bizi izlerken binanın etrafında yürüyoruz.

"Çantamı almam gerek," diyorum Eric'e sessizce.

Başını sallıyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyoruz, eli hafifçe belimde duruyor.

Doğruca masaya gidip eşyalarımı alıyorum, sonra Eric ve ben gidiyoruz.

Arabayla uzaklaşırken binanın yan tarafına bakıyorum ve erkek arkadaşımın ayrılışını izleyen Ben'in perişan yüzünü görüyorum. Joshua, Tash, Brock ve Adrian da onunla birlikte.

Çok üzgün görünüyor ve kendinden başka suçlayacak kimsesi olmadığını biliyorum, ama lanet olsun, neden suçlu olan benmişim gibi hissediyorum? Ben yanlış bir şey yapmadım. Neden kendimi bok gibi hissediyorum?

Eric köşeyi dönerken, "Bu gece benim evimde kalıyorsun," dedi.
Yağmur şiddetli damlalar halinde yağmaya başlar ve ön cam
silecekleri o t o m a t i k olarak devreye girer.

Gözyaşlarımın arasından ön cama bakıyorum. Bu gece o isteyken
Ben'in geleceğini mi düşünüyor?

Belki de eve gitmeliyim.

Umarım Ben iyidir.

Suçluluk duygusu karnıma sertçe vuruyor. Ben'e ne olacağını
umursamamalıydım.

Tanrım, ne karmaşa.

Başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve bir bebek gibi hüngür hüngür
ağlamamaya konsantre oluyorum.

Karanlıkta uzanıyorum ve televizyonun gölgelerinin duvarda dans edişini
izliyorum.

Saat sabahın dördü.

Eric'le çıkarken Ben'in üzgün yüzü gözümün önünden gitmiyor.
Bunun beni rahatsız etmemesi gerektiğini ve umursamamam gerektiğini
biliyorum.

Ama ben biliyorum.

Ö n e m verdiğiniz birini nasıl incitirsiniz... artık önem vermenizi
hak etmese bile?

Kapatamıyorum.

Birlikte olduğumuz o son geceyi, vedalaşmaya geldiği zamanı
düşünüp duruyorum.

*"Sana seni istiyormuşum gibi bakıyorum..." Duraklıyor ve ellerini iki
yanında kenetliyor. "...çünkü istiyorum," diye fısıldıyor. "Seni ne kadar
çok istediğimi bilemezsin Bridget... uzak durmanın ne kadar zor
olduğunu."*

Uzak durmanın zor olduğunu söylerken ne demek istedi?

Neden uzak durmak zorundaydı?

Yıllar boyunca bu konu hakkında çok düşündüm ve hala ne
demek istediğini anlamış değilim. Tekrar düşündüm.

Yüzümü incelerken başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Benim bir geçmişim var, Didge. Seni asla yakalamak istemediğim bir geçmiş," diye üzüntüyle cevap veriyor. "Bunu hayatına sokmayacağım."

Başımı salladım. "Sen neden bahsediyorsun? Hepimizin bir geçmişi var. Bunu birlikte çözebiliriz, Ben."

"Hoşça kal Bridget," diye fısıldıyor hüznle. Ayağa kalkıyor ve ben bileğini tutuyorum.

"Hayır. Gitme," diye yalvarıyorum kontrolümü kaybederken. "Beni bırakma. Seni seviyorum."

Eğildi ve beni nazikçe öptü. "Beni sevgiyle hatırla meleşim."

Gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Beni yakalamak istemediği bir geçmişi var. Bununla ne demek istedi? Askeri hayatını mı kastetti? Neden ordudaki geçmişinin beni etkileyeceğini düşünsün ki?

Hiç mantıklı gelmiyor. Geçen geceki sözlerine geri dönüyorum.

"Senin için daha erken dönecektim ama işler düşündüğümünden daha zor gelişti."

"Ne gibi şeyler?"

"İşim."

"Tanrı aşkına, Ben," diye bağıriyorum, bıkkın bir şekilde onu tuttuğu yerden çekerken. "İngilizce konuş."

"Bir şans daha istiyorum."

Bir şans daha istediğini söyledi. Bu yüzden mi bunca zaman sonra geri geldi?

Doğrudum ve başucu lambasını yaktım. Yan dönüp duvara bakıyorum ve bu geceki düğünü ve birbirimize söylediklerimizi tekrar tekrar gözden geçiriyorum.

Telefonumu elime alıyorum ve zihnim aşırı yoğun bir şekilde bir süre ona bakıyorum.

Acaba bu gece Cam ve Brock'la dışarı çıktı mı? Saat sabahın 4:30'u.

Cuma gecesi aramızda geçen mesajlar arasında geziniyorum ve kendimi durduramadan mesajı yazıyorum.

Uyanık mısın?

Beynim parmaklarıma yetişemedi gönder tuşuna bastım.
Olamaz, ne yapıyorum ben?

Telefonum anında çalıyor ve Ben ismi ekranda beliriyor. Kahretsin.
Kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Telefonu açıyorum. "Merhaba," diye fısıldıyorum
karanlığın içine. "Merhaba."

Onun güzel sesini duyunca gözlerim kapanıyor.
İkimiz de sessiz kalıyoruz ve ben karanlıkta battaniyeleri
parmaklarımin arasında çeviriyorum.

"İyi misin?" diye soruyor usulca.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Evet," diye fısıldıyorum ama yine
de emin değilim.

"Öyle misin?" Ben soruyorum.

Sonunda "Pek sayılmaz" diye cevap verene kadar hat sessiz
kalıyor. Kalbim sıkışıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

"Çünkü orada seninle olmak istiyorum," diye fısıldıyor.

Boğazımdaki yumru gerçekten büyüyor ve gözlerim yaşlarla
doluyor çünkü lanet olsun, eğer bu bir karmaşa değilse. Aramızda her
zaman var olan yakınlık hâlâ devam ediyor. Bu elle tutulur bir şey.
Eğer o incinirse, ben de incinirim. Akıllıca bir cevap düşünmeye
çalışırken bir an sessiz kalıyorum.

"Ben," diye iç geçirdim.

"Bir daha gitmeyeceğim. Söz veriyorum."

Gözyaşlarıim barajı yıkıyor ve yüzümden aşağı yuvarlanıyor, çünkü
ona inanmak istiyorum. Çaresizce ona inanmak istiyorum.

"Ben." Gözlerimi kapatıyorum. "Sadece arkadaş
olabiliriz." "Yapma. Benden bunu isteme."

"Ama-"

Sözümü kesti. "Seni başka biriyle izleyemem, Didge."

Yüzümü buruşturuyorum. "Hiçbir şey olmaktansa arkadaş olmayı tercih etmez miydin?" Fısıldıyorum.

Sessiz kalıyor.

"Böyle davranmaya devam edemezsin, Ben." Ne söylemek istediğimi ifade etmeye çalışırken karanlık odada etrafıma bakıyorum. "Böyle davranmaya devam edersen sonunda birbirimizden nefret edeceğiz."

"Senden asla nefret edemem," diye fısıldıyor.

Gözyaşları yavaşça yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Sesi çok üzgün geliyor ve gitmem gerektiğini biliyorum ama telefonda kalmak istiyorum. Uzun zamandır ona en yakın olduğum an bu ve ben sadece burada kalmak istiyorum.

Kes

şunu.

Kapat.

"Evde misin?" diye soruyor.

Etrafıma bir göz atıyorum. Eric'in odasında, Eric'in yatağındayım ve gizlice başka bir adamla konuşuyorum - telefonu kapatmak istemediğim bir adamla. Nasıl bir insanım ben? "Gitmem gerek, Ben."

O sessiz kalıyor ve ben hatta kalıyorum.

Oh, Tanrım, kapat. Lütfen... kapat. Sanki ikimiz de aramayı sonlandırmak istemiyormuşuz gibi, ikimiz de bekliyoruz.

"İyi geceler, Didge," diye fısıldıyor sonunda.

Gözlerimi kapatıyorum ve boğazımdaki yumru o kadar büyük ki zorlukla konuşabiliyorum. "İyi geceler Ben," diye fısıldıyorum.

Daha fazla sessizlik.

Bu çok saçma. *Yap işte.*

Telefonu kapatıyorum, sırt üstü dönüyorum ve tavana bakıyorum. Kafa karışıklığı ve pişmanlık etrafımda dönüyor ve gözyaşlarım kulaklarıma akıyor.

Ne karmaşa ama.

Ön kapının gürültüyle açılmasıyla uyandım ve yorganı çekmek için yuvarlandım. Burası güzel ve sıcak ve bütün gece uyumadıktan sonra nihayet rahatım. Eric mesaisini bitirmiş bir şekilde odaya giriyor. Panjurları zorla açıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Günaydın, Bridget." Ellerini kalçalarına koyarken gülümsüyor.

"Hmm." Gözlerim kapalı kaşlarımı çatıyorum.

"Söyle bana... kim bu Ben?" diye soruyor, rahat davranmak için elinden geleni yaparak. Ha? Gözlerim açıldı. "Ne?"

"Dün gece işte biraz araştırma yaptım. Ben eskiden Joshua Stanton'ın korumasıymış."

Kaşlarımı daha sert çatıyorum. Kahretsin, bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum. "Ve?" İç çektim.

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Ne?" Ayağa kalktım ve yanından geçip banyoya doğru yürüdüm. Bu saçmalığa ihtiyacım yok. "Dediğin gibi, Joshua'nın korumasıydı, yani onu oradan tanıyorum," diye sesleniyorum banyodan.

"Ve sen onunla çıktın?"

Lanet olsun. Ellerimi yıkadım ve yatak odasına geri döndüm.

"Bridget?"

"Sayılır, evet," diye iç geçirdim.

"Ne kadar zamandır onunla birlikteydin?" "Eric. Bırak artık."

"Hayır, bırakmayacağım. Ne zamandır onunla birliktesin?"

"Birkaç ay. Yıllar önceydi, fark etmez." Yatağa geri uzandım ve sorularından uzaklaşmak için yorganı üzerime çektim.

Battaniyeleri üzerimden çekip alıyor ve gözleri benimkileri tutuyor. "Kim bitirdi?"

Hayal kırıklığı içinde başımı kaşıyorum. "Geçmiş i g e ç m i ş t e bırakabilir miyiz lütfen? *Daha yeni* uyandım."

"Faili meçhul dosyasını açtım." "Ne?"

"Cinayetten şüpheleniliyordu. Yeniden soruşturulması için dosyasını tekrar açtım."

"Ne yaptın?" Telaşla doğrulup oturdum. "Ne oluyor Eric?"

Gözleri benimkileri tutuyor. Şu anda bana yem mi atıyor?

"Altı yıl önceki aptalca bir soruşturmayı yeniden açacak kadar mı zor durumdasınız?" Yataktan kalkarken kendimi tutamadım. Hayır.

Bu saçmalığa inan.

"Bana şu öldürülen fahişeden bahset."

Kahretsin, gerçekten de bakmış. Kıyafetlerimi giymeye başladım, çünkü hava çok soğuktu.

"Joshua Natasha ile tanışmadan önce üst sınıf bir fahişeyle birkaç gece geçirdi. Altı ay sonra, Natasha ile birlikteyken, Natasha, Joshua'ya milyonlarca dolar rüşvet parası ödemezse ikisinin birlikte çekilmiş görüntülerini halka açıklamakla tehdit etmeye başladı."

"Ona ödeme yaptı mı?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Hayır, ama yapacaktı. Aptal kadın tüm bu iş adamlarına rüşvet veriyordu ve belli ki bir yerlerde yanlış kişiyi kızdırdı. Liman bölgesinde ölü bulundu."

"O zaman size ne söylediler?" "Kimler?"

"Kayınbiraderin ve onun lanet olası koruması."

E n s e m d e k i tüyler diken diken oluyor ve onu işaret ediyorum. "Eric..." Sakince söyledim. "Ben hakkında istediğinizi söyleyin ama Joshua hakkında kötü bir söz söylemeye cüret etmeyin. O benim ailem."

"Ona güvenmiyorum," diye tersliyor. "Kime?"

"Joshua lanet Stanton."

"Ne?" Aceleyle kıyafetlerimi aramaya başladım. Buradan çıkıyorum. Beni cidden kızdırıyor.

Kırıksıklıkları gidermek için gömleğime bir fiske vuruyorum. "Formasyonun için söylüyorum, Joshua benim kardeşim gibidir ve onun hakkında tek bir kötü şey söylemeyeceksin. Onların bununla hiçbir ilgisi yok."

"Saçmalık. Bu işte onların parmağı var. Ben değerli patronunu korumak için onu öldürürdü."

"Senin lanet bir postun var. Bu ne cüret?" "Oh, cüret ediyorum."

Gömleğimi omuzlarıma atıyorum. "Nereye gidiyorsun?" diye hırlıyor. "Eve!"

Bağırıyorum.

"Joshua Stanton'a ya da evine yaklaşmanızı yasaklıyorum."

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırıyorum. "Affedersiniz?"

"Seni Ben'in yakınında istemiyorum. O lanet olası bir suçlu. Hiçbirine güvenmiyorum."

"O bir suçlu değil," diye haykırıyorum. "Ve onlar benim ailem. Ne diyorsunuz yani? Artık kız kardeşimin evine gitmeme izin yok mu?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Oraya gitmeyi aklından bile geçirme."

"Canın cehenneme." Başımı salladım. "Bu kadar. Ben gidiyorum. Bana nereye gidebileceğimi söyleyebileceğini sanıyorsan, başka bir şey düşünüyorsun demektir. Kız kardeşim ve kocası tartışmaya açık değil."

"Onları sorgulamak için getiriyorum. Kardeşin bu konuda ne biliyor?"

"Brock'u bunun dışında bırak." İnanmayarak başımı sallıyorum. "Sanırım sahip olduğun bu faili meçhul dava terfisi senin aptal kafana girdi. Neden gerçekliği olan bir dava üzerinde biraz zaman harcamıyorsun?" Tersliyorum.

"Dün gece tüm kanıtları inceledim. Orada, onun evinde sevişiyordu ve bunu kanıtlayabilirim."

Kalbim hızla çarpmaya başlarken çantamı kaptım. "Biraz uyu. Hayal görüyorsun."

"Ben işe dönüyorum. Sakın bugün kız kardeşinin evine yaklaşayım deme."

Başımı salladım ve kapıya doğru hışımla yürüdüm. "Bana ne yapacağımı söyleme Eric. Bana nereye gidebileceğimi söyleyemezsin."

"Ne münasebet," diye sesleniyor arkamdan.

Kapıyı çarpıyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Aman Tanrım, aman Tanrım.

Joshua'ya söylemeliyim.

Natasha ve Joshua'nın evinin önünde duruyorum. Cadde geniş, büyük ve yaşlı ağaçlar yolu kaplıyor ve büyük, beyaz beton güvenlik çiti mülkü çevreliyor. Ortada

kumtaşından bir kapı var. Anahtarım ile kapıyı açıyorum ve bir güvenlik görevlisi tarafından karşılanıyorum.

"Merhaba Bridget." Marcus mutlu bir şekilde gülümser.

"Merhaba, Marcus." Marcus, Natasha'nın güvenlik görevlilerinden biri. Onu iyi tanıyorum. Saati me bakıyorum -sabah 8:30- ve hepsinin uyanık olacağını biliyorum çünkü çocuklar daha gün ışımadan kalkıyorlar.

"Erken kalkmışsın." Gülümsüyor.

"Evet." Eve doğru ilerlerken gülümsüyorum. Çünkü burada lanet olası bir felaketle uğraşıyorum.

"Arka taraftalar," dedi bana.

"Teşekkür ederim." Eve girdiğimde beni Sydney Limanı'nın tavandan tabana nefes kesen manzarası karşılıyor. Her şey beyaz ve gri ahşaptan yapılmış ve mobilyalar Hamptons'a özgü bir hava taşıyor. Burayı yaklaşık üç yıl önce almışlar çünkü Natasha Sidney'de bir üs istiyordu. Onlara yakın olmak çok güzel. Arka bahçeden gelen çocuk kahkahalarını duyabiliyorum ve güverteye çıktığımda Jordana ve Blake'in ciyakladığını ve trambolinde zıpladığını görüyorum. Joshua Ellie'yi tutuyor ve onlar da izliyorlar.

Jordan dört yaşında ve küçük bir cehennem kedisi. Tıpkı babası gibi ele avuca sığmaz. Ellie üç yaşında ve turta kadar tatlı ve babasını küçük parmağında oynatıyor. Aslında beni de. Onu yiyip bitirebilirim. Brock iki yaşına girmek üzere ve olabildiğince vahşi.

Merdivenlerden inip onlara doğru yürürken "Merhaba çocuklar," diye sesleniyorum.

Jordana zıplama becerilerini sergilemeye başlarken, "Bak ne kadar yükseğe zıplayabiliyorum, Didge," diye sesleniyor. Abartılı yıldız atlayışları yapmaya başlar.

"Vay canına." O daha yükseğe zıplarken ben gülümsüyorum. Joshua da atlamaya çalışan Blake'i tutuyor. "Tash nerede?" Etrafıma bakınırken soruyorum.

"Duşta," diye yanıtlıyor Josh, Blake'e odaklanarak. "Erken kalkmışsın." Sırıtlıyor.

"Evet, biliyorum," diye mırıldanıyorum, dikkatim dağılmış bir halde. "Vay canına," diye sesleniyorum Blake'e. O da kız kardeşinin gerisinde kalmamak için daha yükseğe zıplamaya başlıyor. "Bu çok yüksek."

"Ben daha yükseğe zıplayabilirim," diyor Jordana, Blake'in dikkatimi çekmesine sinirlenerek.

Joshua gözlerini deviriyor. Bu ikisi birbirleriyle çok rekabetçi. "Jordana, Blake'in bir an için yükseğe zıplamasına izin ver. Her şey seninle ilgili değil," diye hatırlatıyor ona.

Jordana sinirlenir ve Blake'i atlayışının ortasında iterek dengesini kaybetmesine neden olur. Blake düşer ve sonra ayağa fırlayarak kız kardeşine yumruklar savurur. "Yapma!" diye bağırır.

"Hey," diye sesleniyor Joshua. "Kes şunu."

Kıkırdıyorum. Tanrım, bu çocuklarla çok uğraşıyorlar. Mani-acs yetersiz bir ifade.

"Tash'i bulmaya gidiyorum."

"Evet, tamam," diye mırıldanıyor Joshua, oğlunu ve kızını birbirinden ayırırken dikkati dağılıyor.

Tekrar içeri girip Joshua ve Natasha'nın yatak odasına çıkıyorum. Tash'i geniş giyinme odasında giyinirken buluyorum. "Hey, bebeğim." Sütyenini giyerken gülümsüyor. "Yatağını mı ıslattın?"

"Hayır. Aman Tanrım, Tash, Eric Ben'in faili meçhul dosyasını yeniden açtı." Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bana Ben'den uzak durmamı söyledi ve..." Kendimi durduruyorum. Joshua'ya güvenmediğini söylediğini de ona söylemek istemiyorum.

"Ne faili meçhulü?" diye mırıldanıyor kot pantolonunu çekerken. "TC."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü o lanet olası bir salak, işte bu yüzden," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Lanet olsun." Bir an düşünür. "Peki, o bulamayacak herhangi bir şey."

"Kavga ettik sayılır."

"Kavga edebileceğinizi düşünmüştüm."

"Ben dün gece tam bir sik kafalıydı." "Evet, biliyorum."

"Joshua ve Brock da duruma yardımcı olmadı," diye ekliyorum.

Başını sallıyor ve ayakkabılarını giymek için yatağa oturuyor.

"Eric'in de onlara kızabileceğini düşünmüştüm."

"Ben'i sorgulamak isterse ne olacak? O zaman ne olur, ha?" Panik içinde fısıldıyorum.

"Peki, Ben'e bildiğin her şeyi anlat. Bu şekilde hazır ve bekliyor olacak."

"Nerede kaldığını bile bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "O burada."

"Ne?" Kaşlarımı çatıttım. "Ne demek istiyorsun?"

"Misafir kanadında ve bir daire bulana kadar burada kalacak."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Fısıldıyorum. "Neden bana söylemedin?"

"Bizimle kalacağını biliyorsun. Bu sabah Joshua'yla birlikte apartmanlara bakmaya gidecek. Sanki Josh onun buradan başka bir yerde kalmasına izin verecekmiş gibi."

Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Yani burada, Avustralya'da kalma konusunda ciddi mi?"

"Evet." Omuz silkiyor. "Görünüşe göre öyle. Yakın zamanda bir yere gideceğini sanmıyorum."

"Siktir," diye fısıldadım. "Nereden geldiyse oraya geri dönmesi gerekiyor. Bu bir felaket."

Saçlarını taramaya başlarken gülümsüyor.

"Bu hiç komik değil, Natasha."

"Bana oldukça komik geliyor." Alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"İnanılmaz." Odadan aceleyle çıkıyorum ve koridorda ve başka bir merdiven setinde. Misafir kanadı, dört arabalık garajın üstündeki müstakil bir misafir yatak odası. Onu görmek için kendimi hazırlarken bir an için kapalı kapının önünde duruyorum. Kapıyı sessizce çalıyorum ama cevap yok.

Kapıyı tekrar çaldım ama hala cevap yok.

Korkumu yutuyorum ve yavaşça kapıyı açıyorum. Uyuyor ve yatağa uzanmış. Tamamen çıplaktı.

Midem bulanıyor.

Vay anasını. Çok güzelmiş.

I Yatağın ayak ucunda durup nefes alıp verirken göğsünün inip kalkmasını izliyorum. İri vücudu kaslarla dalgalanıyor ve teni beyaz çarşaflara karşı koyu renkte. Bacaklarını açmış ve bir kolunu kaldırılmış ve başının altına sıkıştırılmış. Gözleri kapalı.

Göğsünde dağınık siyah saçları ve sekiz paketlik karın kasları var. Gözlerim aşağıya düşüyor ve ağzım kuruyor.

Hiçbir zaman küçük bir adam olmadı ama vay canına. Aklıma 'Adonis' kelimesi geliyor.

Midem bulanıyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Tekrar kapıya baktım. Onun haberi olmadan burada onu süzmemeliydim.

Kahretsin. Bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğinden emin olamayarak yatağa oturuyorum.

Gözlerim bacaklarının arasına düşüyor. Kahretsin, çok güzel.

Hışırıyor, gözleri açılıyor ve bana yavaş, seksi bir gülümseme vermeden önce bir süre boş boş bakıyor. "İşte bu uyanmak için güzel bir yüz," diye fısıldıyor uykulu bir şekilde.

Ona bakıyorum, casusluk yaparken yakalandığım için ne diyeceğimi bilemiyorum. Aldırmıyor gibi görünüyor. Her zaman cinsel açıdan kendine çok güvenirdi. Hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyor.

"Günaydın meleğim," diye fısıldıyor.

Bana 'melek' dediğinde kaşlarımı çatıyorum. Bana eskiden böyle dediğini hatırlıyor mu?

"Üzerine bir şeyler giyer misin lütfen?" Fısıldıyorum.

Uykulu bir şekilde gülümsüyor. "Sorun ne bebeğim? Beni çıplak sevmiyor musun?"

Başımı sallıyorum, yalanı dudaklarımdan zorla geçiremiyorum. Tamamen uyandığında yavaşça aletini okşuyor ve gözlerimi ayırmak zorunda kalıyorum. "Ben," diye bağıyorum. "Kes şunu."

Sırıttıyor, battanileri üzerine çekip örtüyor ve sırt üstü uzanırken iki elini başının arkasına koyuyor. Gözlerinde çocuksu bir çekicilik var ve arsızca parlıyorlar.

"Bir sorunumuz var..." Mırıldanıyorum.

Kaşını kaldırıyor ve daha sert sırtttıyor. "O değil."

"Ne değil?"

"Aletin."

Kıkırdıyor. "Aletim benim için sorun değil. Senin için sorun mu?"

Tanrı aşkına... Bu benim için çok doğru bir sorun. "Gülünç olma," diye fısıldıyorum, sinirlenerek. "Bu bir şaka değil."

"Şaka olmayan ne var?"

"Eric dün gece TC davasını araştırdı. Bu sabah işten eve geldi, senden uzak durmamı istedi ve bunu senin yaptığına dair elinde kanıt olduğunu söyledi."

Kaşlarını çatıyor. "Ama yine de buradasın."

Yatağının kenarına otururken gözlerim onunkileri tutuyor. Çok güzel kokuyor, sabun, erkek ve bacaklarda seks gibi, hepsi bir arada müthiş bir parfüm. "Ben, ciddi ol," diye fısıldıyorum. "Bu bir şaka değil."

Başını sallıyor ve yanındaki yatağa vuruyor. "Uzan ve bana söylediği her şeyi aynen anlat."

"Tanrım, tam bir felaketti. Senin yaptığına dair kanıt olduğunu söyledi. Kanıtı var mı, Ben? Sen mi yaptın?" Fısıldadım.

"Tabii ki yapmadım; bunu biliyorsun."

"Gerçekten ikna olmuş görünüyordu ve diğer iki parmak izinin kime ait olduğunu öğrenir öğrenmez bir tutuklama yapabileceğini söyledi." İç çektim.

Başını sallıyor ve ilk kez ilgileniyor gibi görünüyor.

Ona bir bakış attım. "Bu gerçekten çok kötü, Ben. Bu konuda gerginim."

Ben dirseğinin üzerine kalkıyor ve aniden onun yatağında sırtüstü yattığımı ve onun battaniyenin altında tamamen çıplak olduğunu fark ediyorum. Sanki aynı aydınlanmayı yaşıyormuş gibi gözleri dudaklarıma düşüyor.

"Şu anda Eric hakkında konuşmak istemiyorum," diye mırıldanıyor.

Ona bakarken kanımın vücuduma pompalanmaya başladığını hissediyorum. Dudakları gözümün önüne geliyor ve boğazımdaki yumruyu yutup gözlerimi kaçırıyorum.

"Söylediğin şeyi düşünüyordum..." diye devam ediyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Hadi deneyelim," diye fısıldıyor.

Ona dönüp bakıyorum. "Neyi deneyeceksin?" "Şu arkadaş olayını."

"Şimdi de arkadaş mı olmak istiyorsun?" Şaşırarak sordum. "Şey, seninle kavga etmek istemiyorum."

Gözlerim onunkileri tutuyor ve aptalca bir nedenle benden bu kadar kolay vazgeçtiği için biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. "Dün gece dışarı çıktın mı?" diye soruyorum. Cameron'la her zamanki kadın tavlama işlerini yapıp yapmadıklarını merak ediyorum.

"Evet, yaptım," diye fısıldıyor enerji aramızda dönmeye başlarken. Tam üstümde olacak şekilde eğiliyor ve kalbim onun yakınlığı karşısında güm güm atmaya başlıyor.

"Eğlenceli bir gece geçirdin mi?" Dikkatim dağılmış bir şekilde nefes alıyorum. "Fena değildi ama çok daha iyi olabilirdi." "Nedenmiş o?"

Fısıldıyorum.

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve bacaklarımı fiziksel olarak kenetlemek zorunda kalıyorum.

O kadar büyük ve güçlü ki yatakta üzerime eğiliyor... Bu işkencenin en kötüsü.

"Gecen nasıl daha iyi olabilirdi?" Nefes alıyorum.

Kahretsin, burada bela arıyorum, bunu biliyorum, ama kendimi durduramıyorum.

Dili alt dudağını yalamak için dışarı fırlıyor. "Arkadaş versiyonunu mu yoksa gerçek versiyonunu mu istiyorsun?"

Dilinin dudağının üzerinde kayışını izliyorum ve seksim sıkılıyor.

Sikik versiyonunu istiyorum.

"Bana arkadaş versiyonunu ver," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor. "Yorgundum ve kulüpler artık pek bana göre değil."

Gözleri gövdemden aşağıya ve bacaklarımın üzerine düşüyor.

"Peki ya gerçek versiyonu?" Fısıldıyorum. Neden onunla bu oyunu oynuyorum ki?

Elini karnıma koyuyor ve nefesim kesiliyor. "Gerçek şu ki bütün gece seni düşündüm."

Gözlerimiz kilitlendi.

"Aklından ne geçiyordu?"

"Ben de seni bu yatağa almayı düşünüyordum." Elini aşağıya doğru kaydırıyor ve okşamadan önce seksimin üstüne koyuyor. "Çıplak ve altımda."

Hava ciğerlerimi terk ediyor.

Eğiliyor ve ben ona bakıyorum. Dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken zaman durmuş gibi görünüyor.

Tak, tak!

Kapı pat diye açıldı ve birbirimizden uzaklaştık. Joshua yatağın ucunda duruyordu.

"Lanet olsun, Stanton," diye homurdanıyor Ben.

Joshua'nın gözleri ellerini kaldırmadan önce şok içinde açılır. "Böldüğüm için üzgünüm. Kötü zamanlama." Yüzünü buruşturuyor.

Ben sinirli bir şekilde başını sallıyor. Oturuyorum, utanıyorum. Tanrım, kevaşenin tekiyim. Ne halt ediyordum ben?

"Bir sorunumuz var," diyor Joshua.

"Sence?" Ben dalgın bir şekilde sorar.

"Eric burada."

Gözlerim açıldı. "Ne? Burada mı?" Yataktan atladım.

"Nerede?" "Aşağıda başka bir polisle birlikte. Seni görmeye geldiler, Ben."

Panik içinde kollarımı çırpmaya başladım. "Aman Tanrım. Arabamı evin önünde görmüş olacak ve bana ikinize de yaklaşmamamı söyledi."

"Ne yaptı?" Joshua tersledi. "Sana yanıma gelmemeni mi söyledi?" Ben'i işaret eder. "Seni anlıyorum!" diye tersler. "Ama neden yanıma gelemiyorsun?"

"Neden beni anlıyorsun?" Ben yataktan kalkarken fısıltıyla homurdanıyor.

Joshua ona eliyle işaret eder. "Brid- get ile yatakta çıplak gibisin. Kız arkadaşım olsaydı pek mutlu olmazdım."

"Kabaca sözüm kesilmeden önce..." Giyecek bir şeyler ararken Joshua'ya başını sallar.

Terlemeye başladığımda iki elimi başımın üzerine koyuyorum.

"Bu çok kötü," diye fısıldıyorum. "Ve benimle çıplak falan değildi. Sadece konuşuyorduk," diye fısıldıyorum panik içinde. "Eric ne istiyor?"

Joshua ellerini alaycı bir şekilde uzatır. "Bilmiyorum ama Ben'in yatağında olmanın onun listesinde üst sıralarda olmadığına eminim."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor Ben kot pantolonunu yukarı çekerken. "Biz sadece arkadaşız."

"Evet, öyle görünüyor," diyor Joshua kuru bir sesle,

"Burada olduğumu biliyor mu?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Arabanızı gördüyse bile bir şey söylemedi."

"Yatağına dön Bridget ve beni burada bekle," diye mırıldanıyor Ben, üzerine bir tişört geçirirken.

"Bu çok hoşuna giderdi, değil mi? Beni yakalamak için onu buraya mı getireceksin?" Öfkeyle fısıldıyorum.

Ben gözlerini deviriyor.

"Siz iki *platonik* sohbetçiyi huzur içinde didişmeniz için yalnız bırakayım." Joshua sırtıyor.

"Siktir git, Joshua. Biz sadece arkadaşız!" Şak diye söyledim.

"Tamam." Odadan çıkar. "Nasıl istersen," diye sesleniyor sahanlıktan.

Ben'in yattığı yerden bir tişört alıp onu kırbaçlıyorum. "Ne söyleyeceksin?"

"Siktir git, meşgulüm." Sırtıyor.

Gözlerim büyüdü. "Ona burada olduğumu söylemeyeceksin, değil mi? Hayır, lütfen ona söyleme."

Gözlerini bana diyor ve ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. "Şu anda beni kızdırmaya başlıyorsun, Bridget."

"Seni kızdırıyor muyum? Sen beni kızdırıyorsun!" Homurdanarak fısıldıyorum.

"Nasıl yani?"

"Oh, sadece etrafta yatıp, seksi olmaya çalışıyorsun. Buna kanmayacağım, Ben."

"Yatakta kendi işime bakıyordum," diye yanıtlıyor. "Ve tabii ki çıplak olman ve aletini çekmen gerekiyordu, değil mi?" Onu kapıya doğru itmeye başlarken fısıldıyorum. "Süper uygun."

Kıkırdıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. "Oraya git ve ondan kurtul, ama burada olduğumu söyleme," diye fısıldıyorum.

"Ya odamı aramak isterse?"

Gözlerim açıldı. "Ne?" Çığlık atıyorum. "Aman Tanrım."

"Şaka yapıyorum." Gülüyor.

"Aman Tanrım, Ben, bu çok ciddi. Bir dakikalığına ciddi olabilir misin lütfen?"

Yüzünü bana döndü ve bu sefer ciddileşti. "Beni burada bekle... Yatağında." Sesi derin ve emredici ve lanet olsun, burada beklersem geri döndüğünde gitme zamanı olduğunu biliyorum. Son bir bakışla odadan çıkıyor ve alt katta kayboluyor. Kapıyı arkasından sessizce kapatıyorum ve adım atmaya başlıyorum.

Şimdi ne olacak?

Dönmesini beklerken on dakika boyunca yatağında oturuyorum ve odaya bakıyorum. Yastığını elime alıp kokluyorum.

Kahretsin... çok güzel kokuyor. Tekrar derin derin içime çekiyorum ve sonra gömme dolapta bavulunu görüyorum. Acaba içinde ne var? İçeri girip ışığı yakıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Hmm, bir tuvalet çantası. Çantanın fermuarını yavaşça açarken gözlerim kapıya kayıyor ve kendimi bir suçlu gibi hissediyorum. Deodorant, diş macunu ve diş fırçası, kolonya...

Kapağı çıkarıp içime çektim. Hmm, bu boktan.

Prezervatifler... Siktir. Kocaman bir kutu prezervatif. Paketi okudum.

Daha Büyük Erkekler İçin Ekstra Zevk

Gözlerimi kısıyorum. Tanrı aşkına, beni kızdırıyor. Neden bu kadar cüsseli olmak zorunda? Mührün hala sağlam olduğunu fark ettim. O

Muhtemelen cüzdanında bir zulası vardır. Aslında, cüzdanı nerede? Odaya geri dönüp etrafa bakıyorum. Dün geceden kalma kot pantolonunu banyoda yerde görüyorum ve yanına gidip ceplerini arıyorum.

Bingo! Cüzdan bulundu.

Açtım ve kalbim durdu.

Fotoğraf bölümünde benim bir resmim duruyor. Nerede çekildiğini hatırlamaya çalışırken bir süre ona bakıyorum. Ah, işte bu. Büyükanнем ölmek üzereyken hastanede çekilmiş. Bir hastane koltuğunda oturuyorum ve ona gülümsüyorum. Beyaz bir elbise giyiyorum ve fotoğraf biz birlikte olmadan önce çekilmiş. Çektiği günü hala hatırlıyorum.

Bunu neden cüzdanında taşıyor?

Arkadaki bölmeye baktım ve eminim ki üç tane prezervatif vardı. Siktir... Erkeklerden nefret ediyorum.

Kredi kartını çıkardım ve okudum:

Ben Statham

Bir sonrakini çıkardım ve adını okudum.

Ben Statham

Bir sonrakini kaydırıyorum.

Jake Martin

Jake Martin kim ve neden kredi kartı onda? Bir sonraki kartı çıkarıyorum.

Jake Martin

Ne? Farklı bankalardan başka bir isimde iki kredi kartı. Kim o? O mu? Ben onun adı mı?

"Ne yapıyorsun?" Ben arkamdan bağılıyor. Yakalandığım için şaşkınlıkla sıçradım.

"Oh... Oh..." Kekeliyorum. "Jake Martin kim?"

Cüzdanı elimden kaptı. "Gizli görevdeyken Jake Martin adını kullanıyorum."

"Ne zaman gizli çalışıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Ben özel dedektifim, Bridget." Sanki aptalmışım gibi gözlerini açıyor. "Her zaman. Burnunu sokmayı keser misin?" Yatak odasına geri döndü.

"Cüzdanında neden benim bir fotoğrafım var?" Ağzımdan kaçırdım.

Yüzünü bana döndü. "Bunu kendi başına çözebileceğinden eminim, Einstein." Yatağa oturdu ve ayakkabılarını giymeye başladı, dedektifliğime sinirlendiği belliydi.

"Aşağıda ne oldu? Nereye... nereye gidiyorsun?" Kekeliyorum.

"Karakola gidip ifade vermem gerekiyor." "Ne?" Ellerimi başımın üzerine koydum. "Oh, hayır." Adım atmaya başladım.

"Neden bu kadar büyük bir prezervatif kutun var?" diye sordum. Neden buna cevap vermesini istediğimi Tanrı bilir ama istiyorum.

Yaptığı işi bıraktı ve bana baktı. "Onları patlatıyorum ve partilerde çocuklar için çiftlik hayvanları yapıyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Ona bakıyorum. "Ukala herif."

Ayakkabılarını öfkeyle bağlıyor. "Kiminle yattığım konusunda endişelenmemelisin zaten. Senin boktan erkek arkadaşın aşağıda." Küçümsüyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Oh, evet. Onu unutmuştum.

Ellerimi sıkıyorum. "Karakolda ne olacak?"

"Hiçbir şey. Bir ifade veriyorum ve sonra eve geliyorum." "Beni arayıp neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordum.

"Neden erkek arkadaşına ne olduğunu sormuyorsun?" diye tersliyor ayağa kalkarken.

"Onunla konuşmuyorum. Beni sinirlendiriyor," diye fısıldıyorum.

"Beni kızdırdığı kadar değil, seni temin ederim," diye tersliyor.

Odadan çıkıp gözden kayboldu ve ben başım önümde, adımlamaya başladım.

Eller. Bu tam bir felaket.

On beş dakika bekleyip perdelerin arkasına saklanıyorum, Ben'in Joshua, Eric ve başka bir polisle birlikte garaj yolundan aşağı inişini pencereden izliyorum ve sonra sokakta neler olduğunu göremiyorum. Hangi arabaya bindiler? Ben tutuklandı mı? Aman Tanrım, zavallı kalbim bunu kaldıramıyor.

Eric arabamı gördü mü?

Kapı açılır ve Natasha içeri dalar. "Aman Tanrım! Joshua ve Eric aşağıda kavga etmişler."

"Ne?" Çığlık atıyorum.

"Eric, Joshua'nın parası olması ve Ben'in onun uşağı olması konusunda hıyarlık edip tavır takınıyordu ve sonra iş kontrolden çıktı. Joshua'nın onu nakavt edeceğini sandım."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Ben ne yapıyordu?"

"Ben, Ben gibi davranıyordu. Hiçbir şey söylemiyor, öfkeyle çenesini sıkıyordu."

"Tanrı aşkına. Ya onu kızın cinayetiyle suçlarsa? Bunu Ben mi yaptı?" Cevaptan korkarak soruyorum.

"Hayır, yapmadı."

"Joshua bilseydi sana söyler miydi?" diye sordum. "Muhtemelen söylemezdi."

"Ne yapacağız?" Kekeliyorum.

Tash kolunu bana doluyor ve yatağa oturuyoruz. "Bilmiyorum." İç geçiriyor. "Ama şu noktada Eric'in büyük bir hayranı olduğumu söyleyemem."

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Bu tam bir kısırak gecesi.

Saat 16:00 ve Ben'den bütün gün haber alamadım. Beni aramak için çok fazla ve hala karakolda olma ihtimaline karşı ne olduğunu öğrenmek için onu arayamıyorum bile. Natasha aptal bir hayır yemeğinde, bu yüzden çocukların Natasha'lara dönüp dönmediğini bile bilmiyorum.

Sanırım yıllardır bu kadar stresli olmamıştım ve tüm bu tempomla halıyı yıpratmış olabilirim.

Kapı zili çalıyor ve kim olduğunu görmek için ekrana koşuyorum.
Eric. *Hay sikeyim.*

Düğmeye bastım. "Yukarı gel." İ ekiyorum.

Onu görmek istemiyorum. Aslında, görmek istediğim son kişi o.
Kapıdan giriyor ve beni görünce gülümsüyor. "Selam, bebeğim."

"Merhaba." Kollarımı kavuşturuyorum. "Nerelerdeydin?"

"alışıyorum," diye yanıtlıyor ceketini salonun arkasına atarken.

"Dün gece çalıştın, peki neden bugün de çalıştın?" "nemli bir
davam vardı."

"Saçmalık. Dün gece için Ben'in peşindeydin, değil mi?"

Gözleri benimkileri tutuyor. "Masal anlatmak için seni aradı, değil
mi?"

Gözlerimi kısıyorum. "Hayır, aslında yapmadı. Natasha'yla
konuştum ve bana bu sabah Joshua'ya ne kadar kaba davrandığını
söyledi."

Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor. "Evet, ondan
hoşlanmıyorum." "Onu tanımıyorsun bile," diye
ıkışıyorum.

"Ben de istemiyorum. Zengin erkekler beni
heyecanlandırmıyor." "ık dışarı."

"Ne?" Kaşlarını atıyor.

"Beni duydunuz. ık dışarı. Seninle ve nyargılarınla hiçbir şey
yapmak istemiyorum."

"Onu mu savunuyorsun?"

"Elbette onu destekliyorum. O benim ailem." "O bir
katili koruyor, Bridget."

"Saçmalık. Ben beni geri istediğini belli ettiği için burnun bir karış
havada ve bu tehditle normal bir insan gibi başa çıkmak yerine,
olmayan bir şeyi arayan lanet bir polis gibi başa çıkmaya çalışıyorsun."

"Yani, Ben'in masum olduğunu
mu düşünüyorsun?" "Masum
olduğunu biliyorum," diye
bağırıyorum.

"Suçlu olduğunu biliyorum ve Joshua Stanton'ın dişlerinin arasından
yalan söylediğini de biliyorum."

"İşte bu kadar. *ık dışarı!*" ığlık atıyorum.

Bir an için hesapçı gözlerle bana baktı. "Senin bu işle bir ilgin var
mı? Ne biliyorsun, Bridget?"

çok sakın bir şekilde soruyor.

Korku üzerime çökerken kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Saçmalama. Delirmişsin sen."

"Gitmiyorum," diyor.

"Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Yüzü düşer, sonra üstünü örter ve öfkeyle gözlerini kısar. "Bunun için mi benden ayrılıyorsun? Bu benim işim, Bridget."

Kafamda duygu karmaşası dönerken ona bakıyorum. "Ailem hakkında konuşma şeklinden hoşlanmıyorum. Tüm bu suçlamalardan ve onlara yaklaşamayacağıma dair tehditlerden hoşlanmıyorum. Bu senin işin değil. Bu bir intikam ve ben buna izin vermeyeceğim."

Bana ters ters bakıyor. "Ve adaletin önünde durmayacağım." Gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum.

Ceketini kaptı. "Onların yaptığını kanıtladığımda beni ara ve özür dile."

"Nefesini tutma." Alay ediyorum.

Kapıdan çıkıp gidiyor ve ben de arkasından çarpıyorum. Derin bir nefes aldım ve kanepeye uzandım. Harika. Şimdi ne olacak?

Günlerden Çarşamba ve ben metrodan çıkıp ana caddeden işime doğru yürüyorum. Güzel, güneşli bir sabah saat 8:00 ve erkenciyim, ancak evde yalnız olmak şu anda yapılacak en kolay şey değil. Tek başıma düşünmektense işte olmayı tercih ederim.

Düşüncelerim artık mantıklı gelmiyor.

Erkek arkadaşımdan ayrıldım ama tek düşünebildiğim Ben ve Eric'le karakolda olanları anlatmak için neden beni aramadığıydı.

Ben'in konuşkan biri olmadığını ve iletişimin ona kolay gelmediğini biliyorum ama arayacağını söyledi. Onu aramak istemiyorum çünkü o zaman her sözünü beklediğimi anlayacakmış gibi hissediyorum. Artık o kız olmak istemiyorum. Ona güvenmeye geri dönmek istemiyorum çünkü boktan gerçek şu ki bunu yapamayacağımı biliyorum. Geriye dönmeyeceğim ve ona güvenmek tam olarak-

İşte bu. Son üç gündür Ben'i, ölümümüzü, buraya nasıl geldiğini ve aniden ne söyleyeceğini duymak istediğimi tekrar tekrar anlattım. Artık ne söyleyeceğini bilmek istemiyorum ve ne söyleyeceği de umurumda değil... bu yüzden onu aramıyorum.

Daha da kötüsü, Joshua Tash'e her şeyin yolunda gittiği ve endişelenecek bir şey olmadığı dışında pek bir şey söylemiyor. Abbie, Tash ve ben bütün hafta bunun için kriz toplantıları yaptık. Ben kendimden yanayım. Üç taş basamaktan yukarı çıkıp binaya giriyorum. Bina dört katlı ve hepimiz sırayla zemin kattaki resepsiyonda bulunuyoruz. Şehirdeki büyük bir seyahat acentesinde çalışıyorum ve büyük şirketler ve iş dünyasından profesyoneller için kurumsal seyahatler düzenliyorum. İşim harika, iş arkadaşlarım da harika ama patronum tam bir sürtük. Menopoza mı giriyor ne yapıyor bilmiyorum ama hepimizin başını ağrıttıyor. Çalışanlar sinek gibi ayrılıyor ve dürüst olmak gerekirse, benim için de sonun yaklaştığını görebiliyorum, ki bu berbat bir şey çünkü harika bir iş. Kapı çoktan açıldı ve ben de birinci kata çıktım. Masam pencerenin yanında ve aşağıdaki işlek caddeye bakıyor. Masamda beyaz mermer bir saksıda bir Madonna zambağı ve gümüş bir çerçeve içinde yeğenlerimin bir fotoğrafı var. Öğle yemeğimi paketinden çıkarıyorum, bilgisayarımı açıyorum ve masama oturuyorum.

Burası olmak istediğim son yer.

SAAT 11:00 ve ben bir havayolu şirketini beklemeye almış, uçuş anlaşması yapmaya çalışıyordum ki resepsiyondan Bethany aradı.

"Bridget?"

Düğmeye bastım. "Selam, Beth"

"Um..." Duraklıyor. "Didge, buraya gelmek isteyebilirsin."

"Ne oldu?" Hatta kalırken iç çektim.

"Bu kutsal seksi adam senin için bir şey bıraktı."

Kaşlarımı çattım. "Ha? Kim?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Ama boktan bir ev gibi inşa edilmişti ve başında bir şapka vardı."

"Ne?" Ayağa kalktım ve pencereden sokağa baktım. "Hemen buraya gel!" Telefonu kapattı.

Bir saniye telefona baktım. Beklemenin canı cehenneme. Birazdan tekrar arayacağım.

Aşağı inip resepsiyona doğru yürüdüm. "Neler oluyor?"

Bana bir kahve ve kahverengi bir kâğıt torba uzatırken omuz silkiyor. Açtım ve içine baktım.

Çikolatalı ekler.

Gülümsüyorum.

Ben.

Büyükannem hastanedeyken bana her gün çikolatalı ekler alırdı, çünkü onları ne kadar çok sevdiğimi biliyordu. "Nereye gitti?" diye sordum.

"Ön kapıdan çıktı ve sola doğru yürüdü."

"Beni görmek istedi mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Ama lütfen bana bu adamla yattığını söyle."

Ön kapıdan çıkıp sol tarafa bakıyorum. Cadde kalabalık ve hareketli, kalabalığın üzerinden görebilmek için boynumu uzatıyorum.

Lanet olsun.

Sokakta biraz yürüdüm ama onu hâlâ göremedim.

Kahretsin.

İşe dönmek için arkamı döndüğümde, beyaz bir tişört, mavi bir kot pantolon ve siyah bir şapka giymiş, duvara yaslanmış bir şekilde karşımda duruyordu.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve ona yaklaşırken usulca gülümsüyorum.

"Merhaba." "Merhaba." O da gülümsüyor.

Kalbim çarpmaya başlıyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Neden beni bu kadar geriyor? "Bana sabah çayı getirdin mi?"

Bir kez başını sallar. "Ben yaptım."

Gözlerimiz kilitlendi. "Neden?"

"Aç olabileceğini düşündüm."

I Bir an ona bakıyorum ve ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü bu çok tatlı ama ben de ona gerçekten kızmak istiyorum. Sonunda, görgü kuralları beni daha iyi hale getiriyor.

"Teşekkür ederim." Bir kez başını salladı ve alt dudağını ısırıldı.

"Beni aramadın," diyorum.

"Ben istedim."

Gözlerim onunkileri arıyor ve sonra onları yere bırakıyorum. Neler oluyor burada?

"Bir dairem var," diye ağzından kaçırıyor.

Şaşıracak tekrar baktım. "Sen mi yaptın?"

"İstersen sana gösterebilirim." Rahat davranmaya çalışır gibi omuz silkiyor. "Bu gece, belki?" Gözleri benimkileri tutuyor ve gergin görünüyor. "Yani... Henüz mobilyam ya da başka bir şeyim yok ama-"

"Elbette," diye sözünü kestim. "Bu hoşuma gider." Bir sonraki cümlemi düşünürken kaşlarımı çatıyorum. "Arkadaş olarak."

Yumuşakça başını sallar. "Tabii ki."

Bir an için birbirimize bakıyoruz. Neden benimle konuşmakta bu kadar kötü?

"Seni yedide alırım."

Başımı salladım.

"Bir şeyler yiyebilir miyiz?"

Yumuşakça gülümsüyorum ve bunun yapmam gereken en son şey olduğunu biliyorum ama siktir et. "Tamam," diye cevap veriyorum.

Gülümsemesini bastırmak için alt dudağını ısırıyor. "Peki... görüşürüz o zaman?"

Geriye doğru bir adım atarken başımı sallıyorum, gözlerimi onun güzel yüzünden ayıramıyorum. "Hoşça kal, Ben."

Masama döndüğümü hatırlamıyorum. Son iki saat boyunca hiçbir iş yaptığımı hatırlamıyorum.

Yine de kendimi çok heyecanlı hissediyorum ve hissetmemeliyim. Ama belki bu gece sonunda konuşabiliriz. Ne giyeceğim ben?

Üçüncü kadeh şarabımı içiyorum. Saat 18:50 ve yansımamı incelemek için aynaya bakıyorum. Seksi bir elbise giyerek kendimi çok zorluyor gibi görünmek istemedim, bu yüzden dizlerimin hemen altından sarkan çikolata rengi dar bir etek ve omzu açık beyaz bir bluz giydim. Saçlarım açık ve dolgun, makyajım da çok az.

Şarabımı yudumlarken ve dudak parlatıcımı tekrar sürerken çok gerginim.

Tanrım, bu gece ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Bir saat içinde eve dönmüş olabilirim. Kapı zili çalıyor ve kalbim göğsümde çarpıyor.

İşte başlıyoruz.

BEN

Kapı ziline basıyorum ve bekliyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyor Bridget'in tatlı sesi. "Merhaba," diye mırıldanıyorum.

"İçeri gel."

İçeri girdim ve merdivenleri kullandım. Asansörü bekleyecek sabrım yok.

Arkadaş. Arkadaş olmak istiyor. *Arkadaş kalalım*, kendime hatırlatıyorum.

Natasha aracılığıyla erkek arkadaşıyla aralarının iyi olmadığını biliyorum ve Tash de ayrılmış olabileceklerini düşünüyor

-Ashında bu iyi, harika bir şey ama eğer durum buysa zamana ihtiyacı olduğunu da biliyorum.

Ama onsuz geçen son beş yıl bana hiç sabır bırakmadı.
Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Ön kapıya varıyorum ve gözlerimi kapatırken nefes veriyorum.
Sadece arkadaşlar.

Kapı açılıyor ve dar bir etek giymiş, büyük, güzel dudaklarıyla bana gülümseyerek orada duruyor. Sikim anında sertleşti.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. *Kes şunu.* "Selam,
Didge." "Merhaba." Dairesini işaret ediyor. "İçeri gel."

Başımı salladım ve dairesine girip etrafa bir göz attım. Tam düşündüğüm gibi, kusursuz, lüks mobilyalar, avizeler ve sıcak, toprak tonlarıyla dolu. Odada çikolata rengi deri bir kanep ve büyük bir antika halı var. Arka duvarda okyanusa bakan geniş bir güverteye açılan iki katlı kapılar var. Dışarıda bir barbekü ve açık hava ortamı var, masanın üzerinde mumlar var ve mekânı döşüyor. Joshua bana Natasha'nın Bridget'in dairesinin yarısına sahip olduğunu söylediğinde, bunun Bridget'in lüks içinde yaşamasını sağlamanın bir yolu olduğunu anladım. O böyle cömerttir.

"Burası çok güzel." Etrafıma bakarken gülümsüyorum.

"Tam senlik." O da gülümsüyor. "Tur ister misin?"

Başımı salladım.

"Burası ana banyo." İçeri baktığımda banyonun gri girdaplı beyaz mermer olduğunu, büyük bir ayaklı küvet ve çift başlıklı duş bulunduğunu görüyorum. Musluk armatürlerinin hepsi son moda bakır.

"Burası misafir odası." Eliyle bir odayı işaret ediyor. Beyaz duvarları, yatağın üzerinde bin bir farklı tonda su rengi yastıkları ve yatağın üzerindeki aynayla uyumlu aynalı komodinleri var.

"Hâlâ minder fetişin var mı?" Sırıtiyorum.

O da gülümsüyor. "Senin fetişinden daha iyi."

Gözlerimiz kilitleniyor ve aramızdaki hava titreşiyor.

Arkadaşlar.

Düşüncelerimi dizginlemeye çalışırken gözlerimi kaçırıyorum.

"Yatak odan nerede?"

Beni koridordan geçirip geniş bir odaya sokuyor. Büyük boy yatak ortalanmış ve farklı tonlarda pembe minderlerin stratejik olarak yerleştirildiği açık kahverengi kadife nevresimlerle kaplanmış. Başucundaki vazoda çeşitli pembe taze çiçeklerden oluşan kocaman bir buket duruyor. Yatak odasında her zaman taze çiçekler bulunurdu; bu ona göre bir şeydi. Bir duvarı bal- koniye bakan pencerelerle dolu ve o son moda, çok uzun tarzda asılı şeffaf beyaz perdeler var, diğer duvar ise tamamen aynalı.

Süper kadınsı. Süper Bridget.

İçeri bakıyorum ve diğeriyle aynı görünen lüks bir banyo görüyorum.

Burası bile onun gibi kokuyor ve onun çıplak bir şekilde üstümde olduğunu hayal ettiğimde aletimin pompalanmaya başladığını hissediyorum.

Arkadaşlar!

"Çok güzel." Yanından geçip oturma odasına doğru ilerlerken başımı sallıyorum. O odada olup da onu gelecek haftaya kadar becermek istememek olmazdı.

Başımın arkasını kaşıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Gitmek istiyor musun?"

"Elbette."

"Önce gidip daireye bir bakalım. Akşam yemeği
r e z e r v a s y o n u m u z sekiz kişilik."

"Tamam." Çantasını ve ceketini alırken gülümsüyor.
Kıpırdamadan duruyorum ve ona bakıyorum.

O kadar güzel ki. Onu
öpmek istiyorum.

Her bir parçam onu öpmek istiyor. Göğsüm daralıyor ve bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Her şeyi berbat edeceğim.

"Ne oldu?" diye soruyor, sanki aklımı okuyormuş gibi.

Başımı salladım. "Hiçbir şey." Bir an duraksıyorum. "Çok güzel görünüyorsun."

Yüzü düşüyor ve kendimi tekmelemek istiyorum.

Kahretsin. *Arkadaşlar. Programa sadık kal.*

"Teşekkürler." Utangaç bir şekilde gülümsüyor.

Asansöre sessizce biniyoruz ve ellerimi ceplerimde tutmak zorundayım, bu yüzden elini kendi elime almak için uzanmıyorum. Oyun planına sadık kalmalıyım. Bu gece önemli.

BRIDGET

Kalbim göğsümde çılgınca atıyor ve daireme adım attığı andan itibaren nefes aldığımı sanmıyorum.

İri bedeninden yayılan enerji her yeri kapladı ve zihnimi hormonların neden olduğu bir tür uyuşukluğa sürükledi.

Koyu renk kot pantolonu, kocaman omuzları ve gözlerinin derinliklerindeki bakış, her santimini yalamak istememe neden oluyor. Pişmanlık içinde gözlerimi kapatıyorum.

Ne yapıyorum ben?

Ben gergin görünüyor - belki benim kadar değil, ama kesinlikle ondan geldiğini hissedebiliyorum.

Caddeye çıkıyoruz ve o da renkli camlı lacivert bir Audi'ye doğru yürüyor. Kilidi iterken farlar iki kez yanıp sönüyor. "Kimin arabası bu?" Kaşlarımı çatıyorum. Bu Joshua'nın arabalarından biri değil, çünkü

her zaman siyahtırlar.

Kapımı açarken bir sokağa bir bana bakıyor. "Bugün aldım."

Gözleri gözlerimi tutarken kaşlarımı çatıyorum. Ne? Araba mı almış? "Oh." Alçak koltuğa oturdum ve etrafa bakındım. İçi açık kahverengi deri ve o güzel yeni araba kokusu. Etrafıma bakarken ona "Çok güzel," diyorum.

Arabaya atlamak için sürücü tarafına doğru yürür. "Ertelemeyi bırakıp eşyalarımı toparlamam gerektiğini düşündüm," diye cevap veriyor soğukkanlılıkla.

"Eşyaların mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Evet, bilirsin işte... daire, araba falan," diyor arabayı trafiğe çıkarırken.

Onu izlerken başımı sallıyorum ve zihnim aşırı hızlanmaya başlıyor. Yani burada kalma konusunda gerçekten ciddi. Bu ne anlama geliyor? O arabayı sürerken bir an düşünüyorum. "Bu daireye baktın mı, ya da...?" diye soruyorum.

"Kira kontratını bugün imzaladım."

Gözlerim onunla yol arasında gidip geliyor. "Kira kontratınız ne kadar süreli?"

"On iki ay."

"Nerede?"

Bir sokağa çeker. "Hemen şurada."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Evimden iki sokak ötede mi?" diye soruyorum.

Başımı sallıyor ve sırtırken gözleri bana kayıyor. "Tasadüf."

"Eminim," diye fısıldıyorum nefesimin altında. Arabayı geri geri dar bir noktaya sokarken yüzünü izliyorum.

Pekâlâ, bu iş artık bir akıl tutulması olmaya başladı. Bir araba aldı ve benden hemen köşede oturuyor. Belki de yakında bir yere gitmiyordur.

Dışarı çıktık ve depoya benzeyen bir binaya girdik. Büyük, ahşap, çift sürgülü kapılar, ortasında büyük bir ağacın bulunduğu, tabanının etrafında bahçelerin ve bankların yer aldığı şık bir avluya açılıyor. Alanı üçü solda, üçü sağda olmak üzere altı kapı çevreliyor. Bahçelerdeki spot ışıkları ağacın içine doğru parlamaktadır.

"Vay canına," diye fısıldıyorum hayranlıkla. "Bu çok güzel."

Gölümsüyor ve sağdaki ikinci kapıyı açıyor. Bizi mavi bir taş duvar ve modaya uygun metal bir merdiven karşılıyor.

Tanrım, bu gerçekten bir şey. "Kaç yatak odası var?"

"Üç, ama birini ofise çeviriyorum." Merdivenlerden yukarı çıkıyor. "Yatak odalarından birini arkadaşlarımla yatıya kalması için ayıracığım."

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Arkadaşlarını sık sık ağırlamayı planlıyorsun, değil mi?"

Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor. "Böyle büyük bir şehirde şansını asla bilemezsin."

Aptal gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum. Eğer teknik olarak onun arkadaşıysam... yatıya kalmalar bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

Onunla oynamak ve flört etmek istiyorum ama kendimi durduruyorum.

Kesin şunu!

Merdivenlerin tepesine çıkıyoruz ve kocaman bir açık alan gördüğümde nefesim kesiliyor. Rustik tuğla işçiliği bir duvarı oluşturuyor ve sol köşede rustik görünümlü bir mutfak var. Büyük bakır sarkıt lambalar büyük bir ahşap tezgahın üzerinde aşağıya doğru sarkıyor. Antika, geniş, koyu renkli döşeme tahtaları zemini oluşturuyor ve arka duvarda beş büyük kemerli pencere var. Hayranlıkla etrafa bakıyorum. "Ben, bu çok güzel. Hiç böyle bir daire görmemiştim. Sanki bir filmde fırlamış gibi."

Etrafa bakarken iki elimi de tezgahın üzerine koyuyorum. Hem çok şık hem de rustik; mutfak muslukları bile eski restoranlarda gördüğümüz büyük hortumlara benziyor. "Burayı nasıl buldun?" Gülümsüyorum.

Anahtarlarını tezgâhın üzerine atıyor. "Stan ve ben bunu Pazartesi günü bulduk. Bütün gün etrafa bakındık ve en son kontrol ettiğimiz yer burasıydı."

Yüzümdeki aptal sırıtışı zorlukla silebiliyorum. "Bana etrafı göster."

Koridorda yürürken, duvarları büyük, siyah, parlak fayanslarla ve zemini minik mozaik karolarla kaplı banyoyu işaret ediyor. Bir duvarda beyaz, ayaklı antika bir küvet ve ayaklı lavabo, diğer duvarda ise bank oturaklı bir duş var.

"Muhteşem," diye fısıldıyorum.

Koridorda ilerlemeye devam ediyoruz ve bize pelüş gri halısı ve kadife perdeleri olan geniş bir odayı işaret ediyor. "Burası arkadaşlarım için." Arsızca gülümsüyor ve ben de etrafa bakmak için onun yanından geçip odaya giriyorum.

"Eminim arkadaşlarınız burada kalmaktan çok mutlu olacaklardır."

Gözlerimiz kilitleniyor ve aramızda bir elektriklenme başlıyor. Kaşlarını çatıyor ve aceleyle gözlerini kaçırıyor. "Odam aşağıda," diye cevap veriyor, konuyu değiştirerek.

Koridorda ilerlemeye devam ediyoruz ve iki büyük, ağır ahşap ahır kapısına geliyoruz. Birini kaydırarak açmaya başladı.

Ağzım açık kaldı. "Vay anasını."

Duvarlar eskitilmiş tuğladan yapılmıştır, tavan ahşap kirişlerle

katedral yüksekliğindedir, banyo ise yatağa açıktır-

İkisini ayıran bir duvar bulunmayan odanın tamamı siyah parlak fayanslarla kaplıdır. İki gömme dolap var. "Tanrım, Ben, bu çok güzel."

Gururla gülümsüyor. "Bunu sevdim."

Odanın köşesinde bir kutu içinde şişme bir yatak, birkaç yastık ve hala plastik ambalajlı battaniyeler var. "Bu ne için?" Kaşlarımı çattım.

"Ah." Yerdeki eşyalara bir göz atıyor. "Artık Stan'le kalmak istemedim. Bundan faydalanmak istemiyorum. Bundan sonra burada kalacağım."

Kaşlarımı çattım. "Ama henüz mobilyanız yok..."

"Evet, hafta sonu falan bir şeyler alırım."

"Yani bu gece yerde mi yatacaksın?" Yerde uyumasını istemiyorum.

"Evet, sorun değil. Şişme yatağım var. Çok daha kötü koşullarda uyudum."

Etrafımda şaşkınlık dönerken önce odaya, sonra da onun güzel yüzüne bakıyorum. Tüm doğru şeyleri söylüyor, bir arkadaşın akşam yemeği randevusunda yapacağı her şeyi yapıyor ve yine de tek istediğim kalbini masaya koyması, böylece her santimini inceleyebiliyorum. Ne düşünüyor acaba?

Ve daha da önemlisi, neden umurumda olsun ki?

"Ben." Odaya baktım. "Neden buradasın?" Güzel odayı işaret ediyorum. "Neden...?" İfadelerimi doğru kurmaya çalışırken duraksıyorum. "Neden Avustralya'ya geldin, bir daire aldın ve bir araba aldın?"

Gözleri benimkileri tutuyor. "Ben..." Tereddüt ediyor. "Arkadaş olmak istiyorsun ama bu konuşmanın pek arkadaşça olduğunu sanmıyorum."

"Ben." Perdeleri aralayıp aşağıdaki sokağa bakarken iç çekiyorum. "Arkadaşlar bazı şeyleri açıkça konuşur." Yüzümü ona dönüyorum.

Bir an beni izliyor ve sonra başını eğerek sessiz kalıyor.

"Konuş benimle, Ben. Gerçekten neden buradasın?"

Boğazındaki yumruyu yutuyor ve sanki bana cevap verip vermemeyi düşünüyormuş gibi gözleri benimkileri arıyor. Birkaç dakika sonra nihayet cevap verdi. "Seninle bir şans daha istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü geçen sefer her şeyi berbat ettim ve bunu düzeltmek istiyorum." Gözleri benimkileri arıyor.

"İkinci bir şans istediğinizi söylediğinizde... bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor ve düşünürken kaşlarını çatıyor. "Sana bakmak ve senin bana eskiden baktığın gibi baktığını görmek istiyorum."

"Nasıldı?" Fısıldıyorum.

"Mükemmelmışım gibi."

Pişmanlık mideme sert bir darbe indiriyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor. Uzun bir süre Ben'in mükemmel olduğunu düşünmüştüm ve onu tekrar hayatıma almak için her şeyimi verirdim. Ama... Büyüdüm ve artık her şey değişti.

"Seninleyken daha iyiyim Bridget." Gözleri benimkilerde bulamayacağını bildiğim küçük bir bağışlama izi arıyor. "Sen varken her şey daha doğru görünüyor," diye fısıldıyor.

Beynim patlarken ona bakıyorum.

"Ve arkadaşların bu saçmalıkları söylememesi gerekir," diye mırıldanıyor ciddi anı bozmak için etrafına bakınırken.

"Ben." Hüzünle gülümsüyorum. "Arkadaştan öte birisin ama sanki bir düşmanmışsın gibi sır saklıyorsun."

Sanki kaçacağımdan korkmuş gibi beni izliyor.

"Sadece benimle konuşmanı istiyorum," diye fısıldıyorum.

Başını öne eğiyor. "Bunu denedim, Didge, ve sen beni susturdun."

Yüzümü buruşturuyorum. "Benimle konuşmadın, o aptal mesajlarla varışta ikinci bir şans talep ettin. Artık senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Ellerimi avuçlarının arasına alıyor ve ben de onlara bakıyorum. Onun dokunuşuyla kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Önemli şeyleri biliyorsun," diye yumuşak bir şekilde yanıtlıyor.

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor. "Beni neden terk ettiğini bilmiyorum." Kaşlarını çatıyor.

"Bu konuda sürekli mızızlanan bir çocuk gibi hissediyorum ama böyle hissediyorum. Seni düşündüğümde aklıma gelen tek şey bu, beni ne kadar incittiğin ve bunun için kızgıyım. Eskiden olduğumuz yere dönemiyorum, çünkü ayakkabının düşmesini bekliyorum. Dürüst olmak gerekirse bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Olmayacak."

"Bunu bana kanıtlaman gerekecek, Ben." Yüzü umutla doldu.

Tanrım, bunu neden söyledim ki? Şu anda aramı düzeltmeye çalışmam gereken lanet bir erkek arkadaşım var. Bu konuşmayı kesmelisin Bridget, hemen şimdi!

Ona boş yere umut vermeyi bırak... kendine boş yere umut vermeyi bırak.

Elimi tutup a r k a s ı n d a n öperken gözleri benimkileri tutuyor.

Onu izliyorum ve karnım sinirden zangır zangır titriyor. "Arkadaşlar öpüşür mü?" diye fısıldıyor.

Başımı usulca sallıyorum "Ben..." Tanrım, keşke yapsalar. "Hayır."

Gözlerini genişletir. "Oh." Ellerimi sıcak patates gibi bırakıyor.

"Bak..." Duraklıyorum çünkü doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum.

ama işte. "Neden arkadaş olarak biraz zaman geçirmiyoruz?"

"Aşağıdan aşağıya..." Kaşlarını çatıyor.

"Arkadaş olmak istiyorum ama sohbet konusu olmak istemiyorum. Birlikte vakit geçirdiğimizi herkese söylemek istemiyorum. Bu bizden başka kimseyi ilgilendirmez."

"Arkadaş olarak gizlice dolaşmak mı istiyorsun?"

Gülümsüyorum çünkü bunu yüksek sesle söylediğinde kulağa tuhaf geliyor. "Sayılır."

Yumuşakça gülümsüyor. "Bunu yapabilirim." "Yapabileceğini düşünmüştüm."

Sanki üzerinden bir yük kalkmış gibi omuzlarını düşürüyor. "Şimdi yemeğe gitmek ister misin?"

"İstiyorum."

Anahtarları bana fırlattığında aşağı inip arabaya doğru ilerliyoruz. "Sen sürmek ister misin?"

"Evet, biliyorum." Heyecandan gözlerim açılıyor. Sürücü koltuğuna oturuyorum ve arabayı trafiğe çıkarıyorum. Araba pürüzsüz ve lüks. "Oh, vay canına, bu harika bir araba." İçine bakarken ellerimi deri direksiyon simidinin üzerinde ileri geri kaydırıyorum.

Beni izlerken gözleri zevkle dans ediyor. El çantamdaki telefonum çalıyor.

"Şuna bakabilir misin?" Dikkatim dağılmış bir şekilde mırıldanıyorum.

Çantamı karıştırıyor ve telefonumu çıkarıyor. Ekranda 'Tash' ismi yanıyor.

"Cevap verip hoparlörü açabilir misiniz lütfen?" Diye sordum. Ekranı kaydırıyor ve hoparlörü açıyor. "Selam bebeğim," diye sesleniyorum.

"Neredesin?" diye tersliyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve o dinlerken gözlerim Ben'e kayıyor. "İşteyim," diye cevap veriyorum.

"Oh, harika. İşte," diye mırıldanıyor Natasha birine.

"Neden, sen neredesin?" Kaşlarımı çattım.

"Abbie ve ben senin evindeyiz."

"Ona eve gelmesini söyle," diye bağırdığını duyuyorum Abbie'nin. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Şey... Ben'in biriyle randevusu var," diye ağzından kaçırıyor.

Gülümseyip Ben'e bakıyorum, o da belli etmeden başını sallıyor ve burnunun kenarını çimdikliyor.

"Ne?" Onlara soruyorum. "Nereden biliyorsun?" Köşeyi dönüyorum.

"Giyindi kuşandı ve nereye gittiğini sorduğumda bir işe gideceğini söyledi."

Araba sürmeye konsantre olurken kaşlarımı çatıyorum. "İşle ilgili bir şeyde olabilir," diyorum.

"O değil!" Abbie arka planda takılıyor.

"Brock'u aradım..." Natasha devam ediyor. "Bu gece iş yok."

Kıkırdamamı engellemek için alt dudağımı ısırıyorum ve Ben gözlerini deviriyor. "Joshua nereye gittiğini söylemişti?" diye soruyorum.

"Hiçbir fikri olmadığını söyledi ve bana burnunu s o k m a y ı bırakmamı söyledi."

Ben gülümser ve başıyla onaylar.

"Ben büyük bir çocuk. Ne isterse yapabilir," diye cevap veriyorum.

"Hayır, yapamaz!" Natasha tersledi. "Siktir, bana biraz şarap bul Abs.

Çıldırılmış."

Buzdolabının açıldığını duyuyorum. "Sadece bu var..." Abbie'nin mırıldandığını duydum.

"Buzdolabında neden böyle boktan bir şarap var?" Natasha tersler

"Çünkü benim lanet olası bir şarap mahzenim yok," diye karşılık veriyorum. "Siz ikiniz evimden defolup gider misiniz?"

"Hayır, seni bekliyoruz," diye sesleniyor Abbie. Gözlerimi deviriyorum ve Ben sırtıyor.

"Evet, Ben'in hangi arabada olduğunu biliyorum. Hadi onu takip edelim," diye cevap verir Natasha.

"Kaltağı dışarı çıkarabiliriz," diye önerir Abbie. Ben'in ağzı dehşet içinde açık kalır.

Gülmek için elimi ağzıma kapattım. Tanrım, burada bütün sırlarımı açıklayacaklar.

"Ben'le birlikte değilim; kiminle isterse çıkabilir," diyorum onlara.

"Eric'le birlikte değilsin, değil mi?" Natasha tersler. "Aman Tanrım, Eric'le birlikte," diye fısıldar Abbie'ye.

Abbie telefonu Natasha'nın elinden kapar. "Seni incitmek zorunda bırakma beni. O aletle geri dönmesen iyi edersin. Hepimizin hapse girmesini istiyor, unuttun mu?"

Gülüyorum. Tanrım... Bu ikisi aptal. "İşgüzar burunlarınızı benim işimden çekin. Ben gidiyorum."

Natasha telefona geri döner. "Ben'i arasan iyi olur."

"Ben'i aramıyorum." Bir bakıyorum, Ben'in gözleri dinlerken keyifle dans ediyor.

"O senin için geri geldi ve sen orada zoru oynuyorsun. Bu çok saçma. Ertelersen kaybedersin."

Gözlerimi deviriyorum.

"Yarın gece için pembe elbiseni ödünç alabilir miyim? İş partim var," diye sorar Abbie.

Kaşlarımı çatıyorum ve Ben dönmemiz gereken caddeyi işaret ediyor.

"Benim siyah olan hâlâ sende."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, onu geri getirdim."

"Ne zaman?"

"Az önce."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, iyi, sadece onu mahvetme."

"Tamam o zaman. Abbie ve ben Ben'in kiminle birlikte olduğunu bulmaya çalışacağız. Joshua'yı sorgulamak için evime geri döneceğiz," diyor Natasha.

"İyi şarabınız var mı?" Abbie arka planda ona sorar. "Harika şarabım var," diye mırıldanıyor Tash. "Ve cips ve sos." "Tabii ki var," diye cevap veriyor Abbie.

Zavallı Joshua'nın bu ikilinin içerken sordukları sorulara katlandığını hayal ettikçe kıkırdıyorum.

"Hoşça kalın kızlar," diye sesleniyorum.

"Yarın görüşürüz. Oh..." Natasha duraklar. "Ben'i Pazar akşamı anneme yemeğe davet edeceğim. Sen de geliyorsun."

Sırıttıyorum. "Zahmet etme."

"Ona zaten sordum," diye ağlıyor ve sonra aceleyle telefonu kapatıyor, böylece daha fazla bir şey söyleyemiyorum.

Ben telefonumu çantama koyuyor ve ön camdan dışarı bakarken s ı r ı t ı y o r .

Göz ucuyla bakıp gülümsüyorum. "Tek kelime etme," diye mırıldanıyorum.

Ellerini kaldırıyor ve genişçe gülümsüyor. "Buna cesaret edemem."

On dakika sonra, Ben'in telefonu çaldığında yol dışındaki bir İtalyan restoranına park ediyoruz. Telefonu çıkarıyor ve ismi görünce sırtıyor ve görmem için havaya kaldırıyor: Natasha.

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. Bu iki kız, gerçekten. Şimdi neyin peşindeler?

Telefonu açıyor ve hoparlöre veriyor. "Hey, Tash."

"Merhaba Ben," diye tatlı tatlı cevap veriyor. "Pazar akşamı annemlerde yemeğe gelmek ister misin diye sormak için aramıştım."

Gülümsüyor. "Evet, tamam, teşekkürler. Saat kaçta?"

"Ahh... yaklaşık yedi. Ayrıca, bu akşam bizim eve döndüğünde seni görebilecek miyim?"

Kaşlarını çattı. "Ah, hayır. Bu gece yeni evimde kalacağım."

"Ama henüz hiç mobilyan yok, değil mi?"

Ben gözlerini devirirken başımı sallıyorum ve sırtıyorum. "Sorun değil, mobilyaya ihtiyacım yok, yarın gelip seni göreceğim."

"Şey, Abbie ve ben de bu civardaydık. Evinizi görmek için uğrayabiliriz," diye devam ediyor.

Gülmek için elimi ağzıma kapattım. Nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyorlar. Bu casusluğun en kötüsü.

"Evde değilim." Düşünürken kaşlarını çatıyor. "Eski bir iş arkadaşım la dışarıdayım."

"Kim o?" Tash tereddüt etmeden soruyor. Gerçekten, hiç utanması yok mu?

"Onu tanımıyorsun, Tash," diye yanıtlıyor.

"Ah." Bir süre sessiz kalır ve Ben genişçe gülümser. Bunca yıldan sonra ona alıştı.

"Yarın görüşürüz o zaman?" diye soruyor.

"Hmm." Duraksıyor ve sonra Abbie'nin bir şeyler fısıldadığını duyabiliyoruz. "Bridget'i gördün mü?" diye soruyor.

Ben elinde olmadan güler. "Hayır, gülmedim."

Gözlerimi utançla kapatıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu ikisi çok saçma.

"Tamam o zaman." Sanki dikkati dağılmış gibi bir an daha düşünüyor. "Yarın gece görüşürüz."

"Güle güle, Tash." Telefonu kapatır. "Bu gece Stan için üzülüyorum," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Ben de öyle." Ben de gülüyorum. "Ben de."

RESTORAN KARANLIK, neredeyse karamsar ve arka köşede iki kişilik rahat bir masada oturmuş tatlıyı bekliyoruz. Sohbetimiz kolay, eğlenceli ve sanki ikimizin de üzerinden bir yük kalkmış gibi. Onunla konuşmak çok iyi hissettiriyor ve belki de ikimizin de ihtiyacı olan şey buydu: üzerimizdeki baskıyı atmak için biraz mahremiyet.

"Bana kendinden biraz daha bahset." Gülümsüyorum.

Ben'in kaşları çatılır ve sırtı dikleşir.

"Anlatacak pek bir şey yok." Şarabını yudumluyor. "Bana işinden bahset.

Ne zamandır oradasın?"

Şarabımı yudumlarken onu izliyorum. Ne zaman ona hayatıyla ilgili bir şey sorsam, konuyu değiştirip benimle ilgili hale getirmek Ben'in klasiğidir.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "İşim harika."

Birasını yudumluyor, dikkatle beni izliyor. Şarap kadehime gülümsüyorum. Ben'in bu özelliğini unutmuşum. Ben bir şey söylediğimde, o gerçekten dinliyor. Gece geç saatlerde yaptığımız büyük konuşmaları hatırlıyorum.

umutlarım ve hayallerim hakkında konuşurken, acaba o zamanlar da tüm konuşmayı ben mi yapıyordum?

O benimle ilgili her ayrıntıyı biliyor gibi görünüyor ama ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. "Ama patronum tam bir sürtük," diye ekliyorum.

Arsızca gülümsüyor ve soru sormak için kaşını kaldırıyor.

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum, sanırım tünelden falan geçiyor. Bir dakika önce en iyi çalışanıydım, bir dakika sonra ise onun boktan listesindeyim."

Gülümsemesini engellemek için dudaklarını yuvarlıyor. "Nefret ettiğİ sadece sen misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır, her gün bir şekilde herkesten nefret ediyor. Hepimiz yemekhanede onun yüzünün hedef tahtası olduğı bir dart tahtası istiyoruz."

Gülümsemesi bu sefer kırılıyor.

Omuz silkiyorum. "Harika bir iş ve dünyayı gezebiliyorum, bu yüzden sadece başımı öne eğip her gün bir öğle yemeğıne gitmem gerekiyor." Şarap kadehime gülümsüyorum. "Umarım çok yakında büyük bir muhalif şirket tarafından işe alınır." Şarabımı yudumluyorum. "Ya da yamyam bir domuz tarafından," diye ekliyorum kuru bir şekilde.

Birasını kaldırıyor ve kadehleri tokuşturuyoruz.

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Bana aileden bahset," diyorum. Yüzü düşüyor. "Anlatacak pek bir şey yok."

Omuz silkiyor.

"Nerede yaşıyorlar?" Ailesini çok merak ediyorum. Onları sık sık merak etmişimdir.

Bakışları masaya düşer.

Bir süre bekliyorum ve kaşlarım çatılıyor.

Sessiz kalıyor. İçten içe bir şeylerle mücadele ettiğini görebiliyorum.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Gülümsemeye zorluyor. "Ben..."

"Konuyu değiştirebilir miyiz? Ailem hakkında konuşmaktan pek hoşlanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Gözleri masa örtüsüne sabitlenmiş.

"Ben." Masanın üzerinden elini tutuyorum. "Az önce benimle konuşman hakkında konuşmamış mıydık?"

Kurnazca başını sallıyor.

"Bana hiçbir şey anlatmazsan seni nasıl tanıyabilirim?" Yumuşakça soruyorum.

"Ben sadece..."

Duraklıyor. "Sen sadece ne?"

"Bu sadece bana bakış açını değiştirecek."

Konuşmasını beklerken elini sıkıyorum. Neyden bahsediyor?

Tanrım, bu adam çok değişken.

"Hiçbir şey seni görme şeklimi değiştiremez," diye fısıldıyorum usulca. "Neden böyle düşünüyorsun ki?"

Gözleri benimkileri arıyor ve bana inanmak istediğini biliyorum.

"Bu, benimle konuşman ve beni içeri alman gereken zamanlardan biri, Ben. Bana kendin hakkında hiçbir şey söylemezsen seni nasıl daha iyi tanıyabilirim?" Yumuşakça gülümsedim ve elini nazikçe sıktım.

Bir süre beni izliyor ve sonunda cevap verene kadar kendisiyle olan iç savaşını görebiliyorum.

"Kız kardeşim on iki yaşındayken öldü."

Yüzüm düştü.

"Kaçırıldı." Gözlerinde üzgün bir bakış var.

Ne?

Aman Tanrım.

"Oh, Ben," diye fısıldadım. "Çok özür dilerim. " Elini sıkıyorum.

"Bu olay olduğunda kaç yaşındaydın?"

"On iki."

Hesap yaparken kaşlarımı çatıyorum.

"Biz ikizdik," diyor usulca.

Gözlerim yaşlarla doluyor. *Yüce*

Tanrım.

"Babam on iki ay sonra kendi canına kıydı. Kendini suçladı ve bu suçluluk duygusuyla yaşayamadı."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için elini biraz daha sıkıyorum.

Ben sessiz kalıyor.

"Peki ya annen?" Sonunda fısıldadım.

"On beş yaşındayken beni orduya kaydettirdi."

"Çok mu genç?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Kanserden ölüyordu ve ordunun benimle ilgileneceğini biliyordu."

Dünyada yapayalnız kalmış on beş yaşında bir çocuğu hayal ederken gözyaşlarımı durdurmak için gözlerimi kırptırıyorum. Boğazımdaki yumru o kadar büyüyor ki zor tutuyorum.

"Çok üzgünüm bebeğim," diye fısıldıyorum gözlerim dolarken. Bakışları tekrar masaya düşüyor.

Bana az önce söylediklerini sindirmeye çalışırken bir süre sessizce oturuyoruz. Şimdi ne diyeceğim?

"Bana anlattığın için teşekkür ederim," diyorum sonunda. Geçmişini bilmek istiyordum ama şimdi bildiğim için onu bu konuda düşündürdüğüm için kendimi suçlu hissediyorum.

Bir kez başını sallar, gözleri kısıktır.

Onun mücadelesini izliyorum -bu büyük, güzel, baskın adam- ve şimdi onu çok net görüyorum... on beş yaşında korkmuş bir çocuk. Bunları bana daha önce anlatmamış olması kalbimi kırıyor. Konuyu değiştirmem gerekiyor ama bunu deneyemeyecek kadar sarsılmış durumdayım.

Sanki kaçmamı bekliyormuş gibi beni izliyor, ben de çantamı karıştırıp bir mendil arıyorum.

"Bunu kim biliyor?" Ben soruyorum. Başını sallıyor. "Hiç kimsenin."

"Hiç kimse mi? Yani... hiç kimse mi?"

Başını sallıyor. "Bu kimsenin b i l m e s i n i istediğim bir şey değil."

Gözlerim onunkileri ararken elini tekrar tutuyorum ve birden kendimi ona o kadar yakın hissediyorum ki kucağına sürünüp onu rahatlatmak istiyorum.

"Şey..." Duraksıyorum. "Annen dönüştüğün bu adamla gerçekten gurur duyuyor olmalı."

Başını eğiyor ve yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını hızla siliyorum.

Ben sessiz kalıyor ve konuyu değiştirmem gerektiğini biliyorum.

"Şu havalı yatağı şişirmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sırtıyor.

"Çünkü ben sıcak hava doluyum, biliyorsun." Kaşlarımı oynatıyorum.

Ağız nefes kesici bir gülümsemeye dönüşüyor ve kalbimin göğsümde takla attığını hissediyorum.

"Muhtemelen."

Tabağımı gösteriyorum. "Bu çikolatalı pastayı yiyeceğim ve sonra yatağına havaya uçuracağım."

"Natasha ve Abbie daireme girip bunu çoktan yapmadıysa öylesiniz." Sırıttıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bu ikisini tanıyorsam, bu güçlü bir olasılık," diyorum kuru bir sesle.

Yüksek sesle gülüyor ve bu benim sistemime ilaç gibi geliyor.

Gözlerimiz birbirimize takılıyor ve pişmanlık aramızda ağır bir şekilde asılı kalırken kalbim acıyor.

Bunu bana neden daha önce söylemedi?

Onu kollarıma almak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Onun kalbini iyileştirmek için kalbimi ona kurban olarak sunamam.

Artık o kadar aptal değilim. Ne yazık ki, artık resmileşti.

Ben'e hâlâ aşık olduğumu biliyorum. Her bir zedelenmiş santimini.

Ve bizim için çok geç olduğunu biliyorum. Onu geri alamayacağımı biliyorum, ama şimdi masanın karşısından ona baktığımda aramızda her zaman var olan bir yakınlık hissediyorum.

Bir empati, bir dostluk ve gerçekleşmeyi bekleyen bir kalp kırıklığı. Kendimi bu duruma soktuğum için içten içe kendimi tekmeliyorum.

Evine git Bridget ve arkana bakma.

BRIDGET

T Daireme giden koridordaki yürüyüş çok uzundu. Ben yatağını şişirmesine yardım etmeme izin vermedi.

Evime dönüyorum. Şu anda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok; tam bir karmaşa içindeyim. Kafamın karışık olması nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmiyor bile. Zihnim her şeyin üzerinden geçip duruyor ve nasıl deşifre edeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Onu içeri davet
etmeli miyim?
Hayır... kesinlikle
hayır.

Çantamı karıştırıp anahtarlarımı arıyorum ve bulup çıkarıyorum. "İşte buradalar." Ona gergin bir şekilde gülümsedim.

Ben hareketsiz duruyor, elleri ceplerinde. Karanlık ve yalnız dairesine dönüp tek başına bir yatağı havaya uçurduğunu hayal ettiğimde kaşlarımı çatıyorum.

Bu gece onunla ilgili tüm bu bilgiler beni duygusal olarak zayıf bıraktı.

Buna katlanamıyorum. Daha on beş yaşındayken ailesini kaybetmesine dayanamıyorum.

Benimle nasıl konuşacağını bilmemesine katlanamıyorum.

İletişim kuramamasına şaşmamalı. Ailesi ona nasıl konuşulacağını göstermek için hayattayken, o anlayamayacak kadar küçüktü.

Eminim ordu ona duyguları hakkında hiçbir şey öğretmemiştir.

Gözlerim onunkileri arıyor ve sadece ona sormak istiyorum.

Ama yapamayacağımı biliyorum.

Tanrı aşkına, onu uzaklaştırmak neden bu kadar zor?

Kapımı açıyorum ve arkamda duruyor, yakın... çok yakın.
Vücudunun yaydığı sıcaklığı hissederken gözlerimi kapatıyorum.
Boynumdaki nefesi tüylerimi diken diken ediyor.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Dur, dur, dur. Aceleyle dönüyorum. "Yemek için teşekkürler."

Yüzünü maskelermeye fırsat bulamadan kaşları çatılıyor ve gülümsüyormuş gibi yapıp başını sallıyor.

"Ben..." Duraklıyorum çünkü ona gerçekten sormak istiyorum...
hayır! "Pazar günü annemlerde akşam yemeğinde görüşür müyüz?"
Umutla soruyorum.

Benden bir adım geri çekilirken başını sallıyor.

Bedenim aramızdaki mesafeyi haykırıyor. "Elbette," diye cevap veriyor. Gözleri gözlerimi tutuyor ve ikimizin de aynı şeyi istediğini biliyorum.

Kes şunu.

"Hoşça kal, Ben." Kelimeleri dudaklarımdan zorla çıkarıyorum.

"Hoşça kal Didge," diye fısıldıyor usulca ve son bir kez daha bakarak dönüp koridorda yürümeye devam ediyor. Gözden kaybolana kadar onu izliyorum.

Bir yanım onu kovalayıp onunla gitmek istiyor. Yarım... kimi kandırıyorum? *Hepim* gitmek istiyorum.

Çok kötü.

Aş onu, Bridget. O senin için iyi değil.

Masamda oturuyor ve pencereden dışarı bakıyorum. Aklımda yoğun bir şekilde Ben var. Telefonum masanın üzerinde dans ediyor ve onu çeviriyorum. Ekranda 'Eric' ismi yanıyor. Pişmanlık içinde gözlerimi kapatıyorum ve çalmasına izin veriyorum. Bugün beni beş kez aradı, sanki dün gece Ben'le çıktığımı bir şekilde hissetmiş gibi.

Cevap vermediğim için kendimi kötü hissediyorum ama ona ne söyleyeceğim ya da bana neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Mükemmel adam beni arıyor ve ben her açıdan benim için tamamen yanlış olan bir adamı düşünürken telefonun çalmasına izin veriyorum. Boşluğa bakıyorum. On sekiz yaşına geldiğinde bu saçmalıklardan kurtulman gerekmiyor mu?

Yirmi yedi yaşındayım. Şimdiye kadar kendimi toparlamış olmam gerekirdi. Benim için neyin iyi olduğunu bilmem ve hayatımda bunu istemem gerekirdi.

Üç çörek, iki kek yedim ve dört fincan kahve içtim. Zayıflama operasyonu tamamen bitti. Bir müşteri için yer araştırıyormuş gibi yapıyorum ama aslında çalışmıyorum.

Ben'in sözleri kafamın içinde tekrar tekrar dönüp duruyor. Onları düşünmekten nefret ediyorum. Onları hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Bana ailesi hakkında anlattığı hikâyeyi düşünüyorum ve içimi yine bir hüznün kaplıyor. Onun için çok üzülüyorum. O sadece küçük bir çocuktı. Çok sevdiği *ikiz* kardeşi. Bir kız kardeşi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilirim ama ikiz kardeşlik özel bir bağıdır.

Kaşlarımlı çatıyorum ve düşünürken kalemimi masaya vuruyorum. Üzerime bir tedirginlik çöküyor.

Olamaz.

Aman Tanrım.

Kız kardeşim kaybolduğunda benden uzaklaştı. Onun kız kardeşi de kayboldu ve öldü.

Bir aydınlanma yaşarken sandalyemde doğruldum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

O zamanlar bunu çok kötü idare etti çünkü kendi kız kardeşinin ölümüyle yeniden uğraşıyordu.

Bu onun için eve çok yakındı.

O sırada tek başına neler yaşadığını hayal ettikçe gözlerim doluyor. Kimse bunların hiçbirini bilmiyordu.

Kız kardeşimin kaybolması için kendini suçladı. Kız kardeşinin kaybolması için de kendini suçluyor mu?

O sırada hepimiz çok telaşlıydık; tabii ki bize hikayesini ve sonucunu anlatmayacaktı.

Başımı ellerimin arasına aldım. Tanrım, bu bir atılım. Korkunç bir gelişme.

Bunca zaman umursamadığı için benden uzaklaştığını düşündüm, oysa belki de... çok fazla umursuyordu.

Gözlerim yaşla doldu.

Tanrı aşkına Ben, *neden benimle konuşmadın?*

Birbirimize yardım edebildik.

"Bu geceyi unutma." Louisa yanından geçerken gülümsüyor.

Kaşlarımı çattım. "Ha? Bu gece ne var?"

"Marci'nin gidişi için içkilerimiz var, unuttun mu?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Ah, şu. Tamamen unutmuşum."

Beni işaret ediyor. "Bunu aklından bile geçirme. Sen de geliyorsun. Herkes çoktan çekildi ve şimdi sadece altımız varız. Onun için üzülüyorum, bu yüzden gelmek zorundasın. Çok heyecanlı."

"Ugh." İş arkadaşlarımla bir şeyler içmek yapmak istediğim en son şey. "İyi," diye çıkışıyorum.

"Seni ben alırım, böylece içebilirsin," diye teklif ediyor, anlaşmayı tatlandırmak için.

Gözlerimi deviriyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Tamam, harika. Yarın iş yerinde bir takılma her şeyi çözecektir," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Masasına geri dönmeden önce arsız bir kaşını kaldırıyor.

"Öğle yemeğine gidecek misin?" Mary soruyor. "Sen ne kadar çabuk dönersen, ben de o kadar çabuk giderim."

Bilgisayarımdaki saate bakıyorum. Tanrım, gün tam bir bulanıklık içinde geçti. "Evet, şimdi gidiyorum," diye cevap veriyorum, dikkatim dağılmış bir halde. Masamı topluyorum. "Bir saat içinde dönerim." Çantamı kaptığım gibi aklım başımdan gitmiş bir halde aşağıya iniyorum. Dürüst olmak gerekirse, çöreklerle o kadar doluyum ki öğle yemeği hiç cazip gelmiyor, ama en azından bir süreliğine buradan çıkıyorum. Asıl yapmam gereken Adrian, Tash ve Abs ile bir bara gitmek ve onlarla çok sert bir ya da on alkollü içecek eşliğinde bu konuyu uzun uzun tartışmak.

Ne yapacaklarını bilirlerdi... belki.

Hayır! Onları bu işin dışında tut.

Bunun benden başka kimseyle bir ilgisi yok. Ve belki Ben. Ve belki Eric. Ve belki de tüm geleceğimle. Siktir, ne karmaşa ama. Resepsiyondaki Bethany'ye el sallıyorum ve kapıdan geçip sokağa çıkıyorum.

Ve orada duruyor.

Ben kapının yanındaki duvara yaslanıyor ve nefesim kesiliyor.

Beyaz bir tişört ve siyah bir kot pantolon giymiş, siyah beyzbol şapkasını da takmış olan bu adam gerçekten çok iyi bir örnek. Aşk acısı çeken bir genç gibi bayılmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Merhaba." Karnımın derinliklerinde o gergin, heyecanlı duyguyu hissederken ona gülümsüyorum.

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve ben bunu iliklerime kadar hissediyorum. "Merhaba, Didge." Elinde kahverengi bir kâğıt torba var.

Söyleyecek akıllıca bir şey bulmaya çalışıyorum. Hayır, hiçbir şey bulamadım. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Sanki bir şey söylememek için kendini zor tutuyormuş gibi alt dudağını ısırtıyor ve kahverengi kâğıt torbayı uzatıyor. "Size ikindi çayı getirdim."

Çantayı ondan alıyorum ve çikolatalı ekler bulmak için içine bakıyorum. Ona gülümsedim. "Bana bunları almaya devam edersen şişmanlayacağım."

"Hangi bedende olursan ol mükemmel olursun." Gözleri gözlerimi arıyor ve kalbimin etrafındaki buzların çözülmeye başladığını hissediyorum.

Tatlı olma. Sakın tatlı olmaya kalkma.

"Çok düşüncelisin, teşekkür ederim." Görgü kuralları devreye giriyor ve ona hızlıca sarılmak istiyorum ama o kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor. Sıcak, büyük ve güçlü ve çok iyi hissettiriyor. Uzun bir süre böyle kaldık. Gözlerim kapanıyor ve lanet olsun.

Dünya üzerinde Ben'in kollarından daha iyi bir yer yoktur.

Kes şunu.

"Şu anda öğle yemeği yediğimi nereden bildin?" Elini çekerken soruyorum ama ben daha düşünmeden elimi yakalıyor. Olamaz, bugün çok alıngan. Alıngan Ben'e nasıl karşı koyabilirim ki?

"Dün gece bana her gün saat birde öğle yemeği yediğini söylemiştin." Elim kaldırıyor ve öpüyor. Kalbimin göğsümde sıkıştığını hissederken onu izliyorum.

Neden bu kadar muhteşem olmak zorunda ki?

"Benimle öğle yemeği yemek ister misin?" Kendimi durduramadan fısıldıyorum.

"Seninle her şeyi yapmak istiyorum."

Oh, oğlum.

Beni elimden tutup kendine doğru çekiyor, ben de ona bakıyorum. Beni öpecek. Beni öpecek. Yap, yap, yap.

Dudakları usulca dudaklarımı kavırıyor ve elleri belime dolanıyor. Bana bakmak için geri çekiliyor, başparmağı şefkatle dudaklarımın üzerinde geziniyor.

Yanak. Kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunu hissedebiliyorum ve nefes alamadığımı hissediyorum. "Öğle yemeğinde ne istersin meleğim?" diye fısıldıyor.

Sen... Seni istiyorum. Hepinizi, tam burada, hemen şimdi.

Sanki aklımı okuyormuş gibi gülümsüyor ve dudaklarımız tekrar birbirine değiyor.

Oh. Bu öpücük çok iyi. Uyarılma vücuduma ağır bir şekilde pompalanmaya başladı.

"Seni lanet olası pislik," diye homurdanıyor bir ses.

İkimiz de Eric'i görmek için yukarı bakıyoruz ve yüzüm düşüyor. Aman Tanrım. Geri sıçradım.

"E-Eric..." Kekeliyorum.

Ben'i sertçe iter ve Ben geriye doğru uçar. "Seni uyarmıştım!" diye bağırır.

"Ve sana niyetimi söyledim. Şimdi siktir git," diye homurdanıyor Ben.

Eric Ben'i tekrar iter ve sonra, sanki kontrolünü kaybetmiş gibi, Ben öne çıkar ve onu geri iter.

Etrafıma bir göz attığımda iş yerimin önündeki kaldırımda olduğumuzu fark ettim. Ne düşünüyordum ki ben?

Ben'i öptüm... herkesin içinde.

"Kes şunu. Lütfen," diye fısıldıyorum gözlerim suçlulukla etrafta dolaşırken.

Eric Ben'e yumruk atar ve Ben geri uçarak bir grup insana çarpar.

Ellerim dehşet içinde ağzıma gitti. Olamaz. Ben toparlanıyor ve öne doğru adım atıyor. "Bu bana ilk ve son vuruşun olacak pislik," diye homurdanıyor Ben.

Eric ona tekrar yumruk atar ve Ben alaycı bir şekilde gülümser. "Elinden gelenin en iyisi bu mu, amcık?"

Gözlerim korkuyla açıldı. Olamaz. Eric kendini öldürtmeye çalışıyor. "Ben," diye fısıldıyorum. "Lütfen, yapma. Bırak onu."

Ama artık çok geçtir. Eric'i boğazından yakalar ve yüzüne sert bir yumruk atarak yere düşmesine neden olur.

"Kesin şunu!" Bağırıyorum. "Lütfen, kes şunu," diye ağlıyorum.

Eric öfkeden deliye dönmüştür ve kendini toparlayarak Ben'in üzerine atlar ve onu yere devirir. Vücutlarının betona çarpma sesi yüksek bir gümbürtüdür.

Ellerim dehşet içinde ağzıma gitti. Aman Tanrım. Gözlerim yaşla doluyor. "Kesin şunu!" Bethany'yi görmek için ofisime bakarken ağlıyorum

ve alt kattaki kızlar sanki bir spor karşılaşmasıymış gibi pencereden izliyorlar. Kovulacağım.

Eric'in ölüm arzusu var.

Ben ne yapıyorum? Ben ne yapacağım?

Birbirlerini öldürmeye çalışıyormuş gibi şiddet uygularlar ve Eric, Ben'in tişörtünü yırtar.

Sokağın aşağısına ve yukarısına bakıyorum ve bizimkinden üç kapı aşağıdaki dükkanlardan birinin güvenlik görevlisini dükkanının içinde görüyorum. Ona doğru koştum. "Bana yardım edin. Kavga var!" diye bağıyorum.

"Kim kavga ediyor?" Kaşlarını çatıyor.

"İki eski erkek arkadaşım. Lütfen, ayrılmak zorundasınız." Elinden tutup kapıdan dışarı sürüklüyorum ve şehrin ana caddesinde sakso çekmeye başlayan iki lanet herifi gösteriyorum.

Onlara doğru koşuyor ve ben yüzümü buruşturuyorum, geriye doğru adım atarken gözlerim yaşlarla doluyor.

Ben'in bariz bir üstünlüğü var ve Eric kötü durumda.

Zavallı Eric. Ona böyle davranmamı hak etmedi. Bizi görmesine dayanamıyorum. Acı kalbimi delip geçiyor... Bizi öpüşürken gördü.

Ben kötü bir insanım.

Onu incittim ve şimdi Ben onu *gerçekten* incitiyor.

"Kes şunu," diye bağıyorum. "Ben. Durdur şunu." Ama onlar devam ediyor ve Eric çıldırıyor.

Bunu izleyemem.

Buradan, onlardan uzaklaşmalıyım.

Dönüp koşarak caddeye çıkıyorum ve bir restorana girip arka köşeye oturuyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve onları öfkeyle siliyorum. Kendimi sakinleştirmek için ciğerlerime biraz hava almaya çalışırken derin nefes alıyorum. Az önce olanlara inanamıyorum. Arkasına saklanmak için bir menü alıyorum.

"Ne istediğinize karar verdiniz mi?" diye soruyor garson kız masaya geldiğinde.

"Oh." Nefesimi kontrol etmeye çalışırken sahte bir gülümseme takınıyorum. O kadar telaşlıyım ki hangi restoranda olduğumu bile bilmiyorum. "Bir diyet kola alabilir miyim lütfen? Sorun olmazsa menüye bakmak için birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Elbette, uzun sürmez." Mutfağın içinde kaybolmadan önce gülümsüyor. Telefonum masanın üzerinde dans ediyor, 'Ben' ismi ekranda parlıyor.

Gözlerim yaşlarla dolarken elimi ağzıma götürüyorum. Bunu Eric'e yapamam. Ben öyle biri değilim.

Reddet tuşuna basıyorum ve düşünürken dudaklarımı çimdikliyorum. Tekrar çalıyor ve bir kez daha reddet tuşuna basıyorum. Sokağa bakıyorum ve Ben'in telefonla konuşurken restoranın önünden geçip beni aradığını görüyorum. Çabucak çabalıyorum ve yüzümü örtmek için menüyü tutuyorum. Telefonum tekrar çalıyor ve ardından Ben'den bir mesaj geliyor.

**Neredesin?
Telefonuna cevap ver.**

Çaresizlik içinde sandalyeme yığıldım. Oh, Tanrım.

Git başımdan. Lütfen, git buradan, her şeyi mahvediyorsun.

Telefonum tekrar çaldı ve başımı ellerimin arasına aldım. Bu lanet şeyle uğraşamam.

"Beni yalnız bırak," diye fısıldıyorum.

Beş dakika boyunca, son yirmi dört saati değerlendirmeye çalışırken boşluğa bakıyorum.

Eric nerede? O iyi mi? Hayatta kaldı mı? Muhtemelen hastaneye gitmiştir.

Onu kontrol etmem gerek. Eric'in numarasını çevirdim ve bir süre çaldıktan sonra mesaj bankasına yönlendirdi. Aramamı reddetti.

Başımı ellerimin arasına aldım.

Bu büyük bir felaket.

Saat 17:30 ve ben hayatımın en uzun iş gününü geçirdim.

Ben beni arayıp duruyor, Eric de benimkine cevap vermiyor. Neyse ki Tash ve Abs on dakika içinde Oscar'da buluşacak. İçimi dökmem lazım. Bu gece onlarla dışarı çıkmayı çok isterdim ama şu lanet işim var. Kahve içmek zorunda kalacağım. Merdivenlerden inip kaldırıma çıkıyorum.

"Yani, seni sekizde alacağım?" Louisa ağzına bir çikolatalı muffin atarken iki kez kontrol ediyor.

"Evet, sanırım." Kaşlarımı çattım. "Yine nereye gidiyorduk?" "Amigolar."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "En azından orada iyi margarita var." Yolda yürümeye başladığımızda iç geçiriyorum.

"Oh. Geri döndü," diye fısıldıyor

Louisa. Kaşlarımı çattım. "Kim?"

"Kaptan." Eliyle yolun karşısını işaret ediyor ve kafamı kaldırdığımda Ben'in bizimkinin karşısındaki binaya yaslandığını görüyorum.

Öfkeyle gözlerimi kısıyorum. "Orada kalabilir. Ben ondan çok uzağım. Kekini kafasına fırlat." Kolumu onunla birleştiriyorum. "Hadi, gidelim." Daha hızlı yürümeye başlıyorum ve Ben duvarı itip bize katılmak için caddenin karşısına geçiyor.

"Yanından geçip git," diye fısıldadım.

"Delirdin mi sen?" Louisa fısıldıyor. "O muhteşem biri."

"Aynı zamanda lanet bir amcık. Yürümeye devam et."

"Ona çıplak bakabileceksen dangalak olması kimin umurunda. Sadece ağzını bantla."

Gülümsememi saklamak için başımı eğiyorum. Kıkırdamanın sırası değil. "Çeneni kapatacak mısın?" Fısıldıyorum. "Yürümeye devam et."

"Bridget," diye tersliyor ben ona yaklaşırken.

"Git buradan Ben," diyorum yanından geçerken,

"Hayır," diye sesleniyor arkamızdan.

"Yürümeye devam et," diye fısıldıyorum.

"Yapmak zorunda mıyım?" Louisa ona bakmak için başını çevirmeye çalışırken fısıldıyor. "Adam sigara içiyor." Birbirine bağlı kollarımızdan çekiştirerek yürümemi engellemeye çalışıyor, ben de geri çekilip yüzümü ona dönüyorum. Hiç bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum.

Ona çok kızdığım için gözyaşlarım akmakla tehdit ediyor... ama bundan da öte, bu bencil herifi önemseydiğim için kendime kızıyorum-

delik. "Ona vurmak zorunda mıydın?" Gözlerim yaşlarla dolarken başımı sallıyorum. "Bu sana kendini büyük bir adam gibi mi hissettirdi, Ben?"

Çenesi öfkeyle sıkılır. "Önce o bana vurdu."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Öpüşüyorduk!" Ağlıyorum. "Ne bekliyordun ki?"

Gözleri benimkileri arıyor.

Louisa aramıza bakıyor. "Oh ne... bekle... öpüştünüz mü?" diye soruyor gözlerini kocaman açarak. "Bana o kısmı anlatmadın."

Ben ona ters ters bakıyor ve o da başparmağıyla yolu işaret ediyor. "Gidebilirim o zaman." Aramıza bakıyor.

"İyi fikir," diye yanıtlıyor Ben, gözlerini benden ayırmadan.

Onu işaret ediyorum. "Sakın arkadaşlarıma kaba davranayım deme," diye çıkışıyorum.

Adam gözlerini devirir ve Louisa koşarak yola çıkar. Omzunun üzerinden "Hoşça kal," diye seslenir. "Bu arada ben Louisa. Tanıştığımıza memnun oldum." Gülümseyerek el sallıyor.

Bir süre onun uzaklaşmasını izliyor ve sonra gözleri bana dönüyor. Bir an sessizlik içinde duruyoruz.

"Ona vurmak istememiştin," diye yanıtlıyor sonunda. "Ama vurdun."

Çenesi sıkıştı. "Ayrıldığınızı söylemiştin."

Başımı sallıyorum. Gerçekten, duygusal olarak engelli mi? "Herhangi biriyle empati kurabiliyor musun?" diye soruyorum.

Kaşları çatıldı.

"Bu hafta ayrıldık, Ben... *senin* yüzünden." Gözlerim yaşlarla doluyor çünkü bunu yüksek sesle söylemek canımı acıtıyor. "Seni öptüğümü görmek ona ne hissettirmiştir sence?" Tanrım, bunu düşünmeye bile dayanamıyorum.

Yüzünü öfke kaplar. "Bana bu saçmalıkları anlatma Bridget. Seni başka birini öperken izlemenin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Çok acıyor!" diye ağlıyor.

Kalbim sıkışıyor ve irkiliyorum çünkü bu sürekli devam eden bir kabus. "Ben." Başımı sallıyorum ve ondan bir adım geri çekiliyorum. Biraz mesafeye ihtiyacım var. "Gitmen gerek." Gözyaşlarımı öfkeyle siliyorum. "Çok geç kaldın; şansın vardı ve beni bir kenara attın."

"Ben seni atmadım!" diye bağıyor. "Seni asla bir kenara atmam."

Pişmanlık mideme ağır bir şekilde otururken bir an onu izliyorum. "İşimiz bitti, Ben. Her şey bitti. Arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm ama olamayacağımız açık." Başımı eğiyorum ve elimin tersiyle burnumu siliyorum. "Bunu seninle yapamam. Bu boku tekrar yaşayamam. İki hafta önce normal bir hayatım vardı."

"Bridget." Bana doğru bir adım atıyor ve hızlı bir hareketle kollarına atılıyorum. "Öyle söyleme bebeğim. Bitmiş olamayız," diye fısıldıyor şakağıma doğru.

Yüzümü buruşturuyorum. Çok güvenli ve sıcak hissettiriyor. Burada kalmak istiyorum ama sonra aklıma zavallı Eric ve kırık kalbi geliyor ve kendimi Ben'in elinden çekerken buluyorum. "Dokunma bana. Lütfen. Sadece... beni yalnız bırak. Bunu yapamam." Son bir bakışla dönüp hışımla sokağa çıkıyorum ve köşeyi döndüğümde arkama baktığımda onu görüyorum; hâlâ olduğu yerde duruyor, başı eğik, elleri cebinde.

Kızgın görünüyor... ve
üzgün. Bu ikimizi de
yapar.

YİRMİ DAKİKA SONRA Oscar'a girdiğimde Abbie ve Tash'i arka köşedeki bankta otururken görüyorum. Elimi Max'in omzuna koyuyorum ve masasının yanından geçerken yanağını öpmek için eğiliyorum. "Merhaba Max."

"Hey, Didge." Elini omzuna koyarken gülümsüyor.

Yanına gittim ve bank koltuğuna uzandım.

"Merhaba." İkisi de gülümsüyor.

"Hayatım tam bir felaket." Abbie'nin elinden menüyü kaparken iç geçiriyorum. "Bana menüdeki tüm çikolatalı kekleri ver," diye bağıyorum koltuğa uzanırken.

Abbie ve Tash birbirlerine bakarlar. "Sorun nedir?" Tash kaşlarını çatar.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Oh, nereden başlasam? Dün gece Ben'le yemeğe çıktım."

Gözleri büyür. "Öyle mi?" Tash heyecanla gülümsüyor ve avuç içlerini davul çalar gibi masaya vurmaya başlıyor.

"Onunla yattın mı? Lütfen bana onu becerdiğini söyle," diyor Abbie. "Hayır, onu becermedim, Abbie. Benim dünyam onun etrafında dönmüyor.

çünkü ben bir sürtük değilim!" Hayal kırıklığı içinde burnumun kenarını çimdikliyorum.

Abbie gözlerini devirir. "Tanrım, bugün çok dramatiksın." Tash gülüyor. "Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey. Dışarı çıktık ve beni eve bıraktı ve her şey harikaydı." Başımı salladım. "Harikadan da iyiydi."

Yüzlerinde şaşkınlık ifadesi belirir. "Peki, sorun nedir?" Tash soruyor. "Bugün iş yerime geldi, çok seksiydi ve bana ekler yediriyor ve sokakta öpüşüyoruz. Bir dakika sonra Eric oradaydı ve her şeyi gördü."

Dinlerken kaşlarını çatıyorlar. "Olamaz," diye fısıldar Tash.

"Sonra Eric Ben'e hıyar dedi, Ben de Eric'e amcık dedi ve sonra ne oldu bilmiyorum ama iş yerimin önünde birbirlerini yumruklamaya başladılar."

Tash'ın gözleri büyür ve dehşet içinde ellerini ağzına kapatır.

"Lanet betonun üzerinde yuvarlanıyorum." İnanmayarak başımı sallıyorum. "Korkunçtu. "

"Eric iyi mi?" Tash fısıldar.

"Bilmiyorum çünkü telefonlarıma cevap vermiyor." Başımı ellerimin arasına aldım. "Benden resmen nefret ediyor."

"Kahretsin," diye fısıldar Tash

"Ben ne yapıyor?" Abbie soruyor. "Senden nefret etmediği sürece."

"Tam bir ahmak, yaptığı şey bu. Keşke benden nefret etseydi. Bugün işten sonra gelip bana sarıldı ve neredeyse beni tekrar elde ediyordu. Beni bir kraliçe kaltak fahişeye dönüştürüyor."

Kahvelerimiz geldi ve ben kendi kahvemi önüme koyarken kızlar onları aldı.

Kahvemden bir yudum alıyorum ve başımı sallıyorum. "Ben hile yapmam."

"Kraliçe sürtük olmak eğlencelidir ve siz ayrılmıştınlz, hatırladın mı? Teknik olarak artık birlikte değildiniz," diye araya giriyor Abbie.

Tash beni işaret ediyor. "Bu doğru."

"Yüzünü görmeliydin." zntyle i çektim. "ok incinmişti."

Tash'in yüzü düşer. "Zavallı Eric. Bu tamamen saçmalık."

Tıksintiyle başını sallar. "Aklından ne geçiyordu?" diye sorar.

"Oh, bunu atlatacaktır. Muhtemelen şu anda bir fahişeyle fındırdeşiyordur," diye cevap veriyor Abbie kahvesini üflerken.

"enen i kapatacak mısın?" Natasha kaşlarını çatar. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Abbie kahvesini yudumlar. "Siz ikiniz bu gece çok alıngansınız. Bir sakinleştirici hap al."

Başımı ellerimin arasına bastırıyorum. "Ve şimdi bir iş ikisine gitmek ve orada olmak istiyormuş gibi davranmak zorundayım, oysa tek istediğim Eric'in iyi olup olmadığını görmek."

Abbie kaşlarını çatar. "Kafam karıştı. *Gerçekten* kimden hoşlanıyorsun?" Tash başını sallar. "Ben de yle. Eric mi Ben mi?"

"Oh, Tanrım." Başımı ellerimin arasına aldım. "Eric'i sevmek istiyorum." Kahvemi hüzünle yudumluyorum. "Eric benim için mükemmel."

"Ama sen bilmiyorsun?" Tash soruyor.

"Ben tam bir pislik," diye mırıldanıyorum.

"Benim istediğim bu değildi," diye devam ediyor.

"Senin için fiziksel olarak kim yapıyor?" Abbie soruyor. "Bilirsin, tüylerini diken diken eden?"

Ona bakıyorum, soğukkanlı.

"Peki, uyumadan önce kimi düşünüyorsun?" Tash soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Mesele de bu zaten. Onu düşünmek istemiyorum." zntyle i çekiyorum. "Dün gece bana geçmişiyle ilgili bir şeyler anlattı ve kendimi savunmasız ve muhtaç hissediyorum."

"Sana ne söyledi?" Tash kaşlarını çatar.

Suçlulukla etrafıma bakıyorum. "Hiçbir şey söyleyemezsin, çünkü Joshua'nın bile bildiğini sanmıyorum."

"Söz veriyorum," diyor ikisi de dinlemek için masanın üzerine eğilirken.

"Bir ikiz kız kardeşi vardı ve onlar on iki yaşındayken öldürüldü, on iki ay sonra da babası intihar etti."

İkisinin de nefesi kesilir.

"Annesi kanserden ölmek üzere olduğu için onu henüz on beş yaşındayken orduya kaydettirdi."

"Oh, Tanrım," diye fısıldıyor Tash.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Abbie nefesinin altında.

"Biliyorsun, sadece onunla biraz zaman geçirmek istiyordum ama bugün Eric'e vurduktan sonra... Gerçekten onun etrafında olmak istemiyorum."

"Neden onun etrafında olmak istemiyorsun?" Abbie soruyor. "Bir düşün... Eğer vicdanında Eric olmasaydı, onunla vakit geçirmek ister miydin?"

Üzüntüyle omuz silkiyorum. "Ama vicdanımda Eric var." Kahvemi yudumluyorum. "Ve nereden bakarsanız bakın, Ben duygusal olarak berbat durumda. Muhtemelen yine gecenin bir yarısı kaçacak. Ona geri dönmek için aptal olmam gerekir."

İkisi de dinlerken başlarını sallar. "Bu doğru," diye kabul ediyor Abbie. Hepimiz oturup sessizce kahvelerimizi içerken düşünüyoruz.

"Biliyorsun, Ben'in sorunları var. Köklü sorunları var ve düzeltilebilir mi bilmiyorum. Sonsuza kadar bozuk kalabilir. Yirmi yedi yaşına geldiğimde gerçekten sorunlu biriyle birlikte olmak istiyor muyum?" Omuz silkiyorum. "Beş yıl sonra ortaya çıkıp ona ikinci bir şans vermemi isteyen, geçmişi ne olursa olsun erkek arkadaşımı döven bir adamdan daha iyisini hak ediyorum."

İkisi de onaylarcasına başını sallar.

Derin bir nefes veriyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. "Üç hafta önce mutluydum ve yavaş yavaş aşık oluyordum ve şimdi..." Sesim kesiliyor.

"Mutlu değildin, Didge," diyor Abbie. "Eric seni mutlu etmez, güvende hissetmeni sağlar. Arada büyük bir fark var."

Gözlerim yaşlarla doluyor çünkü haklı olduğunu biliyorum. Eric'in bana aşık olmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Başımı ellerimin arasına aldım.

Tash masanın altında bacağımı sempatik bir şekilde ovarken, "Sanırım ikisinden de uzak durman gerekiyor," diyor. "Bir süre ortalığın sakinleşmesini bekle."

Başımı salladım. "Evet, sanırım." Kahvemi yudumluyorum. "Yanlış adamlar neden bu kadar çekici?" İç çekiyorum.

"Çünkü kötü çocuklar yatakta gerçekten iyidir. Yani, kabul edelim, iyi adamlar sizi nasıl çiğ çiğ sikeceklerini bilmezler. Seni incitmekten çok korkarlar," diyor Abbie ve kahve fincanını kadeh kaldırmak için havaya kaldırıyor. Hüzünle gülümsüyorum ve kahve fincanımı onunkine ve Natasha'ninkine kaldırıyorum.

"Büyük, kötü aletleri olan kötü çocuklara." Abbie gülümsüyor.

Kahve fincanlarını tokuştururken gülüyorum ve başımı sallıyorum.
"Sadece sen, Abbie. Sadece sen."

Saat 21:00 ve Amigos adlı bardayız. Kendimi buraya sürükledim ve kendimi çok kötü hissediyorum. Eric telefonlarıma cevap vermiyor ve Ben de aramayı bıraktı.

Abbie'nin sözleri zihnimde dönüp duruyor.

"Eric sizi mutlu etmez, güvende hissetmenizi sağlar. Arada büyük bir fark var."

HAKLI. Eric'e ne kadar değer versem de ona aşık olacağımı hiç sanmıyorum. Bu konuda üzgünüm. Ben'e aşık olduğumu bildiğim için üzgünüm.

Sanırım beş yıl önce birlikte olduğumuzdan beri öyleyim ve belki de başka biriyle devam edemememin nedeni budur.

Kalbim çoktan alındı.

Ve bu boktan bir durum, çünkü o tüm geleceğimi bağlayabileceğim türden biri değil. Öyle olmasını çok istesem de.

Sokaktaki öpüşmemiz zihnimde tekrar tekrar canlanıyor.

Sanki vücudum yeniden canlanıyor gibiydi. Çok ama çok uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Kendime karşı tamamen dürüst olursam, Ben beni terk ettiğinden beri böyle hissetmemiştim.

"Dans etmek ister misin?" diye soruyor kızlar düşüncelerimi bölerek.

"Hayır. Şuradaki bankta oturacağım ve İçkimi alayım ve birkaç dakika içinde dans pistinde buluşalım," dedim.

Yalan.

Tanrım, dans edemeyecek kadar ayığım. Küçük dairesel masaya oturdum.

masaya oturup kızları izlerken içkimi yudumluyorum. Çantamdaki telefonumun titrediğini hissediyorum ve Ben'den gelen bir mesaj olduğunu görmek için telefonumu çıkarıyorum.

Merhaba

Üzülerek gülümsedim ve ona geri mesaj attım.

Merhaba.

Telefonuma bakıyorum ve cevap vermesini bekliyorum. Cevap gelmiyor, ben de telefonumu önümdeki masaya koyuyorum. Sonunda başka bir mesaj geliyor.

Delirecekmişim gibi hissediyorum.

Ben de mesaj atarım.

Neden?

Bir cevap geldi.

Çünkü seni düşünmeden duramıyorum.

Hüzünle gülümsüyorum.

Bu ikimiz için de geçerli.

Cevabını beklerken telefonuma bakıyorum.

Sen hala bana aitsin, Bridget.

Ve ben hala sana aidim.

Gözlerim doluyor ve başımı öne eğiyorum. Tam olarak böyle hissettiriyor. Cevap veriyorum.

Bu bir karmaşa, Ben.

O cevap verir.

**Biliyorum. Dur
düzelteyim.**

Artık göremeyene kadar bulanık görüşümle telefonuma bakıyorum. Telefonumu masanın üzerine bırakıyorum ve karanlıkta kimsenin görmemesini umarak gözyaşlarımı siliyorum. Tanrım, çok duygusal bir iki gün geçirdim. Geçmişini öğrenmek, Eric'i sevmediğimi fark etmek... ya da onu unutana kadar başka biriyle herhangi bir şansım olmadığını fark etmek.

Benim güzel Ben'im.

Cennetim ve Cehennemim.

Yüzümü buruşturuyorum. Gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum. Yüzümden aşağı yuvarlanıyorlar ve ben onları silmeye devam ediyorum. Umarım kızlar beni görmez.

Bir mesaj geldi.

Ağlama, bebeğim

Ben de mesaj atarım.

**Elimde değil.
Çok üzgünüm, Ben.
Ve sana çok kızgıyım.**

Bir mesaj geldi.

Biliyorum. Ben de biliyorum.

Telefonumu masaya bırakıyorum ve çantamda bir mendil arıyorum. Düşünürken burnumu sildim. Bir dakika... Ağladığımı nereden biliyordu? Diğer masalara göz gezdiriyorum ve arka tarafta, karanlığın içinde saklanan... Onu görüyorum. Tek başına oturmuş, beni izliyordu. Yumuşakça gülümsüyor ve şimdi gerçekten elimde değil. Yüzüm yine allak bullak oluyor ve kendimi o ayağa kalkarken ona doğru yürürken buluyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Kız arkadaşım için buradayım."

Beynim teklerken ona bakıyorum. "Beni takip mi ettin?"

"Evet." Beni yavaşça kollarının arasına alıyor ve öpüyor. Gözyaşlarım yanaklarını ıslatıyor ve bu sadece benim büyük bir ağlayan bebek olduğumu görmesi için benim lanet şansım. Dili dudaklarımın arasında nazikçe geziniyor ve elleri arkama dolanıyor.

"Bridget," diye fısıldıyor beni kollarının arasında sıkıca tutarken.

Bu çok fazla. Aramızdaki his çok fazla - olması gerekenden çok daha fazla. Tekrar tekrar öpüşüyoruz ve dudakları dudaklarımdan her ayrıldığında, sadece daha fazlasını istiyorum. Ereksiyonunu karnımda hissedebiliyorum ve gerçekten hissedebilmem için arkamı ona doğru çekiyor.

Karanlıkta sanki yalnızmışız gibi çaresiz, çılgın bir hale geliyoruz ve tahrikimiz yeni bir seviyeye sıçırıyor. Beni karanlık köşedeki masanın taburesine geri çekiyor. Tabureye oturuyor ve beni bacaklarının arasına, sert sikine doğru yaklaştırıyor. Dudaklarımız kilitlendi ve düşünmek bir yana, doğru düzgün göremiyorum bile. Elleri bacaklarımdan yukarı kayıyor, eteğimin altından geçip arkama dayanıyor. Yanaklarımı sıkıyor ve keskin bir nefes alıyor. "İşte benim kızım," diye fısıldıyor.

Dokunuşunun sıcaklığı elektrik gibi ve uyarılmışlığım bacaklarımın arasında şiddetli bir şekilde zonklamaya başlıyor. Dilinin her hareketinde elleri arkamda aşağı yukarı kayıyor. Bana dokunmasına ihtiyacım var... *oraya*.

Bir bacağımı tabureye yaslamak için kaldırıyorum ve o da dudaklarıma gülümsüyor. "Çok iyi hissediyorsun Bridge. Bunun için, senin için bekledim," diye fısıldıyor boynumu sertçe ısırırken.

Oh, lanet olsun. Gözlerim zevkten kapanıyor.

Eli uyluğumun iç kısmına doğru kayıyor ve parmakları külotumun içinden seksimin üzerinde dolaşmaya başlıyor.

Dili benimkiyle dans ediyor.

Islandım.

Kontrolümü kaybediyorum. Onu istiyorum. Her şeyini istiyorum. Üzerimde dans eden parmakları yeterli gelmiyor. "Dokun bana," diye fısıldıyorum.

Parmakları külotumun altından kayıyor ve damlayan ıslak etimin içinden geçiyor. Gırtlaktan bir inilti çıkarıyor ve yemin ederim, neredeyse orgazm oluyordum.

Kendimi tutmak için sıkıyorum.

Öpücüğü çılgınca bir hal alırken keskin bir nefes alıyor. "Bridget," diye fısıldıyor gözleri kapalı. Yavaşça bir parmağını içime kaydırıyor ve ikimiz de inliyoruz.

Oh, bu çok iyi. Hay
sikeyim.

Bir parmak daha ekliyor ve beni yavaşça pompalamaya başladığında kontrolümü tamamen kaybediyorum.

Nefesi derin bir uyarılmayla titriyor.

Parmaklarının etrafında kenetleniyorum ve o da yüzünü buruşturuyor. "Eve gitmemiz gerek yoksa pantolonumun içinde patlayacağım," diye homurdanıyor.

Nefesimi kontrol etmeye çalışırken başımı sallıyorum ama artık çok geç. Orgazmıma şimdi ihtiyacım var. "Ver onu bana," diye nefes alıyorum.

Gözleri uyarılmış bir şekilde titriyor ve parmaklarıyla beni sadece "aman Tanrım" olarak tanımlanabilecek bir ritimle pompalamaya başlıyor.

Kaygan uyarılmamın sesi etrafımızda dolaşıyor ve cehennem... Lanet olası bir kulüpteyim, kalın parmaklarına biniyorum.

G noktamı ovarken boynumu ısıtıyor ve işte bu kadar.

Sıkıştım.

Düşüyorum.

Oh, lanet olsun.

"Ben," diye inliyorum orgazmın yük treni içimden geçerken.

Beni izlerken ağzı bir karış açık kaldı. Gözlerim kafamın içinde geri yuvarlandı.

Sonra beni öpüyor, yumuşak, şefkatli ve sevgi dolu bir öpücük ve sanki hayatım buna bağlıymış gibi ona sarılıyorum. Belki de bağlıdır.

Parmaklarını yavaşça bedenimden çıkarıyor ve koyu renk gözleri benimkileri tutarken emmek için ağzına götürüyor. Sonra külotumu yeniden ayarlıyor. "Hadi eve gidelim meleğim," diye fısıldıyor kulağımı ısırırken.

Cevap veremedim başımı sallıyorum, tek bir kasımı bile oynatmadan bana yaşattığı orgazmın yoğunluğuyla sarsılıyorum.

Elimi tutuyor ve beni kulübe doğru götürüyor. Louisa'yı görüyorum, el sallıyorum ve kapıya doğru işaret ediyorum. Ağzı bir karış açık kalıyor, sonra bana iki baş parmağıyla inekçe bir işaret yapıyor.

Evime dönüş yolculuğu sessizlik içinde geçti. Kucağında elimi tutuyor ve pantolonunun içinde sertleşmiş aletini hissedebiliyorum. Dürüst olmak gerekirse biraz sinirliyim.

Uzun zaman oldu.

Aramız hala eskisi kadar sıcak olacak mı?

Gözleri benimle yol arasında gidip geliyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Gözlerim onunkileri tutuyor. "İçimde ne kadar iyi hissettiğini." Elim aletinin üzerine koydu. "Hiçbir şey görmüyorsun."

ON BEŞ DAKİKA SONRA, bir çift manyak gibi dairemin kapısından içeri daldık. Dudaklarımız kilitlendi ve beni daireme doğru geri geri götürdü, elbisemi başımın üzerinden kaldırdı ve yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkardı.

"Çıplak. Sana çıplak ihtiyacım var," diye dudaklarıma yapışıyor.

Dudakları boynuma inerken inliyorum ve beni sertçe ısırıyor. "Ah," diye haykırıyorum.

Sütyenimi çıkarıyor ve sonra külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. Gözleri yavaşça vücudumdan aşağıya iniyor ve bakışlarındaki sıcaklığın beni yaktığını hissediyorum.

"Hâlâ mükemmel," diye fısıldıyor.

Beni kucağına aldı, mutfak masasının üzerine fırlattı ve sırt üstü yatırdı.

"Oh, Tanrım," diye inledim.

Gömleğini başının üzerinden çıkarıyor, sonra ayakkabılarını ve çoraplarını tekmeliyor. Gözlerim vücudunda ve koyu renk saçlarla kaplı geniş göğsünde geziniyor. Kalın omuzları ve yontulmuş kolları var ve karnındaki her kası görebiliyorum.

"Hepsini çıkar," diye fısıldadım.

Kot pantolonunun fermuarını yavaşça açıp külotuyla birlikte aşağı doğru kaydırırken koyu renk gözleri benimkileri tutuyor.

Kalın siki bacaklarının arasında ağır ağır sallanıyor. Ucundan ön boşalma damlıyor.

Tanrım... Cennetteyim.

Sonra başını eğiyor ve dili etime doğru ilerliyor. İçimde inliyor; bacaklarım masadan kalkıyor ve kendiliğinden kapanıyor. Kalçalarımı tutuyor ve tekrar masaya çarpıyor.

"Bırakın gireyim," diye hırslıyor.

Beni emmeye başlıyor, gittikçe daha sert emiyor ve kirli sakalları yanmaya başlıyor. Ellerimi başının arkasına koyuyorum. Gözleri zevkten kapanıyor ve onu hiç bu kadar tahrik olmuş gördüğümü hatırlamıyorum. Omuzlarını kalçalarımın altına doğru itiyor ve ben de sertçe masaya çarpıyorum.

Siktir, kontrolden çıktı.

"Ben..." İnledim.

İçimde tekrar inliyor ve ben haykırıyorum. Lanet olsun, işte bundan bahsediyorum.

Sırtım masadan kalkıyor ve dört parmağını saldırgan bir şekilde içime sokuyor.

"Ahh!" diye haykırıyorum.

Onunla yatmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Bu neredeyse bir kan sporu, o çok sert. "İzle beni," diye emrediyor.

Dirseklerimin üzerine yaslanıyorum ve beni kucaklamasını izliyorum, her son damlasına kadar ve hangisi daha tahrik edici bilmiyorum...

Bana bunu yapıyormuş hissi ya da bunu yapmayı çok seviyor olması.

Her iki şekilde de, şanslı bir kaltağım.

Vücudumun parmaklarını kabul etmek için verdiği mücadeleyi izlemek için geri çekiliyor. Sırtım masaya doğru eğiliyor ve uyarılmamın sesi

yüksek sesle.

"İşte böyle bebeğim, sür beni. Bu sikime hazır ol." Yavaşça sikini eline alıyor ve parmakları tarafından dövülen seksime bakarken onu okşamaya başlıyor.

Siktir, bu çok iyi.

"Şimdi, Ben," diye inliyorum. "Sana şimdi ihtiyacım var. Parmaklarına boşalmak istemiyorum." Gözleri gözlerimi tutuyor ve dudaklarını yalıyor. "Sana ne verirsem onunla boşalacaksın," diye homurdanıyor.

Gözlerim kapanıyor ve başım geriye düşüyor. Ben'le işler böyle yürüyor. Bana ne verilirse onu alıyorum.

Tahrik olmuş bir şekilde tıslıyor ve onun da daha fazla dayanamayacağını biliyorum. Üzerime çıkana kadar masanın üzerine tırmanıyor. Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve kalçalarım onunla buluşmak için kalkıyor.

"Sana ihtiyacım var..." İnledim.

"Biliyorum bebeğim, sana sahibim," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Kalın sikini ıslak dudaklarımin arasında kaydırmaya başladı. Sik beni. Oh... kahretsin.

Öpüşürken bunu uzun süre yapıyor, sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi.

Benim içinse dudaklarımızın değdiği her saniyenin tadını çıkarıyorum. Bunun bitmesini istemiyorum.

Onun mükemmel öpücükleri. Vücudu bana karşı. Sekse bile ihtiyacım yok.

Ona yakın olmak bile uyuşturucu gibi.

Bacaklarımdan birini kaldırıp ön koluyla geride tutuyor ve keskin bir hareketle derinlere kayıyor.

Ağzımız açık kaldı.

O büyük... ve çok, çok derin.

"Ben..." İnledim. Lanet olsun, seks her zaman bu kadar iyi miydi?

Biz

mi Yavaşça çeker ve tekrar içeri girer.

? "Oh, lanet olsun, Bridget," diye inliyor dudakları boynuma inerken.

Bana üç vuruş daha yavaşça yapıyor ve sonra

O kadar sert giriyor ki ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.

Sonra bana biniyor. Düzgün göremeyene kadar, yemek masamı kıracağını düşünene kadar sert, uzun, derin pompalar. O

diğer bacağımı omzunun üzerinden kaldırır ve kendini şınav pozisyonunda tutar.

Tanrım, eğer bu hayatımın en güzel gecesi değilse. Vücudum titriyor ve inlemeye başlıyorum. Tutamıyorum.

"Beni bekle," diye
tersliyor. "Yapamam,"
diye ağlıyorum.

"Beni bekle Bridget."

İrkildim ve gözlerimi sıkarak kapattım.

Sonra gerçekten piston hızında ve sertçe yapmama izin veriyor... çok sert.

"Ah, Ben," diye ağlıyorum.

Beni kalçalarının üzerine kaldırmak için elini arkamın altına koyuyor ve... Tanrım... işte orası. Gözlerim başımın arkasına yuvarlandı. Kontrolümü kaybediyorum.

Sıkıştım ve haykırdım. Gözlerini kapatıyor ve aceleyle boşalıyor.

Dudaklarımız birbirine değiyor ve aniden tekrar nazikleşiyor. Yavaşça ve şefkatle öpüşüyoruz ve dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Evine hoş geldin, bebeğim. Evine hoş geldin."

Saat yediyi biraz geçe annemlere girdim. Daha erken gelmeyi planlamıştım ama her zamanki gibi geç kaldım. Bu Cameron için bir veda yemeği. Geçen haftaki düğünden sonra yarın Amerika'ya dönüyor. "Merhaba," diye sesleniyorum herkese.

Jordy ve Ella beni kapıda karşılamak için koşuyorlar ve ben de eğilip ikisine de sarılıyorum. "Merhaba, en sevdiğim küçük insanlar." Gülüyorum. Blake bana doğru geliyor ve ben de onu kucaklıyorum. "Oh, seni yiyebilirim." Eğilip karnını ısırmış gibi yapıyorum ve onun sevinç çığlıkları atmasını izliyorum. Hayatımın en güzel gecesini geçirdim. Neredeyse bütün geceyi Ben vücudumdayken geçirdim, sert, yumuşak, her şekilde ona sahip olabilirdim. Banyo yaptık, güldük ve sanki hiç ayrılmamışız gibi hissettik.

Bu sabah yine seviştik ve çok daha fazla güldük. Bu gece onu göreceğimi biliyordum ve sabırsızlanıyorum. Henüz kimseye aramızdakileri anlatmamaya karar verdik. Bu sadece ikimizin arasında.

Abbie ve Tash mutfak tezgâhında, taburelerde oturmuş şarap içerken, annem de yemek yapıyor. "Selam kızlar." İçeri girerken gülümsüyorum.

"Merhaba, hayatım." Annem beni yanağımdan öptü. "Çok güzel görünüyorsun." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Arka bahçeye bakıyorum ve Joshua, Brock, Cameron, Max ve Ben'in ellerinde biralarla barbekü ızgarasında yemek pişirdiğini görüyorum. Gülümsüyorum. Ne zaman annemlere gitsek, Max her zaman misafir olur ve asla koruma olmaz. Annem başka türlüünü istemez. Yıllar içinde çok yakın oldular.

"Merhaba çocuklar," diye sesleniyorum kapıdan.

"Merhaba." Hepsi gülümsüyor. Joshua yanıma geliyor ve yanağımdan öpüyor. Ben'in gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve bana seksi bir gülümseme veriyor.

Karnımın döndüğünü hissediyorum ve gülümsüyorum.

"Durup biramı aldın mı, Didge?" Brock soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, aptal biranı aldım. Neden alamadın?"

"Geç kalıyordum ve sen de şarap içmek için duracağını söylemiştin."

Sırtıyırım ve mutfağa geri dönüyorum. Brock her nasılsa onu benim organize etmemi alışkanlık haline getirmiş, hatta bana asistanım diye hitap ediyor.

Kıçımın PA'sı.

Natasha bardağımlı dolduruyor ve ben de tezgâhta onların yanına oturuyorum. Annem kızarmış pilav pişiriyor.

"Günün nasıl geçti?" Gülümsüyorum.

Abbie eğiliyor. "Ben dün gece takıldı," diye fısıldıyor. "Kavganıza çok sinirlenmiş olmalı."

"Ne?" Gözlerim dışarıya, onun olduğu yere kayıyor. Doğru ya, o da benimleydi. "Nereden biliyorsun?" Fısıldayarak cevap veriyorum. Ben'le bu konuyu konuştuk; henüz kimsenin bir şey bilmesini istemiyoruz. Başka bir Eric felaketinden kaçınmak istiyorum.

Natasha suçlulukla dışarı bakıyor. "Buraya gelirken evini görmek için etrafı aradık."

"Nasıl bir şey?" Ben araya giriyorum.

"İnanılmaz," diye cevaplıyor Abbie.

Sırtıyırım çünkü öyle olduğunu biliyorum. "Ve?"

"Yatağı havaya uçmamıştı bile," diye fısıldıyor Natasha.

Yüzümü asmamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek havaya uçtu?" Dışarıya hızlıca bir göz atarken cevap veriyorum.

Natasha bana "Şişme yatağı var" dedi.

"Mobilyaları nerede?" Masumca soruyorum.

"Henüz hiç yok."

Ben'e bakarken dudaklarımı yuvarlıyorum. Bacaklarını iki yana açmış, kollarını kavuşturmuş, kareden daha kare çenesi, kocaman kaslı omuzları ve kollarıyla "*sik beni*" diye bağıyor. Hmm. Lezzetli. Sırıtiyorum ve kızlara dönüp bakıyorum. "Anlamıyorum."

Natasha, "Evinde uyumadı çünkü geç saatlere kadar kontrol ettim ve *bütün* gece eve geldiğini duymadım," diye fısıldıyor. Düzgün bir yüz ifadesi takınmak zorlaşıyor.

"Doğru." Kaşlarımı çattım.

"Ve yeni evinde uyumadı," diye fısıldıyor Abbie gözlerini açarken. "Bu işi çözmek için Einstein olmana gerek yok."

"Oh..." Başımı salladım.

Annem çocukların yanına gider. "Birinden bir iyilik isteyebilir miyim lütfen?"

Kilerdeki ışığın değişmesi gerekiyor ve ben ona ulaşamıyorum."

"Ben yaparım," diye teklif ediyor Max.

Ben, "Ben de yardım edebilirim," diye ekler ve ikisi birlikte evin yanından geçip annemle birlikte merdivenlerden inerek gözden kaybolurlar.

Brock birasını buzdolabına koymak için içeri giriyor. "Ben dün gece telefonu açtı mı?" Natasha ona doğrudan sorar.

"Hayır." Kaşlarını çatıyor.

"Nereden biliyorsun?" Abbie soruyor.

Brock'un gözleri aramızda gidip geliyor. "Çünkü biliyorum." Gözlerini deviriyor.

"Nasıl?" Natasha talep ediyor.

"Çünkü Didge'e kafayı takmış durumda. Açmayacağını biliyorum."

Natasha gözlerini kısar. "Peki, o zaman nerede uyudu?"

Omuz silkiyor ve büyük bir yudum almak için birasını açıyor. "Bilmiyorum ama..." Bir yudum daha içiyor ve omuz silkiyor. "Aylardır seks yapmadı. Rastgele bir hatunu tavlama için Avustralya'ya kadar gelmez."

Yüzümü kaplayan aşırı gülümsemeyi engellemek için alt dudakımı ısıyorum.

Joshua içeri giriyor ve yanımızda duruyor. Bir avuç cips alıp ağzına atıyor.

Bir dakika bekle. Doğru mu duydum? "Ne demek aylardır seks yapmıyor?" Kaşlarımı çattım.

Brock Joshua'ya kaşlarını çatıyor. "Ne dedi Stan?"

Joshua ilgisiz bir şekilde gözlerini deviriyor. "Bilmiyorum, ezik bir şey."

"Bunu ne zaman söyledi?" Ben sordum.

"Geçen gece dışarıdayken. Aklında sadece bir kız olduğunu ve başka kimsenin bu işi yapamayacağını söyledi. Aylar olduğunu söyledi." Gözlerini bana dikti.

Aptal, şapşal bir sırıtış yüzümü neredeyse ikiye bölüyor.

Brock Joshua'yı işaret eder. "Bu garip ama... değil mi? Bu bir iş. Herhangi biri yapabilir."

Joshua sırıtıyor. "Ben de öyle düşünüyordum."

Natasha soğukkanlılıkla Joshua'ya bakar. "İşleriniz bir daha asla bitmeyebilir."

Adam şakacı bir şekilde göz kırpmıyor ve kadın tiksintiyle gözlerini deviriyor.

Kıkırdıyorum ve Ben'in annem ve Max ile birlikte arka bahçeye doğru yürüdüğünü görmek için dönüyorum. Kalbim küt küt atıyor. Annemin Cameron'la konuştuğunu duymak için tam zamanında dışarı çıkıyorum.

"Cameron, düğünde birlikte olduğun o güzel kız kimdi?"

"Oh, o April," diyor ona.

"Muhteşemdi," diye övünüyor annem.

"Evet, iyi biri." Omuz silkiyor. "O Bayan Stanton değil."

Joshua kardeşinin sesini duymak için arka bahçeden çıkarken sırıtıyor.

"Cameron." Başımı sallıyorum. "Bayan Stanton olacak kadar iyi birini asla bulamazsın. Onlarda her zaman bir sorun vardır."

Arsızca göz kırpmıyor. "Onunla tanıştığında anlayacağım." Ben'in omzuna bir tokat atar. "Hey, Ben?"

Ben başını sallıyor ve ben gülümsüyorum. Gözleri bana kayıyor ve midemin derinliklerinde bir kıpırtı hissediyorum.

"İzninizle." Ben içeri girip koridorda kaybolmadan önce gülümsüyor.

Ha, sonunda onu yalnız yakalayabilirim.

Birkaç dakika bekledikten sonra onu aramak için koridora çıkıyorum. Banyo kapısı kapalı olduğu için koridorun yukarısındaki eski yatak odamda bekliyorum. Birkaç dakika sonra yanımdan geçti ve kapıyı kapatmadan önce elini tutup odaya çekmek için uzandım.

Kollarını bana sararken gülümsüyor. "Merhaba güzel kızım," diye fısıldıyor dudaklarımdan öperken. "Burada saklambaç mı oynuyorsun?"

Ona aşık bir hayran gibi gülümsüyorum. Gerçekten de biraz elde edilmesi zoru oynamalıyım. "Günün nasıl geçti?" Ellerimi sırtında ve kaslı omuzlarında gezdirirken fısıldıyorum.

"Şey, seninle değildim, bu yüzden uzun sürdü." Kollarını bana doluyor ve beni yerden kaldırmadan önce sıkıca sarıyor. Onun gücü karşısında kıkırdıyorum.

"Seni bu gece görebilir miyim?" diye fısıldıyor beni tekrar öperken. Aptalca gülümsüyorum. "Evet."

Beni tekrar öpüyor ve karnımda bir çarpıntı hissediyorum.

"Buradan sonra geri dönüp eşyalarımı alacağım ve sonra buraya geleceğim. Yarın sabah erkenden işe gitmem gerekiyor."

"Tamam."

Birbirimize bakıyoruz ve parmaklarımı onun iki günlük büyümesinde gezdiriyorum. "Ben," diye fısıldıyorum.

"Evet?" diye cevaplıyor beni dikkatle izlerken.

"Benim için geri döndüğüne sevindim."

Gülümsüyor ve sanırım bana şimdiye kadar verdiği en büyüğü gülümseme bu. Beni tekrar öpüyor. "Benim kadar memnun değilsin, Didge." Eli arkama doğru ilerliyor ve eteğimin altından yukarı kayarak çıplak tenimi kavırıyor.

Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Şimdi oraya geri dön, yoksa annenin döşemesinde ellerin ve dizlerin üzerinde kendini s i k t i r i r s i n ."

Uyarılmışlığım zonklamaya başlarken dilimi açık ağzında gezdiriyorum. "Şimdi eve gidelim. Beni yerimde becerebilirsin," diye nefes alıyorum. Bu kulağa gerçekten hoş geliyor.

Gözleri kararıyor. "Beni kışkırtma." Elimi bırakıp kapıyı açıyor ve dışarı çıkmamı işaret ediyor.

"Önce sen git," diye fısıldadım.

Aletini işaret ediyor. "Küçük bir sorun."

Kot pantolonunun içindeki kocaman ereksiyonunu görmek için aşağı bakıyorum ve kıkırdıyorum. "O şey hiç de küçük değil."

Gözlerini deviriyor ve beni yatak odasından dışarı iterek kapıyı arkamdan kapatıyor. Elbisemi düzelttim ve omuzlarımı dikleştirdim. Tamam. Tatlıyı düşünmeye başlamadan önce yemeği bitirelim.

Zil çalıyor ve güvenlik sistemine gidiyorum. Ben'in güçlü yüzü ekrandaydı.

Bir saat önce annemlerden ayrıldım ve Ben de gidip eşyalarını aldıktan sonra doğruca buraya gelecekti.

Kapıyı çaldı ve ben de açtım. "Zamanını aldı." Saatime üç kez vurdum.

Seksi bir şekilde gülümsüyor ve gözleri heyecanla parlıyor. "İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir."

Bu gece onda çocuksu bir çekicilik var ve ben genişçe gülümsüyorum. "Bu sevimli yüz ne için?" diye soruyorum.

İçeri giriyor ve beni kollarına almadan önce çantasını yere atıyor. Beni usulca öpüyor. "Sevimli yüz?"

"Evet, çok sevimli, heyecanlı bir yüz." Uzanıp yanağını avuçlarımın içine alıyorum. Bütün gece ona dokunmak için kaşınıyordum.

Gülümsüyor. "Şey..." Beni tekrar öpüyor. "Sensiz çok uzun zaman geçirdikten sonra, nihayet burada seninleyim." Eli arkama doğru kayıyor. "Ve seni beni selamlamak ve beni çılgına çevirmek için bu seksi küçük numarayı giyerken buldum."

Bunu bugün işten eve dönerken aldım. Spagetti askılı beyaz saten bir gecelik ve beni tam olarak sarıyor.

yerler. Seveceğini biliyordum, bu yüzden aldım. "Beğendin mi?" Dudaklarına doğru fısıldadım.

Arkamı sıkıyor. "Seviyorum," diye nefes alıyor.

Elimi geniş göğsünün üzerinde gezdiriyorum ve yanımdaki her şeyin karıncalandığını hissediyorum.

Koyu renk gözleri dudaklarıma düşüyor. Gözlerim onunkileri arıyor ve kollarımı ona doluyorum. Karşılığında o da bana sıkıca sarılıyor. Uzun bir süre birbirimizin kollarında kalıyoruz. Bunu hissediyor mu? Aramızdaki bu yakınlığı hissediyor mu? Çok zorlayıcı.

Bana bakarken dudaklarını yalıyor. "Mesele şu: Havadan sudan konuşabilir ve bunu yapmak istiyormuş gibi davranabilirim. Ama aslında tek istediğim yatağında senin üstüne çıkmak."

Beni kucağına alıyor, omzuna atıyor ve yatağa fırlatana kadar koridorda taşıyor. Zıplıyorum. Lambayı yakıyor ve ana ışığı kapatıyor. Odadaki ambiyans anında daha şehvetli bir hal alıyor.

Sırt üstü uzanıyorum, o yavaşça soyunmaya başlarken gözlerimiz kilitleniyor. Önce tişörtünü çıkarıyor, sonra yavaşça kot pantolonunu ve külotunu indiriyor. Ağzım kurudu.

Vay anasını.

Gözlerim onun güçlü, atletik kalça kaslarına takılıyor. Bir omzunun üzerindeki çarpıcı dövmesini görüyorum. Kalçalarından kasıklarına doğru inen V kaslarını takdir ediyor, kısa, bakımlı, koyu renk kasık kıllarını ve şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel penisi görene kadar dikkatimi çekme şekillerini seviyorum.

Çok kalın, uzun ve ağız sulandıracak kadar güzel. Nefesim kesildi. es.

Cidden... Ne oluyor?

Bu manzaradan daha iyisi olamaz. Vücudu mükemmel.

Yatağa giriyor ve beni kollarına çekiyor. Eski bir öpücük için- Sonra da sanki önce benimle vakit geçirmek istiyormuş gibi kolunu başımın altına koyuyor. Bu değişiklik hoşuma gidiyor. Gizli gizli buluştuğumuzda da böyle olurduk. Saatlerce yatakta, çıplak, sevişme arasında birbirimizle konuşarak vakit geçirirdik. Göğsünü öpüyorum. "Bu gece farklısın." Tenine karşı gülümsüyorum.

"Demek sen sensin," diye fısıldıyor.
Karanlıkta yüzüne bakıyorum. "Nasıl yani?" "Bu akşam yemekte bana bakışından."
"Sana nasıl baktım?" Kaşlarımı çattım.
Dudaklarımı nazikçe öpüyor. "Eskiden yaptığın gibi."
Yan dönüyorum ve elimi başımın altına koyup dirseğime yaslanıyorum. "Eskiden yaptığım gibi mi?"
Yüzünü bana dönmek için yan dönüyor ve kendimi gülümserken buluyorum. "Eskiden sana nasıl bakardım?" diye soruyorum.
"Benden hoşlandığın gibi."
Kaşlarım kalkıyor ve ona arsız bir gülümseme veriyorum. "Senden hoşlanıyorum." "Umarım öyledir."
Aptal gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum. "En son ne zaman biriyle birlikte oldun?" diye soruyorum. Brock'un bu geceki tuhaf iddiasına ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Ben'in seks yapmadan yaşayabileceğini hayal bile edemiyorum. Bunu yapamazdı. O çok seksi. Ben'in vücudunun her hücresi sert seks çılgınlıkları atıyor.
Gözleri benimkileri tutuyor.
"Bir süre." "Ne kadar uzun bir süre?"
Omuz silkiyor. "Birkaç ay." "Bu nasıl mümkün olabilir?"
Uzanıyor ve geceliğimin üzerinden göğsümü avuçluyor. "Şey..."
Duraklıyor. "Dışarıda yemek yemek gibi bir şey sanırım."
Gülümsüyorum ve soru sormak için kaşlarımı kaldırıyorum. "Açık büfe gibi," diye ekliyor.
"Açık büfe mi?" Kaşlarımı çattım.
"Yiyebildiğin kadar açık büfe restorana ilk gittiğinizde her şey eğlenceli başlar."
Dinlerken usulca gülümsüyorum.
"Normalde denemeyeceğin yiyecekleri yiyorsun." Başparmağını meme ucumun üzerinde hayranlıkla ileri geri gezdirirken duraklıyor. "Menüdeki her şeyden çok fazla yiyorsun."
Onu izlerken dudaklarımı yuvarlıyorum.
"Yemek seni doyuruyor," diye fısıldıyor gözleri dudaklarıma doğru yükselirken. "Devam etmeni sağlıyor ama asla isteklerini tam olarak tatmin etmiyor."
Göğüs ucumu sertçe çimdikliyor ve nefesim kesiliyor.

"Bir süre sonra yemekler yavanlaşıyor ve tatsızlaşıyor. En azından benim için."

Karanlıkta onu inceliyorum.

"Sonra bir gün özel bir restorana gittim ve tam olarak istediğim şeyi sipariş ettim."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Ne sipariş ettiniz?"

İşaret parmağını kaburgalarımın doğru götürüp beni dürtüyor.

"Pirzola." Kıkırdıyorum.

"Ama o restorandan atıldım," diye devam ediyor.

"Restorandan kendi isteğinle ayrıldın," diye düzeltiyorum.

Gülümsüyor ve eliyle göğsümü okşuyor. "İsteyerek olmadı, seni temin ederim."

Yumuşakça kaşlarımı çatıyorum.

"Ve sonra o lanet olası her şeyi yiyebildiğin büfeye geri dönmek zorunda kaldım." Gözlerini kısar. "Orada çok uzun süre kaldım."

Çok uzun süre orada kalmasından nefret ediyorum ama yine de eğilip onu usulca öpüyorum. "Sonra ne oldu?" Fısıldıyorum.

"Yemekler beni hasta etmeye başladı."

Elimi geniş göğsünün üzerinde gezdiriyorum. Ona dokunmak zorundayım, elimde değil.

"Ve bir süre sonra istemediğim bir şeyi yeme düşüncesi midemi bulandırdı." Beni usulca öpüyor. "Artık istemediğim bir şeyi yemektense açlıktan ölmeyi t e r c i h ederim."

Gözlerimiz kilitlendi.

"Ne yemek istersin, Ben?" Fısıldıyorum.

"Sen." Gözleri gözlerimi tutuyor. "Sadece seni yemek istiyorum." Beni usulca öpüyor. "O büfeye geri dönemem Bridget."

Dudaklarına gülümsüyorum ve Tanrım, eğer bu hayatımda duyduğum en iyi restoran hikâyesi değilse. Beni öpüyor. Yumuşak ve şefkatli ve bir zamanlar olduğumuzu hatırladığım her şey. Tekrar tekrar öpüşüyoruz ve yavaşça vücudu benimkinin üzerinde hareket ediyor, ta ki ben onun altında kalana kadar, vücutlarımız birbirine sürtünerek rahatlamaya çalışıyor. Bacaklarım ardına kadar açık ve o da en mükemmel sertlikte üzerimde sallanıyor.

Yüzünü avuçlarımın içine alıyorum ve gözlerimiz birbirini ararken kocaman güzel dudaklarını nazikçe öpüyorum. Ona nasıl bu kadar yakın hissediyorum?

abuk mu? Sanki hiç gitmemiş gibi. "Restoranımda yemek yemesini istediğim tek kişi sensin Ben," diye fısıldıyorum.

Gölüyor ve beni ters çeviriyor, böylece onun üstüne çıkıyorum.
"Beni eve götür, Didge. Neler kaçırdığımı göster bana."

M Telefonum çaldı ve saatime baktım. Bridget ve öğle yemeği molasında. Yürürken Brock'a bakıyorum.

Birlikte caddeden aşağı. Siktir et, cevap vereceğim. "Selam."

"Selam," diye cevap veriyor tatlı sesi. Gülümsediğini söyleyebilirim.

Ben de gülümsememek için alt dudagımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Neyin peşindesin?" diye soruyorum.

"Bu akşam için planların ne olduğunu öğrenmek için aramıştım."

Kardeşi Brock'a bakıyorum, o da anlamamış gibi davranıyor.

"Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

Sessiz kalıyorum ve o gülüyor. "Brock'la birlikte misin?" diye soruyor. "Hı-hı."

"Ona kız kardeşinin bugün zor oturduğunu, çünkü büyük kötü Ben'in ona çok sert davrandığını söyleyebilirsin."

Gülümsememeye çalışarak dudaklarımı yuvarlıyorum ve gözlerim tekrar ona kayıyor. "Evet, bunu pas geçeceğim."

Brock bir dükkâna giriyor ve ben dışarıda bekliyorum. "İşten sonra plaja gitmek ister misin?" Ben soruyorum.

"Erm..." diye tereddüt ediyor.

Gözlerimi kısıyorum. Eric'i görürsek diye tereddüt ediyor.

"Başka bir yere gideriz. Belki Bondi'ye," diye ekliyorum.

"Tamam, kulağa harika geliyor. Orada akşam yemeği de yiyebiliriz." "Seni saat beşte işten alırım," diye cevap verdim.

"Tamam bebeğim, görüşürüz o zaman." Sanki bir şey eklemek istiyormuş gibi yine tereddüt ediyor, ben de bekliyorum.

"Ne kadar ağrın var?" Sonunda sordum.

"Yakın zamanda at binmeye gitmeyeceğim diyelim."

"Aynı fikirde değilim, sen mükemmel bir at binicisisin. Engebeli araziler senin uzmanlık alanın."

Gülüyor. "Ve sen de lanet bir seks manyağısın. Güle güle, Ben."

Sırıtiyorum. "Güle güle." Telefonu kapattım.

"Bridget miydi o?" Brock dükkândan çıkarken sorar.

Telefonumu cebime geri koyarken kaşlarımı çatıyorum. "Sana bunu söyleten ne?"

"Dün gece ikinizi gizlice kaçarken gördüm." Ona bakıyorum, ölü gibi.

"Ben özel dedektifim. Tabii ki bu saçmalığı fark ederim."

Boş kahve fincanımı çöp kutusuna atıyorum ve kalabalık caddede yürümeye başlıyorum. "Evet, çeneni kapalı tut yeter. O bunu gizli tutmak istiyor."

"Neden? Eric yüzünden mi?" diye sorar.

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, beni çok kızdırıyor. Zayıf pislik." "Onu hâlâ arıyor mu?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum ama iş yerinin önünde kavga ettik."

"Bu ne zaman oldu?" Kaşlarını çatıyor.

Omuz silkiyorum. "Geçen gün. Öpüşüyorduk ve o çılgına döndü." Sırıtiyor. "Onu ayırdın mı?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?" Genişçe gülümsüyor.

Bir süre yürüdük ve ben şu soruyu sormak zorunda kaldım.

"Onu seviyor muydu?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bilmiyorum dostum." Omuz silkiyor.

"Öyle olsaydı sana bu kadar çabuk döneceğinden şüpheliyim."

Öfkeyle çenemi sıktım. Hmm, istediğim cevap bu değildi.

İçimde bir huzursuzluk kabarcığı hissediyorum.

Kes şunu. İşinin başına dön.

Saat 17:00'de arabada bekliyorum ve bana doğru yürürken yüksek at kuyruğunun zıplamasını izliyorum. Arabanın önünde yürüyor ve uçuşan elbisesinin eteklerini yukarı kaldırarak bana arkasını seksi bir şekilde gösteriyor. Kaşımı kaldırdım ve gülümsedim. İşte orada. Benim ateşli küçük cehennem kedim.

"Benim yoluma mı gidiyorsun?" Açık pencereden gülümsüyor.

Arabayı çalıştırdım ve camdan eğilirken göğüs dekoltesine baktım...

Kahretsin, güzel
göğüsleri var. En iyisi.

"Atla, sürtük." Sırıtiyorum.

"Ah, pis konuşmacı. Arabana bineceğim o zaman." Koltuğa zıpladı ve beni öpmek için eğildi. "Erkeğim nasıl?" Dudaklarıma karşı gülümsüyor.

Azgınım, cevap vermek istiyorum ama dilimi tutuyorum. Bu gece onun üzerine fazla gitmemeliyim. Beni o kadar azdırıyor ki, doğru düzgün göremiyorum.

"Şimdi burada olman daha iyi." Gülümsüyorum. Geri dönüp caddeye çıkıyorum ve o da elini kalçamdan şortumun altına doğru kaydırıyor.

"Yüzücülerimi almak için eve gitmeliyiz."

"Arka koltukta," diye cevap veriyorum.

"Ha?" Eğilip arka koltuktan kahverengi çantayı alıyor ve açıyor. "Ohh, ne aldın?" Çantadan çıkarıp incelemek için havaya kaldırdığında nefesi kesiliyor. Ellerinden küçük bir altın ip bikini ve ona uygun bir pareo sarkıyor. Kendine doğru tutuyor ve genişçe gülümsüyor. "Aman Tanrım, teşekkür ederim. Bayıldım buna. Çok düşüncelisin." Uzanıp yüzümü kendine çekiyor ve ben arabayı sürerken yanağımdan öpüyor. "Yine de göğüslerimin etrafına sığacağından emin değilim." Üstünü göğsünün üzerinde tutarken kaşlarını çatıyor ve kendine bakıyor.

"O memeleri hiçbir şey tutamaz," diye mırıldanıyorum. Dün gece sikimi sürerken zıplayan göğüsleri gözümün önüne geliyor ve benliğimin sertleştiğini hissediyorum. Şortumun içinde kendimi yeniden ayarladım.

Kes şunu.

"Onları idare etmekte iyi iş çıkarıyorsun gibi görünüyor," diye seksi bir şekilde cevap veriyor.

Gözlerim onunla yol arasında gidip geliyor, o da daha etkili olması için dudaklarını yalıyor. "Bu kadar ateşli olmayı bırakacak mısın? Bu gece seninle seks yapmamaya çalışıyorum. Sana bir gece izin veriyorum."

Gözleri zevkle dans ediyor ve başını kasıklarımın doğru eğiyor. "Bana bir şeye sahip olamayacağımı söyleme, Ben. Biliyorsun ki bu sadece daha çok istememe neden olur."

Şortumun kumaşından aletime doğru üflüyor ve sıcak hava iyi hissettiriyor. "Bridget," diye fısıldıyorum etrafımıza bakarken. Trafiğin en yoğun olduğu saatlerdeyiz.

"Sadece biraz tatmak istiyorum," diye mırıldanıyor

bana karşı. Hay sikeyim. Şerit değiştiriyorum.

Şortumu indirirken elimi omzuna koyuyorum.

Beni ağzına aldığı anda irkiliyorum ve trafik ışıklarında duruyorum.

"Siktir, Bridget."

Etrafımda kıkırdıyor ve ben de etrafımızda işlerine devam eden arabaların sürücülerine bakıyorum.

"Lanet arabayı çarpacağım," diye fısıldadım.

"Ama gitmek için ne güzel bir yol."

Bir ritim oluştururken saçlarını okşuyorum. Oh, lanet olsun. Başımı baş dayanağına yaslıyorum. Dili ucumda geziniyor. Ağzım huşu içinde açık kaldı.

Kahretsin...

Tanrım...

Yüce İsa.

Başının aşağı yukarı sallanışını izlerken vücudum zonklamaya başlıyor. Işıklar değişiyor ve yanımdan geçen bir kamyon kornaya basıp beni selamlıyor. "Şanslı piç!" diye sesleniyor penceresinden.

Oh, kahretsin.

"Bridget. Şu kamyon bizi gördü. Dur..." Yalvarıyorum.

Yine kıkırdıyor. "Ağzıma üflediğinde duracağım." Lanet olsun.

Kız çok ateşli. "Seni bu lanet havaya sokan ne?"

Soruyorum. "Benim bir seks manyağı olduğumu düşünüyorsun," diye kekeliyorum.

"Bu büyük güzel alet," diye mırıldanıyor etrafımda. Eliyle beni gerçekten pompalamaya başladı ve bacaklarım talimat vermeden açıldı

Hay sikeyim. Kenara çekmem lazım. Arabayı gerçekten çarpacağım.

Bir spor sahası görüyorum ve otoparka çekiyorum ve şortumu aşağı çekiyor ve gerçekten sahip olmama izin veriyor. Eliyle sikimi pompalarken uzun, derin emişler izliyor. İki elim de başının arkasındaydı ve doğru düzgün göremiyordum bile.

"Ver onu bana," diye fısıldıyor.

İşte bu... Bu benim kırılma noktam. Bir erkek ancak bu kadarını kaldırabilir. Başımı geriye attım, yüzümü buruşturdum ve ağzına boşaldım.

Ve tam bir seks tanrıçası gibi içiyor ve sonra beni yalayarak temizliyor.

Koltuğuma uzandım, o kadar çok açıdan doyuma ulaştım ki nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Doğruluyor ve arsız bir gülümsemeyle dudaklarını yalıyor. "Şimdi yüzmeye gitmek istiyorum, lütfen."

Gülüyorum ve onu kendime çekiyorum, zaten bildiğim şeyin dehşet verici bir şekilde farkına varırken dudaklarını öpüyorum.

Eğer bu tekrar biterse, bu beni öldürecek.

BRIDGET

Bondi Plajı'nda sırtüstü yatıyorum. Sıcak bir Sydney gecesinde saat daha 21:00. Tam olarak 38 derece. Ben ve ben bütün öğleden sonra yüzdük ve güldük. Sahilde balık ve patates kızartması yedik ve şimdi ikimiz de bira içiyoruz.

Rahatım ve hatırlayabildiğim en mutlu halimdeyim.

Ben dirseğinin üzerinde bana yaklaşıyor ve elini koruyucu bir şekilde karnıma koyuyor. Ara sıra eğiliyor ve beni usulca öpüyor.

"Eric'i gördün mü?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Oh. Bu bir değişiklik. "Onu aramaya çalışıyordum."

Bana ters ters bakıyor ve kaşını kaldırıyor.

"Dövüşten sonra iyi olup olmadığını görmek istedim."

"Bir şeyi yok, ona dokunmadım bile," diye tersliyor sırt üstü dönerken.

Ayağa kalktım. "Onu aramaya çalıştığım için rahatsız mı oldun?"

Ön kolunun arkasını gözlerinin üzerine koyuyor ama bana bakmıyor.

Yüzünü görebilmek için kolunu geriye doğru sıyrıyorum. "Ben, Eric için hissettiklerim senin için hissettiklerimle aynı değil."

Beni izliyor.

"Ama ona değer veriyorum." "Onu seviyor muydun?"

Başımı üzüntüyle sallıyorum. "Hayır." Duraklıyorum. "Ama beni sevdiğini düşünüyor." Hislerimi ifade etmeye çalışırken parmaklarımı kumda gezdiriyorum. "Biliyorsun, ben onu terk ettim ve bir hafta sonra beni seni öperken gördü." Başımı öne eğiyorum. "Ona nasıl davrandığımdan utanıyorum." Uzanıyorum ve başımı göğsüne koyuyorum. "Bu yüzden henüz kimsenin bizi bilmesini istemiyorum. Ortaya çıkmadan önce her şeyin yoluna girmesini istiyorum. Anneme bile... bu kadar çabuk ilerlememizi ona nasıl açıklarım?"

"Neden bu kadar çabuk taşındın?" diye soruyor.

Konuşmadan önce duraksıyorum. Hayır... sadece şöyle. "Sen asla unutamadığım adamsın, Ben."

Uzanıp onu usulca öpüyorum. "Sanki kaldığımız yerden devam etmişiz gibi hissediyorum. Sanki hiç ayrılmamışız gibi."

Sanki yatıştırılmış gibi yumuşakça gülümsüyor. "Sen benim kıızımsın." Dudaklarımız birbirine değiyor. "Başından beri benim kızımydın."

Kollarını bana doladığında dudaklarına gülümsüyorum.

"Onu bir daha aramanı istemiyorum."

Dirseğıme yaslanıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Bana onu aramamamı söyleyemezsin."

"Evet, yapabilirim. Az

önce yaptım." "Ben."

Kaşlarımı çattım.

"Bunun için benimle kavga etme Bridget. Ciddiyim. O gitti. Temelli olarak."

Biramı yudumluyorum ve o da sessiz bir şekilde beni izliyor.

Ben'in iki farklı yönü var. Beni önemseyen güzel ve tatlı adam... ve kendi bildiğini okumak zorunda olan baskın göt. Ne yazık ki, bu baskın göt o kadar seksi ki, onun için aklımı kaybediyorum.

Konuyu değiştiriyor. "Hadi eve gidelim ve seni soyalım," diye fısıldarken koyu renk gözleri dudaklarıma düşüyor. Parmağını göğsümden aşağıya, göğüslerimin üzerinde gezdiriyor.

Sinirli bir şekilde ayağa kalkıyorum ve sonra kumları çıkarmak için havluya bir fiske vuruyorum. Kızgınlığımı hissederek arkamda duruyor, kollarını bana doluyor ve enseme emiyor.

"İyiliğin karşılığını verme zamanı geldi meleğim. Artık bana aitsin," diye fısıldıyor kulağıma ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Bu ifade pek çok açıdan yanlış, ama lanet olsun... Tamamen mahvoldum. Beni yakaladı ve bunu biliyor.

Ben'e ait olmak her zaman benim nihai amacım olmuştur.

Omzuma konan nazik öpücöklere uyandım ve usulca gülümsedim.

Gözlerimi bile açmadan nerede olduğumu ve kiminle olduğumu biliyorum. Ben şimdiye kadarki en iyi uyandırma çağrılarını yapıyor. Sanki burada benimle olduğu gerçeğini kavrayamıyor gibi, bu yüzden onay için tenimin her santimine dokunması gerekiyor. Elleri çenemden karnıma, oradan arkama, sonra da bacaklarıma, göğüslerime ve tekrar kalçalarıma uzanıyor. "Günaydın." Uykulu bir şekilde gülümsüyorum.

"Günaydın," diye fısıldıyor dudakları benimkileri nazikçe kavrarken. Eli çenemde duruyor ve bir anlığına öpüşüyoruz. Yumuşak ve yavaş bir öpüşme ve şimdiden bacağıma karşı ereksiyonunu hissedebiliyorum.

"Nasıl uyudun?" diye sordum.

"Kütük gibi." Sırt üstü dönüyor ve bedenimi kendi bedenine çekiyor. Göğsünü öpüyorum ve dudakları şakağımda dururken elimi göğsünde gezdiriyorum. Aklımın bir köşesinde bir düşünce var ve bir türlü gitmiyor.

uzakta. Bütün gece bunu düşündüm ve bu şekilde gitmesi beklenmiyordu. Aklımda, önce ihtiyacım olan cevapları alacaktım ve sonra birbirimizi her yönüyle tanıyacak ve vücuduma yeşil ışık yakmadan önce her türlü sorunu çözecektik.

Ama bir şekilde Ben'in benimle bir ilişkisi var ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım uzak duramıyorum.

İfadelerimi doğru anlamaya çalışırken
kaşlarımı çatıyorum. "Ben?" "Hmm."

Alnımdan öperken gülümsüyor.

"Yıllar önce bana söylediğin bir şey vardı ve onu bir türlü aklımdan çıkaramadım."

Vücudunun altımda sertleştiğini hissediyorum ve o sessiz kalıyor.

"Beni yakalamasını istemediğin bir geçmişin olduğunu söylemiştin." Başımı kaldırıp ona baktım. "Bununla tam olarak ne demek istedin?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istediğimi bilmiyorum, sadece söylediğim bir şeydi. Belki de orduyu kastetmişimdir?"

Kafam karışmış bir şekilde doğruldum. "Bunu söylediğini hatırlamıyor musun?"

Beni tekrar kollarının arasına çekiyor. "Yakınımda kal," diyor beni sıkıca tutarken ve alnımdan tekrar öperken.

"Beni terk ettiğin gece ne dediğini gerçekten hatırlamıyor musun?"
Oh, içimi bir çöküntü kapladı. Bu nasıl olabilir? Beş yıl boyunca her gün kafamda o konuşmanın üzerinden geçtim.

Omuz silkiyor.

Onu izliyorum. "Bu bir evet ya da hayır sorusu,
Ben." "O zaman hayır."

Dudakları alnımda gezinirken kollarında hareketsiz yatıyorum.

Hâlâ cevaplara ihtiyacım varmış gibi hissediyorum ve eğer şimdi alamazsam belki de hiç alamayacağım. Aramızda herhangi bir sır olmasını istemiyorum. Açıkça konuşmayan bir adamla hayatımı yaşayamam. Bunu açıkça söyleyeceğim.

"O zaman beni neden terk ettin, Ben?"

"Yapma."

Kaşlarımı çatıyorum ve tekrar
doğruluyorum. "Ne yapmayayım?"

"Geçmiş kurcalama."

Beynim toparlanmaya çalışırken bir süre onu izliyorum. "Ama kendimi huzursuz hissediyorum. Hâlâ kafamı kurcalayan çözülmemiş sorunlarım var.

aklımda. Onları susturmam gerekiyor ve eğer ilerlemek istiyorsak, senin ayrılışının bir daha olmayacağını bilmem gerekiyor."

"Öyle değil. Sana olmadığını söyledim. Aksi takdirde geri dönmezdim."

"Tamam, ne olduğunu, neden senin hakkında bilmediğim şeyler olduğunu söylediğini konuşuruz ve bunu çözeriz," diye cevap veriyorum.

"Bırak artık Bridget," diye çıkışıyor yataktan kalkarken.

Ne oluyor be?

"Hayır, yapmayacağım. Bilmek istiyorum." Şimdi sinirlenmeye başlıyorum. "O zamanlar seninle kalırsam bana ne zarar vereceğini düşünüyordun?"

"Seni bu kadar rahatsız ediyorsa neden bu konuyu daha önce açmadın?" diye tersliyor.

"Şey..." Başımı sallıyorum, çünkü bu *çok* iyi bir soru. "Bana aileden bahsetmiştin ve ben tüm bunları tamamen unutmuştum."

"Sen benim lanet ailemi düşünüürken..." Noktaları birleştiriyor. "Yani bu son üç gün müydü? Sempatı sikişi mi?" Alay ediyor.

"Hayır."

"Neydi o zaman Bridget?" diye homurdanıyor.

"Bu... Yanlış anlaşıldı," diye kekeleyerek geri dönmeye çalışıyorum. "Öyle demek istemedim. Kelimeleri ağzıma tıkıyorsun."

Başını tiksintiyle sallar ve etrafta kıyafetlerini aramaya başlar.

"Nereye gidiyorsun?" diye

sordum. "Eve. Çalışmam lazım."

"Saçmalık. Bu konuşmadan kaçyorsun."

"Tanrı aşkına Bridget, geçmişİ geçmişte bırak! Artık bir önemi yok."

Yüzüm düşüyor. "Hayatın üstesinden böyle mi geliyorsun, Ben?" Gözleri gözlerimi tutuyor.

"Geçmişİ geçmişte bırakarak, hiçbir şeyle uğraşmayarak, sadece ileriye ve yukarıya doğru ilerleyerek mi?"

Aceleyle kot pantolonunu giyiyor. "En iyisi bu. Geçmişe takılıp kalmanın hiçbir yararı olmaz." Fermuarını kapatıyor. "Hepsi

Bildiğim Şu ki, mükemmel birkaç gün geçirdik ve Şimdi beş yıl önce olan Şeylerle bunu mahvediyorsun. Neden?"

Onu giyinirken izliyorum. "Hiç *profesyonel* birini gördün mü?"

Yüzünü buruşturuyor. "Şimdi ben kaçığın tekiyim çünkü lanet olası bir sohbete üye olmak mı?" Başını tiksintiyle sallıyor. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

"Kız kardeşinizin ölümüyle hiç başa çıktınız mı?"

Beni işaret ediyor. "Kız kardeşimi bu işe karıştırma!" diye bağıırırken duygularının kontrolünü tamamen kaybediyor.

Oda sessizliğe gömölüyor ve başını öne eğiyor, bana ne kadar savunmasız olduğunu gösterdiği için kendinden utandığı belli.

Tanrım, düşündüğümde daha fazla sorunu varmış.

Ayağa kalktım ve kollarımı ona doladım. "Ben, beni içeri al." Gözlerim onu arıyor.

Gözlerimi kendisiyle buluşturmak için parmağını çenemin altına koyuyor. "Ben buradayım, Didge," diye fısıldıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Her Şeyini istiyorum, siğillerini ve her Şeyini. Sadece bana göstermeye karar verdiğın kısımlarını değıl."

Gözlerimiz kilitlendi ve onun düşündüğünü görebiliyorum. "Bazı insanların siğilleri diğerkilerinden daha büyüktür." Kollarımdan çekilirken üzgün bir Şekilde iç geçiriyor.

"Başka bir bilmece. Gerçekten mi? Bana başka bir bilmece mi veriyorsun? Sadece ne demek istediğini söyle, Ben!" Son sabrımı da kaybederek bağıırdım.

Bir tür prova rolüne bürünmüş gibi görünüyor. "Söylemek istediğim... Ayrıldığımız gece ne dediğimi hatırlamıyorum. Kız kardeşimin bunlarla hiçbir ilgisi yok ve sen kavga edecek bir Şey arıyormuşsun gibi görünüyor." Salona doğıru yürüdü ve ben de onu takip ettim, hala çıplaktım. "Şimdi işe gidiyorum ve eğer geçmişimiz yerine geleceğimiz hakkında konuşmak istediğine karar verirsen bu gece görüşürüz."

"Ya değılse?" Ellerimi kalçalarımın üzerine koyarken tersliyorum.

Soğuk gözleri benimkileri buluyor. "O zaman sanırım görüşürüz."

"Ne? Benimle dalga mı geçiyorsun? Konuşmak istiyorum, bu çok fazla bir Şey değıl Ben." Buna inanamıyorum.

"Orada olmayan bir şeyi aramayı bırak, Bridget. Bırak gitsin!" Bana son bir kez bakarak kapıdan çıktı ve kapı arkasından kapandı. Kalbim göğsümde sertçe atarken ona bakıyorum.

Bu da neydi böyle?

Saat 11:00 ve Adrian'ı aramak için erken bir öğle yemeği yedim.

Bu konu hakkında konuşmam gerekiyor ve diğerlerinin bilmesini istemiyorum. Ona e-posta gönderdim, bu yüzden aramamı beklediğini biliyorum. Saat 6:00'yı geçti.

Dün öğleden sonra Amerika'da. Bu saat dilimleri can sıkıcı çünkü onu istediğim zaman arayamıyorum. Ben evdeyken o işte ya da uyuyor, o evdeyken de ben çalışıyorum ya da uyuyorum. Öğle yemeğimi alıp parka gidiyorum, böylece rahatça konuşabiliyorum ve numarasını çeviriyorum. İlk çalışta cevap veriyor. "Hey, Didge."

Sesini duymak bile beni güçsüzleştiriyor. "Oh, Adrian, sesini duymak çok güzel."

"Sorun ne bebeğim?" Belli ki endişeli.

"Şey..." Yüzümü buruşturuyorum çünkü bana ders vereceğini biliyorum. "Ben'le gizlice dolaşıyordum."

"Öyle mi?"

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Evet. Ve..." Duraklıyorum, çünkü bu çok ezikçe geliyor.

"Peki ya Eric?" diye sorar.

Gözlerimi deviriyorum. "Uzun hikaye, ama ayrıldık." "Ve sen hayatına devam mı ettin?"

Omuz silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse Ben'i hiç unuttuğumu sanmıyorum." "Bu doğru," diye yanıtlıyor. "Bunu zaten biliyorduk."

"Üç gündür onunla yatıyorum."

"Ne zamandır onunla gizlice dolaşıyorsun?" "Bir haftadır."

Hat sessiz kalıyor.

"Orada mısın?" diye soruyorum.

"Kalbini söktü ve üzerinde tepindi, sonra geri geldi ve iki gün içinde sırt üstü yattın. Ne oluyor Bridget?"

Biliyorum." İrkildim. "Böyle söyleyince kulağa kötü geliyor."

"Ne gibi? Gerçek gibi mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Her neyse... bu sabah-" Sözümlü kesti. "Nasıldı bu arada?"

"Güzel." Gözlerimi büyüttüm. "Harika, hayat değiştirecek kadar." Başımı tiksintiyle sallıyorum. "O zaman beni neden terk ettiğini ve neden geçmişinin beni yakalayacağını söylediğini sordum."

"Buna ne dedi?"

"Savunmaya geçti ve bana bunların hiçbirini söylediğini hatırlamadığını söyledi, sonra da sadece kavga aradığımı söyledi."

Sonunda cevap verir, "Tamam." Bir an düşünür. "Ve sen onun aletine atlamadan önce bu konuşmayı yapmayı düşünmedin mi?"

Yaltaklanıyorum. "Yaptım ama olmadı."

Telefon hattından gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyorum. "Peki, sonra ne oldu?"

"Kafa karıştırıcı ama sorunları var."

"Ah, şimdi de onun için bahaneler uyduruyorsun. Ne gibi?"

"İkiz kız kardeşi o on iki yaşındayken öldürüldü ve ebeveynleri de kısa bir süre sonra öldü."

"Siktir," diye fısıldıyor.

"Ve bence insanlarla hiçbir zaman bir şeyler konuşmak zorunda kalmadığı için her şeyi halının altına süpürüyor."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü ona kız kardeşinin ölümüyle ilgili kimseyle görüşüp görüşmediğini sordum ve bana bağırarak onu bu işe karıştırmamamı söyledi."

"Hmm."

"Sonunda, eğer ilişkimiz hakkında konuşmak istersem beni bu gece görebileceğini, ama geçmiş hakkında kavga etmek istersem o zaman görüşebileceğimizi söyledi."

Adrian sessiz kalıyor.

Başımı sallıyorum, çünkü bunu yüksek sesle söylemek aptal olduğum gerçeğini pekiştiriyor. "Ne yapmalıyım? Ayrılığımız ya da geçmiş hakkında soru sormayıp geleceğimize mi devam edeyim?"

"Ama bir dahaki sefere bunun tekrarlanmayacağını nereden bileceksin? İşler konuşulamayacak kadar zorlaştığında her seferinde geri mi çekilecek?"

"Ben... Bilmiyorum," diye kekeliyorum. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Peki ya senin ihtiyaçların? Onunla anlaşılmaz bile bu ayrılığın kapanmasına ihtiyacınız var. Başka biriyle devam etmek için kapanışa ihtiyacın var."

"Biliyorum. Bunu ona söylemeye çalıştım." "Peki o ne dedi?"

Hatırlamaya çalışırken nefesimi üflüyorum. "Kavga ya da kötü bir şey arıyorum."

"Siktir et onu," diye tersliyor Adrian. "O bencil bir pislik. Seni yatağının etrafına atmadan önce son ayrılığın kapanmasını istediğini anlayamıyorsa, o zaman haklısın, lanet olası sorunları var."

Üzülerek dinliyorum.

"Ve..." diye devam ediyor. "Senin için geri gelen ve ikinci bir şans isteyen oydu, hatırladın mı? Tam tersi değil. Eğer seninle bir gelecek istediği konusunda ciddiye, erkek gibi davranmalı."

"Sence öyle mi?" Umutla soruyorum.

"Evet. Umarım. Sırf biriyle yatmak için dünyanın öbür ucuna gitmiyorsun, değil mi?"

"Yatakta harikayım. Her şey mümkün." Gülümsüyorum.

Kıkırdıyor. "Bunu söylemeye gerek yok. Bence bunu düşünmesi için ona biraz zaman vermelisin. Eğer senden bir şeyler saklıyorsa, ki ikimiz de bundan şüpheleniyoruz, o zaman bunu bilecek ve bundan kurtulup kurtulamayacağını görmek için seni test edecektir."

Düşünürken dinliyorum.

"İlk aşamalarda size nasıl davranmasına izin verdiğiniz, gelecekte size nasıl davranabileceği konusunda belirlediğiniz standarttır. Eğer şimdi saçmalıklara katlanırsanız, ondan sadece saçmalıklar görürsünüz" d i y e devam ediyor.

"Peki ya ciddi şekilde hasar görmüşse ve bu engelleri aşmak için benim yardımına ihtiyacı varsa?" Ben soruyorum.

"Sonra sana biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor. Seni drama kraliçesi olarak görmezden gelmiyor. Senin duygularına hiç önem vermiyor, Bridget. Sanırım geri döndüğünde ve bir saniye istediğinde bunu açıkça belirtti-

onun adi mesajlarıyla bir şans. Duygularını açıkça dile getirebileceğin bir erkek arkadaş istiyorsun, Didge. Burası lise değil."

Ağır ağır nefes veriyorum. "Haklısın." Bir an düşünüyorum. "Onu aramıyorum. Eğer beni görmek istiyorsa, o zaman çaba gösterebilir."

"Güzel. Yolculuğunuz ne zaman?" "İki hafta sonra."

"Peki ne kadarlığına gittiniz?" "Üç haftadır."

"Bunu biliyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum."

"Dürüstçe. Neden bu kadar çabuk onunla yattın? Aklından ne geçiyordu?" İç çekiyor.

Boğazıma bir yumru oturdu. "Çünkü onu özledim ve ona değer veriyorum. Ona karşı başka kimseye duymadığım bir sevgi besliyorum." Duraklıyorum. "O kırılmış gibi hissediyorum."

"Oh, Didge." Derin bir nefes üflüyor. "Bir hafta içinde beş yıl önceki haline döndün, değil mi?"

Gözyaşlarımdan arasından başımı salladım. "Keşke..."

Kendimi durduruyorum. "Sadece ne diliyorsun?"

"Keşke Ben'e karşı hissettiklerimi normal birine karşı da hissedebilseydim."

"Biliyorum bebeğim. Kalbimizin kimi seveceğini seçemeyiz."

Gözlerimdeki yaşları öfkeyle siliyorum. "Bu çok saçma. Ben bir karyola vakasıyım ve resmi olarak ona geri dönmedim bile. Üç gece ve şu halime bak."

"Neden Tash ve Abs'e söylemedin?"

Omuz silktim. "Sadece bunu yapmadan önce aramızdaki ilişkinin iyi olup olmayacağını anlamak istedim. Bir süre gizli kalmaya karar verdik."

"Sadece söyle onlara."

"Evet, bunu düşüneceğim. Yine de senden tek kelime duymak istemiyorum," diye hatırlatıyorum.

"Söz veriyorum."

Gülümsüyorum çünkü Adrian beni her zaman daha iyi ya da daha kötü hissettirebilir. O sadece gerçeği söyler.

"Onu arama, Didge. Aşık olacağın bir adam istiyorsun, duygusal olarak müsait olmayan ve sorunlarını dile getirmek istemeyen bir çocuk değil."

"Evet, biliyorum." Üzüntüyle iç çektim.

"Bakalım ne olacak. Bu gece evinize gelip ölümsüz aşkını ilan edebilir."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, doğru. Keşke öyle olsaydı."

"Eğer yapmazsa, siz geri döndüğünüzde durumu anlamış olur ve ihtiyacınız olanı veremezse umarım sizi yalnız bırakacak kadar erkek olur."

Düşüncesi bile kalbimi daraltıyor.

"Eğer sadece akışına bırakırsanız, her zaman birbirinize karşı bir şeyler isteyeceksiniz ve bu ikiniz için her zaman bir sorun teşkil edecek. Ne zaman kavga etseniz bu konu gündeme gelecektir. Şimdi sizi rahatsız ediyorsa, o zaman da rahatsız edecektir."

"Haklısın." Gülümsüyorum. "Sen çok bilge, yaşlı bir baykuşsun." Gülüyor. "Kendim hariç herkes için."

"İyi misin?" diye sordum. "Bunca zamandır kendim hakkında konuşuyordum."

"Joshua bu hafta geldiğinde çok mutlu olacağım."

"Doğru ya, bir haftalığına eve geliyor, değil mi?" "Tanrı'ya şükür."

Saatime baktım. "İşe dönmem gerekiyor. Teşekkür ederim. Benim için her zaman bir anlam ifade ediyorsun."

"Güçlü ol, Didge. Eğer söylediği gibi senin için geri geldiyse, eninde sonunda şartlarını yerine getirecektir."

Yeni bir kararlılıkla başımı sallıyorum.

"Evet, haklısın. Seni seviyorum. Bye."

"Ben de seni seviyorum. Bye, bebeğim."

Saat akşam 8'i geçti ve spor salonundan eve yeni döndüm. Stresimi azaltmak için koşu bandında on kilometre koştum.

Çok yorgunum; endişelenmek çok yorucu. Telefonuma tıklıyorum. Cevapsız arama yok.

Tiksintiyle tıklıyorum. Beni aramayacak. Aramayacağını zaten biliyorum.

Madem aramayacaktı, neden buraya geri geldi?

Bu sessizliğe son verip onu aramak istemem beni hasta ediyor.

Hayatıma geri döneli bir hafta oldu ve kendimi aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi hissediyorum. Bundan nefret ediyorum.

Onun şartlarına boyun eğmek ve mutlu aile oyunları oynamak, burada tek başına oturup beş yıl önce olan bir şeyi tekrarlamaktan çok daha iyi geliyor.

Aptal mıyım ben?

Drama kraliçesi mi oluyorum? *O haklı mı?*

Pencereye doğru yürüyorum ve aşağıdaki caddeye bakıyorum, umutsuzca arabasının caddeden aşağı doğru gittiğini görmeyi umuyorum.

Bilmiyorum.

Kendimi sıcak bir duş almaya sürüklüyorum ve sonra akşam yemeği için kendime tost yapıp yatağa gidiyorum, sonra pes edip onu arıyorum ve gelmesi için yalvarıyorum.

Karanlığa bakıyorum, gözyaşlarım kulaklarıma doğru akarken tavanı arıyorum.

Saate baktım. Saat

sabahın üçü.

Güçlü olmak acıtır.

GEÇEN HAFTA SÜRÜKLENDİ. Bu hafta tam bir kabus.

Ben'i neredeyse iki haftadır görmedim.

Tam olarak on iki gün. Son konuşmamızı kafamda tekrar tekrar geçirdiğim on iki gün. Haklı olduğumu bildiğim ama onu tekrar kollarıma alabilmek için affetmenin eşiğine geldiğim on iki gün.

Aramızdaki şey, yükseklerin mükemmel olması. O kadar yükseğe çıkıyoruz ki, asla aşağı inmek istemiyorum. Birlikte geçirdiğimiz o üç gün çok mutlu ve sevgi doluydu ve bir ilişkide ihtiyacım olan her şey vardı. Ama inişler... inişler karanlık bir yer. Şu anda hissettiklerimi en kötü düşmanıma bile dilemem. Dün Eric'i gördüm. Ona rastladım.

ve hiçbir şey hissetmedim. Sanki artık onu tanıımıyormuşum gibiydi. Belki de hiç tanımadım. Geriye dönüp baktığımda, ona hiç şans vermemişim. Bunca zamandır Ben'e aşıktım ve sadece rol yapıyordum.

Berbat bir "eski sevgiliyi unuttum" oyunu. Kaybetmekte çok iyi olduğum bir oyun.

Tash, Joshua ve Abs ile bir bardayım ve bir kez daha rol yapıyorum -mutlu davranıyorum... normal davranıyorum- oysa tek istediğim Ben'e gidip eve dönmesi için yalvarmak.

Tuvaletlerin aynasına bakıyorum ve etrafımdaki kızların ruj sürmelerini izliyorum. Sonra aynada kendime bakıyorum.

Bir şeyler vermek lazım,

Çünkü bu adam tarafından kalbimin kırılmasından çok sıkıldım. Onu unutmam lazım. Tanışmadan önceki güçlü kızımı bulmalıyım.

O kızı artık tanımıyorum bile. Onu Ben öldürdü.

Yansımanın içi boş ve bomboş.

Ding dong, cadı öldü.

Telefonum masamın üzerinde dans ediyor ve onu almak için çabalıyorum. Arayanın o olmadığını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Hey, Didge," diyor Brock telefonda.

"Merhaba, sevgili kardeşim. Bu zevki neye borçluyum? Senin için ne yapılmasını istiyorsun?" Alaycı bir şekilde gülümsedim.

"Hey, sakin ol." Gülüyor. "Aslında seni öğle yemeğine çıkarmak istiyorum."

"Öyle mi?" Saatime bakıyorum. "Yarım saat içinde gidiyorum."

"Evet, tamam. Zaten şehirde olduğum için seninle 'café'de buluşuruz." "Tamam, harika. Bethany bugün resepsiyonda değil ama." Gülümsedim. "Ah, kahretsın." İç geçiriyor.

"Beni görmeye gelmenin tek nedeni bu mu? Bethany'ye sarkıntılık edebilmek için mi?"

"Kesinlikle, ama sanırım iş görürsün."

Telefonu kapattım ve gülümsedim. Bethany'nin erkek arkadaşı olması çok kötü. Oh, neyse. Öğle yemeği.

Hoş bir dikkat dağıtıcı.

GARSON İÇKİLERİMİZİ GETİRDİ.

Onları önümüzdeki masaya bırakıyor. "Teşekkür ederim." Brock içkisini alıyor. "Peki, Ben'e ne yaptın?" Yüzüm düştü. "Ne?"

"Beni duydun. Ben'e ne yaptın?" "Ben'in nesi var?"

Kaşlarımı çattım.

"Bir hafta boyunca çok iyi bir ruh halindeydi, sonra-" Düşünürken başını sallıyor. "Sonra bir şey oldu ve tamamen sessizleşti, ama şimdi dayanılmaz hale geliyor çünkü dün birini öldüreceğini düşündüm. Bugün, bundan eminim."

Ona bakıyorum ve bir bok için yalan söyleyemeyeceğimi biliyorum. Bir nefes üflüyorum. "Neden bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü ona bu şekilde ulaşabilen tek kişi sensin." Beni dikkatle izliyor. "Ve ikinizi biliyorum; bana birkaç hafta önce söyledi."

Dirseklerimi masaya dayayarak yüzümü ellerime bırakıyorum. "Bu sadece büyük bir karmaşa, Brock."

"Ne oldu?" İç çekiyor.

Nefes veriyorum. "Sana söylemiyorum çünkü sen ona söyleyeceksin." "Söylemeyeceğim." Bir süre beni izliyor.

"Söz veriyorum."

İçimi yudumluyorum. "Şey..." Gözlerimi deviriyorum. "Birlikte birkaç gün geçirdik. Ve bazı cevaplar istiyorum, anlıyor musun? Sadece hırpalanmadan bir şeyler hakkında konuşabilmek istiyorum."

"Ne gibi?"

Omuz silkiyorum. "Geçen sefer nasıl bitirdiysek öyle." "O geçmişte kaldı."

"Bu tam bir erkek lafı. Bu lanet olası geçmişte kalmadı. Bir daha olmayacağına dair güvence istiyorum."

Gözlerini deviriyor. "Ne istiyorsun, lanet bir nişan yüzüğü mü? Bunu mu diyorsun?"

"Hayır," diye çıktım. "Sen bir aptalsın. Bu istediğim son şey." Beni izliyor.

"Ben'in..." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken başımı sallıyorum. "O farklı Brock. Bana kendisi hakkında hiçbir şey anlatmıyor. Bilgi almak için burnumu sokmam gerekiyor, sanki bana bir şey anlatması çok zormuş gibi."

Kaşları çatıldı. "Sadece korunuyor."

"Bunu anlıyorum ve herkes Ben'in böyle biri olduğunu söylüyor ama yirmi yedi yaşında benimle konuşamayan biriyle çıkmak istemiyorum. Burası lise değil."

"Kimseye sır vermiyor."

"Bu sefer bu benim için yeterince iyi değil," diyorum sakince. "Yerleşmiyorum. Son çıkmamızda ona açılması için zaman verdim ve olan tek şey ona aşık olmam ve sonra tek kelime açıklama yapmadan beni terk etmesi oldu."

"Bunu ona söyledin mi?"

"Evet. Beni susturuyor ve dramatik olduğumu söylüyor."

"Öyle mi yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Belki?"

Öğle yemeğimiz geldi ve bir süre sessizce yedik. "İş yerinde onunla neler oluyor?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Sadece sessiz. Kızgın. Aslında öfkeli."

Kalbim sıkışıyor. "Ona sorunun ne olduğunu sordun mu?" Başını salladı. "Evet."

"Ve?"

Bana bakıyor ve sırtıyor. "Sence ne dedi?" "Ne demek istediğimi anladın mı?" Gözlerimi deviriyorum. "Çok sinir bozucu biri."

Brock'un gözleri benimkileri tutuyor. "O iyi bir adam Didge, tanıdıklarımın en iyilerinden biri."

Gözlerim onunkileri

tutuyor. "O seni

seviyor."

Çatalımı düşürüyorum ve bir çınlamayla tabağıma çarpıyor. "Bunu sana o mu söyledi? Çünkü bana söylemedi."

"Bu çok açık."

Gözlerimi deviriyorum. "Benim için açık değil." Bir an düşünüyorum. "Ben için kim mükemmel bir eş olurdu biliyor musun?"

"Kim?"

"Bir kahin. Aklını okuyabilen deli bir kâhin."

Kıkırdıyor.

"Yarın gece üç haftalığına gidiyorum," diye ekliyorum. Brock gözlerini kısıyor. "Bunu biliyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Bundan şüpheliyim. Söylediğim hiçbir şeyi dinlediğini bile sanmıyorum."

Brock gözlerini devirir. "Şimdi de dramatik olmaya başladın. Söylediğin her şeyi dinliyor."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Teşekkürler."

"Teknik olarak bir ay daha işe başlamayacak. Sadece erkenden burada bana yardım ediyor. Sabah Maldivler'e gidiyorum, yeniden üye misiniz?"

"Bu doğru. Eğlenceli olacak." Gülümsedim.

"Ben gitmeden önce ikiniz aranızdaki sorunları çözseniz çok daha mutlu olurum."

Bir nefes veriyorum ve ağzıma bir lokma yemek alıyorum. "Bu sefer pes etmeyeceğim, Brock." İçkimi yudumluyorum. "Yerimde duruyorum. Beni nerede bulacağını biliyor."

SAAT 21:00'İ GEÇTİ ve bavulumu yemek masasının üzerine koymuş, seyahatim için son eşyalarımı topluyorum. Yeni duş almışım ve bornozumu giyiyorum. Yarın akşama kadar uçmayacağım ama şükürler olsun ki her şeyi toparlamak için yarın izinliyim.

Karnımda endişeli, hasta bir his var ve Ben'i düşünmeden edemiyorum. Dairesinde yalnız mı?

Nefret ediyorum.

Onu henüz on beş yaşındayken orduya gönderilirken yapayalnız ve korkmuş bir halde görüyorum ve kalbim kanıyor. Hayatının savunmasız, üzgün ve etkilenmeye açık olduğu bir döneminde, zor ortamların en zoruna sokulmuştu. Böyle olmasına şaşmamalı.

Sadece etrafından dolaş.

Eğer pes edersem, kendi ihtiyaçlarımdan onunkiler için vazgeçmiş olurum. Ancak, şu anki hislerime göre

artık benim ihtiyaçlarımı önemsemiyor. Ama Adrian'ın haklı olduğunu biliyorum ve eğer gerçek bir geleceğimiz olacaksa -ona güvenebileceğim bir gelecek- aptal kalbimle değil aklımla düşünmeliyim. O kaltak Ben söz konusu olduğunda başımı hep belaya sokuyor. Gecenin büyük bölümünde kendimi çok kırılgan hissediyordum. Haberleri izlerken bile gözlerim doldu.

Üç hafta önce hayatım düzenliydi ve kontrol bendeydi. Bu hafta... pek değil.

Kendimi bir karıştırıcının içine konmuş gibi hissediyorum ve en çok hangi duyguyu hissettiğime dair hiçbir fikrim yok. Onu istiyorum, ondan korkuyorum, onun için endişeleniyorum... Sadece ona bakmak istiyorum. Onu asla unutamayacağımdan korkuyorum. Bana neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ve ben kızgınım.

Bana böyle hissettirdiği için ona kızgınım ama ona izin verdiğim için kendime de kızgınım.

Tak, tak, tak.

Kim o?

Komşulardan biri olmalı çünkü alt kattaki güvenlik kapısı almadı. Gözetleme deliğinden bakıyorum ve Ben olduğunu görüyorum. Kendimi aceleyle kapıyı açarken buluyorum.

Gözleri benimkileri arıyor ve boğazındaki yumruyu yutuyor.

"Ben?" diye soruyorum.

Bir an için bana bakıyor, sanki dudaklarının ötesindeki kelimeleri zorluyormuş gibi. "Deneyebilirim," diye fısıldıyor. Yüzü işkence görmüş ve o kadar zgn görünüyor ki onu kucaklayıp sıkıca sarılıyorum.

"Tek istediğim bu, bebeğim." Onu daha sıkı sıkıyorum. "Tek istediğim bu."

I Kollarımı onun geniş omuzlarına doluyorum, o da beni sıkıca tutuyor ve yüzünü boynumun kıvrımına bırakıyor.

Sanki hayatlarımız buna bağılmış gibi birbirimize sarılıyoruz ve sonra beni usulca öpmek için hamle yapıyor.

Beni daireye geri götürürken tekrar tekrar öpüşüyoruz, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor.

"Beni savaşıırken bırakma," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Ben sevmiyorum o."

Başını sallıyor ama cevap vermiyor. Dudakları hâlâ benimkilerle kilitli,

Beni kendine doğru çekerken elleri arkamda dolaşıyor.

Öpüşmemiz umutsuzluğa dönüşüyor. Beni sevdiğini biliyorum.

Hissedebiliyorum. Gerçekten hissedemediğimi mi düşünüyor?

Ona bakmak için geri çekiliyorum. "Eğer benimle konuşamıyorsan, Ben, o zaman göster bana."

Gözleri benimkileri arıyor ve bunun onun zeytin dalı olduğunu biliyor.

Elimi uzatıyorum.

Onunla yarı yolda buluşmak istiyorum; benimle konuşabilmesini istiyorum. Kahretsin, bunun ikimizin de hayal ettiğinden çok daha fazlası olacağına inanmak istiyorum.

Ön kapının kilidini açmadan önce beni tekrar öpüyor ve beni yatak odasına götürüyor.

Yatağın ucunda duruyoruz ve beni kollarının arasına alıyor. Gözleri gözlerimi ararken "Seni özledim," diye fısıldıyor.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Ben de seni özledim bebeğim."

Dudaklarımız birbirine değiyor ve Tanrım... bu en mükemmel öpücük. Tekrar tekrar öpüşüyoruz. Yeterince yaklaşıyorum.

Yavaşça elbisemin bağını çözüyor ve açıyor. Aç gözleri vücudumda geziniyor ve dudaklarını yalıyor.

Eli göğsümü okşarken "Bridget," diye fısıldıyor. Tahrik olduğunda aksanı daha güçlü oluyor, sanki gerçek benliğine geri dönüyor ve zaman içinde öğrendiği diğer her şeyi unutuyor.

Üzerimdeki etkisini gizlemeye çalışırken nefesim titriyor. Bana neredeyse hiç dokunmadı ve yanacaktım gibi hissediyorum.

"Benim güzel Bridget'im," diye nefes alıyor, elbisemi omuzlarımdan aşağıya, yere düşene kadar kaydırırken. Onun önünde çıplak ve savunmasız bir şekilde duruyorum.

Gözleri tenimin her santimini ezberlerken geri adım atıyor ve etrafımda dönüyor.

"Nereden başlayacağım?" diye mırıldanıyor.

Nefesimi tutarken gözlerim kapanıyor. Başlamak istiyorum, kendime engel olamıyorum.

Tek kelime etmeden önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve gözleri tahrikle parlıyor. "Aferin kızıma," diye nefes alıyor saçlarımı okşarken. Kot pantolonunun üzerinden kasıklarını öpüyorum ve penisini esnetiyor. Ona karşı gülümsüyorum. Kotunu yavaşça açıyor ve fermuarını aşağı kaydırıyor.

Onu öpmek için öne doğru eğiliyorum ve o benden uzaklaşıyor. "Bekle," diye emrediyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve düzensiz kalp atışlarımı kontrol etmeye çalışıyorum.

Yatak odasında kontrol Ben'de. İlk andan beri, her şekilde kontrol ondaydı.

Hükmedilmeye ihtiyacım olduğunu hiç bilmiyordum ama o bende bunu gördü. Kişiliğimin başka hiçbir erkekte olmayan başka bir yönünü ortaya çıkarıyor.

Seks her zaman sadece seksti ve her zaman iyiydi. Ama daha fazlası olduğunu bilmiyordum. Ben ile seks hayat değiştiriyor.

Bana tamamen sahip.

Kot pantolonunu yavaşça sıyırıp kenara atıyor, ardından gömleğini yavaşça başının üzerine kaldırıyor. Vücudum uyarılmayla titremeye başladı.

Vücudu çok güçlü ve güzel.

Benim için ve benim zevkim için yapıldı.

Yavaşça kendine üç uzun vuruş yapıyor ve ben sıramı bekleyerek izliyorum. Bunu daha önce de yaptı ve parmağımı bile sürmeme izin vermeden kendini orgazm etti. Sanki ben ona dokunmadan önce bana biraz işkence etmekten hoşlanıyor. Kendini yavaşça ağzıma veriyor ve ben de onu tadarken gözlerimi kapatıyorum.

Derin nefes alıyorum. Ben'in kendine has bir kokusu var. Erkeksi, çok ateşli ve beni çılgına çeviriyor.

Yemin ederim, eğer bunu bir kolonya haline getirebilseydim, bir şarkı bestelerdim. Ucunu yalıyorum ve o beni izlerken seksi bir şekilde gülümsüyor. Şefkatle saçlarımı tutuyor ve ben onu derinlere çekerken geri çekiyor. Ap- proval içinde tıslıyor. "Oh, evet, meleğim." Onu daha derine çekiyorum. "İşte bu, bebeğim." Karanlık bir şekilde gülümsüyor.

İki eliyle saçlarımı tutuyor ve uyarılmışlığı arttıkça beni kavrayışı da artıyor. İki avuç saçımla derin ve sert darbelerle ağzıma girmeye başlıyor.

Onu bu şekilde nasıl alacağımı öğrenmem biraz zaman aldı. Öğürme refleksimi kontrol etmeyi öğrenmem gerekti.

Diğer erkeklerle sadece penislerinin ucuyla oynarsınız ve onlar da herhangi bir ilgiden memnun olurlar. Ama Ben sikinin tamamını gırtlığına kadar sokmak istiyor ve başka türlüünü kabul etmiyor. Her itişte karın kasları kasılıyor ve sekiz paketlik karnının hafif bir terle parladığını görüyorum.

Vay anasını.

Ellerim atletik uyluk kaslarında yukarı aşağı dolaşüyor, arkasına doğru gidiyor.

Nefes alış veriş hızlanıyor ve başını tavana doğru eğdiğinde şiştiğini hissediyorum. "Lanet olsun," diye fısıldıyor ağzımdan çekip beni yatağa fırlatmadan önce. Yatağın yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve bedenimi kendisine doğru çekiyor. Bacaklarımı omuzlarına koyuyor ve başını eğiyor.

Kalbim duruyor ve nefesimi tutuyorum. Beni o kadar yumuşak öpüyor ki neredeyse hissedemiyorum.

Beklerken ağızım açık kalıyor. Beni tekrar tekrar öpüyor, o kadar yumuşak ki bu sadece bir söz. Oh, Tanrım, nefes alamıyorum.

Sonra beni açık bir ağızla öpüyor ve tüm vücudum titriyor.

Bana gülümsediğini hissediyorum. "Hoşuna gitti mi bebeğim?" diye fısıldıyor bana karşı.

Başımı sallıyorum ve ellerimi başının arkasına koyuyorum, karşı koyamıyorum. Daha derin ve daha derin yalıyor ve sonra klitorisimi ısırp uzatıyor. Neredeyse yataktan fırlayacaktım.

Kıkırdıyor ve titreşimleri içimin derinliklerinde hissediyorum.

Oh, Tanrım. Elini kaldırıyor, beni ayırıyor ve iki parmağını içime sokuyor. Bacaklarım kapanmaya başladı ve onları tekrar açmaya itti.

Bir parmak daha ekliyor, bir parmak daha ve sonra bana o kadar sert binmeye başlıyor ki yatak duvara çarpıyor.

"Ah..." Haykırıyorum.

Kaygan uyarılma sesim odada yankılanıyor.

Beni tekrar yalamak için eğiliyor ve gözleri zevkle kapanıyor. "Bana binmen gerekecek meleşim. Çok gerginim. Çok uzun zaman oldu. Seni inciteceğim."

Onu geri itiyorum. "Şimdi," diye bağıriyorum. "Şimdi, Ben."

Gülüyor ve yatağa düşüyor, ben de kalkıp bacağımı onun üzerine sallıyorum, o da elimi tutuyor. Kendini yukarı kaldırıyor ve eliyle yavaşça kalçamı yönlendirerek beni onun üzerine indiriyor. Kendimi gevşetmeye çalışırken yana doğru sallanıyorum. Bir süre mücadele ediyoruz. Başparmağıyla klitorisimin etrafında daireler çiziyor ve eve kayması için açılıyorum.

İkimiz de inliyoruz.

Oh, bu iyi-çok iyi.

Kocaman olmuş.

Uzanıyor ve karanlık gözleri benimkileri tutarken göğsümü avuçluyor, yavaşça dizlerimin üzerine yükseliyorum ve tekrar aşağı kayıyorum. Onaylarcasına tıslıyor.

Bir ritim oluşturuyorum ve bana zarar vereceğini söylediğini biliyorum ama bu hızla gidersem kendime zarar vereceğim. Yeterince yaklaşıyorum. Onu yeterince derine sokamıyorum.

"Siktir, Didge," diye bağılıyor gözlerini kapatırken ve boşalmamak için kendini zor tuttuğunu biliyorum.

"Ver onu bana," diye inliyorum.

Bir sonraki an, beni sırtüstü çevirdi ve bacaklarım omuzlarının üzerindeydi.

Bana sert, derin, cezalandırıcı darbelerle vuruyor ve buna dayanamayan bedenim, orgazmın bir yük treni gibi içimden geçmesiyle titriyor. Haykırıyorum.

"Siktir, siktir, siktir!"

Beni hızlı ve sert bir şekilde pompalarken hırlıyor ve buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve sonra kendini sabit tutuyor ve titreyerek gırtlaktan bir inilti çıkarıyor.

Nefes nefese kalıyoruz.

Dayaktan seksim zonkluyor.

Sonra beni öpüyor, yumuşak ve şefkatli, ellerim çenesine giderken gülümsüyorum. Bacaklarımı bırakıyor ve bacaklarım onun yanlarına düşüyor, böylece bacaklarımın arasına uzanabiliyor.

Uzulca öpüşüyoruz, tekrar tekrar ve sanki bir ömür boyu öpüşerek telafi edecekmişiz gibi. Dudaklarıma gülümsüyor ve ben onun üstünde olacak şekilde bizi döndürüyor. Üzerinden atlamaya çalışıyorum ama beni sabit tutuyor. "Bundan çok daha uzun süre içinde kalacağım meleşim," diye fısıldıyor dudaklarına.

Gözlerim onunkileri arıyor. "Başımdan beri içimdeydin, Ben."

YANLARIMIZA YATARIZ, birbirimize bakarız.

Oda sadece benim lambamla aydınlanıyor ve vücutlarımız derin bir şekilde oturmuş durumda. Saatlerdir sevişiyoruz. Ben'in eli kalçamda ve göğsümde dolaşıyor. Battaniye yatağın üzerinde etrafımı sarıyor.

"Neden ayrıldığımız hakkında konuşmak istemiyorum," diyorum. Kaşları çatıldı.

"Yine de..." Ekliyorum.

Gözlerini devirerek sırtıyor. O kadar kolay pes etmeyeceğimi biliyordu ama onu daha yakından tanımak istiyordum. "Söyle bana

İlk kız arkadaşın hakkında," diye fısıldıyorum.

Yüzü göğsüme değiyor ve başını sallarken gülümsüyor.

Kaşlarımı çattım. "Hayır mı?"

"Yani kız arkadaşım yok."

"Ne?" Onu daha iyi görebilmek için dirseğimin üzerine doğru eğildim. "Hiç kız arkadaşın olmadı mı?"

Eli vücudumda dolaşırken başını usulca sallıyor. "Ama..." Tereddüt ediyorum. "Nasıl oluyor da cinsel açıdan bu kadar tecrübelisin?"

"Eğer hiç... Oh." Kaşlarımı çattım. "Buna cevap verme," diye mırıldanıyorum.

Sırıtıyor. "Muhtemelen yapmasam daha iyi." Eğildi ve beni usulca öptü. "Askere gittiğimde gençtim ve..." Geçmişi düşünürken duraksıyor. "Hiçbir zaman flört edecek durumda değildim. Yani," Kaşlarını kaldırıyor. "Bir kızı akşam yemeği için kışlaya davet edemezsin."

Onu dinlerken elimi yüzündeki kirli sakalda gezdiriyorum. Herhangi bir bilgi piyangoyu kazanmak gibidir.

"Sonra orduyla birlikte seyahat etmeye başladım, bu yüzden uzun süre tek bir yerde kalmadım." Sesi kesilirken kaşlarını çatıyor. "Sanırım ben hiç-"

Bir öpücükle sözünü kestim. "Ben," diye fısıldıyorum. "Benimle çıkar mısın?"

Kaşlarını çattı. "Ne?"

Parmaklarımı göğsündeki saçlarda gezdiriyorum. "Benimle çıkar mısın?" Gülümsüyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Erkek arkadaşım olur musun, Ben?" Şakacı bir şekilde soruyorum.

Aptal gülümsemesini gizlemek için alt dudağını ısırıyor. "Eğer uslu durursan."

Onu sırt üstü yatırdım ve üzerine eğildim. Gözleri şefkatle parlıyor ve bunun onun için çok şey ifade ettiğini biliyorum. "Bir erkek arkadaş tam olarak ne yapmak zorunda?" diye soruyor gözlerini kısarak.

"Kirli işler."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Başka kimsenin yapamayacağı işler," diye fısıldıyorum.

Beni öpüyor ve ereksiyonunun kalçamda bir kez daha büyüdüğünü hissediyorum.

"Pis işlerinizi yapmaktan mutluluk duyarım." Gözleri muziplikle dans ediyor.

"Bu harika. amaşırlarım amaşırlanede. Üç yük." Dudaklarına karşı gülümsüyorum.

Yüksek sesle gülüyor ve beni çeviriyor, böylece tekrar onun altında oluyorum. Bacaklarımı beline doluyor ve eve doğru kayarken gözlerim kapanıyor. "Bir başkasına başlamadan önce bu pis işi bitireyim." Beni sertçe pompalıyor. "Biraz zaman alabilir."

Kafede oturuyoruz ve kahvaltımızı yeni bitirdik. Saat 8:30 ve ofisimin karşısındaız. Öğleden sonra yurtdışı seyahatime çıkmadan önce uğrayıp birkaç şey almam gerekiyordu. Dün dikkatim o kadar dağınıktı ki dizüstü bilgisayarımı ve telefonumun şarj aletini işyerinde unutmuşum. İkisine de ihtiyacım olacak.

Ben'in son krepini yiyişini izliyorum ve yanaklarımı parçalayacak kadar çok gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

Dün gece büyük bir ilerleme kaydettik.

Herhangi bir bilgi alamadım, ancak bunu gönülsüz bir şekilde yapmak zorunda kalsam da bir taahhüt aldım.

Bana bazı şeyleri kendi zamanında anlatmasına izin vermeye karar verdim. Bu çılgınca. Cinsel olarak çok deneyimli ama duygusal olarak çok acemi. Nasıl güveneceğini ya da bu ilişki işini nasıl yapacağını bilmiyor. Ona öğretecek olan benim ve hiçbir yere gitmiyorum. Açılmak için kendini güvende hissedecek kadar zamanı var.

Bu noktada sadece onu içime çekmek istiyorum... her mükemmel santimini.

Ben bana var olduğunu bilmediğim şeyler hissettiriyor.

içi

nd Ne gerekiyorsa yapacağım.

e. İstedğim tek kişi o. Artık bundan eminim. "Benimle gel."

Gülümsüyorum.

Kaşlarını attı. "Ne?"

"Bugün benimle uaa bin. Turu ben düzenleyeceğim ve gidip kendi üç haftalık tatilimizi yapalım."

Sanki gerçekten düşünüyormuş gibi gülümsüyor.

Masanın üzerinden elini tutuyorum. "İskoçya ve Galler'e gidebiliriz ve..." Onun ve Cam'in küçük Loch Ness Canavarı hikayesini hatırladığımda cümlemin ortasında kaşlarımı çatıyorum.

"Ne?" Sırıtıyor.

"Loch Ness Canavarı hikayen her şeyi mahvediyor." Gözlerimi deviriyorum.

Kahve fincanına doğru kıkırdıyor. "Bu Cameron'ın hikayesi; bir an bile ciddi olamayacağını biliyorsun."

"Bu tamamen doğru." Kahvemi yudumluyorum. "Gelecek misin?"

Kaşlarını çatı. "Son hafta gelebilirim ama evimi düzene sokmak istiyorum. Etkilemeye çalıştığım bir kız var." Seksi bir şekilde göz kırpmıyor.

"Öyle mi, şimdi?" Gülümsüyorum.

Başını sallıyor ve dilinin alt dudağını yalamak için dışarı fırlayışını izliyorum. Dün gece o dille neler yaptığını gözümün önüne getiriyorum ve cinsel organım kasılıyor.

"Nasıl biri?" Ben soruyorum.

Bu oyunu sevdim.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Özel."

"Özel mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Nasıl yani?"

Gözlerini masaya dikeyyor ve sonra tekrar benimkilerle buluşmaya zorladığını görüyorum. "Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Evimdeymiş gibi hissediyorum."

Kalbim göğsümde takla atıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Yumuşak bir şekilde gülümsüyorum. "Ev olmak güzel bir yer," diye fısıldıyorum.

Sanki bunu yüksek sesle söylediği için utanmış gibi bir kez başını sallıyor. "Peki, evdeki kız için daireni düzenle ve sonra

On gün içinde İskoçya'ya gel ve benimle buluş."

Gülümsüyor. "Anlaştık." İki adam masaya gelir ve Ben'in yüzü onları görünce düşer. "Merhaba." Başlarını sallarlar.

Ben'in gözleri bana kayıyor. "Bunlar benim arkadaşlarım, John ve Sam," diye tanıtıyor.

"Merhaba."

Gülümsüyorum. "Bu

Didge."

"Merhaba." İkisi de gülümsüyor.

Bu, iş yerindeki eşyalarımı almak için iyi bir fırsat. "Ben de tam gidiyordum zaten, lütfen... oturun." Ayağa kalkarken gülümsedim ve

Ben'e baktı. "Yarım saat sonra görüşür müyüz?"

Kafasını sallar, dikkati dağılmıştır.

İki arkadaşına gülümsedim. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum." Kapıdan uçarak çıktım.

Ben'in ev kızıyım. İşler yoluna giriyor.

BEŞ SAAT SONRA, insanlar yanımdan hızla geçerken ona sarılıyorum. "Şimdi gelemeyeceğine emin misin?" diye soruyorum. Havaalanındayız ve Ben beni bırakıyor.

"Henüz yapamam bebeğim, halletmem gereken bazı şeyler var." Beni öpüyor. "Bir hafta kadar sonra görüşürüz." Saçlarımı alnımdan geriye doğru tararken bana bakıyor.

Başımı sallıyorum... *Tanrı aşkına, biraz sakın ol, olur mu?*

"Burada tek başına iyi olacak mısın?" Ben sorarım.

Kıkırdar ve başını sallar. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, Brid- get. Bunu uzun zamandır yapıyorum."

"Evet, biliyorum." Gözlerimi deviriyorum. "Sadece mobilyan yok ve..." Cümlenin ortasında duraksadım. Evet, bu harika bir fikir. Çantamı karıştırıp evimin anahtarlarını çıkarıyorum ve ona uzatıyorum. "Daireni düzenleyene kadar benim evimde kal." Elindeki anahtarlara bakıyor ve sırtıyor. "Bu, dairemi düzene sokmamam için bir teşvik."

"Yapma o zaman!" diye bağırmamak için alt dudağımı ısırıyorum. Onun yerine benim yanıma taşın.

Neyim var benim? Tanrım, biraz mesafeye ihtiyacım var. Bu adam yüzünden aklımı tamamen kaybettim.

Son biniş çağrısı duyuluyor ve ben ona bakıyorum.

"Beni özledin mi?" diye fısıldıyor.

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Dürüst olmak gerekirse, senden bir gece daha uzak kalma düşüncesine gerçekten dayanamıyorum," diye fısıldıyorum.

Dudaklarımız buluştuğunda usulca gülümsüyor. "Bu hafta Amerika'ya dönüp birkaç eşyayı toplayabilirim."

"Tamam. Ama benimle buluşacağına söz ver, böylece bir hafta birlikte oluruz." "Evet." Gözlerini öfkeyle açıyor.

Bunu bana son bir saat içinde en az on kez söylediği için utanarak gülümsüyorum.

Burada küçük bir çocuk gibiyim. Tekrar öpüşüyoruz. "Hoşça kal, Ben." Tekrar öpüşüyoruz ve parmaklarımı son bir kez kirli sakallarında gezdiriyorum.

Gözlerim onunkilere takılıyor ve ona onu sevdiğimi söylemek için içimde karşı konulmaz bir istek duyuyorum. O da bunu biliyor, çünkü sanki o da söylemek istiyormuş gibi hissediyorum.

"Hoşça kal meleşim." Sonunda gitmem gerekene kadar beni güçlü kollarıyla sıkıca tutuyor. Son bir bakışla kapılardan geçip gidiş salonuna gidiyorum.

Beklerken oturuyorum. Bu kadar o zaman. On gün boyunca Ben yok. Ağlayacak gibi hissediyorum.

Uçuşuma üç saat var. Bir yanımda yaşlı bir kadın, diğer yanımda kokuşmuş bir adam var. Ticari uçuşlardan nefret ediyorum. Lanet Joshua ve onun özel jeti beni sonsuza dek şımarttı. Birkaç koltuk arkamızda iki küçük çocuğu olan bir kadın var ve çok yüksek sesle konuşup mızızlanıyorlar. Onları bastırmak için kulaklığımdan biraz müzik açıyorum. Telefonumu çıkarıp e-postalarımı okumak için kaydırıyorum ve spotify'a tıklıyorum. Bir dakika. Kayıt düğmemdeki numara neydi?

Bu aptal telefon beni çileden çıkarıyor.

Tıklıyorum ve kaydı dinliyorum. Muhtemelen normal biriyle saçma sapan konuşuyorumdur.

Boğuk sesler duyuyorum

Ha? Bu da ne böyle? Sesi çözmeye çalışmak için dinlemeye devam ediyorum.

Ben. Bu ne zaman oldu? Dinlerken bir an düşündüm. Kafede yaptığımız konuşma. Bu sabah telefonumu yanlışlıkla peçetelerin arkasında masanın üzerinde unutmuşum ve neyse ki yarım saat sonra hatırladığımda hâlâ oradaydı. Sözlerine konsantre oluyorum.

"Merhaba."

Arkadaşları geldi.

"Bunlar benim iki arkadaşım, John ve Sam."

"Merhaba. Yarım saat sonra falan görüşür müyüz? İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," dediğimi duyuyorum.

Ben çıkarken birkaç saniye sessizlik oldu ve sonra dinlemeye devam ettim.

"Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?" Ben homurdanıyor.

Ha? Ne oluyor be? Arkadaşları olduklarını sanıyordum. Konsantre olup ne konuştuklarını duymaya çalışırken koltuğumda doğruldum.

"Sizin için bir işimiz var," diyor diğer adam.

"Ben yokum, altı yılım doldu, kontratımın bittiğini biliyorsun," diye tersliyor Ben.

Gözlerim açıldı. Neden bahsediyor bu? Altı yıllık sözleşme mi? Kafam karıştı. Bunu başka kimsenin duymadığından emin olmak için suçlulukla etrafıma bakıyorum. *"Seninle konuşmak için Avustralya'ya kadar gelmek zorunda mıydık, Buzz?" diyor bir adam.*

"Siktir git. Git buradan. Benden bu kadar." Bir duraklama oldu. "Ne cüretle ailemin yanına gelirsin? Seni oracıkta deşmeliyim."

Burada ne haltlar dönüyor? Buzz... Buzz kim?

"Ah, evet, Marx'ın kızı mı?" diye yanıtlıyor adamlardan biri.

Gözlerim dehşet içinde açıldı. Bu ben miyim? Beni nereden tanıyorlar ve neden bana 'Marx kızı' diyor? Dinlerken tırnağımı ısıırıyorum.

"Sakın onun adını ağzına alma yoksa seni öldürürüm," diye uyarıyor Ben.

Ne oluyor lan?

Adam, "Yapacak bir işin kaldı, sonra Marx kızınla yuva kurabilirsin," diye cevap verir.

"Artık sevgilimle yuva kuruyorum, beni rahat bırak."

Ne?

"Bir işiniz daha var. Merkez ofis bizi buraya özellikle gönderdi. Bir ABD Diplomatu olan Jason Steele, özel kuvvetler askerlerinin isim ve adreslerini bir terörist hücreye satıyor. Geçen hafta bir denizcinin karısı çocuklarının gözü önünde öldürüldü," diye devam ediyor adam.

Kalbim küt küt atmaya başlıyor ve elim dehşet içinde ağzıma gidiyor.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor Ben.

Kağıt hışırtısı duyuyorum.

"Prag'daki Park Hyatt'ta 278 numaralı odadasınız." Sessizlik ve sonunda Ben cevap verir. "Ne zaman?"

"28th . Yolun karşısındaki belediye binasında bir toplantıda olacak ve akşam 8:00'de ayrılacak."

"O üç gün içinde," diye tersliyor Ben.

"Silah odada bekleyen çantanın içinde olacak ve Taylor adıyla rezervasyon yaptırdınız. Kiralık arabanın anahtarları odada olacak."

Ben nefes veriyor.

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve etrafımdaki insanlara bakıyorum.

"Bunu yap ve hizmetten sonra yeni hayatına başlayabilirsin."

"Yeni lanet hayatıma başlamak için yeterince bekledim." Ben homurdanıyor.

Bir hışırtı duyuyorum ve Ben ayağa kalkıyor gibi geliyor. "Tamam. Bu gece gidiyorum. Kız arkadaşımından uzak dur."

Kıpırdamadan oturdum, şok olmuştum. Az önce ne duydum ben? Ben'in işi ne?

Kalbim güm güm atıyor ve buna inanamıyorum. Birlikte konuşan adamların sesleriyle şimdiki zamana geri dönüyorum.

Ne? Kayıt hala devam ediyor.

"Araba organize mi?" diye soruyor bir adam.

"Evet, hepsi tamir edildi; direksiyon kolonu ve frenler tamir edildi. Zaten şuradaki otoparkta duruyor."

Gözlerim açıldı.

"Buzz Işıkyılı yaratıcısıyla buluşacak ve kimse bundan haberdar olmayacak. Bir sorun silindi."

"Trajik bir kaza," diye ekliyor diğer adam.

Adamların ikisi de gülüyor ve elim ağzıma gidiyor. Korku tüm hücrelerimi doldururken ter koltuk altlarımı yakıyor.

Lanet olsun, onu öldürecekler.

BRIDGET

W Anlamadığınız bir bilgiyi ne yaparsınız?

Dört saattir burada aynı pozisyonda oturuyorum. Bunun gerçek mi yoksa bir aldatmaca mı ya da çılgın bir film komplosu mu olduğunu bilmiyorum. Bu...

İnanamayarak başımı
salladım. Aptalca.

Play tuşuna basıp kaydı onuncu kez dinliyorum ve her yeni dinleyişimde daha fazla korku ortaya çıkıyor.

Şimdi, lanet olası pilim bitmek üzere ve inene kadar şarj edemiyorum.

Düşünürken pencereden dışarı bakıyorum ve *gerçekten* hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum: Ben'in görünüşe göre yaşamak için yaptığı şey mi, yoksa onun haklı olduğu ve yıllar önce beni terk etmek için iyi bir nedeni olduğu gerçeği mi?

Aslında hayır, birkaç gün içinde ölmüş olabileceği gerçeği.
Başımı ellerimin arasına aldım. Böyle bir şey olamaz.

Tanrım, midem bulanıyor.

Geçmişinin beni yakalamasını istememesiyle kastettiği bu muydu?

Kim bu adamlar?

Ne iş yapıyor lan bu?

Sanırım cevabı zaten biliyorum ama aklımın oraya gitmesine izin vermek istemiyorum.

Ben değil. *Benim Ben'im değil.*

Hayır, bebeğim, bunun doğru olmasına izin verme.

Lütfen, lütfen, lütfen. *Yüce Tanrım, bunun doğru olmasına izin verme, sessizce dua ediyorum.*

Daha önce ağır askeri şeylerle ilgilendiğini biliyordum ama bu bambaşka bir seviye.

Keşke bunu duymamış olsaydım. Keşke altı saat geriye gidebilseydim ve ben yokken onun yalnız kalmasından endişe etseydim.

Şimdi onun hayatı için endişeleniyorum ve bu bokun gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum. Panik içinde etrafıma bakmaya başladım. Klostrofobik hissediyorum, sanki uçak üzerime geliyor.

Bu uçaktan inmeme lazım. Bu lanet uçaktan hemen inmeliyim. Hiçbir şey yapamam. Onu arayamam. Saatime bakıyorum, yirmi saatlik bir uçuşun daha kaldığını ve arada bir aktarma daha olduğunu düşünerek sinirleniyorum.

Tanrı aşkına.

Bu gerçekten oluyor mu?

Tuhaf görünüyor. Tekrar oynat'a tıklıyorum.

"Prag'daki Park Hyatt'ta 278 numaralı

odadasınız." Sessizlik ve sonunda Ben cevap

verir. *"Ne zaman?"*

"28th . Yolun karşısındaki belediye binasında bir toplantıda olacak ve akşam saat 8:00'de korumalar olmadan ayrılacak."

"O üç gün içinde," diye tersliyor Ben.

"Silah odada bekleyen çantanın içinde olacak ve Taylor adıyla rezervasyon yaptırdınız. Kiralık arabanın anahtarları da odada olacak." Ben nefes verir.

"Bunu yap ve hizmetten sonra yeni hayatına başlayabilirsin."

"Yeni lanet hayatıma başlamak için yeterince bekledim," diye

*homurdanıyor Ben. "Tamam. Bu gece gidiyorum. Kız arkadaşımın uzak
dur."*

KIZI. İçimden beklenmedik bir heyecan geçiyor. Bu ifade benim için bu kadar anlamlı olmamalıydı. Telefonumu tiksintiyle çantama atıyorum.

Resmen kafayı yedim. Neyim var
benim böyle?

GELMİŞ GEÇMİŞ EN KÖTÜ DURAKLAMALARDAN ve uykusuz geçen otuz saatten sonra, Heathrow Uluslararası Hava Limanı'ndaki masaya doğru ilerliyorum. Tüm uçuş boyunca, yani *tüm uçuş boyunca* düşündükten sonra, hiç olmadığım kadar kafam karışık. Aslında, tam bir karmaşa içindeyim. Planları hakkında uyarmak için Ben'i ararsam, telefonu dinleniyor olabilir ve o zaman kendimi tehlikeye atarım çünkü kim olduklarını gördüm. Her kimlerse. Düşünürken kaşlarımı çatıyorum. Belki de gerekirse onları teşhis edebilirim. Unutmadan önce neye benzediklerini yazmalıyım.

Evet, akıllı bir casus böyle yapardı. Dükkanlara yaklaştığımda bir not defteri ve kalem alacağım.

Aklıma Ben geldi. Onu arayamam.

Ne yapacağını bildiğini düşündüğüm iki kişi Joshua ve Brock. Brock Maldivler'de ve Joshua Los Angeles'a uçuyor.

-Hiçbir işe yaramazlar. Bulundukları yerden hiçbir şey yapamazlar.

Zihnim dakikada bir milyon mil hızla koşarken boşluğa bakıyorum.

Eğer onu arayamazsam, kurcaladıkları araba konusunda onu uyaramam.

Ya Prag'a giderse? Ya ölürse?

Oh, Tanrım...

Onlara gideceğini söylemiş. Bana birkaç günlüğüne Amerika'ya gideceğini söylerken bunu mu kastediyordu? Bu işi örtbas etmek için bir yalan mıydı?

Siktir!

Ya ölürse ve ben bunu durdurabileceğimi ya da onu uyarabileceğimi bilirsem? Midem bulanıyor ve bulantı beni dolduruyor.

Benim yüzümden ölemez. Ölmesine izin veremem. Eve daha yeni geldi.

Ama onun hakkında bunları bildiğim halde onu evde istiyor muyum? Kafam çok karışık.

Midem çalkalanırken elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Ya bunların hepsi büyük bir şakaysa ve benimle sadece biraz eğleniyorlarsa?

Kimi kandırıyorum ben? Lanet telefonumun onları kaydedeceğini bilmiyorlardı. Bunu neden yaptığını bile bilmiyorum. Rezervasyonun gerçek olup olmadığını nasıl öğrenebilirim acaba?

Bir an düşündüm ve sonra *Google*'da 'Park Hyatt, Prag' yazdım ve numara karşıma çıktı.

Hmm, düşünürken ayağımı iki kez vuruyorum. Beynini kullan Brid- get, bir plan düşün.

Başımı kaldırıp kalabalığa bakıyorum. Biliyorum! Numaraya tıklıyorum. Çalışıyor ve resepsiyonist cevap veriyor.

"İyi akşamlar, Park Hyatt, ben Desiree," diye ağır bir aksanla cevap veriyor.

Kahretsın.

Gözlerim açıldı. "Merhaba. Kocamın check-in yapıp yapmadığını söyleyebilir misiniz acaba? Uçuşlarımız farklı saatlerde ve onu uyandırmak istemiyorum. Erken giriş yapabileceğini söyledi." Yüzümü buruşturdum. *Ne yapıyorum ben böyle?* "Oda 278... Taylor adına?" Ekliyorum.

"Tabii, bir dakika." Klavyesinin tıkladığını duyuyorum ve tekrar dönüyor. "Evet, doğru, rezervasyon burada ama bugün daha geç bir saate kadar giriş yapmayacak. Özür dilerim."

Midem bulanıyor ve gözlerim kapanıyor. Kahretsın, Ben. Kalbim göğsümde küt küt atarken elimi ağzıma götürüyorum. Başına geleceklerden habersiz, otele giriş yaparkenki görüntüsü gözümün önüne geliyor. Ne yapacağım? Çabuk, *düşün!*

"İkinci bir anahtar almayı unutmuş. Benim ya da onun alması için resepsiyona bir tane bırakabilir misiniz lütfen?" Umutla sordum.

"Evet, tabii ki." Onun yazdığını duyuyorum.

"Sıradaki lütfen," diye sesleniyor check-in yapan kız ve ben önümde bir şekilde kaybolmuş olan sıraya bakıyorum.

Kahretsin.

Telefondaki kıza "Teşekkür ederim," diye cevap verip telefonu kapattıktan sonra check-in masasındaki yerime geçiyorum.

Sarışın, sevimli ve umarım kendini iyi hissediyordur. "Bugün nasılsın?" Gülümsüyor.

"Ben iyiyim." Pasaportumu uzatırken ben de gülümsüyorum. "Yine de planlarda bir değişiklik oldu."

Bilgisayarından başını kaldırıp bakıyor. "Neden?"

"Uçuşumu değiştirmem gerekiyor," diyorum umutla.

"Tabii ki. Nereye?" "Prag'a."

YEDİ SAAT SONRA.

"Daha hızlı sürebilir misin lütfen?"

Taksi şoförü dikiz aynasından bana kaşlarını çatarak bakıyor.

Daha hızlı gitmeyi simgelemek için yolu işaret ederken "Acele et," diyorum.

Başını sallar ve hızını artırır. Ben'in her ne yapıyorsa onu yapması gereken gece saat 7:00. Gelip gelemeyeceğimden bile emin değilim.

Ama şundan çok eminim ki hayatınızda asla ve asla yapmamanız gereken üç şey var.

Bir: Uçuşunuzu son dakikada değiştirin ve Sidney, Avustralya'dan Prag'a uçuşun. Çünkü direkt bir rota yok. Bangkok ve Viyana'da iki aktarma yaptım. Otuz iki saattir yatakta değilim. Çılgınlık, nasıl hissettiğimin yanına bile yaklaşamaz ve tempom bir üst seviyeye çıktı.

İki: söz konusu uçuşta bir trolün gergin vücut kokusuna sahip birinin yanında oturmak. Ve bu, siz uzun süre uyumadıktan sonra

Yirmi dört saat boyunca kokuyu bastırmak için üç kadeh içki içmek zorunda kaldım ve sonunda kaba davranarak gidip deodorant sürmesini istedim. Şimdi benden nefret ediyor ve benim için sorun yok.

Vicdanım rahat, seni pis kokulu adam. Üç: rastgele bok kaydeden bir telefona sahip olmak.

Kulak misafiri olmayanların duymaması gereken şeyler. Ben sadece mutlu bir şekilde kendi işime bakıyordum.

Gerçek olup olmadığını bile bilmediğim bir konuşmaya kulak misafiri oldum ve eğer bu cehennem yolculuğuna bir hiç uğruna çıktıysam, Ben'in hayatı benim yüzümden gerçekten tehlikede demektir. Arızalı arabaları unutun. Doğrudan kafatasına bir kral vuruşu yapacağım.

Prag sokaklarında ilerliyoruz ve kalbim hızla atıyor. Hava karanlık ve hiçbir şey göremiyorum, en azından odaklanabiliyorum.

Ya odaya gittiğimde orada değilse? Ya iki adam orada bekliorsa? Gözlerim açıldı.

Ya Ben çoktan öldüyse?

Kimse burada olduğumu bilmiyor.

Ben bir seyahat acentesiyim ve bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Bunların hiçbirini.

Araba yavaşlar ve adam dairesel araba yoluna girer. "Buyurun hanımefendi." Şoför koltuğunun üzerinden gülümsüyor.

"Ah, teşekkür ederim," diye fısıldıyorum yüzümdeki kan çekilirken. Pencereden dışarı, önümdeki otele bakıyorum. Yeterince güvenli görünüyor. Güvenli olmaması çok kötü.

Ne halt ediyorum ben? Endişeyle kredi kartımı uzattım ve o da kartımı okutup bagajdan çantalarımı aldı. Kapıcı beni selamlıyor. "Bavullarınızı alabilir miyim hanımefendi?"

"Um." Çantaların benden önce odaya ulaşmasını istemiyorum. "Hayır, sorun değil, teşekkürler."

Onları biraz daha sıkı kavriyorum ve r e s e p s i y o n a doğru ilerliyorum.

Sakin ol. Sakin ol. Tamamen sakin davran.

Resepsiyonun arkasındaki iki bayana gülümsüyorum. "Merhaba, odamın ikinci anahtarını alabilir miyim lütfen? Kocam aradı ve bunu daha önce ayarladı" diye soruyorum kalbim göğsümde sertçe çarparken.

"Hangi oda, madam?"

"Oda 278, Taylor adı altında."

Bilgisayara yazıyor ve notların g e l m e s i n i bekliyor. Onları okurken gülümsüyor ve ikinci anahtarın çıktısını alıyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor.

"Altıncı kat, sağda." Anahtarı uzatırken gülümsüyor. "Teşekkür ederim." Lobiye doğru ilerliyorum ve Beklerken etrafa bakıyorum.

Buradalar mı? Şimdi beni izliyorlar mı?

Tanrım, lütfen iyi geçsin. Bu gece özellikle ölmek istemiyorum.

O kadar gerginim ki çok terliyorum.

Odaya doğru ilerliyorum ve ön tarafta durup telefonuma takmadan önce kulaklıklarımı tekrar elime alıyorum ve kaydı oynatmaya hazır hale getiriyorum.

Çok fazla NCIS bölümü izliyorum çünkü tüm planı kafamda hazırladım. Saatlerdir üzerinden geçiyorum.

Anahtarımı alıyorum, düzenli bir nefes üflüyorum ve kapıyı kaydırıyorum. Aceleyle açıldı.

Ben pencerenin yanında duruyordu ve parmağımı sus işareti olarak hızla ağzıma götürdüm.

"Ne yapıyorsun?" diye tersliyor.

"Oda servisi," diye yüksek sesle aksanlı bir şekilde cevap veriyorum, belki odada dinleme cihazı vardır diye.

Kızgın yüzünü buruşturuyor ve parmağımı dudaklarıma götürerek ona doğru koşuyorum, kulak tomurcuğunu hızla kulağına yerleştiriyorum ve oynat tuşuna basıyorum. Kulağı koparmaya çalışıyor ve ben çılgınca başımı sallıyorum.

"Dinle," diyorum.

Dinler ve sonra kaşlarını çatar. Başını sallar ve bir kez daha dinlerken tekrar oynat tuşuna basar.

"Ne?" diye soruyor.

Başımı endişeyle sallıyorum ve omuzlarımı silkiyorum. Olduğu yerde duruyor ve tekrar dinliyor.

"Benimle gelip arabadan havlu alabilir misin?" diye sordum.

"Evet, elbette," diye net bir şekilde yanıtlıyor.

Koridora çıktık ve kolumdan tutup beni koridorda aşağıya çekti.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye fısıldayarak homurdanıyor.

Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. "Hayatını kurtarıyorum. Bu arada, çok iyi geldin."

"Bana bu saçmalıkları anlatma." Beni asansörlerin yanındaki banyoya çekti ve kapıyı arkamızdan kilitledi. "Bunu nasıl aldın?"

"Benim... benim telefonum rastgele bir şeyler kaydediyor, hatırladın mı?" Kekeliyorum. "Ve ne yapacağımı bilemedim. Çok korkmuştum. Seni öldürecekler."

Tekrar dinler ve başını sallar, sonra telefonundan bir numara çevirir. İlk çalışta cevaplanır.

"Ben Buzz, 11046," diyor monoton bir sesle.

Kalbim neredeyse duracak gibi olurken sessizce dinliyorum. Elimi kalbimin üzerine koyup bir şekilde yavaşlamasını sağlamaya çalışıyorum.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye cevap veriyor derin bir erkek sesi. Diğer uçtaki adamın ne söylediğini gün gibi net duyabiliyorum.

"Bir güvenlik ihlali var." "Kim?"

diye sorar diğer ses. "1702 ve 9067."

"Kanıt mı?"

Ben gözlerini bana diyor ve t i k s i n t i y l e başını sallıyor.

"Kaydetmeye devam et..." diye tersliyor.

Tanrım, çok öfkeli,

"Kayıтта..." diye cevap veriyor ses.

Telefonu kaldırıp onlara kaydı dinletiyor ve diğer adam dinlerken sessiz kalıyor.

Ben de dinlerken nefesimi tutuyorum. Polisler mi arıyor? Polislerle telefonda mı konuşuyor?

Diğer uçta kim var?

Şimdi bizi kurtarmaya mı geliyorlar? Tehlikede miyiz?

Kahretsin, bu çok telaşlı. Yavaşlatmak için elimi kalbimin üzerine koydum.

Her an bir ambulansa ihtiyacım olabilir.

"Bir dakika bekleyin," diyor ses. "Söz konusu ajanların yerlerini tespit ediyorum."

Gözlerim açıldı.

Klavye yazılarını dinlerken ikimiz de sessiz kalıyoruz. Sonunda geri geldi. "İkisi de Prag'da."

Ben'in çenesi öfkeyle titriyor. "Tehdidi ortadan kaldırmak için izin mi?" Oh. Benim. Lanet olsun. Tanrım.

"Denied," diye karşılık veriyor ses. "Nerede olduklarını bulana kadar konumunuzu koruyun. Daha yüksek bir yetkiliye ihtiyacım var."

Ben hayal kırıklığı içinde başını tavana doğru eğiyor. "Bu ne kadar sürecek?"

Ses, "Doksan dakika içinde kesin bir konum ve yanıt alacağız," diye yanıtlıyor.

Doksan dakika. Doksan dakika mı? Bu bir buçuk saat eder. Nefesimi kontrol etmeye çalışırken dehşet içinde iki elimi ağzıma götürüyorum.

"Bul onları yoksa ben bulurum," diye tersliyor Ben telefonu kapatmadan önce. Başımı kaldırıp ona baktım. "Şimdi ne olacak?" Fısıldıyorum.

Cevap vermiyor ve yüzüne ağır bir kaş çatma ifadesi yerleşiyor.

"Şimdi ne olacak Ben?"

"Düşünüyorum," diye hırlıyor.

Panik içinde ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Oh, Tanrım," diye fısıldıyorum kendi kendime.

"Buraya neden geldin Bridget?" diye fısıldıyor öfkeyle. Başımı sallıyorum, çünkü tüm mantık benden kaçtı. Merak ediyorum-bunu kendim yapıyorum.

"Bu ciddi bir mesele," diye tersliyor.

"Seni öldüreceklerdi Ben," diye fısıldadım. "Benden ne yapmamı istiyordun?"

"Ara beni. Ara lan beni. Kendini böyle tehlikeye atma."

"Telefonunu dinleyecekler sandım, o zaman zaten tehlikede olurdum," diye panik içinde konuştum.

Bir süre düşündükten sonra başını sallar. "Şu anda beni izliyorlar, seni değil. Senin burada olduğunu bilmiyorlar... henüz." Kaşlarını çatıyor, derin düşüncelere dalmış. "Tabii az önce bizi görmedilerse." Saatine bakar. "Saat 19:35, yani henüz planın bozulduğunu bilmiyorlar. Saat 20:00'ye kadar da öğrenemeyecekler." Düşünürken parmaklarını iki günlük büyümesinin üzerinde ileri geri hareket ettiriyor. "Odaya geri dönüyoruz."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Odaya dönüyoruz ve sen de eşyalarını alıp şu otele gidiyorsun." Telefonunu karıştırıyor ve ekranda bir otel gösteriyor. "Ridge'deki Mayfair'e git, Jones adına bir rezervasyonum var." Cüzdanını ve bir kredi kartını çıkardı, ben de üzerindeki ismi okudum.

Marcus Jones

Kaşlarımı çattım. "Orada mı kalıyorsun?" Telefonumu çıkarıp otelin bir fotoğrafını çekiyorum.

"Hayır, acil durumlar için her zaman ikinci bir otel rezervasyonu yaparım. Giriş yapmak için bu karta ihtiyacınız olacak."

Yüzümdeki kan çekiliyor. "Bu acil bir durum mu?" Bana donuk donuk bakıyor. "Öyle de denebilir."

Çılgınca başımı sallıyorum. "Evet, tamam, tamam."

Peki, sonra ne olacak?" "Sen orada bekle."

Gözlerim büyüdü. "Neden? Ne yapacaksın?" "Burada yem olarak kalacağım."

"Ne?"

Aceleyle kapıyı açar ve dışarı çıkar.

Ona yetişmek için koşuyorum. "Hayır. Burada kalmanı istemiyorum," diye fısıldıyorum odanın olduğu yöne doğru yürürken. "Benimle gel." Kolumu tutuyorum. "Ben, benimle gelmelisin."

Olduğu yerde durur. "Sana söyleneni yap ve *hemen* o otele sağ salım dön," diye fısıldar.

"Sana ne olacak?"

"Hiçbir şey. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Müsait olduğumda oraya gideceğim." "Bu ne kadar sürer?"

Kaşlarımı çattım.

"Emin değilim. Taksinizi takip eden birini görürseniz, sürücünden sizi karakola götürmesini isteyin ve ön kapıdan girip bir memurun yüzüne tükürün."

"Ne?"

"Tutuklanacaksın ve yarına kadar güvende olacaksın. Gelip seni oradan alabilirim."

Parmaklarım şakaklarıma giderken "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

Bu delilik.

Otel odasına vardığımızda elimi tutmak için uzandı. Sessiz bir vedalaşmayla elimi sıkıyor ve ben ne olacağı hakkında hiçbir fikre sahip değilim.

Aceleyle kapıyı açar. "Minibar da bitmiş. Yeniden doldurur musunuz lütfen?" diye yüksek sesle bağırır.

"Elbette efendim," diye sahte bir aksanla cevap veriyorum.

Buzdolabını açıyor ve şişeleri yüksek sesle çınlatmaya başlıyor, ardından banyoya girip duşu açıyor ve kısa süre sonra yatak odasına dönüyor.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde valizlerimi alıyorum ve birbirimize son bir kez bakarak odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan nazıkçe kapatıyorum. Bavulumu sürükleyerek koridorda asansörlere doğru yürümeye başlıyorum.

Lanet olsun. Ya buradalarsa? Ne yapacağım ben?

Taşaklarını tekmele. Tamam, bunu yapabilirim.

Asansöre biniyorum ve suçluluk duygusuyla etrafıma bakınırken düğmeye üç kez basıyorum. Asansörün gelmesi çok uzun sürüyor.

Lütfen, lütfen. Hadi, hadi.

Etrafımdaki boş koridora bakıyorum. Midem çok sert çalkalandığı için ağzımda safra tadı alabiliyorum.

Tanrım, onu burada bırakmak istemiyorum.

Aptal herif. Nasıl oldu da bu boka bulaştı?

Otele vardığında onu kendim öldüreceğim.

Asansör bir ding sesiyle geldi ve kapı yavaşça açıldı. İnsanlarla dolu olduğunu görünce çok şaşırdım. Oh, Tanrı'ya şükür. Normal görünümlü insanlar.

Sessizlik içinde zemin kata inerken kalbim göğsümde küt küt atıyor. Aşağıya indiğimizde fuayeyi geçip dairesel giriş yoluna çıkıyorum.

Kapıcı gülümser. "Taksi?" diye sorar.

"Evet, lütfen."

Yola çıkar ve kolunu kaldırır. Hemen bir taksi yanaşiyor. Taksi şoförü arabasından iniyor ve bagajı açıp valizimi koyuyor, ben de arka koltuğa süzülüyorum.

Ön koltuğa atlar. "Nereye?" diye sorar.

"Oh." Hızlıca telefonumu karıştırdım ve görüntüyü getirdim. "Mayfair on Ridge."

Başını sallar, döner ve yola çıkar.

Arka koltukta karanlıkta oturuyorum. Bu yolculuktan sağ çıkıp çıkamayacağımı bilmiyorum. Kalbim çok sert atıyor. Koltukta dönüp arka camdan bakıyorum ve otelin gözden kayboluşunu izliyorum.

Gözlerim yaşla doluyor. Bu onu son görüşüm mü?

Sinirlerimi kontrol etmeye çalışırken bacağım zıplıyor.

Panik içinde tekrar etrafıma bakıyorum ve her yerde arabalar var. Birinin beni takip edip etmediğini nasıl bilebilirim ki?

Oh, adamım.

Ben'in sözleri aklımdan geçiyor. *Kendini tutuklatmak için polisin suratına tükür.* Kendimi baygın hissediyorum. Birine fiziksel olarak tükürebilir miyim, onu bile bilmiyorum. Bu daha önce tecrübe ettiğim bir şey değil. İnançsızlıkla başımı sallıyorum. Dürüst olmak gerekirse, denesem bile bu boku uyduramazdım. Dönüp arka camdan tekrar dışarı bakıyorum ve bu sefer farklı arabalar görüyorum. Tek bir araba göze çarpmıyor, pek bir şey de göremiyorum. Düşünürken ellerimi dudaklarımın önünde dua eder pozisyona getiriyorum. Otele vardığımızda bizi takip eden biri olup olmadığını görebileceğim. Eğer varsa ne yapacağım? Arabaya geri atlayıp karakola gitmeyi mi talep edeyim?

Evet.

Başımı sallıyorum, sanki kendimi hazırlıyormuşum gibi.

Suratına tükür, tek yapman gereken bu.

Hapishane güvenlidir. Bunun ne kadar saçma bir düşünce olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum. Ne oluyor lan? Hapishane güvenli değil; orada başka biri beni öldürebilir.

Lanet olsun, bu tam bir felaket.

Taksi lüks bir otelin geniş, dairesel araba yoluna giriyor ve şoför çantalarımı alırken ben arka koltuğa oturup camdan bakıyorum.

Etrafa bakıyorum ve şüpheli kimseyi göremiyorum. Kahretsin. Dışarı çıkayım mı?

Önce sola, sonra sağa baktım. Arkamızdan hiçbir araba gelmedi ve ana yol durmak için çok kalabalık. Sanırım sahil temiz.

Arabadan inip şoföre parasını ödedikten sonra fuayeye ve resepsiyona doğru ilerliyorum. Gözlerim deli gibi etrafta dolaşıyor, sıra dışı bir şey arıyor. Saatile bakıyorum. Saat 19:50.

Hayır, on dakika önce planlarının yolunda gitmeyeceğini anladılar.

"İyi akşamlar." Resepsiyonist gülümser.

"Merhaba." Ben'in bana verdiği kredi kartını alıp masanın üzerine bırakıyorum. "Jones adına bir rezervasyonum var."

"Elbette." Gülümsüyor ve bilgisayarında bir şeyler yazmaya başlıyor, ben de etrafımdaki gösterişli ortama bakıyorum. Buranın gecelik fiyatı ne kadar?

Bir anahtar yazdırıp bana uzattı. "Dördüncü katta 246 numaralı odadasınız."

"Teşekkür ederim, kocam bu gece geldiğinde bir anahtar daha alacak."

"Tamam, teşekkür ederim. Bunu not edeceğim."

Asansöre doğru ilerleyip dördüncü kata çıkıyorum, sonra da geniş koridordan aşağı iniyorum. Çok lüks; burası bambaşka bir yer.

Odama gidiyorum, kartı okutuyorum ve kapıyı arkamdan kapatıp hızla kilitliyorum.

Tanrı'ya şükür, başardım.

Birkaç dakika sırtım kapıya dönük durdum, buraya gelebildiğim için çok rahatlamıştım. Nefesimi tutmaya çalışıyorum. Sanki saatlerdir içimde tutuyormuşum gibi geliyor. Kendimi toparlıyorum ve etrafa bakıyorum.

Oda büyük, beyaz ve şık. Lacivert kadife perdeler yere kadar sarkıyor ve yatak örtüsüyle, iki yüksek berjer koltuk ve şöminenin yanında duran sedirlerle eşleşiyor.

Etrafta dolaştığımda banyonun tamamen beyaz olduğunu, pirinç armatürler ve duşakabinde üçlü bir duş başlığı bulunduğunu görüyorum. Sol duvarda tavandan tabana bir ayna var.

Yuvarlak maun masanın üzerinde büyük, taze bir çiçek aranjmanı var.

Vay canına. Bu çok havalı.

Pencereye doğru yürüyorum ve perdeleri çekerek akan trafiğe bakıyorum.

Tek gördüğüm karanlık.

Diğer otelde neler oluyor?

Ben'in iki adamla kavga ettiği bir görüntü geliyor gözümün önüne ve hayali kovmak için başımı sallıyorum.

Kes şunu. O iyi olacak.

Gidip kapının kilidini tekrar kontrol ediyorum ve sonra banyoya giriyorum.

Bir duşa çok ihtiyacım var. Aslında şu anda her şeyden çok uykuya ihtiyacım var ama bunun yakın gelecekte mümkün olmayacağını şimdiden söyleyebilirim.

Sıcak bir duş, sıcak bir yemek ve yeni gibi olacağım.

BEN

Saat tam 8:00 'de pencerenin önünde durup Jason Steele'in ortaya çıkmasını beklerken sokağa bakıyorum.

Neden ölmeni istiyorlar?

Bu olayla bir ilgileri olduğunu örtbas etmek için beni öldürmek istiyorlar.

Bu onaylanmış bir suikast değildi. Kim o ve neden ölmesini istiyorlar?

Telefonumu çıkarıp Google'da Jason Steele, ABD Diplomatı diye arattım ve sayfanın yüklenmesini bekledim.

Bir görüntü geliyor ve onu inceliyorum. Koyu renk saçlı, otuzlu yaşlarının ortasında, erkeklere göre yakışıklı.

Wikipedia'ya tıklıyorum.

Jason Steele, 37 yaşında, beş dil bilen Amerikalı bir diplomattır. Harvard'da eğitim görmüş ve burada Mühendislik, Fen Bilimleri ve Biyokimya bölümlerinden mezun olmuştur.

Okurken kaşlarımı çattım. Bir diplomat bilim adamı mı? Tuhaf nitelikler. Genelde politikada uzmanlaşırlar. Güvenlik görevlileri eşliğinde dışarı çıktığında dedektiflik çalışmam yarıda kesiliyor. Yukarıdaki pencereden izliyorum.

Neden etrafında bu kadar sıkı güvenlik var?

Arkasında ve önünde bir güvenlik arabası olan siyah bir limuzine biniyor ve yavaşça uzaklaşmalarını izliyorum.

Çevredeki binalara bakıyorum ve kanım kaynamaya başlıyor.

Bridget beni durdurmasaydı, onların ek meğine yağ sürmüş olacaktım. Onların niyetlerinden ya da benim emirlerimden şüphe etmek için hiçbir nedenim yoktu.

Artık planlarının işe yaramadığını biliyorlar. Saatime baktım ve akşam 8:20 olduğunu gördüm.

Didge güvende olmalı. Kahretsin, onun burada benim pisliklerime k a r ı ş m a s ı n a dayanamıyorum. Bu benim en kötü kabusum.

Masum gibi davranarak onlara mesaj atıyorum.

Çekim yapamadım.

Görevimi bitirebilmem için bir sonraki yeri emniyete alın.

Buradan çıkmam gerek.

Tabancamı takım elbise ceketimin altına koydum ve içinde suikast silahı olan çantayı aldım.

Önce bundan kurtulmalıyım. Koridora çıktım ve çamaşır makinesine attım. Sonra içeri girip valizlerimi alıyorum ve resepsiyona doğru yürüyorum. Gözlerim etrafta geziniyor.

aldatanlarım için. Resepsiyona yürüyüp bir taksiye biniyorum ve çantalarımı bagaja yerleştiriyorum.

"Çantalarımı Mayfair on Ridge'e götürüp daha sonra check-in yapana kadar benim için resepsiyonda tutmalarını söyleyebilir misiniz?" Sessizce sordum.

"Evet, tabii ki."

Ona yüz avro verdim. "Sana söylediklerimi kimseye söyleme ve bu gece buraya dönme."

Verdiği yüklü bahşış karşısında genişçe gülümsüyor. "Evet, efendim." Ben fikrimi değiştirmeden aceleyle arabayı sürüyor.

Öfkemi kontrol etmekte zorlanırken otele geri dönüyorum.

Şimdi ölmüş olabilirdim. O orospu çocukları bunu ödeyecek.

Asansöre bindim ve otoparka yöneldim. Aşağıda arabaya binip gitmemi bekliyor olacaklar. Merak ediyorum... arabayı takip edip kaza mahallinde işimi bitirmeyi mi planlıyorlar?

Öfkem kabarıyor. Bakalım kimin işi bitecek.

Asansörü arabanın iki kat altına kadar yakalıyorum ve yarı aydınlık otoparka doğru yürüyorum. Park etmiş arabaların arasında arka sıra boyunca yürürken elimi ceketimin altına ve silahıma koyuyorum. Rampadan yukarı, kiralık arabanın park edildiği yere doğru yürüyorum.

Hainleri ararken gözlerim otoparkın üzerinde dolaşıyor.

Uzakta bir arabanın kilit açma sesini duyuyorum ve kendimi karanlıkta bir sütuna dayıyorum, kalbim hızla atıyor.

Genç bir çift el ele yürüyor, gülüyorlar, arabaya binip yavaşça uzaklaşırken derin bir sohbeta dalmışlar.

Silahımı sıkıyorum ve bir sonraki rampaya doğru ilerliyorum. Arabanın nereye park edildiğinden emin değilim ama bu katta olduğunu biliyorum. Eğer bir süredir buradaysa asansörlerin yakınında olacağını tahmin ediyorum. Otoparkı araştırırken arka duvar boyunca uzanan karanlığa gömülüyorum.

İşte orada. Siyah SUV. Standart kiralık araba tercihimiz. Plakası.

Karanlıkta bir sütunun arkasına geçtim ve bekledim. On dakika boyunca bekliyorum, sonunda bir araba yanaşıyor ve ikisi de arabadan iniyor. İzlerken silahımı hazırladım.

Beni aramak için otoparka göz atıyorlar ve içimden dışarı çıkıp o piçleri hemen vurmak geliyor.

Henüz iznin yok, kendime hatırlatıyorum.

Elimdeki silahı sıkıyorum, tetiği çekmek için can atıyorum. İçlerinden biri büyük bir bıçak çıkarıp lastikleri kesiyor. Ne yaptı?

Kaşlarımı çattım.

Ne yapıyor bu?

Arabanın kullanılamaz hale gelmesi için dört lastiği de kesmesini izliyorum. İkisi de arabaya biniyor ve otoparktan çıkıyorlar.

Ne haltlar dönüyor burada? Düşünürken karanlığa bakıyorum.

Ölmesini istedikleri ben değilim. Jason Steele.

İşi bitirene kadar beni canlı istiyorlar. Jason Steele de kim?

BRIDGET

İleri geri adım atarken ellerimi sıkıyorum. Buraya geleli üç saat oldu ve Ben hâlâ gelmedi.

Hangi cehennemde o?

Uzaktan bir polis arabasının siren sesini duyuyorum. Pencereye koşuyorum ve perdeleri yırtıp dışarı bakıyorum.

Ne oldu? Bu o mu? Aşağıda bir şey mi oldu?

Yüce Tanrım, kalbim buna daha fazla dayanamıyor.

Telefonum çaldı ve korkuyla sıçradım. Onu almak için çabaladım. Ekranda 'Eric' yazıyordu.

Kahretsin. Beni aramak için seçtiği onca zaman varken, şimdi arıyor, Tanrı aşkına.

Şu anda onunla uğraşamam. Ama sonra onu diğer uçta beni aramaya çalışırken hayal ediyorum ve suçluluk duygusu beni ele geçiriyor. Hemen açıyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Selam, Bridge."

Hattın aşağısında sessizlik hakim.

Ayaklarımın altındaki halıya bakıyorum çünkü ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Farklı bir ülkedeyim, muhtemelen bir suçlu olan ve sahte bir isimle bir otel odasında ölü bulunan başka bir adamı bekliyorum.

Burası onun dünyasından olabildiğince uzak.

Kimi kandırıyorum ki? Bu kimsenin dünyası değil, hele benimki hiç değil. "Seni özledim," diye fısıldıyor.

Pişmanlıkla gözlerimi kapatıyorum. Geçen gün onu gördüğümde sadece kibar davrandık ve hiçbir şey konuşmadık, ama şimdi söylenmesi gerekiyor.

"Bak, Eric..." Doğru ifadeyi bulmaya çalışırken duraksıyorum. "Geçen günkü kavgadan ve olayların gidişatından dolayı üzgünüm."

Sessiz kalıyor.

"Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim." İçimi hüznün kaplıyor, çünkü ona bunları ben yaşattım. Benim gibi boktan bir kız arkadaşın çok daha iyisini hak ediyor. Ayrıldığımızdan beri onu düşünmedim bile, çünkü Ben'e odaklanmıştım.

Ben öfkeli bir şekilde kapıdan içeri daldı.

Gözlerim açıldı. Kahretsin. Ne oldu? Bu aramayı kapatmalıyım.

"Gitmem gerek."

"Kim o?" Ben homurdanıyor.

Elimle telefonu kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Güle güle." Telefonu kapatıyorum.

"Ciddi misin sen?" Ben'e bağıríyorum. "Hangi cehennemdeydin? Çok endişelendim."

Hışımınla banyoya girip kapıyı çarptı. Ne?

Buna inanmıyorum. Arkasından saldırdım. "Neler oluyor Ben?"

"Yok bir şey. Çık dışarı."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. "Bana tam olarak neler olduğunu anlatana kadar dışarı çıkmayacağım."

Eğilir ve duşu açar. "Sen bir aptalsın. Olan biten bu."

Ağzım açık kaldı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Az önce hayatını kurtardım ve aldığım teşekkür bu mu?"

Bana doğru bir adım attı. "Hayır, sonuçlarını hiç düşünmeden hayatını tehlikeye attın - beş yıldır korumaya çalıştığım hayatını!" diye bağırıyor.

"Dramatigi bırak. İnsanları mı öldürüyorsun? Bu senin..." Tırnak işaretlerini vurgulamak için parmaklarımı kaldırdım, "iş mi?"

"Çık dışarı!" diye bağırıyor.

"Hayır. Dışarı çıkmayacağım. Senin işin ne Ben?" Telefonum tekrar çalmaya başladı.

"Telefonda kiminle konuşuyordun lan sen?" diye homurdanıyor duşun altına girip sabunla yıkanırken, sorumu tamamen geçiştiriyor.

"Ellerindeki kanı mı yıkıyorsun?" Alay ediyorum.

Soğuk gözleri benimkilere dönüyor ve biraz soluyorum, ama çenemi meydan okurcasına yukarı kaldırıyorum. "Senden korkmuyorum, Ben."

"Defol. Dışarı," diyor.

Gözlerim yaşla doldu. Buna inanamıyorum. "Yani, bu kadar mı?" Kollarımı uzatırken ağzımdan kaçırdım. "Beni terk etme sebebin bu mu?" Fısıldıyorum. Yüzümü acı içinde buruşturuyorum. "Benim tarafımdan sevilme yerine insanları öldürmeyi mi tercih ediyorsun?"

Yüzü düşer ve utanç içinde başını öne eğer.

Bu onu incitti ama umurumda değil. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Ağlama," diye fısıldıyor.

"Lütfen... ağlama."

"Ağlama mı?" Tüm kontrolümü kaybederek çığlık atıyorum. "Seninle olamam, Ben. Bunu yapan biriyle birlikte olamam."

Başını sallıyor ve oda buharla doluyor. "Hayır... Bridget. Gitme." Başını sallıyor, aniden panikliyor. "Beni bırakma. Seni seviyorum."

Ondan uzaklaşıyorum ve başımı sallıyorum. Bu kadarı çok fazla. Buradan gitmem gerek.

Burada onunla güvende miyim?

"Beni sevdiğini söylemiştin," diye mırıldanıyor gözleri gözlerimi ararken. Duyabildiğim tek ses giderden akan su sesi.

İç karartıcı gerçeği fısıldamadan önce bir süre ona bakıyorum. "Seni tanımıyorum bile."

I dönüp yatak odasına fırladım ve takım elbiselerimi ve eşyalarımı toplamaya başladım.

Sikerim böyle işi. Nereye gittiğimi bilmiyorum ama ondan uzaklaştığımı biliyorum.

Buna inanamıyorum. Başka kimse beni onun gibi incitemez.

Düşün kapandığını duyuyorum ve aniden paniğe kapılıyorum. Gitmeme izin vermiyor. Buradan çıkmam lazım. Çabuk!

İhtiyacım olan her şeyi topladığımdan emin olmak için odaya şöyle bir göz gezdirip aceleyle kontrol ettikten sonra kapıyı açıp koridora koşuyorum. Asansöre doğru yol almaya başladım.

Kapı arkamdan açıldı. "Bridget!" diye bağılıyor.

Yüzümü sıkıca buruşturuyorum ve daha çok koşuyorum. Gözyaşlarımın arasından zorlukla görebiliyorum. Tanrım, lütfen bu kâbus bitsin. Ben beni kovalıyor ama asansöre varana kadar koşmaya devam ediyorum. Beni yakalıyor ve kollarının arasında sıkıca tutuyor.

Göğsüne vururken "Bırak beni," diye bağııyorum.

"Yapamam," diye fısıldıyor saçlarıma, bana sıkıca sarılarak. "Seni seviyorum.

Açıklamama izin verin, lütfen. İçeri gelin ve açıklamama izin verin."

"Uzak dur benden!" Göğsüne yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, hıçkırıklarım bedenimi sarıyor. O nasıl böyle biri olabilir? Bu insana nasıl aşık olabilirim? "Bunu açıklayamazsın Ben," diye fısıldıyorum. "Bunu daha iyi hale getirmek için bana söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve söyleyecek doğru şeyi düşünmeye çalışırken saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. "Bana bir saat ver. İkimiz de yirmi dört saattir uyumadık. Bu gece burada tek başına güvende değilsin."

Ne? Güvenli değil mi?

Lanet olsun, bu berbat bir durum.

Koridordan yukarı, odamıza doğru bakıyorum. Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilsem de bir açıklama istiyorum. Ama şimdi cevap alamazsam hiçbir zaman alamayabilirim ve gelecekte bir noktada onu dinlemediğim için pişman olacağımı biliyorum. Sadece güvenliğim için geri döneceğim. Siktir et onu. Bana verebileceği hiçbir mazeret yok.

Kollarından çekiliyorum. "Tamam. Bir saatin var, sonra gidiyorum."

Odamıza doğru yürüyorum ve o da beni takip ederek yanımda sıraya giriyor. Belinde beyaz bir havludan başka bir şey olmadığını ve hala sıırıslıklam olduğunu ancak o zaman fark ediyorum.

"Kıyafetlerin nerede?" Şak diye söyledim. "Banyoda yerde."

Gözlerimi deviriyorum ve yorgun, şirret tarafım ağır basmaya başlıyor. Kapıya varıyoruz ve o başını kaşıyor.

"Kapıyı aç," dedim ona.

"Anahtarım yok." Kapı kolunu deniyor ama kilitli.

Ona bakıyorum, soğukkanlı bir şekilde. "Lanet anahtarı almadan kapıyı mı kapattın?"

Kaşlarını kaldırıyor, yüzü ciddi. "Meşguldüm." "Ne tür bir casussun sen? Maxwell Smart mı?"

Yüzünde bir gülümsemenin izi seğiriyor.

Onu işaret ediyorum. "Sakın bunun komik olduğunu düşünmeye kalkma, yoksa kendini merdiven boşluğunun dibinde kırık bir boyunla bulursun," diye homurdanıyorum. "Şaka bile yapmıyorum, Ben."

Teslim olmak için iki elini de havaya kaldırır. "Bir anahtar bulacağım, sonra da yemek yemeni ve uyumani öneririm, çünkü sakinleşmeye ihtiyacın var." Düşünürken koridora bakar.

Gözlerimi kısıyorum. "Hayır. İhtiyacım olan şey normal birine aşık olmak."

Gülümsememeye çalışırken alt dudağını ısıırıyor.

Kahretsin. Az önce ona aşık olduğumu itiraf ettim. *Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni.* "Bir saat içinde gidiyorum, yani sen orada durup şirin havlu rutinini yaparken saat hala işliyor, pislik."

Bu sefer kendini tutamıyor ve yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor.

Bavulu kapıya kadar sürükledim ve üzerine oturdum. "Acele et. Git ve şu lanet anahtarı bul," diye homurdanıyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken. "Eğer on dakikadan fazla kalırsan, ben gidiyorum."

"İyi." Kendine bakarken nefes veriyor.

Sırıtişımı gizlemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum. Düzgün bir insan olsaydım, anahtarı bulmaya giderdim. Ne yazık ki değilim.

"Ne bekliyorsunuz? Git hadi!" Şak diye söyledim.

Belinde beyaz bir havluyla koridorda yürümesini izliyorum ve yere ters ters bakıyorum.

Aptal herif.

Birkaç dakika sonra elinde bir anahtarla geri geldi. Kapının kilidini açtı ve ben içeri girdim, o da bavulumu getirdi ve kapıyı arkamızdan kapattı.

Yatağa oturuyorum ve kollarımı tekrar kavuşturuyorum. Öfkem içimde fokurduyor.

"Yani, Ben..." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Lütfen bana bu gece burada neler olduğunu açıkla."

Yatağın ucunda volta atmaya başlamadan önce nefes veriyor. Kendini toparlamasını bekliyorum ve sonunda cevap veriyor.

"UNI için çalışıyorum."

Bir an ona baktım.

Ha? Bekle... Ne? Söylediklerine odaklanamıyorum çünkü çok yorgunum. "Ne... ne?" Kaşlarımı çattım.

"Birleşmiş Milletler İstihbaratı."

Kaşlarımı çattım. "Hükümet için mi çalışıyorsun?"

Dikkatle başını sallıyor. "Özel Kuvvetler Elit Takımı'nda çalışıyorum."

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum. "Manga mı? Bu takımda kaç kişi var?"

"Yirmi dört."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. İnanılır gibi değil.

"UNI için ne yapıyorsun?"

Gözleri gözlerimi tutuyor ve sanki tepkime hazırlanır gibi çenesini kaldırıyor. "Ulusal güvenlik riskleriyle ben ilgilenirim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ve bu insanları öldürmenin şifresi mi?" "Evet."

Ona ters ters baktım. "Vay be."

"Seninle tanışmadan üç ay önce bir sözleşme imzaladım." Yine kaşlarımı çatıyorum, anlamıyorum.

"Sözleşme mi?"

"Beş yıllık bir sözleşme imzalıyorsunuz, tıpkı orduda yaptığınız gibi." Başını sallıyor. "Bu görevin teklif edilmesi benim için bir onurdu."

"Bir onur..." Nefesim kesildi. "İnsanları öldürmek bir onur değildir, Ben." "Sivilleri korumak bir onurdur! " diye çıkışır, kontrolünü kaybeder. "Ben

önce bir asker, Bridget. Tüm savaşlar cephede yapılmaz" diye bağırıyor.

Gözlerim doluyor. "Askerler böyle mi yapar?" Fısıldıyorum, onun ilgisizliği karşısında şok olmuştum.

Başını öne eğiyor. "Yapılması gerekeni yapıyorum. Tüm askerler yapar."

Kafamdan bir sürü duygu geçerken halıya bakıyorum ama bir şekilde sessiz kalıyorum.

Söyleyecek sözüm yok. *Buna ne diyeceksin ki?*

Sanki biri bana damar içi buz damlatıyormuş gibi kanım soğumaya başlıyor. Ona karşı hissettiğim tüm sıcaklık ve sevgi zaman içinde yavaş yavaş donuyor.

Olduğu gibi hissedebiliyorum.

Bu kalbimi kırıyor. Gözyaşlarımı kontrol etmeye çalışırken burun deliklerim açılıyor.

"Seni daha önce terk ettim çünkü seni dahil etmek istemedim," diye devam ediyor. "Her yeni görev aldığımda sana yalan söylemek zorunda kalmak istemedim." Yanımdaki yatağa uzandı. "Eve hiç gidememe ihtimalime karşı evde beni beklemeni istemedim." Saçımdan bir tutamı nazıkçe kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve boğazımdaki yumru gerçekten acımaya başlıyor. "Yapmam gerekeni yaptım Bridget. Orduya borçluydum. benden sonra."

Bu ne lan!

Ayağa kalktım, öfkeyle doluydum. "Saçmalık. Onlara hiçbir şey borçlu değilsin!" Ağlıyorum. "Peki ya senin bana olan borcun?" Kelimeler duygularımı açıklamakta yetersiz kaldığı için başımı sallıyorum. "Beş yıl önce kesinlikle kalbimi kırdın-"

"Ben de kendiminkini kırdım," diye araya giriyor ayağa kalkarken, kontrolü kaybettiğini hissediyor.

Göğsüne sertçe bastırdım. "Sydney hava limanında bana yalan söyledin. Daha dün bana yarım kalan işleri tamamlamak için eve gideceğini söyledin ama Prag'a birini öldürmek için geldiğini biliyordun. Kendini öldürtmüş olsaydın ne olurdu? Bundan haberim bile olmazdı."

"Evet, bilirsin. İlk bilen sen olurdun," diye karşılık verir. "Nasıl bilebilirim ki?" Çığlık atıyorum.

"En yakın akrabam olarak listelenmişsiniz."

Yatağa düştüm ve başımı salladım. Yüce Tanrım.

Beni izliyor.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Aldatmacan ne kadar derin, Ben? Bana söylediğin herhangi bir şeye nasıl güvenebilirim?" Aklımdan acı verici bir düşünce geçerken kaşlarımı çatıyorum. "Senin adın Ben mi?" Fısıldıyorum.

"Evet, tabii ki öyle," diyor usulca elimi tutarken. "Sadece hayatıma seninle başlamak istiyorum." Gözleri benimkileri arıyor. "Sadece seninle Sydney'de normal bir insan olmak istiyorum. Tüm bunları geride bıraktım."

Gözlerim yaşlarla doluyor çünkü ona inanmak istiyorum. Çaresizce ona inanmak istiyorum.

Başımı sallıyor. "Süresiz izne ayrıldım."

"Neden?" Fısıldıyorum. "Neden tamamen gitmedin?"

"Çünkü aramızdaki işler yolunda gitmezse..." Sesi kesiliyor. "Ne?"

"Eğer aramızdaki işler yolunda giderse, ordu benim bildiğim tek evim olacak."

Kalbim sıkışıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Tanrım, ne karmaşa. Ordunun onun tek evi olduğunu düşünüyor.

Başımı eğiyorum ve gözyaşlarımı öfkeyle s i l e r k e n tekrar halıya bakıyorum.

Bu çok boktan.

Birden yorgunluğum başladı. Otuz saattir kendimi hasta etmek için endişeleniyorum. Daha fazla dayanamıyorum. Kendimi bunalmış ve kırılğan hissediyorum.

Bununla başa çıkamıyorum. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Gitmek istiyorum ama kalacak yerim yok ve gece geç oldu.

Yatağın üzerindeki battaniyeleri yırtıp içine giriyorum. "Otuz sekiz saattir uyumadım. Açım ve sana çok kızgınım. Sabah gidiyorum," diyorum ona.

"Sana biraz yiyecek getireyim," diyor

usulca. "Yemek falan istemiyorum."

Sessiz kalıyor, konuşmaya

korkuyor. "Ben uyumaya

gidiyorum," diyorum.

Sanki rahatlamış gibi usulca gülümsüyor ve başını sallıyor. "Tamam, meleğim." Beni öpmek için yanıma geliyor ama başımı çeviriyorum.

"Yapma," diye çıkıştım.

Elimi tutup sıkıyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum. "Senden hoşlanmıyorum." Üzüntüyle iç geçiriyorum.

"Sorun değil, Didge." Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. "Beni hâlâ sevdiğin sürece."

Başımı elinden çekiyorum. "Şansını zorlama Ben. Bu gece seni öldürmek isteyenler sadece o adamlar değil."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken ve kapının kilidini açarken sırtıyor. Gözleri odanın öbür ucunda benimkileri buluyor. "Kollarında mutlu ölürüm."

Başımı yastığıma doğru salladım. "Kes şunu. Bir daha tatlı bir şey söylersen, seni bitiririm."

Yatağın diğer tarafına geçmeye gidiyor.

"Sakın benimle bu yatağa girmeye cüret etme," diye

homurdanıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda onu yakınımda istemiyorum.

Yüzü düşüyor ve yorganı omuzlarıma kadar çekip gözlerimi kapatıyorum.

Bugünlük bu kadar yeter. Bu

kadar yeter. Ben çıkıyorum.

Loş odada, dışarıda, koridorda bir el arabasının sesiyle uyanıyorum. Saat kaç?

Kaşlarımı çatıyorum ve oturup odaya bakıyorum. Ha? Ben nerede?

Oh orada, onu görüyorum.

Yere kıvrılmış.

Başını sandalyenin minderine dayamış ve üzerinde battaniye yok.

Halının üzerinde, kapı aralığının karşısında uzanmış uyuyor.

Neden orada uyuyor? Uyumak için garip bir yer. Sonra aklıma geldi.

Oh, hayır.

Kapının karşısında uyuyor, bu yüzden onu uyandırmadan gidemiyorum.

Kalkıyorum, tuvalete gidiyorum ve geri dönüp yatakta oturuyorum ve karanlıkta onu izliyorum.

Yatağımın üzerinde fazladan bir battaniye olduğunu fark ediyorum ve üzüntüm beni ele geçirirken yüzümü buruşturuyorum.

Yedek battaniyeyi alıp üzerime örttüm, kendisi ise battaniyesiz yerde yattı.

Lanet olsun sana, Ben. Bir kez olsun kendini ön plana koy.

Sıçrayıp battaniyeyi aldım ve üzerine örttüm. Kıpırdanıyor ama uyanmıyor.

Yatağa geri döndüm ve annemle Tash'e mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

**Güvenli bir şekilde
geldi
Seni sonra ararım. Jetlagged.**

Oturup Ben'i izliyorum ve aklımdan geçenler aklımdan geçmeye başlıyor. Ben onun en yakın akrabasıyım.

En çok değer verdiği kişi benim. Fark etmemiştim ama bunca yıldır o da en az benim kadar bağılıymış.

Yatağıma uzandım ve gözyaşlarım kulaklarıma akarken yarım saat boyunca tavana baktım.

Yıkılmış durumdayım. Birlikte çok iyi olabilirdik.

Akrabalar ailelerinin yanında durur ama ben bunun yanında duramam. Yaptığı şeye katlanamıyorum, ordunun ona yaptıklarına katlanamıyorum. Enstitülerinin kahramanlarına tapması için beynini yıkamışlar.

"Ben önce bir askerim, Bridget."

Ordu şimdiye kadar onun ailesiydi ve bunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum... ama tam bana geri döndüğünde bunu mu öğreniyorum?

Neden bana söylemedi? Başımı ellerimin arasına aldım.

Çünkü senin nasıl tepki vereceğini biliyordu, diyorum kendime. Onu terk edeceğimi biliyordu.

İçimi hüznün kaplıyor. Çok şey kaçırdı ve ülkesi için çok şey feda etti.

Şimdi onu gerçekten terk edecek miyim?

Kulaklığımı çıkarıp telefonuma takıyorum ve çalma listelerimde arama yapmaya başlıyorum. Düşünmem gerek.

Düşüncelerimi bastırmak için biraz fon müziği açtım.

Bebeğim, ben buradayım,

Bebeğim, ben buradayım, işler ters gittiğinde sana sarılacağım.

Gün batımından şafağa kadar seninle olacağım.

Şarkı sözlerini dinliyorum. Bu şarkıyı kim söylüyor? Daha önce hiç duymamıştım.

Araştırdım ve şarkının Zayn ve Sia'ya ait olduğunu ve adının 'Dusk till Dawn' olduğunu öğrendim.

Hüzünle gülümsüyorum. Bunu şimdi dinlemem uygun olur.

YARIM SAAT BOYUNCA oturup yerde tek başına yatan Ben'e baktım.

Yarım saat boyunca ruhumda ne yapmam gerektiğine dair bir cevap aradım.

Yarım saat boyunca bu şarkıyı tekrar tekrar dinledim.

Ben için işler başından beri yanlış gitti. Beni terk etti çünkü beni korumaya çalışıyordu.

Yaptığı şeyi ülkesi ondan istediği için yapıyor.

Geri döneceklerini bilmiyordu. Benim de bu işin içine sürükleneceğimi bilmiyordu.

Eğer onun en yakın akrabasıysam, öyle davranmaya başlamalıyım.

Yanına gidip bir süre onu izliyorum. Hiç düşünmeden eğilip soğuk, sert zeminde yanına uzanıyorum. Battaniyenin altına giriyorum ve kollarımı onun geniş göğsüne doluyorum.

*Gün batımından şafağa kadar seninle
olacağım bebeğim. Asla yalnız
olmayacaksın.*

"Buradayım bebeğim," diye fısıldıyorum. "Buradayım."

BEN

Titriyorum ve arkamdan sıcak kolların beni sardığını hissediyorum. Telaşla döndüğümde kız arkadaşımın da benimle birlikte uyuduğunu görüyorum. Kalbim sıkışıyor. Onu kollarıma alıyorum ve sıkıca sarılıyorum. Saçlarını öpüyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bridget'le ilgili her şey çok doğru geliyor.

Dün gece ne pahasına olursa olsun onu burada tutmak zorundaydım. Bağırdı ve ağladı, ben de kapıdan çıkıp beni terk edeceği korkusuyla onu izlemekten başka bir şey yapamadım.

Dün gece onun güvenliğini sağlayamadım ama şimdi sağlamam gerek.

Yapmak üzere olduğum şey için kendimi çelikleştirmeye çalışırken nefes veriyorum. Daha önce bir kez ondan uzaklaşmışım ve güvende olmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yine yapacağım.

Üzerimizdeki tavana bakıyorum ve uyurken huzurlu nefes alışını dinliyorum. Bu kadar basit bir sesin benim ilacım olabileceğini kim bilebilirdi?

Mutluluğun Kutsal Kase'si Bridget'in kollarımda uyumasıdır.

Geri geldi.

O korkunç his.

Dün geceyi ve hedef yerine benim peşimde olsalardı neler olabileceğini düşünüyorum. Yollarına çıksaydı onu öldürürler miydi?

Daha önce hiç haydut ajanlarla uğraşmamıştım. Burada neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yok ama tüm bunlar her neyse iyi olmadığını biliyorum.

Bridget'e hayatımı borçluyum... birden fazla şekilde.

Washington'a dönüp neler olup bittiğini öğrenmem gerek.

Kollarımda hışırdıyor ve onu bırakma zamanının geldiğini anlıyorum. Gözlerimi kapatıp ona bir dakika daha sarılıyorum, sonra

ayağa kalkıp banyoya giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Duş aldım ve giyindim. Sonra onu kollarımın arasına

alıp

yatağa geri döndü, vücudunu battaniyelerle nazikçe örttü.

Çok yorgun. "Uyu meleğim," diye fısıldıyorum başının ön kısmını öperken ve yanına uzanırken. Başımı eğerek onu izliyorum.

Bal rengi saçları yastığın üzerine yayılmış. Üzerinde hâlâ dün geceden kalma kıyafetleri var, pijamalarını giyemeyecek kadar yorgun. Koyu renk kirpikleri mükemmel zeytin rengi tenine yayılıyor. Gözlerim göğsünde ve küçük ellerinde geziniyor. Elimde olmadan elini kendi elime alıyorum.

"Bunu yapan biriyle birlikte olamam, Ben." Söylediği buydu.

Gözlerimi kapatıyorum, pişmanlıkla doluyorum.

Bu yüzden sana söylemedim. Hakkımdaki bu saçmalığı öğrenmeni hiç istemedim.

Bunu kabul etmeyecek. Asla kabul etmeyecek. Neden kabul etsin ki?

Kıpırdanıyor ve gözleri yavaşça açılıyor. Yumuşakça gülümsüyorum. "Günaydın," diye fısıldıyorum.

Bana bakıyor, kaşları çatılıyor ve odanın etrafına göz gezdiriyor.

"Ben?" diye fısıldıyor.

"Ben buradayım." Elini sıktım.

"Lütfen bana çok kötü bir jetlag vakası geçirdiğimi ve tüm bunların bir kabus olduğunu söyleyin."

Hüzünle gülümsüyorum. "Keşke." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Gözleri gözlerimi ararken eliyle yanağımı kavriyor. "Neler oluyor?" diye fısıldıyor.

Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum. Nasıl hissettiğimi anlamasına dayanamıyorum.

"Hiçbir şey."

Ayağa kalk. Kalk ve yap.

Kendimi yataktan kaldırmaya çalışırken nefes alıyorum. Sonunda bedenim kabul ediyor ve ayağa kalkıyorum.

"Konuş benimle," diye yalvarıyor.

"Kahvaltı için dışarı çıkmalıyız meleşim."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Kaşlarını çattı. "Dün gece hakkında konuşmak istiyorum."

"Ve yiyeceğiz. Ama önce yemek yemelisin. Günlerdir neredeyse hiç yemek yemedin."

Sanki teklifimi düşünüyormuş gibi bir süre kıpırdamadan yatıyor ve sonunda ayağa kalkıp banyoya girerek gözden kayboluyor.

Çantamın fermuarını çekip kapıya yaklaşıyorum. Bu daha sonra zaman kazandıracak.

Bu sefer bir öncekinden daha çok acıtacak, bunu şimdiden biliyorum. Bu sefer elveda... sonsuza kadar.

I Bridget'in kızarmış ekmek üzerine haşlanmış yumurtasını yemesini izledim. "Gerçekten yemiyor musun?" diye soruyor.

Kahvemi yudumlarken "Aç değilim," diye cevap veriyorum.

Otelimizden birkaç blok ötede bulunan küçük bir restorandayız.

"Demek gizlediğin iş buydu?"

"Evet." Kahvemi tekrar yudumluyorum ve bir fincan daha almak için elimi kaldırıyorum.

"Ne zamandır bu işi yapıyorsun?" diye soruyor.

"Altı yıldır."

"Kaç kişiyi öldürdün?"

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Sayılamayacak kadar çok," diye cevap veriyorum monoton bir sesle. Yüzü düşüyor ve başını eğiyor.

"Sorun yok Bridget." Kelimeleri ağzımdan zorla çıkarırken dudaklarımı yuvarlıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükselirken kaşlarını çatıyor.

"Sorun nedir?"

Omuz silkiyorum ve kahvemi yudumluyorum. "Anladığımı kadarıyla anlamıyorsun."

"Öyle mi?" Kaşlarını çatıyor. "Senden bunu beklemiyorum."

Beni izlerken gözlerini kısıyor. "Dün gece beni sevdiğini söylemiştin."

Alt dudağımı ısıriyorum ve gözlerimi masaya dikiyorum. "Bana bak," diyor.

Gözlerimi onunkilere
dikiyorum. "Eee?"
"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum.
"Neden sadece kötü bir şey olduğunda beni sevdiğini
söylüyorsun?"
Kaşlarımı çattım.
"Beni sevdiğini ilk kez beni terk ederken söylemiştin."
Boğazımdaki kuma benzer hissi yutuyorum.
"Dün gece, seni terk edeceğimi düşündüğün için bana söyledin."
Kahvemi
yudumluyorum.
"Ben?"
Nefes veriyorum. "Ne dememi istiyorsun, Didge? Mickey
Mouse Clubhouse'da masa oyunları için buluşalım mı?" Başımı
tiksimle sallıyorum. "Sana daha önce de söyledim... Ben senin
gibi değilim."
Gözleri benimkileri tutuyor. "İstediğim bu değildi. Yine de,
Goofy gibi davranmaya devam ettiğin sürece, seni boğmak için
Mick- ey Mouse Kulüp Evi'nde buluşacağız."
Kahvemi tekrar yudumluyorum.
"Neden benimle sevişirken ya da mutlu zamanlarımızda beni
sevdiğini söylemiyorsun?" diye soruyor.
Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun? Sana seni sevdiğimi
söylemem kimin umurunda?"
"İstiyorum, Ben."
Gözlerimi deviriyorum. "Artık bir önemi yok zaten," diye
mırıldanıyorum nefesimin altında.
"Neden değil?"
Omuz silkiyorum. "Nedenini biliyorsun. Dün gece bizim için
sonun başlangıcıydı."
Başımı hafifçe sallıyor. "Öyle miydi? " Saçlarımı öfkeyle omzunun
üzerinden savuruyor. "Neden böyle söylüyorsun?"
"Benim gibi biriyle yaşayamazsın." Kaşımı a l a y c ı bir şekilde
kaldırıyorum. "Senin sözlerin, benim değil," diye ekliyorum.
"Şoktaydım, Ben."

Koltuğumda öne doğru oturuyorum. "Lanet olası saçmalık. Ne yaptığımı biliyordun. Bilmiyormuş gibi davrandın ve bunu bilinçsizce yapmış olsan da olmasan da tüm gerçekler ortadaydı. Sana bir geçmişim olduğunu ve senin buna karışmanı istemediğimi söyledim."

Kollarını önünde kavuşturuyor. "Yani bütün bunlar benim suçum mu şimdi?" diye alay ediyor. "Senin lanet bir postun var. Bana asker olduğunu söylemiştin."

"Ben lanet olası bir askerim," diye homurdanıyorum.

Eğiliyor. "Sen yüceltilmiş bir suikastçısın."

Arkama yaslanıyorum, gülümsüyorum ve başımı sallayarak elimi uzatıyorum. "Ve işte burada."

Yüzü düşüyor.

"Hayatımın geri kalanında yüzüme vuracağın şey bu olacak," diye cevap veriyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor.

Sandalyemde öne doğru oturuyorum. "Burayı dinle Bridget, ve iyi dinle. Yaptıklarım için hiç pişman değilim. Hiç pişman değilim. Birleşmiş Milletler İstihbaratı için çalışıyorum ve ulusal güvenlikle ilgileniyorum ve eğer olduğum şeyle -yaptığım şeyle- yaşayamıyorsan, o zaman şimdi gitmelisin."

Az önce söylediklerimi düşünürken alt dudaklarını çiğniyor. "Ordudan ayrıldığını söylemiştin."

"Yaptım. Yaptığımı biliyorsun. Yapacağım son şey seni dün gece olduğu gibi tehlikeye atmak olurdu."

"Sen... sen ölebilirdin," diye kekeliyor. "Yani ben ölüyorum. Bu benim işim. Sen karışma."

Yüzü düşüyor. "Senin hayatın benim için ulusal güvenlikten daha değerli, Ben. Seni benden alacaksa ulusal güvenlik umurumda bile değil," diye fısıldıyor öfkeyle.

Başımı eğdim ve kaşlarımı çattım. "Bridget..." İç çekiyorum. "Ben farklı bir yapıya sahibim. Kişisel ihtiyaçlarım buna dahil değil. Ülkesini savunan hiçbir askerin kişisel ihtiyaçları olamaz. Daha büyük bir iyilik için bir araya geliriz. Hiç kimse ailesini bırakıp savunmaya ve savaşmaya gitmek istemez ama biz yapmamız gerekeni yapıyoruz."

Gözleri yaşlarla doluyor. Masanın üzerinden elimi tutarken kaşlarını çatıyor. "*Benim için savaşmanı istiyorum.*"

Elimi onun elinden çekiyorum. "Öyle mi? Gerçekten istiyor musun? Bunu uzun uzun düşün, Didge."

Anlamamış gibi beni izliyor.

"Benim özel bir yeteneğim var, Bridget. Ben bir keskin nişancıyım. Tekrar ihtiyaç duyulursa geri dönmek zorunda kalabilirim ve bu konuda benimle birlikte olacağını bilmem gerekir. Sana veda öpücüğü verebileceğimi ve benimle ve yaptığım şeyle gurur duyduğunu bilmem gerek. Bunu gerçekten yapabilir misin?"

Bana boş boş bakıyor.

Hüzünle gülümsüyorum. Ve işte benim acı cevabım. Ağır ağır nefes veriyorum. "Anlamamı beklemiyorum. Herkes bir ser- viceman ile birlikte olamaz."

"Neden şimdi bana sırtını dönüyorsun?" diye sorar. "Çünkü güvende olmanı istiyorum. Çünkü ne sikim olduğunu bilmiyorum Şu anda Washington'da neler oluyor, oraya geri dönüp öğrenmem gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun? Güvende olmak için seni terk etmemi mi istiyorsun?"

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Evet. Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

Başını iki yana sallar. "Savaş alanında cesur olabilirsin Ben, ama iş bana gelince lanet olası bir korkaksın."

Ona ters ters bakıyorum.

"Ayrıldığını ve normal bir hayat istediğini söylemiştin," diye tersliyor. "Öyle mi, değil mi?"

"Yaptım," dedim.

"Bu planınızda var mıydı?"

Gözlerimi kısıyorum. "Öyle olmadığını biliyorsun." "Beni seviyor musun, sevmiyor musun?"

Başımı salladım. "Bu çok aptalca bir soru."

"Bu siyah ve beyaz. Ya geri dönüp neler olup bittiğini öğrenirsin ve sonra eve, yanıma gelirsin ya da gider ve temelli geri dönersin" diye çıkışır.

Gözlerimi kısıyorum. "Bu siyah ve beyaz değil. Bu işin siyah ve beyaz gerçekleri, Didge," diye çıkışıyorum sabrım tükenmeye başlarken.

"Ya UNI'yi tamamen destekleyen bir ordu eşisinizdir ya da değilsinizdir."

Arkasına yaslanır ve kollarını önünde kavuşturur. "Ya öyleysem?" "O zaman benimle Washington'a gelirsın, ben de bu işi çözerim.

karmaşa."

Gözlerini kısar. "Ya değilsem?"

"Sonra eve gidiyorsun ve beni tamamen unutuyorsun, çünkü benimle aynı fikirde olmayan biriyle bir hayat yaşayamam. Ben neysem oyum. Geçmişimi değiştiremem. Değiştirmek de istemiyorum."

"Ama yine de ordudan ayrılıyorsan..." diye mırıldanıyor.

Sözünü kestim. "Eğer bu konuda benimle değilsen, her kavga ettiğimizde bu konuyu açacaksın. Yapacağını biliyorsun."

Gözlerini deviriyor.

"Odaya geri dönüyorum," diyorum ona.

Yüzü düştü.

"Dört saat içinde Washington'a gidiyorum. Acele etme ve bir erkekten gerçekten ne istediğini düşün." Gözlerim onunkileri arıyor. "Eğer istediğin sağlıklı bir sporcuysa, o zaman yanlış adamla birliktesin demektir. Ben o değilim." Üzüntüyle omuzlarımı silkiyorum.

Gözlerini deviriyor.

"Ya hep ya hiç, Bridget. Ya hepsini alırsın ya da hiçbirini. Kim olduğumdan utanmıyorum."

Sandalyemi itiyorum ve peçetemi masanın üzerine atıyorum.

Restoranın etrafına bakıyor. "Burada tek başıma olmak güvenli mi?"

"Dün geceki adamlar Amerika'ya giden bir uçaktalar. Güvende olmadığınızı bilseydim sizi dışarı çıkarır mıydım sanıyorsunuz?"

Başımı ellerinin arasına aldı. "Burada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, Ben. Lanet olası American Sniper filminin setinde uyanmayı beklemiyordum. Bu bok sadece kablolu yayında olmalı."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. İşte orada. Benim hırçın kızım. Bir süre onu izliyorum ve sonra dudaklarını öpmek için eğiliyorum. "Seni seviyorum Bridget," diye fısıldıyorum. "Her şeyden çok ve biliyorum ki

yeterince sık söylemiyorum." Gözlerim onunkileri arıyor. "Bunun üzerinde çalışıyorum. Senin hak ettiğin kişi olmak için çalışıyorum."

Kollarını boynuma doladı. "Bana her şeyin yoluna gireceğini söyle."

Onu kollarımda tutarken yüzümü boynuna gömüyorum. "Olacak mı bilmiyorum bebeğim."

"Ben." Üzüntüyle iç çekti. "Öyle söyleme."

"Acele etme ve düşün, Didge. Eğer çekip gidersen sana karşı herhangi bir kırgınlığım olmayacak. *Seni* tamamen anlıyorum ama bu sadece *senin* verebileceğin bir karar."

"Ya bunu öğrenmemiş olsaydım?" diye fısıldıyor.

Başımı salladım. "O zaman senden hep bir sır saklamış olurum. Dürüst olmak gerekirse, bunun olmasına sevindim. Artık biliyorsun. Bu benim. Bu benim her şeyim."

Başını ellerinin arasına alır.

"Birkaç saat sonra görüşürüz." İç çektim. "Ya da görüşmeyiz." Kalbim sıkışıyor ve dizlerimin üzerine çöküp yalvarmak istiyorum. Başımı eğiyorum, yanından geçip restorandan çıkarken omzunu sıkıyorum.

Arkama bakmayacağım. *Arkana bakma.*

Odanın sessizliğinde saate bakıyorum.

Dört saat geçti. Dört uzun, sessiz saat. Bridget geri gelmedi.

Ayağa kalkıp pencereden aşağıya, aşağıdaki caddeye bakıyorum.

Hafiflemiş bir nefes üfledim. Tabii ki bu onun için çok
f a z l a y d ı .

Sorun yok, her şey yoluna girecek. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Bundan daha kötü zamanlar geçirdim.

Bu sadece bir ilişkinin bozulması, kendime hatırlatıyorum.
Milyonlarca insan her gün bu saçmalıklarla uğraşıyor.

Peki, o zaman neden dünya sona ermek üzereymiş gibi geliyor?
Duvarlar etrafımı sarmaya başladığında göğsüm daralıyor.

Kendimi toparlamaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum. Ona aşık olmama neden izin verdiğimi bilmiyorum. Bir seviyede, her zaman kötü biteceğini biliyordum. Yatakta bana gülüp gülümsediği bir görüntü geliyor gözümün önüne ve sonra içimde hastalıklı, boş bir his belirliyor. Onu bir daha asla böyle göremeyeceğim.

Lanet olsun.

Kendimi kaybetmeden önce buradan çıkmalıyım.

Bavulumu toplarken derin bir nefes alıyorum. *Kalıp yalvarmalı mıyım?*

Hayır.

Yaptığım şeyi asla kabullenmeyecek.

Hayatına devam et.

Sandalyenin üzerinde duran kıyafetlerini katlıyorum ve sonra elimde olmadan gömleğini kaldırıp derin derin içime çekiyorum.

Bridget'in kokusu.

Acı içinde gözlerimi kapatıyorum.

Kendine gel. Kıyafetlerini düzgünce katlayıp çantasına yerleştiriyorum. Odaya son bir kez baktıktan sonra koridora çıkıyorum ve asansöre binerek lobiye iniyorum. Etrafıma hüznle bakıyorum.

O burada değil. Onu aramayı bırak.

Yenilenmiş bir kararlılıkla ön kapıdan çıktım, bir taksi çağırdım ve arkasına bindim.

Yolculuk hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama havaalanına varıp masaya doğru ilerlediğimde sadece beş saniye geçmiş gibi geliyor.

"Washington'a tek yön bilet lütfen," diyorum.

Check-in/bilet görevlisi iki kez bakıyor ve sempatik bir şekilde gülümsüyor. Hissettiğim kadar üzgün görünüyor muyum?

"Elbette," diye yanıtıyor. "Sadece iki saat sonraki bir uçağa yerim var; business class. Heathrow'a uçacak ve oradan bu gece bağlantılı bir uçağa bineceksiniz. Sorun olur mu efendim?"

"Her neyse." İlgisiz bir şekilde iç çektim. Beni lanet olası kanada bağlasalar da umurumda değil.

Biletimin parasını ödüyorum, güvenlikten geçiyorum, salona gidiyorum ve bara oturuyorum.

"Merhaba." Dost canlısı barmen gülümsüyor.

"Bir viski alayım, lütfen." İçimi çektim. "Gelmeye devam etsinler."

Taksi Washington'daki apartmanımın önünde duruyor ve ben sokağa bakıyorum. Eve dönmek sonsuza kadar sürmüş gibi geliyor ve şimdi nihayet buradayım ve burada olmak istemiyorum.

Aslında Bridget'le Avustralya'dan başka bir yerde olmak, onunla birlikte yeni bir hayata başlamak istemiyorum... onun için.

Şoför bagajdan bavulumu alıyor ve parmaklarımın tersiyle iki günlük büyümemin üzerinde gezinirken kaşlarımı çatıyorum. Kendime gelmem gerekiyor.

Sadece arabadan çık.

Yavaşça uzaklaşmasını izliyorum.

Bir adım diğerinin önünde... yap şunu.

Asansöre biniyorum. Zihnim karmakarışık ve sisli.

Kapının kilidini açıyorum ve içeri girmeden önce seyrek daireye bakıyorum ve çantamı yere atıp derin bir nefes alıyorum.

Koridora dönüp bakıyorum ve doğruca bir bara gitmeyi düşünüyorum... ya da burada yalnız kalmayı gerektirmeyen herhangi bir şey yapmayı. Klostrofobik hissediyorum ve kendimi sakinleştirmem gerektiğini biliyorum, bu yüzden bara gidip kendime bir viski dolduruyorum.

Mutfağa girdim ve uyku hapi bulmak için etrafı karıştırdım.

Bu lanet günle daha fazla başa çıkamam.

Yüreğim parçalandı, zayıf düştüm ve daha önce hiç hissetmediğim kadar öfkeliyim. Bunu kim ayarladıysa kaçsa iyi olur çünkü onları yakaladığımda öldürmem için bana yalvaracaklar.

Bana benim yaptıklarımı yapan birini asla sevemeyeceğini söylerkenki yüzü gözümün önüne geliyor ve pişmanlık beni derinden etkiliyor. Bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu ve ona söylemek istesem de, söyledikten sonra benim için aynı şeyleri hissetmeyeceğini biliyordum.

Uçakta uyumaya çalışmış olsam da günlerdir uyumuyorum. Ama nefes alamıyormuş gibi hissettiğinizde kendinizi nasıl rahat bir duruma sokarsınız? Üç tane uyku hapi aldım.

şişesini ağzıma atıyor ve kendimi bir sonraki telefon görüşmeme hazırlarken bardağımdaki viskiyi bir dikişte bitiriyorum. Brock'a olan.

Numarasını çevirdim ve ilk çaldığında cevap verdi. "Hey, adamım."

Elimi kalçama koydum. "Bridget'le konuştun mu?" diye sordum. "Hayır. Neden?"

"Onu kontrol edebilir misin?" Onun üzgün ve yalnız olduğunu hayal ederken çenemi sıkıyorum.

"Neden?" diye çok hızlı bir şekilde soruyor.

"O biliyor..." Duraksadım. "O her şeyi biliyor."

Sessiz kalıyor.

"Beni terk etti."

"Siktir, dostum." Durakladı. "Özür dilerim."

Kaşlarımı çatarken başımı öne eğiyorum. "Benim kadar üzgün değil." Telefonda ağır ağır nefes veriyor.

Oraya doğru yürüyorum ve aşağıdaki sokağa bakmak için perdeleri geri çekiyorum. "Sadece güvende olduğundan emin ol. Prag'daydı. İskoçya turuna çıkıp çıkmadığından ya da nereye gittiğinden emin değilim," diye devam ediyorum.

"Tamam, sana haber veririm."

Sonraki kelimeleri dudaklarımdan zorla dökerken kaşlarımı çatıyorum. "Evet... Yapma.

Tüm bağları koparıyorum. Bu seferlik bu kadar." "Dostum, sadece kızgın olduğunu biliyorsun."

Göğsümde acı hissederken çenemi sıkıyorum. Tereddüt ediyorum.

"O benim için çok iyi, her zaman benim için çok iyi oldu. Bunu ikimiz de biliyoruz. Sadece..." İç çekiyorum. "Ona benim için göz kulak ol, lütfen." Telefonu kapatmak zorundayım. Buna dayanamıyorum.

"İyi misin, dostum?" diye soruyor usulca.

Cevap vermiyorum çünkü dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. "Sonra görüşürüz," diye cevap veriyorum.

"Seni yarın ararım, dostum."

Telefonu kapattım ve bir mesaj yazdım.

Hiçbir işi kabul etmeyin.

Kampta bir sığınmacımız var.

**Kimseye güvenilmez.
Döndüğümde sana bilgi veririm.**

**En yakın arkadaşlarımla isimlerini yazıp gönder
tuşuna basıyorum. Brock'tan bir mesaj geldi.**

**Didge şu anda eve doğru uçuyor.
Annem ve Tash onu havaalanından alacaklar.
Biraz uyu.**

**Havaalanına yalnız geldiğini hayal ettiğimde kaşlarımı çatıyorum
ve göğsüm daralıyor. Duşa giriyorum ve kendimi sakinleştirmek için
derin nefes alırken sıcak suyun altında duruyorum.**

**Annemin öldüğü geceden beri hiç bu kadar kötü
olmamıştım. Bugün karanlık bir gün.**

"Gidin!" diye bağıyor.

**Sert ve hızlı vuruyorum ve boks eldivenlerimin minderlere değme
sesi her yerde yankılanıyor.**

Terden sıırıslamam, tek tesellim spor salonu.

**İki dakika boyunca, daha fazla yumruk atamayana kadar
vurabildiğim kadar sert vuruyorum.**

"Bakın kedi ne getirmiş."

**Nefes nefese başımı kaldırıp bakıyorum ve sonra sıırıtırıyorum. Bu
Thomo, en yakın arkadaşlarımdan biri.**

"Hangi cehennemdeydin?" diye soruyor.

**Başımı sallıyorum ve antrenörüme başımı sallayarak mola
vermesini işaret ediyorum. "Bugünlük bu kadar yeter, Buzz.
artık vuruşlarınızı engelleyemeyecek" diye cevap veriyor antrenör,
pedlerini çıkarırken.**

**"Teşekkürler, yarın görüşürüz," diye nefes nefese kaldım. Zavallı
piç. Bütün hafta kışını tekmeledim.**

"Görüşürüz." Yürür gider.

Su şişemi alıp içiyorum.

"Nerelerdeydin?" Thomo soruyor. "Bize o lanet mesajı gönderiyorsun ve sonra on günlüğüne ortadan kayboluyorsun."

"Dün gece yeni döndüm," diye yalan söyledim. Gerçek şu ki, herhangi bir arkadaş için havamda değildim.

Nefesimi toplamaya çalışırken bir ağırlık sehpasına oturuyorum. "Ne oldu?" diye soruyor.

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Hey, Avustralya'da iki ajan beni ziyaret etti ve Prag'da yapmam gereken son bir iş olduğunu söyledi."

Dinlerken kaşlarını çatıyor.

"Ben de gittim ama bilmediğim bir şekilde bu planlanmış bir iş değildi." Konuşurken hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Yalnız çalışıyorlardı ve kiraladıkları arabayı kurcalamışlardı. Talimatlarını yerine getirdikten sonra beni öldürmek istediler."

Ona söylediklerimi gözden geçirirken kaşlarını çattı. "Merkez ofis bunu biliyor mu?"

Başımı salladım. "Onları takip etmeye çalışıyorlar ama o zamandan beri görülmediler. Neler olduğu ya da suikastı kimin düzenlediği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Lanet olsun." Düşünürken tırnağını ısıırıyor. "Adamları bir araya getirmeliyiz."

Su şişemi boşaltıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet."

"Yarınki düğün için bu gece dışarı çıkıyorum ama güneş günü döneceğim. Saat beşte Jack's Bar'da buluşalım."

Başımı sallıyorum ve saatime bakıyorum. "Evet, tamam. Görüşürüz o zaman."

O antrenmanına başladı, ben de duş aldım. Telefonum çaldığında arabama doğru yürüyordum. Arayan Brock'tu.

"Selam." Gülümsedim. Bu aptal siki özlemişim.

"Hey, dostum. Sen mi aradın? Cevap veremediğim için üzgünüm, ağzım kekle doluydu."

Gözümün önüne onun bir hatuna asıldığı bir görüntü gelince kıkırdıyorum. "Evet, bu çok fazla bilgi." İrkildim.

Gülüyor. "Tadı telefona cevap veremeyecek kadar güzeldi, orası kesin."

Gülüyorum. *Lanet olsun.* "Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordum. "Tabii."

"Arabam Sydney Havaalanı'ndaki uzun süreli park yerinde. Gidip alması için birini bulabilir misiniz?"

"Ah, tamam." Bir an düşünür. "Sadece evine geri dönmek mi istiyorsun?"

Düşünürken kaşlarımı çatıyorum. "Um-"

"Eve ne zaman geliyor?" diye araya giriyor.

"Değilim," diye cevap veriyorum otoparka doğru yürürken ve anahtarları havaya kaldırıp arabamın kilidini açarken.

Bir süre sessiz kalır. "Bridget mücadele ediyor, dostum."

Adımlarımın ortasında durdum.

"Evden çıkmadı. Orada, ağlıyor falan. Kızların hepsi onun üzerine titriyor ve onu iyileştirmeye çalışıyorlar."

Ayaklarımın altındaki betona bakıyorum ve çenemi sıkıyorum.

Onun için asla geri dönmemeliydim. Dinlerken sessiz kalıyorum.

"Beni duydun mu? O burada Devo'yu beceriyor. Ne yapıyorsun?"

Bu konuda ne yapacaksın?" diye homurdanıyor, sinirli bir şekilde.

"Ona Eric'e geri dönmesini söyle," diye cevap veriyorum. "Onun ihtiyacı olan türden bir adam o."

"Ne?" diye tersliyor. "Ciddi misin sen? Ondan öylece vaz mı geçiyorsun? Öylece çekip gidecek misin?"

Öfkem zonklamaya başlarken gözlerimi deviriyorum. Bunu istediğimi mi sanıyor?

"Beni terk etti. Benden vazgeçti," diye alay ediyorum. "O seni seviyor-"

"Yeterli değil," diye kestim sözünü. "Gitmem gerek. Arabayı ayarla ve bana fatura kes."

"Boku yedin," diye tersliyor.

Başımı tiksintiyle sallıyorum ve pişman olacağım bir şey söylemeden önce aramayı sonlandırıyorum.

Boku yedim mi? Boku mu yedim? Kanım kaynıyor. Hiçbir fikri yok. Onun için her şeyi yapardım.

Geçmişimi değiştiremem...

Değiştirebilseydim,

değiştirirdim.

Onu kucağıma almak için her şeyi yaparım.

Arabamın kapısını açıyorum ve çantamı zorla arka koltuğa atıyorum. Arabaya oturup direksiyonu kavriyorum ve güzel Bridget'imın benim yüzümden kırık bir kalple ağladığını hayal ediyorum. Acı beni ele geçirirken gözlerimi kapatıyorum.

O haklı.

Boku yedim.

**Suçluluğun  irkin tadı kan dolaşımına zehir gibi sızmaya
başlıyor. Fiziksel olarak tadını alabiliyorum.**

**Arabayı çalıştırıyorum ve otoparktan çıkıp hızla otoyola doğru
ilerliyorum.**

**Belki yeterince hızlı s rersem bu duygudan
ka abilirim. Keşke.**

I Salı günü saat 19:00'u biraz geçmişti ve ben salona uzanıp televizyondaki haberlere bakıyordum

Onlar konuşuyor ama ben dinlemiyorum. Aslında, on gün önce onu Prag'da bıraktığımdan beri Ben'in sesinden başka bir ses duyduğumdan emin değilim.

Seni

seviyorum...

Sana

ihtiyacım

var...

İnsanları

öldürüyorum

Her şey puslu bir bulanıklık gibi görünüyor ve bunu daha önce Ben ile yaşamış olmama rağmen bu sefer daha kötü.

Bu sefer son olduğunu biliyorum.

Geçen sefer sorularım vardı. Cevaplara ve kapanışa ihtiyacım vardı.

Bu sefer tüm gerçekleri biliyorum ve kapanış tek seçenek.

Birbirimizi ne kadar sevsek de, aşk yeterli değil.

O kim olduğunu değiştiremez ve ben de onun ne olduğunu kabul edemem.

İçinde bulunulması gereken çok kötü bir durum; kazananın olmadığı bir durum ve işin en kötü yanı da onun da acı çekeceğini biliyor olmam.

Sadece o yalnız acı çekecek, çünkü aramızda olanları kimseye anlatmayacağını biliyorum. Onu herkesten daha iyi tanıdığımı fark ettiğimde hüznle gülümsüyorum.

Spor salonunda ya da bir barda olacak.

Zihnim beni karanlık bir yere götürüyor ve merak ediyorum...

Acaba başka bir kadının kollarında teselli aradı mı ?

Onun başka bir kadınla seviştiğini görüyorum ve bunu engellemek için gözlerimi kapatıyorum. Zavallı kalbim acıyor.

"Ben," diye fısıldıyorum gözlerim yaşlarla dolarken.

O kadar çok gözyaşı döktüm ki vücut sıvılarımın nasıl kaldığını bilmiyorum.

Daha yeni barıştığımızı biliyorum ama Ben'i beş yıldır sevdiğime göre

kalp acısı birlikte geçirdiğimiz zamana eşit değil gibi görünüyor.

Resmen... Bu en kötü ayrılık türü. Benimle oynasaydı ya da artık beni istemediğini söyleseydi çok daha kolay olurdu.

En azından o zaman kızgın olabilirdim. Bana bu kadar kötü davrandığı için öfkelenebilir ve öç almak için dışarı çıkıp içebilir ve eğlenebilirdim. Cehennemde hor görülen bir kadın gibi öfke yoktur.

Ama evinde yalnız olduğunu biliyorum. Başka bir kadınla birlikte olsa bile, yine de yalnız olacaktır çünkü kadın onu tanımayacaktır. Onun hakkında hiçbir şey bilmeyecek.

Onun kreplerini nasıl doğru yapacağını ya da sessiz kaldığında bunun onu rahatsız eden bir şey olduğu için olduğunu bilmeyecek. Size kelimelerle söyleyemese de, sizi sevdiğinde size nasıl baktığını bilmeyecek. Onu benim kadar sevmeyi bilemeyeceğinden eminim... çünkü bu imkansız. Bunu hiç kimse bilemez.

Gözyaşlarım kulaklarıma akıyor ve yol arkadaşım geri döndü. Ağladığımda boğazımdaki o ağırlı yumru gelip duruyor. O kadar bitkinim ki bademcik iltihabı oldum. O kadar kötüydü ki enfeksiyonu temizlemek için bir antibiyotik kürüne girmek zorunda kaldım. Bu ay tam bir felaketti.

"Ah, Ben," diye fısıldıyorum üzüntüyle. Onun ne kadar zor günler geçirdiğini herkesten iyi biliyorum ama yine de... Bunu bir türlü atlatamıyorum.

Nasıl yapabilirim? Kim nasıl yapabilir?

Tak, tak, tak.

Bir nefes veriyorum ve başımı tekrar salona koyuyorum.

Beni rahat bırak artık.

Tash ve Abbie çok fazla üzerime geliyorlar. Joshua bu sabah beni yalnız bırakmalarını bile söyledi. Tek istediğimin

yalnız bırakılmak. İyi niyetli olduklarını biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse.

Kendimi sürükleyerek kalkıyorum ve kapıyı açtığımda Brock'u orada dikilirken buluyorum. "Bok gibi görünüyorsun," diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

Ona soğukkanlılıkla bakıyorum. "Buraya kadar bariz olanı söylemek için mi geldin?"

Elinde bir şişe Bailey's Irish Cream tutuyor ve arsızca gülümsüyor. "Malzeme getirdim."

"Evet, çünkü akşamdan kalma olmak tam da ihtiyacım olan şey." İçeri gelmesini işaret ediyorum. Mutfğa doğru yürüyor, iki bardak alıp buz ve mocha sıvısıyla dolduruyor.

Tekrar salona oturuyorum ve o da bana içkimi uzatıyor. O yanımdaki yerine otururken bir yudum alıyorum.

"Hmm, yum." Bardağa bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Bunu uzun zamandır içmemiştim."

"İyiliğinin karşılığını ödeyeceğimi düşündüm." "Nasıl yani?"

"Hatırlamıyor musun? Bailey'nin kalp iyileştiricisi demiştin."

Kaşlarımı çatıyorum, anlamıyorum.

"Alison Landers?"

Elimi göğsümün üzerine koyup kıkırdıyorum. "Aman Tanrım. Bu ismi *yıllardır* duymamıştım."

"Evet, o kaltak beni öldürdü." Brock başını sallayarak iç geçiriyor.

Bardağını kaldırıyor, ben de benimkini onunkiyle tokuşturuyorum ve gülüyorum. "Ucuz atlattın, o tam bir kaltaktı."

"Dumanlı vajinası olan ateşli bir sürtük ama."

Kıkırdıyorum. "Doğru." İçkimi yudumluyorum. "Hey, teşekkürler." Elimini onunkiye vuruyorum. "Çok düşüncelisin."

"Favori asistanım için her şeyi yaparım."

"Sanki pozisyon için çok sayıda başka başvuran varmış gibi."

Gülümsüyor ve bir süre sessizce televizyonu izliyoruz. "Onu terk ettiğine sevindim," diyor gözleri televizyona sabitlenmişken. Televizyon.

Ona bakıyorum ve içkimi yudumluyorum. "Bu fikir değişikliğine ne sebep oldu?"

Omuz silkiyor. "O zayıf bir pislik."

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum. "O değil. Onun hakkında böyle konuşma," diye çıkışıyorum.

Ben onun hakkında kötü konuşabilirim ama başka hiç kimse kötü bir söz söylemeye cesaret edemez.

"Eğer benim kızım olsaydın, burada senin için savaşıyor olurdum."

"Ben senin kızın değilim ve bu o kadar basit değil." İçkimi yudumluyorum, ona zayıf demeye cüret etmesine sinirleniyorum. Ben zayıf değil, her şeydir.

"Bugün onunla konuştum."

Gözlerim ona kayıyor. "O iyi mi?"

Omuz silkiyor. "Sanki öyle olmasaydı bana söylerdi." Üzüntüyle başımı sallıyorum, çünkü bu doğru.

"Neden eve onsuz geldin?" diye sorar.

"Nedenini biliyorsun," diye mırıldanıyorum televizyona bakarken.

"Evet, hayır, gerçeği istiyorum, kızlara anlattığın saçmalıkları değil. Hiç kavga etmediniz."

Önüme bakmaya devam ediyorum. "Seninle bu konuşmayı yapmayacağım."

"Ne iş yaptığını öğrendin mi?"

Ona ters ters baktım. "Bunun cevabını zaten biliyorsun, Brock. Aptal numarası yapma."

Bir sonraki ateş hattını düşünürken çenesini sıkıyor. "Söyle bana Bridget... Donanmada ne iş yaptığımı düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Sen bir SEAL'sin."

"SEAL olmak onurlu bir iş mi?" Alt dudağımı ısırıyorum. "Evet, aslında öyle."

"Peki Delta Askeri olmak değil mi?"

"Bu farklı Brock, bunu sen de biliyorsun." "Nasıl?"

"Çünkü o insanları öldürüyor!"

Tersliyorum. "Ben de öyle."

Yüzümü buruşturuyorum. "Siktir git. Bunu tersine çevirme. Yaptığı şeyle başa çıkamam. Yaptıklarıyla asla başa çıkamayacağım."

Bir süre bana bakıyor. "Vay canına," diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

"Oysa öz kardeşiniz de aynı işi yapıyor ve siz ona tapıyorsunuz."
Gözlerimi deviriyorum. "Oh, lütfen. Sana ne zaman tapıyorum?
Seninle gurur duyuyorum; arada büyük bir fark var."

"Özgürlük bedava değildir, Bridget. Bir bedeli vardır." "Evine git. Beni kızdırıyorsun."

Bardağını boşaltır ve ayağa kalkar. "Sana Eric'e geri dönmeni söylememi istedi."

"Ne?"

Oh, hayır.

"Başka ne dedi?" Kekeliyorum.

"Eric tam istediğin gibi bir adam."

Yüzüm düştü.

"Ve iyi olduğundan emin olmam için." Duraksıyor. "Arabasını havaalanından aldım ve onun için dairesine geri bıraktım."

"Bunu halletmek için eve gelecek mi?" Umutla sordum. "Hayır. Ve bu sefer farklıydı."

Onu izlerken kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Tüm bağlarını kopardığını söyledi."

Yenilmiş bir şekilde geri çekiliyorum.

"Onu sevdiğini söyledim."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Buna ne dedi?"

"Yeterli olmadığını söyledi. Onu kalacak kadar sevmediğini söyledi. Ondan vazgeçtiğini söyledi."

Yeterli değil mi?

Kapıya doğru yürür. "Her neyse, Eric'e geri dön ve küçük Stepford karısı olarak güvenli hayatını yaşa. Kanunlara uyan Ned Flanders gibi bir kocayla çok mutlu olacağına eminim."

Brock'un benimle bu şekilde konuşması canımı acıtıyor. O her zaman benim yanımdaydı ve gözlerim yaşlarla doluyor. "Siktir git," diye fısıldıyorum.

Kapıdan çıkar ve sonra geri döner. "Ama bana bir iyilik yap, olur mu?"

Ona bakıyorum.

"Kuvvetlerdeki işimi destekliyormuş gibi davranmayın, çünkü çifte standartlarınız çok acınası. Sürekli bana nasıl

Benimle gurur duyuyorsun ama sevdiğini iddia ettiğin adam aynı işi yaptığında o bir suçlu oluyor. Senin bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacın var."

"Defol," diye alay ediyorum.

"Eric'i aramamı ister misin?" diye alaycı bir şekilde sorar. "Yarım saat içinde onu buraya getirebilirim. Muhtemelen evde albüm yapıyordur."

Kapıyı suratına kapattım.

Git kendini becer.

Karanlıkta tavana bakıyorum. Saat sabahın üçü.

Cadı saati.

Onu tekrar kollarıma almanın bir yolunu bulamazsam duygularımdan patlayacakmışım gibi hissettiğim zaman.

Şimdi ne yapıyor?

Orada saat sabahın 10'u. İşe geri mi döndü? Spor salonunda egzersiz yaparken kristal berraklığında bir görüntü alıyorum ve karanlığa gülümsüyorum.

İşte orada.

Brock bu gece gittiğinden beri içimde bir his var. Sinirime dokundu. Konuşmak isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Silahlı kuvvetlerimizi takdir ediyorum ve Brock'la ve SEAL olarak yaptığı işle gurur duyuyorum.

Peki, neden Ben için böyle hissedemiyorum?

Şok yüzünden mi? Öğrendiğim şekilde mi? Yani, savaşa giderken keskin nişancı olduğunu öğrenseydim, aynı tepkiyi verir miydim?

Hayır. Yapmayacağımı biliyorum.

Savaşta bir keskin nişancı, toplumdaki bir keskin nişancıdan farklıdır. Ama öyle mi?

Düşünce sürecimin beni götürdüğü yerden iğrenerek yuvarlanıyorum.

Savaş sırasında bir keskin nişancı, liderleri tarafından kendisine söyleneni yapar ve düşman tehditlerinin icabına bakar.

Ben'in yaptığı bu değil mi? Gerçekten bir fark var mı?

Kes şunu! Dur orada.

Aceleyle yataktan kalkıp su içmeye gidiyorum. İçerken lavabonun başında duruyorum. Tabii ki bir fark var. Ben onları öldürmeden önce gözlerinin içine bakıyor. O bir katil. Soğukkanlı bir katil. Gözlerimi kapatıyorum çünkü gerçekler bunlar olsa da doğru olmadığını biliyorum.

Brock'un sözleri tekrar üzerimde yuvarlanıyor.

Ama bana bir iyilik yap, olur mu? Kuvvetlerdeki işimi destekliyormuş gibi davranmayın, çünkü çifte standartlarınız çok acınası. Bana sürekli benimle ne kadar gurur duyduğunu söylüyorsun ama sevdiğini iddia ettiğin adam aynı işi yaptığında o bir suçlu oluyor. Gerçekleri görmem lazım."

"ÇIK DIŞARI."

Sevdiğimi iddia ettiğim adam.

Bu kelimeleri işlerken kaşlarımı çatıyorum. Sevdiğimi *iddia* ettiğim adam.

Belki de onu sevmiyorum. Belki de ona aşık olma fikrine aşığım. Belki de o, diğer erkekleri kendimden uzaklaştırmak için bir bahane olarak kahramana taptığım geçmişimdeki bir adamdı.

Düşünürken boşluğa bakıyorum. Bu mümkün.

Suyumu odama geri götürüyorum, bunun üzerinde düşünmem gerektiğini biliyorum.

Karanlığa uzanıyorum ve cevaplar için ruhumu arıyorum.

ELIZABETH ona verdiğim daktilo edilmiş mektubu okuyor. Büyük, süslü masasının arkasında otururken gözlükleri burnunun ucunda. Midemin sınırdan çalkalandığını hissediyorum.

Bana baktı. "İstifa mı ediyorsun?"

Başımı salladım. "Evet."

"Neden?"

"Amerika'ya taşınyorum ve ne zaman döneceğimden emin değilim."

"Ne zaman bitirmek istiyorsun?" "Etkili bir

şekilde. Bu gece uçuyorum."

Kaşlarını çattı. "Sözleşmenizde açıkça dört hafta önceden haber vermem gerektiği yazıyor."

"Tatildeyim," diye cevap verdim. "Geri gelmeme bile gerek yoktu ama doğru olanın bu olduğunu düşündüm." Başımı öne eğiyorum. "Bu benim kontrolüm dışında olan bir şey ve bunu öngöremezdim. Sizi dışarı çıkardığım için üzgünüm ama zaten benim bölgemde çok fazla personel olduğunu biliyorum," diye kekeliyorum.

Sakince beni izliyor.

"Bu şekilde, yılın ilerleyen dönemlerinde kimseye işten çıkarma teklif etmek zorunda kalmayacaksınız."

Öne doğru eğiliyor ve ellerini masasının üstünde birleştiriyor. "Söyle bana Bridget, bir erkek için mi hareket ediyorsun?"

Gözlerim onunkileri

tutuyor. "Evet." "Buna değer mi?"

Yumuşakça gülümsüyorum. "Evet, öyle."

Ayağa kalktı ve elimi sıktı. "İyi şanslar."

BEN

Jack's Bar'ın üç basamağından aşağıya doğru yürüyorum ve yüzümde bir gülümsemeyeyle etrafıma bakıyorum. Arkadaşlarım arka tarafa yerleştirilmiş bir masada oturuyor ve ben de onlara doğru ilerliyorum.

"Hey!" diye seslendiler ve selamlaşmak için el sıkıştık. Saat 10:00. Pazar günü akşamüstü ve ortalık yeni yeni ısınıyor.

İçimi bir huzur kaplıyor. Arkadaşlarımı özlemiştim. Jed, Rick, Ethan ve Matt aynı işi yapıyor ve hepsi de benim gibi Washington'da yaşıyor.

Pek çok insan ne yaptığımızı anlamıyor ama bunlar benim insanlarım. Çok küçük yaşlardan beri birlikte hizmet veriyoruz.

Birbirimize bağlıyız. Rick evli olan tek kişi. Karısı Ally hepimize bakıyor, zavallı sürtük. Hamile ve şimdi beşimizin onun için yaygara koparmasıyla uğraşmak zorunda. Bebekleri dört ay sonra doğacak. Bunun için heyecanlıyım.

Ethan ve Matt yiyebildiğın kadar buf- fet'te sikişiyorlar ve Jed'in yanında çok sinir bozucu olan sıradan bir kız var. En azından benim için öyle.

"Avustralya nasıldı?" Jed bana biramı uzatırken soruyor.

Onu aldım ve masaya oturdum. "Güzel." Biramı yudumladım. "Siz neler yaptınız?" Dikkatimi Rick'e yöneltiyorum. "Ally nasıl?"

Genişçe gülümsüyor. "O çok iyi! Çok ateşli. Sana söylüyorum... hamile seksi gülünç derecede iyi. Ona doyamıyorum."

Hepimiz gülüyoruz ve Ethan kaşlarını çatıyor. "Neden bu kadar iyi? Anlamıyorum. Erkeklerin bunu daha önce de söylediğini duymuştum."

Rick omuz silkiyor. "Bilmiyorum, öyle işte."

"Farklı hissediyor musun?" Ethan kaşlarını çatıyor, daha fazla bilgiye ihtiyaç duyuyor. "Yani, daha sıkı falan mı?"

Rick düşüncelerini ifade etmeye çalışırken kaşlarını çatıyor. "Öyle. Duyuları çok gelişmiş durumda ama belki de daha iyi çünkü ona karşı farklı hissediyorum. Daha derin çünkü bebeğim onun içinde büyüyor."

Hepimiz dikkatle dinliyoruz.

Matt yüzünü buruşturur. "Evet, bu düşünce beni pek etkilemiyor, değil mi?" Bunun üzerine düşünür. "Yatakta benimle birlikte bir bebek gibi." Dudaklarını büzer. "Karım hamileyken bunu kaldıramayabilirim." Düşünceli bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Bebek partisi için ona bir vibratör almam gerekecek."

"Endişelenmene gerek yok, çünkü kimse seninle evlenmeyecek," diye cevap veriyorum birama kuru bir şekilde.

"Evet, zaten vibratör senin aletinden daha iyi olurdu. Sonunda kurtulacağı için heyecanlanacaktır," diye ekliyor Jed.

Hepimiz kıkırdıyoruz ve Matt arsızca göz kırparak birasını şerefe anlamında havaya kaldırıyor.

"Senin kız nasıl? Seninle eve geldi mi?" Rick soruyor ve masadakilerin dikkati bana dönüyor.

Bir an duraksadım. "Evet, yürümedi." Biramı tekrar yudumluyorum ve hepsi sessizliğe gömülüyor. "Hâlâ Avustralya'da."

"Ne oldu?" Matt kaşlarını çatar.

Omuz silkiyorum. "Yok bir şey." Sorgulayan gözlerinden kaçmak için barın etrafına bakıyorum. "Konuyu değiştir," diye çıkışıyorum.

Hepsi birbirlerine bakıyor ve ben de fark etmemiş gibi yaparak biramı içiyorum.

"Bu vuruşta ne oldu?" Eric kaşlarını çatır.

"Avustralya'da Bridget ile bir kafedeydim ve John ile Ross içeri girdi."

"Bir dakika. Avustralya'ya geldiler ve Bridget'in önünde sana mı yaklaştılar?" Rick kaşlarını çatır.

Başımı salladım.

"Ne oluyor lan?" Ethan fısıldar.

"Taburcu belgelerim imzalanmadan önce yapmam gereken bir iş daha olduğunu söylediler." Hepsi dikkatle dinliyor. "Ben de Prag'a gittim ve suikast için hazırlandım."

"Merhaba Ben," diyor seksi bir ses, bariz bir gülümsemeyle ve bir elin kalçamda gezindiğini hissediyorum. Belinda'yı görmek için dönüyorum, eskiden tanıdığım bir kız.

Gülümsüyor ve yanağını öpmek için eğiliyor. "Seni yıllardır görmedim." Eli masanın altında kalçamın üzerinde geziniyor ve gözlerim onunkileri tutuyor. Belinda ve ben eskiden sevişirdik. Spor salonunda tanışmıştık. Çok sevişirdik.

"Çocuklar, bu Belinda," diye tanıştırıyorum onu.

Bütün çocuklar bakıyor. Belinda görebileceğiniz en ateşli kadınlardan biri. Uzun sarı saçları, kocaman göğüsleri ve müthiş bir vücudu var. Üzerinde daracık siyah bir elbise var. Hayal gücüne hiçbir şey bırakılmamış.

"Merhaba."

Hepsi elini sıkmak için birbiriyle yarışıyor.

Ben tabureye otururken kolunu omuzlarıma doluyor. "Tanrım, çok iyi görünüyorsun, Ben." Gömleğimin yakasını yeniden ayarlıyor. "Arayı kapatmamız gerek."

Dudaklarımı kıvırıyorum ve gözlerim onunkilere kayıyor. "Evet, belki sonra. Şu anda bir işin ortasındayım," diyerek onu etkili bir şekilde başından savıyorum.

Gülüyor ve göğüsleri yüzümün tam önünde sallanıyor. "Seni tutuyorum." Eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Sen

bu gece benimle eve geliyor." Eğilip yanağımı öpüyor ve nefesini boynumda hissediyorum. İstenmeyen bir sancı ortaya çıkıyor. Keskin bir nefes alıyorum.

"Sonra," diye cevap veriyorum.

Dönüyor ve kalabalığın arasından geçmeden önce çocuklara parmak uçlarıyla sevimli bir el sallıyor. Hepimiz onun o elbisenin içinde kayboluşunu izliyoruz.

Ethan alçak sesle ıslık çalar. "Lanet olsun, Buzz, en ateşli kızları sen kapıyorsun."

İçkimi yudumluyorum, duygularımdan arınmış bir şekilde. *İstedğim hariç hepsi.*

"Her neyse, nerede kalmıştık?" Rick sorar.

Başımı sallıyorum, geçmişten gelen bu patlamayla sarsılıyorum. "Ah, evet. Bridget ile bir kafedeydik ve bize yaklaştılar."

"Yani onu geri aldınız mı?" Jed kaşlarını çatar.

"Briefly." İç çektim. "Her neyse, o gitti ve bana yapmam gereken bir iş daha olduğunu söylediler."

Hepsi dinlerken biralarını içiyorlar.

"Prag'a gittim, giriş yaptım ve normal prosedürü izledim." Biramı hızlıca yudumladım. "Ve sonra Bridget ortaya çıktı."

Yüzleri dehşet içinde kalır.

"Oda servisi gibi davranarak odaya daldı ve bana telefonundaki bir kaydı dinletti."

Ethan kaşlarını çatar. "Bekle, kafam karıştı. Bridget'in Prag'da ne işi vardı?"

"Bitirmeme izin verecek misin?"

Cevap veriyorum. Özür dilemek için birasını kaldırıyor.

"Kafede olduğumuz gün, vur emri verildiğinde, Bridget telefonunu masanın üzerinde unutmuştu." Göz ucuyla bakıyorum ve Belinda'nın üç kız arkadaşıyla seksi bir şekilde dans ettiğini görüyorum. Gözlerimi kaçırıyorum. *Lanet olsun, dikkatimi dağıtıyor.* "Um." Konsantre olmaya çalışırken duraksıyorum. "Telefonu bozulmuştu ve bir şeyler kaydediyordu."

Hepsi kaşlarını çatar. "Bu nasıl olur?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum." Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Her şeyi duydu, vurulmamı, işi kabul etmemi. Her şeyi."

Gözleri büyür. "Siktir," diye fısıldar Ethan.

"En kötüsü bu değil," diye devam ediyorum. "Ben ayrıldıktan sonra telefon kayıt yapmaya devam etti."

"Neredeydi?" Matt soruyor.

"Bir peçetenin altında, kimse görmedi. Vurulduktan sonra benim için kiraladıkları arabayla oynandığını ve beni yaratıcımla buluşturacaklarını ve kimsenin bundan haberdar olmayacağını söylüyorlardı. Beni öldürmeyi planlamışlar."

Rick şok içinde arkasına yaslanırken, "Siktir," diye fısıldıyor. "Ne yaptın sen?"

"Ben aradım."

"Ne dediler?"

"Onları takip edip bana geri döneceklerini düşünerek, Brid- get'i güvende olması için bir otele gönderdim ve atışı kaçırmış gibi yaptım."

Ethan kaşlarını çatar. "Biliyor olmalılar. Sen hiçbir atışı kaçırmazsın."

Omuz silktim. "Yaptıklarını sanmıyorum." "Neden böyle söylüyorsun?" Ethan soruyor.

"Çünkü park yerine gittim ve lastikleri kestiklerini gördüm, bu yüzden arabayı kullanamadım."

"Anlamıyorum," diye fısıldıyor Jed. "Neden haydutluk yapıp sonra da ölmeni istesinler ki?"

"Çünkü ben ölmüş olsaydım, kimse onların haydut olduğunu anlamayacaktı."

"Hmm." Hepsi bunun üzerine düşünür. "O zamandan beri ne oldu?"

"İçeri girip resmi bir açıklama yapmak zorunda kaldım ve iki ajan o zamandan beri görülmedi, yani ya öldüler ya da saklanıyorlar. Sadece emirlerini beklemek zorundayım. Ve eğer ölmedilerse, yakında ölecekler."

Gözleri tekrar büyür.

"Yani Bridget her şeyi biliyor mu?" Jed soruyor. Başımı salladım. "Beni Prag'da bıraktı."

Masa sessizliğe gömülür.

"Üzgünüm dostum." Rick iç geçiriyor ve hepsi ortak bir sempati içinde başını sallıyor ve bir süre sessizce oturuyoruz.

"Bu sefer temelli gitti," diye cevap veriyorum.

Belinda dans pistinde seksi bir şekilde dans ederken gözüme çarpıyor ve parmağını kıvrarak bana 'buraya gel' işareti yapıyor.

Sırıtiyorum ve başımı sallıyorum.

"Umarım Goldilocks'u eve götürür ve Bridget'i sisteminden atarsın," diyor Ethan, gözleri kıza takılı kalırken. "O vücudu bu gece ziyan etmek çok yazık olur."

Biramı içiyorum ve o ritmik ritimle cinsel olarak kıvrılırken gözlerim tekrar ona kayıyor.

Belki de ihtiyacım olan şey budur.

Saat gecenin 1'i ve ben Instagram akışımda geziniyorum. Birkaç çocuk kadınları aldı ve ben Rick ile masaya oturdum. "Birazdan eve gideceğim, dostum," diyor bana.

"Evet, ben de." İç çektim.

En yakınım Rick. O da benimle benzer bir konumda ve on yedi yaşımızdan beri orduda birlikteyiz. Onunla herkesten çok konuşurum.

"Onu arayacak mısın?"

Başımı salladım. "Anlamı yok."

Kulübün üzerinden dışarı bakıyor. "Bu berbat bir şey dostum." Başımı salladım. "Öyle."

"Hey, geri gelip bizim evde kalmak ister misin? Ally sabah seni görmeyi çok ister."

Gülümsüyorum. "Hayır, dostum, ama yine de teşekkürler. Bu birayı içtikten sonra eve gideceğim."

Ayağa kalkıyor. "Yarın spor salonu mu?" Elini sıkıyorum ve gözleri her zamankinden biraz daha uzun süre yüzümde kalıyor.

"Evet." Hüzünle gülümsüyorum.

Omzumu sıvazlayarak beni yalnız bıraktı.

Akışıma geri dönüyorum ve Bridget'in bir resim paylaştığını görüyorum. Üzerine tıklıyorum. Onu son gördüğümünden beri hiçbir şey paylaşmamış. Bir kanyonun üzerinde uçan bir kuşun fotoğrafı ve alt yazısı şöyle:

Özgür ve yüksek uçun

Midem sıkışıyor. Bu onun bana mesajı. Bu onun veda mesajı.

Başımı eğiyorum ve uzun bir süre halıya bakıyorum. Bu çok boktan.

Bu duygudan nefret ediyorum.

Buradan çıkmam gerekiyor. Banyo odasına doğru ilerlemek için ayağa kalkıyorum ki Belinda önüme geçerek yolumu kapatıyor. "Selam, Ben." Kalabalığın içinde itişip kakışırken elleri arkama düşüyor. "Gelip beni bulmayı unuttun mu?"

Yüzümde bir gülümseme izi belirliyor. "Yaptım."

İki elini göğsümde gezdiriyor. "Tanrım, uzun zamandır birlikte olmamıştık."

Aklımdan milyonlarca düşünce geçerken onu izliyorum. "Öyle," diyorum otomatik pilota.

"Kimse beni senin gibi beceremez," diye fısıldıyor seksi bir şekilde. Gözlerim dudaklarına kayıyor.

"Bana sert ve iyi bir şekilde verecek gerçek bir erkeğe ihtiyacım var." Elim kalçasına düştü. "Öyle mi?"

Fısıldıyorum.

BRIDGET

Ben'in binasının ön merdivenlerinde bavulumun üstünde oturuyorum. Saat gecenin 1'i ve telefonuna cevap vermiyor. Tanrı aşkına. Ona sürpriz yapmak istemiştım ama şimdi her şey boka sarıyor. Uçak rötar yaptı, geç kaldım ve şimdi de cevap vermiyor. Yarım saat daha bekleyeceğim ve sonra gidip bir otel ya da başka bir şey bulmam gerekecek.

Nerede o?

Ya Amerika'da bile değilse?

Hayır, öyle olduğunu biliyorum. Joshua onunla daha bugün konuştu... hayır, dün.

Bekle, bugün günlerden ne?

Binaya bakıyorum; muhtemelen yatağında uyuyakalmıştır. Lanet olsun, bu tam bir rezalet.

Neyse ki yorgun değilim, çünkü eve döndüğümde sabahın erken saatleriydi.

Büyük, ağır kapı açılır ve bir güvenlik görevlisi dışarı çıkar.
"Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Statham'ı bekliyorum. Daire 201 mi?" Umutla sordum. "Seni bekliyor mu?"

"Hayır, ona sürpriz yapmak istedim ama telefonuna cevap vermiyor." "Senin için dairesini arayayım."

Genişçe gülümsedim. "Tamam, teşekkürler." Onu takip etmek için içeri giriyorum ama o dönüyor.

"Üzgünüm hanımefendi, yanınızda bir görevli olmadan binaya giremezsiniz."

"Oh." Gözlerimi deviriyorum. Bu biraz aşırı, değil mi? "Tamam, burada bekleyeceğim."

Bavulumu aldım ve üstüne oturdum. Bu yıkılmaz, sert bavul şimdiye kadar aldığım en iyi şey.

Birkaç dakika sonra geri geliyor. "Dahili telefonuna da cevap vermiyor. Üzgünüm, yapabileceğim bir şey yok."

Başımı salladım. "Sorun değil." Gözlerimi tekrar yola dikiyorum. "Birkaç dakika bekleyeceğim ve sonra gideceğim."

"Sana bir taksi çağırayım mı?"

"Hayır, sorun değil. Hazır olduğumda birini ararım." Gözlerimi yola, karanlığa dikiyorum.

İçeride kaybolmadan önce bana "Bana ihtiyacın olursa buradayım" dedi.

Bir dizi araba farı sokağa dönüyor ve ben takım çantamın üzerine oturuyorum.

Bu bir taksi ve midem bulanıyor. Ön tarafa yanaşıyor ve kapı açılıyor.

Sanki bir şey tartışıyorlarmış gibi bir süre arabada kalırlar.

Ben atlıyor ve ben umutla gülümsüyorum. Bekle... Yanında biri var.

BRIDGET

Ben yukarı bakıyor ve kısa bir an için gözlerinde umudu görüyorum, sonra panjurları iniyor ve bana doğru başını sallıyor.

Kalbim güm güm atmaya
başladı. Takside onunla
birlikte kim var?

Yan tarafta durur ve bir adam dışarı atlar ve yüksek sesle güler.
"Bridget!" diye sesleniyor adam.

Gülümsüyorum. Ben'e koşmak istiyorum ama kendimi utandırmak istemiyorum. Kapının yanında olduğum yerde kalıyorum.

Adam beni karşılamak için aceleyle merdivenlerden çıktı.
"Merhaba, ben Rick." Beni kucakladı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum." Beni incelemek için kol uzunluğunda tutuyor ve sonra dönüp Ben'in koluna sert bir yumruk atıyor. "Sana söylemiştim." Gülüyor.

Merdivenlerden inip taksiye doğru koşar ve döner. "Siz ikiniz her ne halt ederseniz bitirdikten sonra, Ally ve beni yemeğe davet etmeye çalışın."

Ben ellerini kot pantolonunun ceplerine sokar ve taksinin uzaklaşmasını izler.

Gözleri bana dönüyor ve ben soluyorum. Beni gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyor. Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi.

Sikeyim.

Aklımda, bana koşacağı ve öpüşeceğimiz masalsı bir kavuşma yaşayacaktık. Sonsuz aşkını ilan eder ve beni ne kadar özlediğini söylerdi. Bunu yapmalıydım.

Çünkü Ben söz konusu olduğunda hiçbir şey hikaye kitabı gibi değildir.

"Merhaba," diye fısıldıyorum.

"Merhaba Bridget," diye sakın bir şekilde cevap veriyor, açıkça kendini savunuyor. Yüzüm düşüyor. "Beni gördüğüne pek sevinmişe benzemiyorsun."

"Neden buradasın?" diye soruyor.

"Çünkü..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Çünkü seni seviyorum." Gözleri benimkileri arıyor ama cevap vermiyor.

Ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Seni özledim Ben," diye fısıldıyorum. "Artık her şeyi çözdüm ve her şey yoluna girecek."

Gözleri birbirine dolanmış ellerimize kayıyor. "Bir merhaba öpücüğü alabilir miyim?" Mırıldanıyorum.

Soğuk gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Hadi içeri girelim." Dönüp bavuluma doğru yürüyor ve onu içeri taşıyor, ben de kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi onu takip ediyorum.

O kızgın.

Asansöre sessizce biniyoruz ve ondan alkol kokusu alabiliyorum.

"Bu gece dışarı mı çıktın?" diye sordum.

"Evet."

Asansörün kapısı açılıyor ve koridora doğru adım atıyor. Ona yetişmek için neredeyse koşmam gerekiyor. Dairesinin kapısının kilidini açarken gergin bir şekilde arkasında duruyorum.

Yıllarca Ben'in evinin neye benzediğini merak ettim. Şimdi buradayım ve gerçekmiş gibi gelmiyor. Bunlar kesinlikle onun evini göreceğimi düşündüğüm koşullar değildi.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordum. "Yaklaşık on yıldır."

"On yıldır bu dairede mi yaşıyorsun?" Havadan sudan konuşmaya çalışarak sordum. "Hayır, Washington'da başka bir yerde yaşıyordum. Buraya taşındığımda

altı ya da yedi yıl önce."

"Joshua için çalışırken buraya mı taşındınız?"

"Evet, burayı Joshua ile birlikte satın almıştım." Bir an düşünürken dudaklarını yuvarlıyor. "Aslında burayı bulan oydu. Bir hafta sonu eve geldik ve satın aldık."

"Joshua burada mıydı?" Şaşırarak sordum.

"Birçok kez." Anahtarla son kilidi de açıyor. "Oh." Bu yeni bir haber. İlginç.

"Muhtemelen dağınıktır," diyor yavaşça içeri girerken. "Ayrılırken yanımda birini bırakmadım."

Fuaye geniş, duvarda güzel yeşilliklerle dolu modaya uygun, büyük bir soyut resim var. Duvar boyunca küçük, ince bir salon sehpası uzanıyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum.

Bir kemerli geçitten geçiyoruz ve ağzım açık kalıyor. Fas'a özgü bir havası var. Duvarlar beyaz ve uzun kemerler odaları birbirine bağlıyor. Çok büyük - başka bir depo gibi. Mutfak sol duvar boyunca uzanıyor, tamamen siyah ve metal, ortasında kocaman bir taş tezgah var. Salonda büyük, siyah deri bir koltuk var. Yerler koyu renkli ahşaptan yapılmış ama her yere yeşilin farklı tonlarında antika halılar serpiştirilmiş. "Burası çok güzel," diye mırıldanıyorum etrafıma bakarken.

Mobilyalar uyumlu, kalın ahşaptan yapılmış ve süper erkeksi olmakla birlikte bir şekilde modaya uygun bir havaya sahip.

Omuz silkiyor ve ellerini uzatıyor. "Burası evim."

Bavulumu duvara doğru itiyor ve gözleri tekrar bana dönüyor. Ellerini savunmaya geçercesine kalçalarına koydu.

"Kızgınsın," diye fısıldıyorum.

Bana ters ters bakıyor ve çenesi sıkılıyor.

"Ben..." Durakladım. "Sadece bunun üzerinde çalışmam gerekiyordu. Biraz zamana ihtiyacım vardı."

Soğuk gözleri benimkileri tutuyor. "Benimle yetinmek için hiçbir şeyle uğraşmanı istemiyorum," diye alay ediyor.

"Ben." Onu yakalamaya çalıştım ama elimden kurtuldu.

"Dokunma bana," diye tersledi. "Boş oda sol tarafta; rahatına bak." Hışımla koridora çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Salonda şok içinde duruyordum. *Bu da neydi böyle?*

Tanrı aşkına. Gelmemeliydim. Ön kapıyı kilitledim ve mutfığa gidip bir bardak buldum ve dairenin etrafına bakarken kendime bir bardak su doldurdum. Bavulumu alıp odama sürüklüyorum.

Tabii ki sıçacak... Lanet olası *pislik*. Şimdi *de ben sıçıyorum*.

Biraz zamana ihtiyacım olduğunu anlaması gerekirdi.

Eric'in Ben'den ne kadar farklı olduğunu şimdi anlıyorum. Eric beni pohpohluyor ve bana kraliçe gibi davranıyor. Ben Ben'in saçmalıklarına katlanırken o benim üzerime titriyor ve tüm saçmalıklarına katlanıyor. Şansımı tamamen mahvettim mi?

Ben'in odasında duşun açıldığını duyuyorum ve öfkem artmaya başlıyor.

Bunca yolu onu görmek için geldim ve büyük, mutlu bir buluşma hayal ettim ama görmezden gelindim.

Siktir et onu.

Banyoya girdim ve etrafa bakındım. Bu renk düzeni de ne böyle? "Banyonun tadilata ihtiyacı var" diye bağıryorum.

Cevap vermiyor.

Duşu açtım ve içine girdim. Her geçen dakika yeni bir öfke yükseliyor, ta ki gözlerimin akının kıpkırmızı olduğundan emin olana kadar. O lanet olası tetikçi. Bu konuda yalan söyleyen de o, ve yine de bana kızgın olan o mu?

Sıcak su basıncım azalıyor. Grr. Banyosunda su basıncı olmasın diye sıcak suyum sonuna kadar açıyorum.

Al bakalım, pislik.

Su basıncı yine kayboluyor. *Sakın suyum almaya cüret etme.* Kenara çekilip sıcak suyu sonuna kadar açıyorum ki bir daha hiç suyu olmasın.

Benimle uğraşma.

Duşunun kapandığını duyuyorum ve gülümsüyorum, sonra yatak odasının kapısının açıldığını duyuyorum.

Lanet olsun.

Beyaz bir havludan başka bir şey giymeden banyoya dalıyor. "Ne oynadığını sanıyorsun?" diye homurdanıyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Tüm sıcak suyunu kullanınca neye benziyor?"

"Biliyor musun, sana çok kızgıyım. Yerinde olsam bu gece beni zorlamazdım."

"Sana çok kızgıyım," diye bağıryorum.

Beni işaret ediyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Bana kızgın mısın?"

"Evet, sen!" Bağırıyorum. "Bana nerede çalıştığını söylemeliydin. Tabii ki şok olurdum."

Öfkelendi. "Şok bir tartışmadır. Şok, sessiz bir muameledir. Beni terk ettin!" diye homurdanıyor. "Bu şoktan biraz daha fazlası, Bridget."

"Bana bağırma," diye çıkışıyorum.

"Sana ne istersem yaparım!" diye bağırıyor.

İkimiz de öfkeli bir şekilde birbirimize bakıyoruz.

O zaman üzerinde sadece bir havlu olduğunu fark ediyorum ve sanki o da benimle aynı aydınlanmayı yaşıyormuş gibi gözleri çıplak bedenime kayıyor.

Oda sıcak ve buharlı, gerilim dolu.

Gözleri kararıyor ve sonra benimkilere doğru yükseliyor.

"Yatağa gir." Gözlerim açıldı. Ne? "Ne?"

"Beni duydun. Yatağa uzan, ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Tanrım... Bu muhtemelen şu anda iyi bir fikir değil. "Bana ne yapmak istiyorsun?"

"Ne istersem onu yaparım." Havlusunu yere atar, taş gibi sert ve hazırdır.

Gözlerim sikine kayıyor ve elimde olmadan dudaklarımı yalıyorum. Onsuz çok uzun bir iki hafta oldu.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken duşa giriyor ve suyu açıyor. Saçlarımdan bir avuç tutuyor ve yüzüm onunkine gelecek şekilde başımı geriye doğru çekiyor. Beni öpüyor, tamamen emiyor ve hükmediyor. Ayaklarımın yerden kesildiğini hissediyorum.

"Ben..." Ağzının içinde inliyorum.

"Yatağa geç. Bunu çözmemiz gerek." Elimi tuttu ve aletinin üzerine koydu. Ben de onu avuçladım.

İçim erimeye başladı.

"Konuşmamız gerek," diye fısıldıyorum, gözlerindeki hayvani bakıştan yarı korkmuş bir halde.

Alt dudağımı ısıırıyor ve ben de bağırıyorum. "Hayır. Sevişmemiz gerek. Sertçe."

Sonra üzerime çıktı ve beni duvara yapıştırdı, sert siki karnımın üzerinde kayıyordu. Dudakları her yerde, boynumda, meme uçlarımı emiyor, beni ısıırıyor, öpüyor. Sonra beni kaldırdı.

ve bana çarpmadan önce bacaklarımı beline doluyor.

"Ahh. Canımı yakacaksın!" Ağlıyorum.

Tekrar öne doğru atılıyor ve başımı saçlarımdan tutup geriye çekerek yüzümü onunkine birkaç santim yaklaştırıyor. "İyiliğinin karşılığını veriyorum."

Beni duvara doğru sertçe pompalıyor ve ben haykırıyorum.

Siktir... Bu çok yanlış ama çok iyi.

"Neyin iyiliği? Seni incitmenin mi?" Daha derine inmek için bacaklarımı kollarının üzerinden kavrarken fısıldıyorum. Lanet olsun, hayvan gibi. Vücutlarımız sertçe birbirine çarpıyor.

"Konuşmayı kes lan," diye homurdanıyor. Beni duvardan çekiyor ve duştan çıkıyor, hala içimde, yatağına varana kadar ve ayaklarımı yere indirirken beni öpüyor.

İşte bu... şefkatin ipucu.

İki elimle kavriyorum ve onu tekrar öpüyorum. Ben yüzünü tutarken o da bir anda öpücüğün içinde eriyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Sertleşiyor ve sonra soğukkanlılığını geri kazanıyor. Beni kendisinden uzaklaştırıp yatağa, ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırıyor ve bacaklarımı iki yana açıyor.

"Dirseklerinizin üzerine çökün," diye emrediyor.

Bacaklarımı ayırıyorum ve arkamı oynatıyorum. Sertçe tokatlıyor.

"Ah," diye bağıriyorum. Lanet olsun, bu iyi bir fikir değil.

Bacaklarımın arasından onu izliyorum. Aleti ağır bir şekilde sarkıyor ve ucundan ön boşalma damlıyor. Onu yalamak için can atıyorum.

Arkamda volta atmaya başlıyor, ileri geri, ileri geri ve bana zarar vermemek için kendini sakinleştirmeye çalıştığını biliyorum. Bu şekilde çalışıyor. Düşüncelerini sözel olarak ifade edemediği için fiziksel temasa ihtiyaç duyuyor.

Bana zarar verme içgüdüleriyle savaşıyor.

Başımı çeviriyorum ve gözlerimiz kilitleniyor. "Ver onu bana, bebeğim. Seni incittiğim için beni incit."

Bana dik dik bakıyor, çenesi sıkılıyor ve ben de kendimi onun saldırısına hazırlamak için başımı eğiyorum.

Sonra dudakları şefkatle sırtımın alt kısmına bastırıyor. Bana derin, uzun yalamalar armağan ediyor ve ben de onunla buluşmak için yataktan kalkıyorum. Elleri altımda asılı duran göğüslerimin üzerinde, sanki doyamıyormuş gibi onları yoğuruyor. Dişleri boynumu sıyrana kadar sırtımdan yukarı doğru öpüyor ve sert uzunluğunu arkamda hissediyorum. Arkasında bıraktığı ön boşalmanın izini hissedebiliyorum.

Sonra dili arkama düşüyor ve trans halinde sırtımı yalıyor.

Gözlerim kafamın içinde yuvarlanıyor.

Lanet olsun. Ben anal ustasıdır. Bana bu şekilde nasıl sikişceğimi öğretti ve o zamandan beri başka kimseyle yapmadım.

Bu onun ve sadece onun.

Bacaklarımın arasından onu izliyorum, sert aleti bacaklarının arasında sallanırken yüzündeki zevki izliyorum. Kendimi onun yüzünde kıvranırken izliyorum.

"Ben," diye inliyorum. Tenimden terler akıyor ve saçlarım duştan dolayı hâlâ ıslak.

Dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum ve yastığıma doğru gülümsüyorum. Tanrım, bu çok iyi.

Bu işte çok iyi. Bu kadar kaba olmak yasadışı olmalı.

Yüzüne doğru sallanıyorum. Oh, lanet olsun, buna çok ihtiyacım var.

Ayağa kalkıyor ve kalça kemiklerimden birini eline alıyor ve sonra eğilip belimi şefkatle öpüyor. Yastığıma karşı gülümsüyorum ve sonra başparmağını arkama doğru kaydırıyor.

Yavaşça içeri ve dışarı pompalamaya başladığında

inliyorum. "Çok sıkı," diye fısıldıyor kendi kendine.

"Bu sadece senin kışın, Ben. Orada senden başka kimse yoktu," diye mırıldanıyorum yastığa.

Kıpırdamadan durur ve sonra gırtlaktan bir inilti çıkarır, pompaları daha da sertleşir.

Sonra durdu ve üzerime eğildi. Kürek kemiğimi nazikçe öpüyor. "Bu gece seni orada beceremem meleğim. Canını yakarım," diye fısıldadı.

"Hayır..." İnledim. "Bunu istiyorum." Ne kadar samimi olduğunu hatırlıyorum ve bu gece buna ihtiyacım var. "Ben, ver onu bana," diye inliyorum yavaşça sürerken

Başparmak. "Lütfen Ben, hepinize ihtiyacım var." Tanrım, bu bağlantıyı istiyorum. "Her şeye sahipsin," diye homurdanıyor. "Ve sen de biliyorsun ki yap." Bana sertçe çarptı ve beni yatağın üzerine uçurdu.

Oh, Tanrım.

Bir başparmağı kıcımda, diğer eli kalça kemiğimde, bana sertçe vurmaya başladı. Derin, cezalandırıcı vuruşlar ve ben nefes bile alamıyorum.

Dayanmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Başparmağını pompalamaya başladı ve oh, Tanrım... oh, Tanrım... oh, lanet Tanrım.

Şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazmıla sarsılırken haykırıyorum. Vücudum gevşiyor ve o sert ve hızlı bir şekilde sürüyor. Yüksek sesle tokat-

Bedenlerimizin birbirine çarpmasının sesi apartmanın her yerinde yankılanıyor. Onunla başa çıkmaya çalışmak için gözlerimi kapatıyorum ama Tanrım, o çok öfkeli. Sonunda, içime derin bir şekilde boşalırken derin bir inilti çıkarıyor. Kendini yavaşça boşaltırken vücudu içime girip çıkıyor. Çekiliyor ve sonra beni sırtüstü yatırıp bacaklarımı açıyor.

Parmaklarını yavaşça seksime sokup çıkarmasını izlerken nefesimi tutuyorum, sanki vücudunun az önce orada yaptıklarından huşu içindeymiş gibi.

"Ben," diye fısıldıyorum.

Parmaklarını izlerken gözleri seksimde sabit kalıyor. "Bana bak, lütfen."

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için sürüklüyor.

"Seni seviyorum. Bir daha gitmeyeceğim," diye fısıldıyorum. Gözlerini dikmiş bana bakıyor.

"Söz veriyorum." Onu öpmek için doğruluyorum ve bir an sonra duvarlarının yıkıldığını hissediyorum. Kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. Tekrar öpüşüyoruz ve yüzünü benimkine yaslıyor.

"Beni incittin," diye fısıldıyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Biliyorum bebeğim, biliyorum. Önce sen beni incittin." Beni yere yatırıyor ve yavaşça, şefkatle bedenime geri kayıyor, ve bir oluruz.

Ve şimdi, nihayet, hikaye kitabımdaki karşılama başlıyor.

Yanımda nefes alan Ben'in sesiyle irkilerek uyandım. Mışıl mışıl uyuyor ve sırt üstü yatıyor. Yanıma dönüyorum ve onu izlerken gülümsüyorum. O çok karmaşık bir adam. Her yönden çok güçlü bir alfa erkeği ama yine de en çok sevdiğim yanı içindeki kırılganlık. Eğilip usulca göğsünü öpüyorum ve gözlerimin vücudunda gezinmesine izin veriyorum. Geniş ve kaslı ama aleti yumuşak. Gülümsüyorum. Fotoğrafını çekmeliyim. Aleti asla yumuşak olmaz.

Tanrım, onu seviyorum - onunla ilgili her şeyi - ve onu şimdi okuyabilecek kadar iyi tanımayı seviyorum. Dün gece incinmişti ve eski ben ona karşılık verip çekip giderdi.

Ama yeni ben *kaldı* ve savaştı.

Parmağımı göğsünün ortasında, yırtık karnının üzerinde ve kasık kıllarına uzanan koyu renkli kılların izinde gezdiriyorum. Dudaklarım omzunun tozunu alıyor. Derin bir nefes alıyor ve beni kendine yaklaştırmak için kolunu omzuma doluyor.

"Hey, bebeğim," diye mırıldanıyor şakağımı öperken.

"Selam." Uzanıp dudaklarını öperken gülümsüyorum. "İyi misin?" Yumuşakça fısıldıyorum.

Tavana bakar ve kaşlarını çatarak gözlerini yeniden odaklamaya çalışır.

"Dün gece neredeyse eve biriyle gidiyordum," diye mırıldandı sonunda.

Yüzüm düştü. "Ne?" Bir an tereddüt ettim. "Neden yapmadın?"

Başını usulca sallar. "Didge, bu şekilde devam edemem. Seni sevip seninle birlikte olamam. Sen olmayan biriyle birlikte olamam. Artık bunu yapamam. Başka bir kadınla birlikte olma düşüncesi bile midemi bulandırıyor."

Gülümsüyorum ve dudaklarından öpüyorum. "Ah, Ben," diye fısıldıyorum hüznle.

"Kendimizi toparlamalıyız çünkü son iki hafta tam bir sefalet oldu," diye mırıldanıyor.

Parmaklarımı iki günlük büyümesinde gezdiriyorum ve gülümsüyorum. "İşimden ayrıldım."

Kaşlarını çatıyor.

"Seninle yaşamak için buradayım ve bu işleri hallettiğimizde Avustralya'ya geri döneceğiz ve sen de benim yanıma taşınacaksın. Buraya kadar, Ben. Artık oyun yok. Daha fazla saçmalık yok." Onu usulca öperim. "Ve eğer

Kavga edersek gitmeyeceğime söz veriyorum ama sen de benimle konuşacağına söz vermelisin."

Beni dikkatle izliyor. "Bu planda bir sorun var." "Neymiş o?"

"Senin yanına taşınmayacağım." Kaşlarımı çattım.

"Benim yanıma taşınıyorsun."

Sırıtiyorum. "Evimin nesi varmış?"

"O evde başka erkeklerle birlikte oldun ve ben bunu düşünmeye bile dayanamıyorum. Benim dairem yeni bir başlangıç demek."

Genişçe gülümsedim. "Tamam. Sanırım bunu yapabiliriz." Usulca öpüşüyoruz. "Şimdi bana neredeyse eve birlikte gittiğin şu kızdan bahset." Alaycı bir şekilde kaşımı kaldırıyorum.

Sırıtiyor. "Sarışın, ateşli, büyük memeli."

Gözlerimi kısıyorum. "Çok dikkatli ol." "Ve bir öküz kadar aptal," diye ekliyor.

Kıkırdıyorum.

"Nasıl görüldüğünün bir önemi yoktu zaten. Hiç şansı yoktu," diye mırıldanıyor. Yüzünü bana dönmek için yan dönüyor ve göğsümü avucunun içine alıyor. Düşünürken başparmağı meme ucumun üzerinde geziniyor.

"Nedenmiş o?" Fısıldıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi. "Çünkü o sen değilsin." Eğiliyor ve beni şefkatle öpüyor.

Onun üzerine yuvarlanırken gülümsüyorum. "Ben," diye fısıldıyorum. "Evet, Bridget." Gülümsüyor.

"Beni hemen kahvaltıya götürmelisin çünkü açlıktan ölüyorum. İki haftadır bir şey yemedim."

K ı k ı r d ı y o r ve beklediği cevabın bu olmadığını biliyorum. "Nereye gitmek istersin?"

"Yiyebildiğin kadar ye büfesi dışında her yer."

Kahvaltımızı beklerken kafede oturuyoruz ve onun elini elime alıyorum. Bu işin aslını öğrenmeliyim, çünkü uzun zamandır beni rahatsız ediyordu.

İki hafta.

"Bana seni öldürmek isteyen şu adamlardan bahset."

Yüzü ciddileşiyor ve omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Benim peşimde olmadıklarını biliyorum ama hükümet tarafından aklanmamış birinin ölmesini istiyorlardı."

Kaşlarımı çattım. "İstedikleri bu adamı araştırdın mı?"

"Evet, uzun uzadıya."

Bir süre onu izledim. "Bu tür bir durumda ne yaparsınız?"

"Çocuklar ve ben bunu halledeceğiz; endişelenmene gerek yok." "Hangi çocuklar?" Kaşlarımı çattım.

"En iyi dört arkadaşım var. Birlikte çalışıyoruz. Bir şeyler içmek için buluşacağız, böylece onlarla tanışabilirsin."

"Bunu da mı yapıyorlar?" Şaşırarak soruyorum. "Evet," diye yanıtlıyor.

"Onları seveceksin." "Beni biliyorlar mı?"

"Evet. On yedi yaşından beri ikisi benimle birlikte orduda. Dün gece Rick'le tanıştın. Birlikte rütbe aldık. Kardeş gibiler; her şeyi biliyorlar."

"Onlara benim hakkımda ne söyledin?"

Ben sordum. "Gerçekten harika kafa verdiğini."

Dehşet içinde ağzım açık kalıyor. "Ben," diye fısıldıyorum, utanç içinde. "Ne oluyor lan?"

Kıkırdıyor. "Hayır, öyle demedim. Tarihteki en sikilebilir kıça sahip olduğunu söyledim."

"Tanrı aşkına. Sen bir aptalsın." Gözlerimi deviriyorum.

Kaşlarını arsızca kaldırıyor. "Bu, erkeklerin bilmesi gereken önemli bir bilgi, bir kıçın ne kadar sikilebilir olduğu."

Artık benimle dalga geçtiğini biliyorum. "Gerçekten ne dedin?" Öfkelendim.

Cevabını düşünürken seksi bir şekilde sırtıtıyor.

"Evet mi?" Kaşımı kaldırırken alay ediyorum. "Bekliyorum..."

Ciddileşir. "Bir şey söylememe gerek yok. Benim için ne ifade ettiğini biliyorlar."

Kendimi tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum ve aptalca gülümsüyorum. Öne doğru eğilip parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. "Bu yeni konuşkan versiyonunu sevdim."

Ben."

"Buna alışma," diye fısıldıyor.

Arkama yaslanıyorum ve gözlerimiz kilitleniyor.

Aramızdaki hava çatırdıyor. "Keşke yalnız olsaydık," diye fısıldıyorum.

Bakışları dudaklarıma düşüyor. "Bana ne yapardın?" "Bana yapmanı istediğim şeyi."

Kaşları çatılıyor ve sanki kot pantolonunun boyunu yeniden ayarlıyormuş gibi arkasına yaslanıyor. Gülümsüyorum. Dudaklarını yalıyor ve gözleri göğüslerime kayıyor.

Tanrım, birbirimize karşı hayvan gibiyiz. Doyamıyoruz.

Son on beş günde o kadar çok şey yaşadık ki, onu bir dakika daha dünyayla paylaşmak istemiyorum

Ona yalnız ihtiyacım var, tamamen kendime.

Sadece iki cümleyle onu sertleştirebilirim. Umarım onun üzerinde hep böyle bir etkim olur.

Öğle yemeğimizin gelmesiyle anımız yarıda kesildi. "Teşekkür ederim." Garson kız yemeği masaya bırakırken gülümsüyoruz.

Yemeğe başladık. "Bunu düşünüyordum..." Yemeğimden bir ısırık alırken devam ediyorum. "O iki adamın Prag'dan ayrıldığını nereden biliyordun?" diye soruyorum.

Makarnasından bir kürek dolusu ağzına atıyor. "Çipleri geldi."

Çiğnerken kaşlarını çatıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hepimiz mikro çipliyiz," diye cevap veriyor kesin bir ifadeyle. "Merkez her zaman nerede olduğumuzu biliyor."

Gözlerim açılıyor ve çatalım ağzımın yarısına kadar donuyor. "Ne?"

"UNI ile başladığımızda implante olduk."

Şok olmuş bir halde koltuğuma geri oturdum. "Lanet bir köpek gibi mikro çipli misin?" Öfkeyle fısıldadım.

Gözlerini deviriyor.

Telefonumu elime alırken, "Bu bok hemen ortaya çıkıyor," diye bağıriyorum.

"Onu çıkarmama izin yok. Hükümet politikası."

"Sözleşmeniz sona erdi. Bu bilgilere erişimi olan biri seni öldürmeye çalıştı. Aptal olma, Ben." Başımı sallıyorum

tiksinti içinde. Telefonumdaki numaralar arasında geziniyorum ve tuşluyorum. "Neden bunu daha önce yapmadın?"

"Kimi arıyorsun?" diye tersliyor.

"Cameron. O bunu çıkarabilir. O bir cerrahi öğrencisi."

Ben hayal kırıklığı içinde gözlerini kapatır. "Bu çok abartılı. Sorun değil."

"Bu iyi değil," diye fısıldıyorum öfkeyle. "O şerefsizlerin her zaman nerede olduğunu bildiğini bilerek seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Bana düz bir şekilde bakıyor.

"Bu benim de korunmam için, Ben. Bu kadar bencil olma."

Başını sallar ve tekrar gözlerini devirir.

"Cameron Stanton," diye cevaplıyor Cam.

Sadece sesini duymak bile yüzüme bir gülümseme getiriyor. "Hey, Cam, benim."

"Didge." Telefonda gülümsüyor. "Ne yapıyorsun?" "Dinle, senden bir iyilik isteyeceğim."

"O da ne?"

Bir bahane bulmaya çalışırken yüzümü buruşturuyorum. "Kesip çıkarmanı istediğim bir küpem var."

"Ne?" Cameron soruyor.

Ben alnını tokatlıyor, ben de yüzümü buruşturuyorum. Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca örtbas hikâyesi değil mi?

"Ne demek istiyorsun?" Cameron kıkırdar.

Başımı sallıyorum ve yere bakıyorum. Ben'e bakarsam kahkahayı patlatacağım.

"Arkası vidalı bir küpem var ve onu çıkaramıyoruz."

"Ne oluyor Bridget?" Cam gülüyor. "Sadece sen." Bu hayatımda duyduğum en saçma hikaye.

"Klitorisinde değil, değil mi?" diye sorar. "Klitoris falan kesmiyorum."

Bir kahkaha patlattım. Bu ses zavallı Cam'e nasıl geliyordu acaba?
"Hayır, göbeğim."

"Eww." Yüzünü buruşturuyor.

"Hafta sonu Los Angeles'ta olacağım..." Devam ediyorum.

"Oh, burada olmayacağım."

"Nerede olacaksın?" Ben soruyorum.

"New York'a gidiyorum." "Ne için?"

"Geçen hafta sonu Vegas'ta tanıştığım hatunu aramak için."

Kaşlarımı çattım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ama yarın akşam yapabilir misin o zaman?"

"Evet, bir göz atabilirim."

"Cam..." Duraksadım. "Geldiğimi kimseye söylemesen olur mu?" "Neden söylemeyeyim?"

"Oh, şey..." Kahretsin, burada ne diyeceğim? "Adrian'a sürpriz yapmak istiyorum ve eğer biri orada olduğumu bilirse ağzından kaçıracağını biliyorsun."

"Bu doğru. Yarın akşam görüşürüz. İşten eve saat yedi gibi dönerim."

Gülümsedim. "Teşekkürler, görüşürüz o zaman." "Hoşça kal, Didge."

Telefonu kapatıyor.

Ben'e gülümsedim. "İşte böyle iş bitirilir."

Başını sallar. "Hayır. Kilitlenen küpe hikâyesiyle kendini böyle rezil edersin işte. Kimin küpesi takıldı?"

Bir kahkaha patlattım. "Hiçbir fikrim yok."

"Bu da nereden çıktı şimdi?" Kaşlarını çatıyor.

Omuz silkiyorum. "Ama kabul etmelisin ki, bir küpenin kilitli kalması oldukça kötü olurdu."

"Konuşmayı kes Bridget ve lütfen bir daha kimseye kilitli küpe hikâyesinden bahsetme," diye uyarıyor kuru bir sesle.

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Anlatmayacağım. Tüm iyi hikâyelerimi sadece sen ve Cam için saklıyorum."

Kahvaltımızı ettik ve paket servis ücretimi bekliyoruz. Ben'in eli koruyucu bir şekilde belimde, o arkamda dururken ben de ona yaslanıyorum. Telefonumda internette Los Angeles'a uçuş rezervasyonu yapmaya çalışıyorum. "Bridget için kahve," diye sesleniyor kız.

Gülümseyip kahveyi alıyorum ve sonra Ben'le birlikte sokağa çıkıyoruz. Bir adam hızla geçip bana çarpıyor ve kahvem ellerimden uçup gidiyor.

"Nereye gittiğine dikkat et!" diye bağılıyor.

Ben ona ters ters bakar. "Özür dile," diye emreder. "Siktir git, dostum," diye alay eder adam.

Ben, yıldırım hızıyla onu tek eliyle boynundan yakalıyor, böylece boğazı sıkılıyor. "Hanımefendiden *hemen* özür dile!"

Gözlerim dehşet içinde açılıyor. "Ben, sorun... sorun yok," diye kekeliyorum gözlerim aralarında gidip gelirken. Lanet olsun, yoldan geçenler bakıyor.

Adam morarırken "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye bağırmaya başlar.

"Tek şekerli bir cappuccino alacak," diye homurdanıyor Ben.

"Evet, tabii ki," diye mırıldanır adam ve Ben onu bırakarak kafeye doğru koşturmasına izin verir.

Beklerken dudaklarımı yuvarlıyor ve yere gülümsüyorum.

Adam kısa süre sonra yeniden ortaya çıkıyor ve bana bir kahve uzatıyor. Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Ben ona ters ters bakıyor ve kolunu bana doluyor. "Hadi gidelim." Dönüp caddeye doğru yürüyoruz ve ona bakıp gülümsüyorum. Benim adamım tam bir baş belası.

A Ertesi gece 8:30'da Cameron'ın kapısını çaldık. Uçuş sadece altı buçuk saatti ama iki saat rötâr yaptı.

ve sonra iki saat daha ve sonra rüzgar nedeniyle iki saat daha, yani check-in süresi de dahil olmak üzere on beş saatten fazla bir süredir transit halindeydik. Tam bir kabus. Henüz otel odamıza bile yerleşmedik. Hava limanından doğruca buraya geldik. Ne yazık ki bunu erteleyemedik çünkü Cam yarın akşam işten sonra New York'a gidecek.

Bir duş, güzel bir yemeğe ve iyi bir gece uykusuna ihtiyacım var - temel olarak burada kötü bir Rus casus romanında olmak dışında her şeye ihtiyacım var.

Tüm bu olanlar beni çok geriyor.

"Nerede o?" Cameron'ın ön kapısının yan tarafındaki camdan içeri bakarken kendimi tutamıyorum. "Unutmamış olsa iyi olur," diye fısıldıyorum. Kapıyı tekrar çalıyorum. "Tanrı aşkına. Muhtemelen sürtük bir hemşireyi beceriyordur."

"Rahatlayacak mısın?" Ben iç çeker.

Ona döndüm. "Ben, yorgunum ve açım. Bu saçmalığı kaldıracak havada değilim. Eğer bu geceyi atlatmak istiyorsan, yerinde olsam bir daha konuşmazdım."

Bana gülümsüyor. "Ne?"

Şak diye söyledim.

"Bu ukalalığın yüzünden cezalandırılacaksın."

Gözlerimi deviriyorum. "Eğer bu gece üzerimde bir şey denersen, yemin ederim gitme vakti gelir."

Kapı aceleyle açılır. "Selam." Cam beni kucağına çekerken gülümsüyor. Ben'e bakıyor ve başını sallayarak bizi işaret ederken gülüyor. "İkinizin kudurmuş gibi seviştiğinizi biliyordum."

Ağzım açık kalıyor ve Ben göz kırpmıyor. Onu mutfağına kadar takip ediyoruz.

"Bu küpe de neyin nesi?" Cam bize birer kadeh şarap doldurup uzatırken gülümsüyor.

Gözlerim Ben'inkilerle buluşuyor ve şarabımı yudumluyorum. "Şey..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Sır tutabilir misin, Cam?" diye soruyorum.

Kaşlarını çattı. "Yapabileceğimi biliyorsun."

"Ben bir süre hükümet için ordunun bir bölümünde çalıştım."

Dinlerken bir kaşını kaldırıyor. "Ve sana mikroçip takıyorlar."

Cameron'ın gözleri ikimizin arasında gidip geliyor.

"Ama artık ordudan ayrıldığı için kaldırılmasını istiyoruz."

Cam kollarını önünde kavuşturur ve kaşlarını kaldırır. "Öyle mi?"

Çok hızlı başımı sallıyorum. Hikayeyi inandırıcı kılmaya çalışmalıyım.

"Şimdi bana gerçek hikâyeyi anlat," diyor kesin bir dille.

Ben hiç tereddüt etmeden, "Şerefsizin biri yoldan çıktı ve beni öldürmeye çalıştı, kime güveneceğimi bilmiyorum ve nerede olduğumu takip etmelerini istemiyorum," diye cevap veriyor.

Cam'in yüzü düşer.

"Bize yardım et, Cam," diye yalvarıyorum. "Kime güvenebileceğimizi bilmiyoruz ve senin bunu ortaya çıkarabileceğini biliyorum."

"Nerede o?" Kaşlarını

çatıyor. "Kolumun

arkasında." "Göster bana."

Ben döner ve kolunu yukarı kaldırır.

"Gömleğini çıkar," diye emretti Cam.

Ben tişörtünü başının üzerinden çıkarır ve Cam küçük izi inceler. Yara izinin üzerine bastırır. "Ne kadar büyük?" diye sorar.

"Sanırım küçük bir test tüpü silindiri gibi. Bilmiyorum. Ne yaptıklarını gerçekten göremedim."

Cam başparmağını yara izinin üzerine sürterek nerede olduğunu hissetmeye çalışıyor. "Çıkardığımda ne olacak? Bir yerlerde alarm mı çalacak?"

Ben omuz silkti. "Hiç sanmıyorum."

"Sence de öyle değil mi? Bunu yaptığım için başım ciddi belaya girebilir."

"Yapma o zaman," diye yanıtlıyor Ben.

Tanrım, Ben zaten yardım istemekten nefret ediyor. Onu buraya sürüklemek zorunda kaldım. "Hadi ama Cameron. Lütfen," diye yalvardım.

Tekrar bakarken nefes alıyor. "Sadece uyuşturucu kremim var. Eve lokal anestezi getirmedim."

"Sorun değil." Ben başını sallar. "Sadece yap. Anesteziye ihtiyacım yok."

Cam kaşını kaldırır. "Peki, ofisime gelin; ışıklandırma en iyi orada." Ön kapının yanından tıbbi çantasını alıyor ve biz de onu takip ediyoruz. Ben'in oturması için sandalyeyi çekiyor ve masa lambasını Ben'in kolunda parlayacak şekilde hareket ettiriyor.

"Bu onu uyuşturacak." Kremi Ben'in koluna sürüyor ve bir neşter çıkarıp açarak ambalajından kurtarıyor. Ellerimi endişeyle ağzıma götürüyorum. Cam konsantre oluyor ve bir parça gazlı bez alıp yaranın olduğu yere yakın tutuyor.

"Tamam, o zaman ben de aynı yarayı açacağım." "Evet," diye sakince yanıtlıyor Ben.

"Acıyacak mı?" Ben soruyorum.

Cam bir çift eldiven giyerken "Birazcık," diye mırıldanıyor, elindeki iş dikkatini tamamen dağıtmış durumda. Çipi hissederken başparmağını yaranın üzerinde gezdiriyor. Konsantre olurken "Bu ne zamandır burada?" diye soruyor.

"Altı yıl," diyor Ben açıkça.

"Neden şimdi çıkarıyorsun?"

Ben'in gözleri bana kayıyor. "Sana zaten söyledim."

Cam'in gözleri parlıyor ve sonra genişçe gülümsüyor. "Çıkmasını ister misin, Didge?"

"Aynen öyle, güveniyorum. Bu saçmalığa güvenmiyorum," diye çıkıştım.

Cam, Ben'in kolunu keserken kaşlarını çatıyor ve kan damlamaya başlıyor. "Ben de çıkmasını isterdim." Daha derin keser ve kan akmaya başlar. Gazlı bezle siler.

Yüzümdeki kanın çekilmeye başladığını ve ayaklarımın karıncalanmaya başladığını hissediyorum. Kendimi pek iyi hissetmiyorum. "Oh, Tanrım," diye fısıldıyorum. "Dışarıda bekle," diye emrediyor Ben.

Cam uzun bir cımbız alır ve kesiğin etrafını kazmaya başlar. Ben yüzünü buruşturuyor.

"Acıyor mu?" Fısıldıyorum.

Ben cevap vermiyor ve Cam gerçekten de cımbızlamaya başlıyor. "Bir türlü tutamıyorum." Çekmeye çalışırken debeleniyor.

Kendimi baygın hissediyorum. "Aman Tanrım. Bu korkunç bir şey." Cam kesiği derinlemesine kazarken gözlerini kısıyor. Zavallı Ben'im için gözlerimi kapatıyorum.

"Kahretsın," diye fısıldıyor Cam. "Ne?"

"Onu çıkarabileceğimi sanmıyorum." "Ne? Neden?"

Kaşlarımı çattım.

"Sanırım kemiğe bağlı." Ben sakince, "Kes onu," diye cevap verir.

Ne? İzlerken gözlerim açıldı. Kesmek mi? Neyi keseyim?

Cam daha derine inerken gözlerini kısıyor ve Ben'in gözleri kapanıyor, vücudu Cameron'ın çekiştirmelerinden ürküyor.

Kolundaki yaradan kan akıyor. Cam gazlı bezle kanı rahatça siliyor.

Daha fazla kan. Daha fazla çekiştirme. Daha...

Oh, Tanrım. Kan gazlı bezin içine damlıyor.

Cameron neşteri tekrar eline alıyor ve bacaklarım jöleye dönüyor.

"Gevşetmek için kemiği biraz kazımam gerekecek.

Isırmak için bir şeye ihtiyacın var mı?" Cameron sorar. Ben sakince, "Böyle iyiyim," diye yanıtlıyor.

Üzerinden kan damlayan neştere bakıyorum ve kendimi kötü hissetmeye başlıyorum.

Oh... lanet olsun.

Cameron tekrar içeri girer ve Ben önüne bakarken çenesini sıkar.
"İyi misin?" Fısıldıyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor Ben, taş gibi ve hareketsiz.

Tabii ki, o iyi. O senin gibi sarı göbekli, zayıf büzgülü bir pısırtık değil.

Ben'e destek olmaya odaklanmak için dişlerimi sıkıyorum. "Ben iyiyim," diye fısıldıyorum.

Ben'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve kaşları çatılıyor. "İyi misin, Didge?"

"Ben... Ben iyiyim," diye kekeliyorum.

Cam neşteri tekrar kaldırır ve gazlı bezle bıçaktaki kanı siler.

Midem bulanıyor.

Aman Tanrım. Başımdaki kanın çekildiğini ve odanın dönmeye başladığını hissediyorum.

"Dışarıda bekle Bridget," diyor Ben.

Cam, kesiğin etrafını kuvvetle kazarken yüzünü buruşturuyor.

Ben iyiyim. Ben iyiyim. Ben... Ben... hiç iyi değilim.

Bir gümbürtüyle yere düştüm.

"Siktir," diye tersliyor Cameron. "Gazlı bezle sarılana kadar kıpırdamadan dur," diyor Cameron'ın buğulu sesi.

Sonra bir baktım, Ben'in güçlü kolları tarafından ofisteki salona kaldırılıyorum.

"İyi misin?" diye fısıldıyor usulca alnımdaki saçları silerken.

Başımı sallıyorum ve tekrar oturmaya gidiyorum. "Ah, kahretsin," diye fısıldıyorum, utanarak. "Orada kal Bridget," diye tersliyor

Cameron. "Sandalyeye geri dön,

Ben," diye emrediyor.

Ben elimi sıkıyor ve ameliyat koltuğuna geri dönüyor. Ben salonda kalıyorum. Cam neşteri tekrar kaldırıyor. "Oh, Tanrım," diye ağlıyorum.

"Gözlerini kapat Bridget, Tanrı aşkına," diye tersliyor Cameron.

Kalbim hızla çarpmaya başlarken yastığı kapıp yüzüme tutuyorum.

Ben tıslıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Sen iyi misin?" Yastığının arkasından mırıldanıyorum.

Cameron'ın tüm gücüyle cımbızla kesiği kazdığını görmek için köşesinden bakıyorum ve yastığı yüzüme geri vuruyorum. "Acele et Cameron. Artık dayanamıyorum," diye ağlıyorum.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni. Bridget," diye tersliyor Ben.

Oda sessizliğe gömülür. Ben keskin bir nefes alır. "Anladım," diyor Cameron gururla.

Rahatlamış bir şekilde koltuğa uzandım. "Oh, Tanrı'ya şükür," diye fısıldıyorum.

Cam parmağını yaraya sokarken, "Birkaç dikişe ihtiyacın olacak dostum," diye cevap veriyor.

Ayağa kalktım, gözlerim yine kocaman oldu. "Onu anestezi olmadan mı diyeceksiniz?"

"Sorun değil Bridget." Ben iç geçirir. "Sadece yap, Cam." Tekrar uzandım.

Tekrar baygınlık hissediyorum. Ön kolumun arkasını gözlerimin üzerine atıyorum.

Bu hiç iyi değil. Berbat bir hemşire olurum.

"Yani siz ikiniz Avustralya'ya geri mi dönüyorsunuz?" Cam soruyor. Çiğ, kanayan insan etiyile oynarken nasıl böyle sıradan bir konuşma yapabiliyor, aklım almıyor.

Ben, "Hayır, bir haftalığına benim eve gidiyoruz," diye yanıtlıyor.

Cam'in cımbızla Ben'in derisinden ipliği çekerken konsantre olduğunu görmek için göz ucuyla bakıyorum ve yastığı tekrar gözlerimin üzerine kapatıyorum.

Bu lanet olası bir cehennem. Terden sıırılsıklam oldum. Bu işkence daha ne kadar sürecek? "Bu işi nasıl yapıyorsun, Cam?" Sesleniyorum.

Omuz silkiyor. "Bu doğuştan geliyor. Kan ve bağırsakları her zaman sevmişimdir. Beni büyülüyor."

Neşterle organları kesiyormuş gibi bir görüntü geliyor gözümün önüne ve tekrar sersemlediğimi hissediyorum. "Bağırsaklardan bahsetmesen olmaz mı lütfen?" Kekeliyorum.

İkisi de gülüyor.

Sonunda beklediğim sözleri duydum. "Her şey tamam."

Ben bana baktı ve güldü. "Sen yeşilsin."

"Gerçekten mi?" İç çektim. "Şu anda kendimi biraz sarı hissediyorum."

Cam gülümsüyor. "Sen de öylesin." İçinde mikroçip bulunan bir numune kavanozunu Ben'e uzatır. İkisi de şüpheyile bakar.

"Düşündüğümde daha büyükmüş." Ben kaşlarını çatı.

"Çıkarması zor bir şeydi, orası kesin," diye yanıtlıyor Cam.

"Birkaç gün biraz ağrın olacak. Oldukça derin kazmak zorunda kaldım."

"Yeter!" Ağlıyorum. "Artık bununla uğraşamam."

Ben ayağa kalkıp bana doğru yürürken gülüyor. "Sen, Bridget Marx, gerçek bir pısıırıksın."

"Mutlulukla," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Bana kalp cerrahı olacak kadar para veremezsin Cameron."

Cameron arsızca gülümser. "Kalpler daha iyi. Keserken pompalıyorlar."

Gözlerim dehşetle açılıyor ve çocuklar yüksek sesle gülüyorlar.

"Bir taksi çağırabilir miyiz lütfen?" diye sordum. "Yorgunum ve tamamen iğreniyorum."

"Çıkmak üzereyim. Seni otele bırakırım," diye teklif ediyor

Cameron. "Randevun mu var?" diye soruyorum.

"Bir süreliğine işe gitmem gerekiyor."

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır." Gülümsüyor ve koridorda yürürken kolunu omuzlarıma doluyor.

"Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorum."

"Ama beni seviyorsun, değil mi?" Yürürken kafalarımızı birbirine vuruyor.

"Aşktan bahsetmişken... ne zaman aşık olacaksın, Cam?" Kuru kuru mırıldanıyorum.

Kıkırdıyor. "Ha. Aşkım. Aptal olma. İyi vakit geçirmek için buradayım, uzun bir süre için değil. Aşk benim en kötü kabusum."

"DIDGE?" Ben'in yumuşak sesi karanlığın içinde mırıldanıyor.

Odaklanmaya çalışırken gözlerimi kırpiştiriyorum. Aceleyle odanın etrafına bakıyorum. "Huh?"

Ne?"

Hava karanlık ve banyonun ışığı odamıza vuruyor.

Ben tamamen giyinmiş ve çantalarımız kapının yanında.

Kıyafetlerim yatağın ucuna serilmiş. "Neler oluyor?" diye sordum.

"Hiçbir şey, bebeğim. Uçağımız sabah 6:00'da kalkıyor."

"Ciddi misin sen? Çok yorgunum, Ben. Uyumam

lazım." "Biliyorum meleğim. Eve gitmemiz gerek."

Bir süre hareketsiz yatıyorum ve gözlerimi odaklamaya çalışıyorum. "Dün gece buraya geri dönen üyeyi zorlukla yeniden bulabiliyorum." İç çekiyorum.

"Arabada uyuyakalmışsın," diye mırıldanıyor çaydanlığı benim için yakarken. "Seni bir çocuk gibi yatırmak zorunda kaldım."

"Çok seyahat ediyorum. Artık dayanamıyorum. Uçma düşüncesi... ugh!" Ellerimi gözlerimin üzerine koydum. "Yarın gitsek olmaz mı?" Yalvardım.

"Bizi bindirebildiğim tek uçak buydu, Didge." Eğildi ve beni dudaklarımdan usulca öptü. Sonra tekrar ve tekrar. Sonunda gülümsüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "İşte böyle. Yatağa geri dön," diye fısıldıyorum.

"Didge." Elimden kurtuldu. "Gitmek zorundayız. Washington'a vardığımızda bir haftayı yatakta geçirebiliriz."

Sönük bir nefes veriyorum ve battaniyeleri öfkeyle yırtıyorum. "Beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun," diye çıkışıyorum yataktan kalkarken.

Gülümsüyor.

"Komik olan ne?"

"Yorulduğunda sen."

"Bu da ne demek oluyor?" Homurdanıyorum.

"Hiçbir şey." Demek istediğini vurgulamak için gözlerini büyütüyor.

Ellerimi kalçalarıma koydum. "Ne demek hiçbir şey?" "Yorgun olduğunda böyle hırçın bir tavır takınıyorsun."

Gözlerimi ona diktim. "İstemiyorum." Parmaklarımı fare yuvası saçlarımdan arasından geçiriyorum. "Ancak, seni bir otel küvetinde boğmak gibi canlı fantezilerim var."

Kıkırdıyor. "Ve işte elimizde A kanıtı var."

Ona dönüyorum. "Ben."

Arsızca gülümsüyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Evet, Bridget?"

"Bugün Washington'a yapacağınız bu uçak yolculuğundan sağ çıkmak istiyorsanız, konuşmasanız daha iyi olur."

Gülümsüyor. Gözlerinde sevinçli bir pırıltı var ve gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

"Sen nasıl istersen canım," diye yanıtlıyor.

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Şimdi de bana patronluk mu taslıyorsun?"

Telaşla ayağa kalkıyor ve beni kollarının arasına alıp usulca öpüyor. "Buna cesaret edemem," diye fısıldıyor.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Güzel," diye mırıldanıyorum kollarımı güçlü omuzlarına doladığımda. "Çünkü seni incitmek istemiyorum."

Gülüyor ve beni kendine yakın tutuyor. "Çünkü söz konusu kan olduğunda çok belalı oluyorsun, değil mi?"

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. Buna verecek bir cevabım bile yok.

Beni tamamen yakaladı.

"Seni özledim, Didge," diye fısıldıyor.

Bir an birbirimizin kollarında durduk ve ben burada ayakta uyuyakalabilirdim.

Elinden kurtuluyorum. "Ben duş alırken bana kahve yapar mısın lütfen?"

"Evet, çabuk ol." Homurdanıyor.

Saate baktım. Sabah 4:00. Gözlerimi ona dikiyorum. "Sakın beni acele ettirmeye kalkma. Daha sabah bile olmadı." Banyoya giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. O kadar sayıklıyorum ki gözlerimi zor odaklıyorum. Duşun zemininde bir on dakika daha uyusam fark eder mi diye merak ediyorum.

Banyoya giriyor ve duşu açıyor. "İçeri..." diye emrediyor.

Kapıyı işaret ederken "Dışarı," diye bağıriyorum. Adamım, beni kızdırıyor.

Washington havaalanında taksi kuyruğunda bekliyoruz. Yolun çoğunda uyudum ve kendimi yeniden insan gibi hissediyorum. Ben'in elini tutmaya gidiyorum, ama o elimi kurnazca çekip alıyor.

"Neden elimi tutmuyorsun?" diye soruyorum.

Bana bakıyor ve gözlerini deviriyor. "Ben pek el ele tutuşan bir adam değilim."

"Ne zamandan beri?"

"Elini tuttuğumu ne zaman gördün?"

Düşünmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Düşündüm de, asla. Elimi hiç tutmuyorsun."

Beni dudaklarımdan hızlıca öpüyor ve gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Demek istediğim tam olarak bu."

Kollarımı kavuşturuyorum. "El ele tutuşmayı seviyorum."

Etrafımıza dikkati dağılmış bir şekilde bakıyor. "Evet, ama ben bilmiyorum."

"Hmm," diye hayıflandım. "Senin hakkında can sıkıcı şeyler öğreniyorum." Eğlenceli bir şekilde, Ben ve ben birlikte normal olarak çok fazla zaman geçirmedik. Ya gizlice dolaştık ya da arkadaş olarak birlikte olduk. Sonunda onun tüm farklı yönlerini tanımak güzel.

"Ne gibi?" diye mırıldanıyor çantalarımızı sırada ilerletirken.

"Şey..." Devam ediyorum. "Uçaklarda uyuyamazsın."

Yüzünde bir gülümseme izi belirliyor. "Çünkü sen uçakta horluyorsun ve benim uyumam imkânsız."

Ağzım açık kaldı. "Bilmiyorum."

O sırtıyor ve ben gülümsüyorum. Tamam, belki de gülümserim. Ben olsam bunu yapmazdım. Tanrım, bu saçmalığı kesmem lazım.

"Çok yüksek bir acı toleransınız var," diye ekliyorum.

Son keşiflerimi dinlerken dosdoğru önüne bakıyor. "Çok temizsin..." Devam ediyorum.

Bana bakıyor ve soru sorarcasına kaşını kaldırıyor.

"Bütün kıyafetlerimi katladığını fark etmediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyorum. Seksi bir şekilde gülümsüyor ve ben bunu iliklerime kadar hissediyorum.

"Sen tam bir seks manyağısın." Kaşlarımı alaycı bir şekilde kaldırıyorum-

ly.

"Hayır, ben sana ve vücuduna bağımlıyım. Seksin seninle hiçbir ilgisi yok.

onunla."

"Hmm," diye homurdanıyorum omuz silerken. "Elbette." Ben de gözlerimi deviriyorum.

"Ben de bu hafta senin hakkında birkaç şey öğrendim," diye yanıtlıyor.

"Ne gibi?" Gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum. *Bu oyunu seviyorum.*

"Kandan nefret ediyorsun," diye
devam ediyor. Dikkatle
dinliyorum.

"Yorgun olduğunda huysuz oluyorsun."

"Doğru," diyorum.

"Yeterince su içmiyorsun."

Kaşlarımı çattım. Bu garip bir
soru.

Gözleri gözlerimi tutuyor. "Hayatımda gördüğüm en güzel
gülümsemeye sahipsin."

Kalbim kabarıyor.

"Ve seni yiyip yutabilirim." Tam zamanında
gülümsedim. "Ve yaparsın."

Aramızdaki hava çatırdıyor. Söyleyeceği her şeyi duymak
istiyorum. "Bu hafta benim hakkımda başka neler öğrendin?" Merakla
fısıldıyorum.

İşaret parmağını çenemin altına koyarak yüzümü kendi yüzüne
yaklaştırıyor. "Sensiz yaşayamam."

Yüzümde geniş, aptal bir gülümseme beliriyor ve kollarımı neşeyle
sallamak istiyorum.

Kaşımı kaldırıyorum. "Benim huysuz, susuz, yenilebilir, horlayan,
pısırik, cankurtaran olduğumu mu söylüyorsun?" Fısıldıyorum.

Yüksek sesle gülüyor ve başını sallıyor. "Evet. Evet, tam olarak
bunu söylüyorum."

Elini arkama koyup beni kendine doğru çekiyor ve usulca
öpüşüyoruz. "Sevdiğim kişi," diye fısıldıyor.

"Tanrım, bir oda bulun," diye inliyor arkamızdaki kız.

Ben bana arsızca gülümserken alt dudağını ısırtıyor. Arkamı dönüp
o aptal kaltağa pis bir bakış fırlatıyorum. *Anımı bölme, seni köstebek.*

Bugün olmaz.

Seni keseceğim.

Yüzümde bir gülümsemeye uyandım ve ona doğru yan döndüm.

Süzülüyorum... bulutların üstünde. Aşk
sarhoşuyum.

Ben çıplak ve sırt üstü yatıyor. Hala uyuyor. Kalkıp kahve yapıyorum ve banyoya gidiyorum. Telefonumu aldım ve okumak için yatağa döndüm.

"Günaydın meleğim," diye fısıldıyor kollarını bana s a r a r k e n .

Dudaklarını usulca öpüyorum. "Adamım nasıl uyudu?"

"Kütük gibi." Gözleri kapalı gülümsüyor. "Sen mi?"

"Kütük gibi değil." Sırıtiyorum. "Daha çok bir dal gibi."

Kıkırdıyor.

Onu izlerken elimi geniş omuzlarında, boynuna doğru gezdiriyorum.

Sanki bir şey düşünüyormuş gibi dudaklarını

yalıyor. "Neymiş o?" Gülümsüyorum.

"Bu gece bir balomuz var."

Kaşlarımı çattım. "Balo mu?"

"Beyaz Saray'da." Sırt üstü dönüyor ve bedenimi yarı yarıya kendi bedenine çekiyor. "Orada görmem gereken pek çok önemli insan olacak. O iki ajan ve nerede oldukları hakkında bazı bilgiler bulmaya çalışabilirim."

Başımı göğsüne yaslayarak

dinliyorum. "Benimle gelir misin?"

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

Elini arkama doğru kaydırıyor ve sıkıyor. "Belki, ama bir bit yeniği var."

"Yakalamak mı?"

Alt dudağını yalıyor ve tereddüt ediyor.

"Tükür onu." Gülümsüyorum.

"Karımmışsın gibi davranmalısın."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Sadece eşime işimden bahsetme iznim var. Kurallar böyle."

Bir s ü r e onu izliyorum. "Yani, başka bir kadına gerçekte kim olduğunu hiç söylemedin mi?"

Başını usulca sallıyor. "Ne iş yaptığımı sadece iş sayesinde tanıştığım kadınlar biliyor."

Arkama yaslanıp ellerimi başımın arkasına koyuyorum, onu herkesten daha iyi tanıdığım için içten içe heyecanlanıyorum. "O zaman sanırım önceden

bir geceliğine karın olma eğilimindeyim" diye cevap veriyorum, sıkılmış gibi davranarak.

Gülümsüyor ve üstümde, bacaklarımın arasında yuvarlanıyor. Vücudunu kaldırıyor, böylece sert boyu karnıma doğru kayıyor.

"Ne zamandır evliyiz?" Ben soruyorum.

"İki ay." İleri doğru itiyor ve klitorisimle birleştiğinde gözlerimi kapatıyorum.

"Hmm, bu iyi hissettiriyor." Gülümsüyorum. "Nerede evlendik?"

"Evlendirme dairesinde."

Kaşlarımı çatıyorum ve yüzüne bakmak için geri çekiliyorum. "Ne oldu? Neden nikâh dairesinde evlendik?"

Yüzü biraz düşüyor ama hemen toparlanıyor. "Çünkü ailem düğüne gelemedi," diye yanıtlıyor.

Oh... kahretsın. Ne sikim bir şey sordum.

Onu kocaman, güzel dudaklarından usulca öpüyorum ve usulca gülümsüyorum. "Evlendirme dairesi kulağa mükemmel geliyor."

Yataktan çıkar ve odasındaki raflara gider. Küçük ahşap bir kutuyu açıyor ve içinden bir şey çıkarıyor. Tamamen çıplak ve ben onu izlerken gülümsüyorum - erkek şefkatinin timsali. İri, kaslı, kontrollü ve tamamen benim. Ben şanslı bir kaltağım.

Geri gelir ve yatağın kenarına oturur. "Bunu takman gerekecek." Elinde bir yüzük tutuyor. Kaşlarımı çatıyorum ve elimi tutup altın kordonu yüzük parmağıma geçiriyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu yüzük ne?" Onu incelerken soruyorum. Eski ve güzel.

"Bu annemin evlilik yüzüğü."

Yüzüm düşüyor ve başımı sallıyorum. "Oh, Ben. Bunu giyemem." Çıkarmaya gidiyorum. "Bu çok özel. Bunu gerçek karın için saklamalısın."

Parmağımda tutuyor. "Bunu takmanı istiyorum." Gözleri sanki daha fazla bir şey söylemek istermiş gibi benimkileri arıyor ama sessiz kalıyor.

Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum.

"Sadece bir gece; yarın çıkarabilirsin," diye yanıtlıyor başını öne eğerken, belli ki soğukkanlı davranmaya çalışıyor.

Değerli yüzüğüne bakarken usulca gülümsüyorum. "Eğer bu yüzüğü takarsam, muhtemelen asla çıkarmayacağım."

Gözlerimiz kilitlendi.

"Senden bunu istediğimi kim söyledi?" diye fısıldar.

İçimden mutluluk akıyor ve o üzerimdeki pozisyonuna geri dönerken onu öpüyorum. "Bunu seviyorum ve seni seviyorum." Dudaklarına karşı gülümsüyorum.

"Şimdi sevişmeliyiz," diye fısıldıyor boynuma doğru.

"Neden? Yeni evlendik diye mi?" Bacağımı kalçasının etrafında kaldırırken gülüyorum.

Beni tek bir sert pompayla içine alıyor ve ağzım onun sahipliğinden açılıyor. Yavaşça dışarı kayıyor ve sonra tekrar içeri itiyor. "Evet. Kesinlikle. Bana bu kadın seksinin neyle ilgili olduğunu göster."

I Telefonumda kitap okurken salonda oturuyorum. Ben başını kucağıma yaslamış, bir adam vahşi doğaya karşı belgeselini izliyor. Okurken parmaklarımı onun saçlarında düşüncesizce gezdiriyorum. Bugün

iyiydi, iyiden de iyiydi.

İnanılmaz.

Birlikte uyandığımız, çamaşır yıkadığımız, spor salonuna gittiğimiz ve ardından alışverişe çıktığımız normal bir gün geçirdik. Yüzümdeki aptal gülümsemeyi zorlukla silebiliyorum. Küçük şeyler çok şey ifade ediyor. Ben'le normal ve sıkıcı olmak yeni favori zaman geçirme biçimim. Yine de bu akşamki balo için hazırlanmaya başlamalıyım. Dürüst olmak gerekirse biraz gerginim. Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Telefonum çalıyor ve 'Tash' ismi ekranda beliriyor. "Selam, bebeğim." Gülümsüyorum. Ben kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Tash," diyorum ağzımdan. Başını sallıyor ve televizyon izlemeye geri dönüyor.

"Her şey nasıl?" Tash soruyor.

Elimi Ben'in yüzünde gezdirirken, "Bu çok iyi, Tash.

Aptalca iyi."

Konuşmamızı dinlerken Ben'in ağzında bir gülümseme izi beliriyor.

"Oraya vardığında ne oldu?" diye soruyor.

"Oh." Ona bakıyorum. Hayır, sadece söyleyeceğim. Artık saklayacak bir şeyim yok. "Benimle taşak geçiyordu, ben de cinsel gücümle onu yıpratmak zorunda kaldım."

Kadın gülüyor ve Ben başını hafifçe sallayarak genişçe gülümsüyor.

"Hiç şansı yoktu." Gülümsüyorum. "Ne kadar ateşli olduğumu biliyorsun."

Başını çeviriyor ve dişleriyle cinsel organımı ısırıyor. Zıplıyorum ve saçını çekiyorum.

"Sen nasılsın? Çocuklar nasıl?" diye sordum.

Ben gözlerinde muzip bir bakışla bana bakıyor ve ağzını seksimin üzerine koyarak yavaşça içime sıcak hava üflüyor.

"İyiler ama Jordana'nın boğazı ağrıyor." Tereddüt etti. "Blake, yapma bunu!" diye bağılıyor ve telefonu kulağımdan çekiyorum. Tash birden fazla işle uğraşırken onunla konuşmak bazen acı verici olabiliyor. "Bademcik iltihabın nasıl?" diye soruyor.

Ben'in başını saçlarından tutup kasıklarımın çekerken "Her şey yolunda," diye cevap veriyorum. Kıkırdıyor ve sonra beni sertçe ısırıyor. Bu oyunu seviyor.

"Kes şunu," diyorum ağzımdan. Ben yere yuvarlanıp dudaklarını yalayarak sinsice bana bakarken, "İlaçlar hemen geçti," diyorum. Gözlerimi büyütüyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır," diyorum. Beni görmezden geliyor ve ayağımı kaldırıp bacaklarımın arasına otururken öpüyor.

"Bu gece Ben'in işi için bir balomuz var." Konuşmaya konsantre olmaya çalışırken gülümsüyorum.

"Oh, gerçekten mi? Bu harika. Nerede?"

"Beyaz Saray'da." Gözlerimi büyüttüm.

"Siktir git," diye fısıldıyor.

"Hayır," diye kıkırdıyorum. "Oldukça inanılmaz, değil mi?"

Ben bacağımı öpmeye başlıyor ve ben onu uzaklaştırmaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum. Kalçama doğru kıkırdıyor ve bacaklarımı aralıyor.

"Aman Tanrım, ne giyiyorsun?" diye nefes nefese kalıyor. "Harika görünmelisin."

Yarı kıkırdarken saçlarını kuvvetle çekiyorum ve o da beni geriye atıyor, böylece uzanıyorum. "Bugün alışverişe gittiğimizde bir elbise aldım ama oldukça sıradan," diyorum ona. Tanrı aşkına, bu konuşmaya nasıl konsantre olabilirim ki?

"Oh, Didge, bir çuvalın içinde iyi görünürdün," diye teklif ediyor.

K lotumu yana doğru çekerken gülümsüyorum. "Ben de öyle dedi." Dili etimde geziniyor ve başım tekrar salona düşüyor. İki eliyle kalçalarımı kavrıyor ve beni zorla kendine doğru çekiyor.

Tash aniden, "Eric annemi ziyarete geldi," dedi.

"Ne?" Konsantrasyonum ona dönerken kaşlarımı  atıyorum.

"Geçen gece oraya uğradım ve Eric  im biçme makinesini tamir ettikten sonra onun evinde akşam yemeği yiyordu," diyor bana.

Ne dedin? Gerçekten mi?" Ben parmaklarını içimde gezdirerek klistorisimi ısırtıyor, ben de gözlerimi kapatıp bacağımı omzuna atıyorum. Evet, işte orası.

"Abbie ve Joshua, onun aracılığıyla sinsice sana geri dönmeye çalıştığını düşünüyorlar," diye ekliyor. Ben onun söylediklerini duymuş olmalı ve kaşlarını çatarak doğruluyor. Tanrım, bunu duymak zorundaydı, değil mi? Başını tutup tekrar aşağı itiyorum ve seksimi işaret ediyorum. "Devam et," diyorum.

Sırtıyor ve tekrar gözden kaybolmadan önce dudaklarını yalıyor.

"Anneme kızma, sadece iyi davranıyor. O geldiğinde ne diyecek?

"Gitmek mi?" Tiksintiyle gözlerimi deviriyorum ama Ben beni gerçekten yemeye başlayınca dikkatim hemen dağılıyor. Oh, evet.

"Onun için üzülüyor."

"Her neyse, içime sı ıyor." Ben'in eşofmanını tutup aşağı çekiyorum, serbest kaldığında b y leniyorum.

"Bana bu gece baloda ikinizin fotoğrafını gönder," diyor.

"Pekâlâ," diye cevap veriyorum onu içime doğru yönlendirirken, derinlere kayarken. "Tamam, seni seviyorum," diye şarkı söylüyor.

Gözlerim kapanıyor. "Bunu da seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Yani... seni. Seviyorum

Sen," diye kekeledim.

Ben boynuma doğru gülüyor. Kahretsin, bir bok için çoklu görev yapamıyorum. Çocuklarım olduğunda Tanrı yardımcım olsun. Ben telefonumu elimden alıp kapatıyor. Telefonu yere fırlatıp bana sertçe vuruyor ve kara gözleri benimkileri tutuyor.

"Natasha'yı daha sık aramalıyım." Ona seksi bir şekilde gülümsedim.

"Ağzını tıkamadan önce kapa çeneni," diye nefes alıyor konsantre olurken. Yüksek sesle gülüyorum. Tanrım, bu adamı seviyorum.

Aynada kendime son bir kez baktım. Bu siyah elbise aslında oldukça iyi çıktı. Klasik bir straplez, dar bir astarı ve yere kadar inen dökümlü bir organze kaplaması var. Zarif ve sade, ki amacım da buydu. Biraz sıkıcı olmasa da. Ne de olsa burası Beyaz Saray. Jackie olmam gerekirken çok fazla seksileştirmek ve Marilyn gibi görünmek istemiyorum.

Bal kahverengisi saçlarım aşağıya dökülmüş ve büyük, gevşek, Hollywood bukleleriyle dolu. Koyu kırmızı, parlak dudaklarım dışında makyajım abartısız. Damla diamanté küpelerim ve bileğimde parıldayan uyumlu bir bilekliğim var.

Sprey bronzluk kullanabilirdim ama boşver. Bir gün önceden haber vererek elimdekilerle en iyisini yaptım.

Oturma odasına doğru yürüyorum ve nefesim kesiliyor.

Aman Tanrım.

Ben'in üzerinde tam ordu resmi kıyafeti, koyu yeşil bir takım elbise ve madalyalarla kaplı bir göğüs var. Kaslı fiziği ve yontulmuş kare çenesiyle uzun boylu ve bu üniformayı öyle gururla taşıyor ki... Bunu hissedebiliyorum.

"Ben..." Fısıldıyorum. Aptalca bir nedenden dolayı onu bu halde görmek beni duygulandırıyor ve gözlerim doluyor

"Sorun ne?" diye fısıldıyor beni kol mesafesinde tutarken.

Ona verdiğim fiziksel tepkiden utanarak başımı sallıyorum. "Öyle görünüyorsun ki..." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Yakışıklı."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve *bana* hayatımda gördüğüm en güzel bakışı *atıyor*.

"Sen de oldukça iyi görünüyorsun, Marx."

Etrafında dönerken genişçe gülümsüyorum. "Bütün bu madalyalar ne?" Elimi göğsünde gezdirirken soruyorum.

Omuz silkiyor, sanki utanmış gibi. "Sadece madalyalar."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sadece madalya mı? Sadece madalya diye bir şey yoktur."

Beni öpmeye gidiyor, sonra kendini durduruyor. "O kırmızı rujla seni nasıl öpebilirim ki?" diye soruyor.

"Sen değilsin. Bu Ordu Ken kovucu."

"Ordu Ken mi?" Kaşlarını çatı.

"Eğer mükemmel bir ordu bebeği olsaydı." Gözlerim onu zihinsel olarak soyarken ellerimi üniformasının yakalarında gezdiriyorum. "O sen olurdun. Bunun içinde."

Elini kalçamda gezdirip cinsel organımı sertçe kavırıyor ve nefesim kesiliyor.

"Eğer becerilebilir bir prenses bebek olsaydı. Bunu giyen... sen olurdun," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde. Gözleri dudaklarıma kayıyor ve ben de daha etkili olması için onları yalıyorum.

Beni usulca öpüyor. "Şimdi olmaz, meleğim. Daha sonra." Yaka kemiğimi ısırtıyor ve ben sırıyorum.

"Beni detaylarla sıkma. Şu anda bir tür asker fantezisinin ortasındayım," diye nefes alıyorum. Şaka değil, gerçekten öyleyim.

Yüzümü incelerken parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor.

"Lanet olsun sana," diye fısıldadım. "Külotum ıslandı."

Gözleri alev alev yanıyor ve elbisemi saldırısından kurtarmak için düzeltirken seksi bir şekilde gülümsüyor. "Gecenin sonuna kadar paramparça olacaklar meleğim."

Korumalarla çevrili uzun koridorda yürüyoruz. Kolum Ben'inkine bağlı ve kendimi gerçekten gergin hissediyorum. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım. Her yerde üniformalı adamlar var ve bazı kadınlar da var. Normal giyimli insanlar da var.

Kim olduklarını merak ediyorum.

Şampanya içme, kendime hatırlatıyorum. Şampanya şeytandır... ya da içimdeki şeytanı ortaya çıkarır mı demeliyim? Hayatımda verdiğim en aptalca kararların çoğu bir kadeh şampanya içindi. *Kötü kombinasyon*.

"Şampanya içmeme izin verme," diye fısıldıyorum. Yürürken Ben kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Neden?"

"Çünkü muhtemelen elbisemi çıkarır ve masada sana kucak dansı yaparım."

"Tamam. Eve giderken üç şişe alırım o zaman," diye fısıldıyor.

Etrafıma bakarken mutlulukla gülümsüyorum. Burası bu dünyanın dışında. Kim bilebilirdi ki? Beyaz Saray.

Vay canına.

Duvara dizilmiş muhafızların yanından geçerken Ben onaylarcasına başını sallıyor ve aptalca gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Burada tamamen fangirl yapıyorum.

Koridor büyük bir balo salonuna açılıyor ve ben şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum. Muhteşem ve tam da hayal ettiğim gibi. Şimdiye kadar gördüğüm en yüksek tavandan sarkan devasa avizeler var. En iyi haliyle saf lüks, sanki bir filmde çıkmış gibi. Bir yaylı çalgılar dörtlüsü çalıyor. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum.

Ben yanından geçen bir tepside iki bardak alır. "Bir bardaktan bir şey olmaz, değil mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

Gözlerimiz birbirine takılıyor ve ben şampanyamı yudumluyorum. "Kıyafetlerimi çıkarmaya başladığımda seni uyarmadığımı söyleme."

Seksi bir şekilde gülümsüyor ve kadehini benimkiyle tokuşturuyor. "Sözler, sözler."

Ben'in gözleri kalabalığın üzerinde dolaşmaya başlar. "Onları görüyor musun?" diye soruyorum.

"Henüz değil," diye cevap veriyor, dikkati dağılmış bir halde. O sırada etrafımızdaki insanların bizi birlikte gördüklerinde iki kez baktıklarını fark ediyorum. "Neye bakıyorlar?" Fısıldıyorum.

Ben'in gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Sen." "Neden?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Onlar yapmadı Biliyorum I var Evli."
o açıklıyor. "Şok oldular."

Gözlerim açıldı. "Kahretsin, neredeyse unutuyordum."

Kaşını soru sorar gibi kaldırıyor. "O Cham- pagne'ı senden almam gerekiyor mu? Bir yudum aldın mı evli olduğunu unutuyorsun bile."

Ona aptalca gülümsedim. "Muhtemelen."

"Buzz!" diye seslenir bir adam. Ben döner ve adamın elini sıkar.

"Merhaba." Gülümsüyor. "Lütfen karımla tanışın." Bana işaret ediyor.

"Bu Bridget."

Gözleri sevgiyle yüzümde oyalanıyor.

Kalbim göğsümde kabarıyor. *Ne güzel bir giriş oldu bu.*

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum." Adam elimi

sıktı. "Merhaba." Gergin bir şekilde gülümsedim.

"Kaçtın mı?" diye soruyor adam ve konuşmaya başlıyorlar. Konuşmalarını kesip etrafa bakıyorum. Buzz... Ona neden böyle seslendiklerini merak ediyorum.

Bazılarının üniformalarında isim etiketleri var. Hepsinin madalyası var ama en çok Ben'in madalyası var gibi görünüyor. Bazı erkekler normal kıyafetler giymiş ve üniformalı birkaç kadın var, ancak geri kalanı gece kıyafeti giymiş. Hmm. Burada kim kimdir?

"Tanıştığımıza sevindim Bridget." Adam gülümsüyor.

"Evet, sen de," diye cevap veriyorum. Kalabalık odanın içinde kayboluyor. İnsanlar yanımdan geçerken Ben'i onaylamak için başlarını sallıyorlar. Çok saygın biri gibi görünüyor ve ayrıca herkesi tanıyor.

Gözleriyle odayı taramaya başlar.

"Peki, bana bundan bahset," diyorum. "Neden bazı insanlar üniforma giyiyor da diğerleri giymiyor?"

"Rütbelerine göre değişir," diye mırıldanıyor, dikkati dağılmış bir halde.

"Madalyaları olan ama isim etiketleri olmayan adamlar... kim onlar?" Şampanyamı yudumlarken soruyorum. Hmm. Bardağıma bakıyorum. Bu iyi bir şey.

"Delta."

Kaşlarımı çattım. "Delta nedir?" diye soruyorum.

"Elit Delta Gücü. Eski filom."

"Oh." Kaşlarımı çattım. "Yani isim etiketi takmıyorlar mı?" "Hayır, kimlikleri korunuyor."

Hmm. İlginç.

Gözleri kalabalığın üzerinde dolaşmaya devam ediyor.

"Tam olarak kimi arıyorsunuz?" Dudaklarımı şampanya flütümle kapatırken soruyorum.

"Özellikle iki kişi..." diye mırıldanıyor dikkati dağılmış bir şekilde.

Gözlerim büyüdü. "Ne demek istiyorsun?" Kahretsin, onu öldürmeye çalışan adamları arıyor. Onları unuttuğunu umuyordum.

Aramasına devam ederken çenesini sıkıyor.

"Bu gece burada tehlikede miyiz?" Endişeli bir şekilde fısıldıyorum.

Kolunu bana doluyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Hayır, bebeğim.

Öyleler."

Sikeyim.

"Normal takım elbiseli insanlar kim?" Dikkatini dağıtmaya çalışmak için soruyorum.

"Diplomatlar."

Birdenbire ateşim yükseldi ve gerildim. Buraya o adamları öldürmeye mi geldi? "Ne yapacaksın Ben?" Panik içinde fısıldıyorum. Buraya intikam için gelmiş olabileceğı hiç aklıma gelmemiştı.

Elini kalçama koydu. "Hey..."

Cevap vermeden önce üç adam sözünü keser.

Ben arsızca gülüyor ve ellerini sıkıyor. Tavrından yakın olduklarını anlayabiliyorum. Sonra dikkatleri bana yöneliyor. "Bunlar Matt, Ethan ve Jed. En yakın üç arkadaşım," diye tanıtıyor.

Bunlar bana anlattığı, birlikte rütbe aldığı arkadaşları olmalı. Geçen gün baktığım fotoğraftan onları tanıdığım için genişçe gülümsüyorum. "Merhaba." Ellerini sıkıyorum.

"Bu benim Bridget'im," diyor Ben gururla, gözleri sevgiyle yüzümde gezinirken.

Beni tanıştırırken bana bakışını seviyorum. Bayılıyorum.

Bridget'i.

Adamların hepsi çok kibar ve onlar sohbet ederken ben de gergin bir şekilde duruyorum. Keşke Abbie'ye göndermek için bir fotoğraflarını çekebilseydim. Bu adamların ne kadar seksi olduklarını görse anında orgazm olurdu.

Kancadan kurtul.

Hepsi erkeksi ve Ben gibi iri. Ethan'ın siyah saçları ve zeytin rengi teni var. Jed'in bal rengi saçları ve bir erkekte gördüğüm en güzel gülümsemesi var. Ve Matt... şey, o sadece gülünç. Şampanyayla sarhoş olma konusunda endişelenmeme gerek yok. Havadaki testosteron beni uçurtma gibi uçuracak.

Başka bir adam gelir ve çocukların hepsi güler. Muhteşem bir hamile kadının elini tutuyor. Ben eğilir ve onu öper.

Sonra bana döndüler. "Ally, bu Bridget," diye tanıttı. "Bridget, bunlar Rick ve Ally. Ally bizimle takılmak zorunda kalıyor."

Ricks'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve gülümsüyor. "Geçen gece tanıştık."

Başımı sallıyorum, beni karanlıkta bavulumun üzerinde otururken gördüğü için biraz utanıyorum.

Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve ondan şimdiden hoşlandığımı biliyorum. Yeniden gevşemiş bir havası var. "Bridget." Ellerimi avuçlarının arasına alıyor ve yanağımdan öpüyor. "Bana söylediğin kadar güzel bir kız, Ben."

İzlerken gülümsüyor.

Gözlerim aralarında gidip gelirken alt dudağımı ısırıyorum. Ben'in bu kadına yakın olduğu çok açık. İri karnına bakıyorum. "Kaç aylıksın?" diye soruyorum.

Karnını ovuşturuyor. "Beş aylık." "Ne kadar heyecan verici." Gülümsüyorum.

Çemberin karşısındaki kocasına sevgiyle gülümsüyor. "Öyle; sabırsızlanıyoruz."

"Sana bir şampanya daha getireyim. Ally, sen ne istersin?" Ben sorar.

"Bir limonata lütfen."

Bara doğru gözden kaybolmadan önce başını sallıyor.

Ally onun kalabalığın arasında kayboluşunu izlerken gülümsüyor ve sonra gözleri tekrar bana dönüyor. "Sanırım tanışmamızı istiyor," diye fısıldıyor sadece benim duyabileceğim şekilde.

Gülüyorum. "Öyle görünüyor." Diğer çocuklar kendi aralarında konuşmaya devam ediyor ve ben etrafa bakıyorum. "Çok güzel bir katılım var." Sohbet etmeye çalışıyorum.

Gülümsüyor. "Biliyorum, öyle. Buraya gelirken hep gergin oluyorum."

"Oh, Tanrım." Elimi göğsüme koydum. "Bu gece çok korktum. Ne giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir gün önceden haberim vardı ve elbise almak için Ben'le alışverişe çıkmak zorundaydım."

Gülüyor. "Gerçek bir kabus istiyorsanız resmi bir hamile elbisesi bulmayı deneyin."

Gülüyoruz ve Ben içkilerimizle yeniden ortaya çıkıyor. "Kıyafetlerin üzerinde kalsın." Bana şampanya bardağını uzatırken göz kırpmıyor.

Sırtarak gözlerimi kısıyorum.

"Ne oluyor, Ben?" Ally gülüyor.

"Bunu Didge'e sor." Çocuklara dönerken gülümsüyor. "Didge mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Bu benim lakabım. Söylemesi Bridget'ten daha kolay. Oh, ve onu şampanya içmeme izin vermemesi konusunda uyardım, çünkü kıyafetlerimi çıkarabilirim. Pek sayılmaz ama kim bilir?" Gözlerimi açıp omuz silkiyorum ve onun gülmesine neden oluyorum.

Üzerimize sessizlik çöküyor ve ben alyansımı çeviriyorum. "Bana yüzüğünü göster?" diye soruyor.

Gerçekten evli olmadığımızı bildiği için utanıyorum ama yine de elimi kaldırıyorum. "Bu Ben'in annesinin yüzüğü. Sadece bu gece için ödünç alıyorum." Utangaç bir şekilde gülümsüyorum.

Bilinçli bir şekilde gülümsüyor. "Rahatsız ediyorsam bağışlayın ama Rick bana kabullenmekte zorlandığınızı söyledi..." şampanya kadehiyle odayı işaret ediyor, "tüm bunları."

Başımı eğiyorum. "Evet." Başımı kaldırıp kaşlarımı çattım. "Kocan- grup..." Duraksıyorum çünkü buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Başımı sallıyor. "Evet, Rick de Ben'le aynı işi yapıyor." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Tamamen aynı işi mi?"

Başını sallıyor. "Benim de kafamı toparlamam biraz zaman aldı."

"Nasıl?" İfadelerimi doğru anlamaya çalışırken duraksıyorum.

"Nasıl yapıyorsun

"İşe gitmek için evden ayrılmasıyla barışabilir miyiz?"

Hüzünle gülümsüyor. "Bu adamlar diğerlerinden daha üstün, Bridget.

Onların fedakârlığı ülkemizin özgürlüğü içindir." Onu izliyorum.

"Odanın etrafına bakın, onlara bakın."

Arkadaşlarıyla konuşurken başımı kaldırıp Ben'e bakıyorum. Bacaklarını iki yana açmış, göğsünü dışarı çıkarmış ve dimdik ayakta duruyor. Üniformasını gerçekten de gururla taşıyor. Parlıyor.

Elimi tuttu. "Tavsiyemi ister misin?" Gülümsüyor. Umutla başımı sallıyorum.

"Ben'le her gününü son gününmüş gibi geçir."

Yüzüm düştü.

"Çünkü olabilir. Bir gün işe gidebilir ve eve hiç dönmeyebilir."

Düşündükçe göğsüm sıkışıyor.

"Ama bu onun..." Kocasına eliyle işaret ediyor ve kendini düzeltiyor. "*Onların kararı.*"

Gözlerim onunkileri arıyor.

"Bizler sadece onları seven kadınlarız. Onların amacı bizimle birlikte olmaktan daha büyük."

Üzgün bir şekilde başımı öne eğiyorum. "Bunun düşüncesine bile katlanamıyorum."

"Ne düşüncesine katlanmak? Ülkesini uğruna ölmeye hazır olacak kadar çok seven bir adama aşık olmaya mı? Gerçek bir kahramanın tanımı budur."

Onu izliyorum ama sessiz kalıyorum.

"Bununla barış, Bridget. Bu işin doğasında var. O seni seviyor. Onun tadını çıkar. Sev onu."

Aptal gözyaşlarımın ortaya çıkmasını engellemeye çalışırken burun deliklerim alevleniyor.

Ben'in eli kalçalarımın dolanıyor ve gülümsüyor. "Oturmamız gerekiyor." Sol tarafı işaret ediyor. "Bu taraftan." Yüzümü görünce yüzü düşüyor.

"Hey, sorun ne?" diye fısıldıyor.

Gülümseyip Ally'nin elini sıkıyorum, o da bilerek gülümsüyor. "Yok bir şey, bebeğim." Onu usulca öpüyorum. "Her şey mükemmel."

Gidip masamıza oturuyoruz ve grubun geri kalanı başka bir şey hakkında konuşmaya başlıyor ama benim konsantrasyonum Ben'de ve onun ne düşündüğünde.

Odanın öbür ucundaki bir şeye bakarken kaşlarını çatıyor.

"Kime bakıyorsun?" Gizlice fısıldıyorum.

Kolunu sandalyemin arkasına doluyor ve kucağındaki elimle oynuyor. "Bakın kim gelmiş..."

"Kim?" Kaşlarımı

çattım. "Jason

Steele."

Gözlerim açıldı. Öldürmesi gereken adam bu değil miydi? "Yani..."

Bir kez başını

salladı.

Kahretsin.

Şampanyamı yudumlarken gözlerimi açtım. *İçmeyi bırak. Hemen içmeyi bırak!*

Oh, Tanrım. "Tuvaletler nerede?" diye sordum.

Ben odanın arka tarafını işaret ediyor. "Koridorun arkasına." Bana bakıyor. "Sana nerede olduklarını göstermemi ister misin?"

"Hayır, ben hallederim. Bir dakika içinde dönerim."

"Sana daha az kucak dansı yaptıracak bir içki bulmaya çalışacağım." Bana sırtıyor.

Kıkırdıyorum. "Tamam, kulağa hoş geliyor."

Banyoya doğru ilerliyorum ve çıktıktan sonra ellerimi yıkamak için lavaboya doğru ilerliyorum. Bir kabinin kapısı açılıyor ve siyah saçlı muhteşem bir kız dışarı çıkıyor.

Rujumu çıkardım ve sürmeye başladım.

"Biz tanışmadık," diyor aynadaki yansıma.

Ona döndüm ve gülümsedim. "Merhaba, ben Bridget." Elini sıkmaya gidiyorum ama bana ters ters bakıyor. Anında elimi bıraktım. Tamam o zaman. Ne kabalık.

Tavırla kollarını kavuşturuyor ve arkasını leğene yaslıyor. Gözleri benimkileri tutuyor. "Senden bıkmış, biliyorsun," diye alay ediyor.

Oh, gerçekten mi? Bu oyunu oynuyoruz, değil mi? Kendimi tutamıyorum ve gülümsüyorum. "Kim? Kocamı mı kastediyorsun?" Tatlı tatlı soruyorum.

Oyun başlasın, köstebek.

Bana dik dik bakarken çenesini meydan okurcasına kaldırıyor "Yani senden bıkmış gibi mi?" diye sordum.

"Onu benim kadar tanımıyorsun." Yüzü tiksintiyle buruştu.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Senin tarafından tehdit edildiğimi hissetmem mi gerekiyor?" Şaşırmış gibi yaparak soruyorum.

Gözlerini kısar. "Yerinde olsam yapardım. Ben ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor."

"Oh," diye sempatik bir şekilde iç geçirdim. "Bu gerçekten üzücü. Onunla geçmişiniz çok eskiye dayanıyor ama yine de onunla evlenmem için *bana* yalvardı." Elimi kaldırıp yüzük parmağımı oynatıyorum. "Belli ki onu benim kadar memnun edemiyorsun."

Ağzı açık kaldı, cevabımla sarsıldı.

Aptal sürtüğ.

Kiminle uğraştığının farkında değil. Sempatik bir şekilde omzunu okşadım. "Elinden gelenin en iyisi buysa, tatlım.

"Onu kapamamana şaşmamalı."

Kolunu uzanabileceğim bir yerden
çekti.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Gülümsedim. "Geri dönsem iyi
olacak ama bu gece onun beynini sikerken seni düşüneceğim."

Bana ters ters bakıyor ve ben de genişçe
gülümsüyorum. "Orospu," diye mırıldanıyor
nefesinin altında.

"Sana Bayan Kaltak diyeceğim," diye göz kırparak cevap veriyorum.

Ona son bir kez bakıyorum ve koridora geri dönüyorum, giderken
elbisemi düzeltiyorum.

Şimdi... şu iri yarı kocam nerede?

I sipariş ettiğim içkileri beklerken barda duruyorum. Oda hareketliydi. Yanımdaki bir adam bana çarptı ve Aşağıya baktım ve bir kez daha baktım.

Jason Steele barda yanımda bekliyor, gözleri önündeki bir şeye odaklanmış. Bana doğru bakmadan barın öbür ucundan katlanmış bir peçeteyi uzatıyor. Birkaç saniye bekledikten sonra peçeteyi aceleyle alıp cebime koyuyorum.

Bana verdiği bu lanet şey de ne?

İçeceklerim geldi ve onları alıp, onunla göz teması kurmadan ya da tek kelime etmeden yerime döndüm.

Bridget bardan geri döner ve aşağıya doğru gülümser. "Neden kendinden bu kadar memnun görünüyorsun?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor içkisini alıp yudumlarken. "Bu daha iyi." İçkisini işaret ediyor. "Az önce senin seks arkadaşlarından biriyle tanıştım." Gözleri muziplikle dans ediyor.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne yaptın sen?"

Elini ceketimin altından geçirip belime doluyor. "Hak etmediği bir şey değildi."

Sırıtiyorum ve alnından öpüyorum. "Uslu dur," diye fısıldıyorum.

Esmer bir kadın yanımdan geçip bize bakıyor; Bridget gülümsüyor ve kadehini kaldırarak sessiz bir şekilde kadeh kaldırıyor.

Gülümsememek için dudagımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Nicole ile tanışmışsın, anlıyorum."

Bridget bana alaycı bir şekilde bakıyor. "Daha çok benimle tanışmış gibi."

Kızımı daha sıkı kavıyorum; kendine güveni gerçekten tahrik edici. Bridget tanıdığım en özgüvenli kadınlardan biri; diğer kadınlara karşı hiçbir zaman güvensiz olmadı. Benim için kimsenin ona yaklaşamayacağını biliyor. Anderson yanımdan geçti. Onunla konuşmam gerek. "Bu adamla konuşmam lazım, Didge. Bir dakikan var mı?" Soruyorum.

"Ben iyiyim." Gülümsüyor.

Gözlerimiz kilitlenirken "İyiden de öte," diye fısıldıyorum.

Dudaklarını yalıyor ve sikimin seğirdiğini hissediyorum. Başımı sallıyorum.

Konsantre ol. Daha sonra.

"Anderson!" O geçerken sesleniyorum.

Beni görmek için döndü. "Buzz." Elimi sıkarken gülüyor. "Neler yapıyorsun, eski dostum? Seni bir süredir görmemiştim."

"İzindeydim." Diğerleriyle konuşmakta olan Bridget'e dönüp bakıyorum. "Evlendim."

"Sık beni." Şok içinde gülüyor. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Gülüyorum. "En iyilerimizin bile başına gelir. "

"Büyük bir katılım var." Odaya bakarken gülümsüyor.

"Evet, John ya da Sam'i gördün mü?" diye sordum. "Onlarla konuşmam gerek."

Etrafına bakınırken kaşlarını çatıyor. "Hayır, görmedim ve bütün hafta boyunca onlara ulaşamadım." Kaşlarını çatıyor. "Bu çok garip. Avrupa'da bir işleri vardı ve Washington'a geri döndüklerini biliyorum çünkü Sam beni havaalanından aradı. Ama o zamandan beri kimse onları görmedi."

Hmm, ilginç. "Evlerini aradınız mı?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "Hayır, eşlerini erkenden endişelendirmek istemedim ama ikisinin de bu gece buraya geleceklerini söylediklerini biliyorum." Omuz silkiyor. "Ama onları henüz görmedim."

"Doğru." Düşünürken başımı salladım. *Burada neler oluyor?* "Seni görmek güzel." Elini sıkarken gülümsedim. "Kerry ve çocuklar nasıl?"

"Güzel, güzel, işte orada." Uzak köşeyi işaret ediyor. "Çocuklar beni beş parasız gönderiyor."

"Daha sonra gelip Bridget'i tanıştıracam," diyorum ona.

**Bara doğru geri geri yürümeye başlarken beni işaret ediyor.
"Bundan emin ol ve tebrikler, hey?"**

Bir sürü insan ve kamera telaş içinde kapıya doğru koşuşturuyor. Başkan'ın Dışişleri Bakanı'yla birlikte geldiğini biliyorum. Tüm gözler onlara çevriliyor ve ben de şaşkınlıkla izleyen Bridget'e bakıyorum. Bana seksi bir şekilde gülümsüyor ve ben de elini tutuyorum.

"Herkesin içinde elimi mi tutuyorsunuz Bay Statham?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Hayır." Sırıtiyorum. "Seni Başkan'a şampanyalı bir kucak dansı yapmaktan alıkoyuyorum."

Yüksek sesle gülüyor ve ben eridiğimi hissediyorum. Derin nefes alıyorum.

Tanrım, bu kadını seviyorum.

BRIDGET

SALONDA DURUYORUM, yaptığı her hareketi izliyorum. Sürekli konuşmalara katılıyor ama yine de neredeyse hiç konuşmuyor.

Bu o. Benim tanıdığım Ben bu. Onun gücünü hisseden sadece ben değilim; etrafındaki herkes de hissediyor gibi görünüyor. Güçten kaçınıyor. Konuştuğunda herkes dinliyor.

Dört arkadaşıyla birlikte, ben Ally ile konuşurken benden bir metre uzakta.

Ama gözleri bana sabitlenmiş durumda. Ara sıra onları ayaklarıma indiriyor ve yavaşça vücuduma doğru kaldırıyor. Dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve cinsel organımın derinlerde bir yerde sıkıştığını hissediyorum.

Tanrım, hiç bu kadar seksi bir adam tanımamıştım.

Bu gece gözlerinde sevdiğim o bakış var.

Senin sahibin benim.

Başka hiçbir erkeğin yapamadığı şekilde bedenime sesleniyor. Ham, hayvani, fiziksel bir çekim var. O mükemmel bedenin içindeki kişiden hoşlanmam sadece bir bonus.

Çenesiyle kapı aralığını işaret ediyor, ben de başımı sallıyorum. Sonunda onu yalnız yakaladım.

Arkadaşının elini sıktıktan sonra bana doğru yürüyor ve ben de gülümseyerek tanıştığım kızları yanaklarından öpüyorum. "Sizinle tanışmak güzeldi."

Eli sırtımda, sessizce dışarı çıkıyoruz ve bizi bekleyen kiralık bir arabaya biniyoruz. Sonra onun evine geri dönüyoruz.

Tek kelime etmiyor. Söylemesine gerek yok. Biliyorum.

Başladı.

Ben Statham tüm ihtişamıyla burada ve onu çıplak görmek için sabırsızlanıyorum.

Dairesinin kapısını açıyor ve talimatını bekliyorum. İçeri girmem için eliyle işaret ediyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Oturma odasına doğru yürüyorum ve ona dönüyorum.

"Yatak odasına gir, Bridget," diye emrediyor.

Siktir...

Cidden, şu anda o üniformayla bana emir vermesinden o kadar tahrik oldum ki, sadece bana üflemesi gerekecek ve orgazm olacağım.

Döndüm ve koridordan yatak odasına doğru yürüdüm.

Arkamdan geliyor ve durmam için elini kaldırıyor, ben de yatağın ucunda donup kalıyorum.

Etrafımda dönüyor, gözleri elbisemde delikler açıyor. Kalbim göğsümde küt küt atıyor. Yavaşça fermuarı indiriyor ve elbisemi kalçalarımın altına indiriyor, ben elbiseden çıkarken elimi tutuyor.

Gözleri giydiğim küçük, dantelli siyah G-string'e takılıyor ve aşağı kaydırmadan önce onaylayarak tıslıyor. Sütyenimi çıkarıyor ve ben onun önünde siyah, uyluk hizasında şeffaf çoraplarla duruyorum... başka hiçbir şeyle değil.

"Bu gece odadaki en güzel kadın sendin," diye fısıldıyor etrafımda dönmeye devam ederken.

Gülümsüyorum.

"Ve sen tamamen benimsin."

Tanrım, sik beni.

"Evet," diye nefes alıyorum.

"Öp beni," diye fısıldıyor.

Dudaklarını öpmek için öne çıkıyorum ve gözleri zevkle kapanıyor. Sanırım bu, hayatımda onun için en ateşli olduğum andı. O tam üniformalı ve ben çıplağım. Onu çok fena istiyorum.

Öpüşmemiz umutsuz bir hal alıyor ve parmakları etimde gezinmeye başlıyor.

"Mmm," diye inliyor onları daha derinde dolaştırırken. "Bu güzel amcığın sırlıslık olmuştur."

Gözlerim kapanıyor ve elleri çenemi kavırıyor, öpüşmemizi desperate ediyor.

Hayvana dönüşüyoruz ve yarın yokmuş gibi öpüşüyoruz. O kravatını gevşetmek için yırtarken ben de ceketini omuzlarından yırtıyorum. Pantolonunun fermuarını açıp bacaklarından aşağı kaydırıyorum. Gömleğinin düğmelerine doğru ilerliyorum. Onları yeterince hızlı çözemiyorum.

Çabuk, çabuk!

Gömleğini tuttum ve çıkardım. Kravatı dışında çıplak bir şekilde önümde duruyordu. Kravatını tutup onu kendime çekiyorum ve sahip olduğum her şeyle onu öpüyorum.

Aleti sertleşmiş ve karnıma bulaşan ön boşalmayı hissedebiliyorum.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diye homurdanırken gözleri tehlikeli derecede yüksek bir uyarılmışlıkla titriyor.

Yatağın üzerine diz çöküyorum ve kalbim göğsümde sertçe atarken dirseklerimin üzerine düşüyorum.

Bu gece tamamen onunum ve ordu rüyasını yaşıyorum. Savaşa hazırlanın.

Ben'in banyodaki sesiyle uyandım. Saat erken ve hala oldukça karanlık.

Yan dönüp onu izliyorum. Uyandığımdan habersiz yatak odasına doğru yürüyor ve pantolonunu alıp içinde hışırıyor.

cebinde. Bir peçete çıkarıp okuyor ve kapıyı arkasından sessizce kapatarak odadan çıkıyor.

Ha? Kaşlarımı çatıyorum.

Ne yapıyor bu? O peçeteyle ne yapıyordu?

Düşünürken bir an karanlıkta uzandım. Bir şeyler okuyordu. Dün geceki etkinlikte ona kim bir not verdi ve neden bana göstermedi? Bir cevap bulmak için beynimi yokluyorum.

Nicole.

"Onu benim kadar tanı mıyorsun... Senin yerinde olsam kendime güvenmezdim. Ben ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor."

Karanlıkta uzanıp düşünüyorum. Dün gece onu gördüğümde kendimi hiç güvensiz hissetmedim. Değer verildiğimi ve saygı duyulduğumu hissettim ve normalde kendime çok güvenen bir insanımdır. Ama saklayacak bir şeyi yoksa neden karanlıkta gizlice dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı?

Yuvarlanıyorum, böyle hissettiğim için kendime kızıyorum.

Kes şunu, birlikte olmak için çok şey atlattık, şimdi bunu mahvetmesi için.

Bir de şunu düşünün. Geri geliyor ve parmaklarını şıklatıyor ve ben her şeyi bırakıp onun kollarına düşüyorum... tüm bunlar olurken o hala uzun zamandır seks yaptığı kişiyle takılıyor.

Karnım dönüyor.

Kes şunu.

Yapmazdı, yapmayacağını biliyorum. Ben öyle biri değil.

Ruhumun derinliklerinden gelen küçük bir ses rahatsız edici bir düşünce fısıldıyor. *Onu daha önce tanıdığını sanıyordun. Bu adamı gerçekten tanıyabilecek misin?*

Neyin gerçek neyin onun yarattığı bir cephe

olduğunu? Kes şunu, bu saçmalığı düşünmeyi bırak.

Bu doğru değil.

Bu doğru değil. Onu tanıyorum. Onu tanıdığımı biliyorum.

Kendimi tekrar uyutmaya çalışırken yatakta hışırdıyorum.

Dışarıda bir yerde, şu anda onu arıyor mu?

Eğer şimdi oraya gitmezsem, asla bilemeyeceğim.

Siktir et, çünkü bilmem gerekiyor. Battaniyeleri öfkeyle geriye atıyorum ve yatak odasından gizlice çıkıyorum.

Karanlıkta mutfak tezgahında dizüstü bilgisayarını açmış. Ekrandan gelen ışık etrafı aydınlatıyor.

Kollarımı önümde savunmacı bir şekilde kavuşturuyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Gözleri yukarı kayıyor ve suçlu bir ifadeyle dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Yok bir şey. Sadece e-postaları kontrol ediyordum. Uyuyamadım."

"Saçmalık," diye cevap veriyorum.

Bilgisayarı ve peçeteyi eline alıyor. "Neden bahsediyorsun, Bridget?"

"Peçetede ne var?" "Hiçbir şey."

"Yalancı." Elimi uzattım. "Göster bana."

Yüzünü buruşturdu. "Ne?"

"Beni duydun. Ver şunu." Elimi açıp kapatıyorum.

"Saçmalıyorsun," diye terslenerek yanımdan geçip yatak odasına doğru ilerliyor.

Kırmızı görmeye başladığımda arkasından hışımla koşuyorum. "Kızlarından biri sana aşk mektubu mu yazdı?" diye bağırdım.

Yüzü şaşkınlıkla düşer. "Hayır, yapmadılar!" diye bağırır. "Bana bağırma!" Bağırıyorum.

"Uyu Bridget."

"Peçetede ne olduğunu söylemezsen gideceğim tek yer havaalanı olacak."

"İşle ilgili şeyler. Ve beni tehdit etme. Sana yalan söylemiyorum! Sana hiç yalan

söylemedim!" "Ne işi?"

"Sen imkansızsın. Bu işin peşini bırak."

"Ben," diyorum sakince. "Bana peçeteyi göster lütfen." Bana ters ters bakıyor ve peçeteyi uzatıyor. Açıyorum.

**Eğer bana bir şey olursa
Emanet kasası 1190**

***Strawberry Hills
Kodu -33996425***

Tekrar ona bakıyorum. "Bunu sana kim verdi?"

Çenesini sıkıyor. "Jason Steele."
Gözlerim açılıyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum. "Oh."
Beni geçip banyoya giriyor ve hızla suyun altına atlamadan önce
duşu açıyor.
Hay sikeyim. İki yaşında bir çocuk gibi
devam ettim. Banyoya girdim. "Özür
dilerim."
Beni görmezden geliyor ve kendini yıkamaya başlıyor.
"Kasayı Google'da aratıyordum," diye tersledi. "Yine de hakkımda
ne düşündüğünü bilmek güzel."
Gözlerimi deviriyorum. "Ben..." Tereddüt ediyorum.
"Beni korkuttu." Başını tiksintiyle sallıyor.
"O... bana seninle çok eskilere dayandığınızı söyledi," diye
kekeliyorum. "Benden bıkaacağını söyledi."
"Sözlerimin bir anlamı yok mu?" diye haykırır. "Ben seninleyim!
Sana bir kez bile yalan söylemedim. Bir kere bile!" Başını öne eğiyor.
"Seni terk ettim, böylece hiç zorunda kalmadım."
"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.
"Her göreve gittiğimde gözlerinin içine bakıp yalan
söyleyemeyeceğimi biliyordum. Bunu yapamazdım. Bunu biliyordum."
Onu izliyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.
Dışarı çıkıyor ve havluyu etrafına sarıyor, sonra aceleyle
banyodan çıkıyor ve giyinmeye başlıyor. Köpek yavrusu gibi
peşinden koşuyorum.
"Ben sadece..." Tereddüt ediyorum ve şaşkınlıkla ellerimi başımın
üzerine koyuyorum. "Beni korkutuyorsun, Ben."
Bana dönüyor ve başını sallıyor. "Seni korkutuyor
muyum?" Başımı sallıyorum.
"O zaman siktiğimin kulübüne katıl, çünkü ödümü koparıyorsun!"
diye bağırır. "Geçmişte ne tür pisliklerle birlikte oldun bilmiyorum ama
seni seviyorum dediğimde, seni seviyorum demek istiyorum Bridget!"
Suçluluk duygusu üzerime çökerken onu izliyorum.
"Ben hiç kimseyi sevmedim. Annemin öldüğü geceden beri bu
kelimeler dudaklarımdan hiç çıkmadı ve senin onları yüzüme
fırlatman-" Tereddüt ediyor. "Çok acıtıyor."
Kahretsin, bu beni bok gibi hissettiriyor. Gözlerim yaşla doldu.

Koşucularını çekiyor. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Dışarı."

"Nereye?"

"Spor salonu." Koridorda yürüyor ve ön kapıdan çıkıp gözden kayboluyor. Kapı arkasından çarparak kapanıyor.

Sönük bir nefes veriyorum ve yatağa geri dönmek için koridora çıkıyorum. Hayal kırıklığı içinde yastığı yumrukluyorum.

"Günaydın Bridget," diyorum kendi kendime yüksek sesle.

"Kendine bir aparkat ver."

Mutfakta bir ileri bir geri gidip geliyorum. Saat sabahın 10'u ve Ben eve gelmedi. Bana hâlâ kızgın mı, yoksa daha kötü bir şey mi var?

Bu sabah kavgamız sırasında lanet peçeteyi nereye attığımı bulamıyorum, o yüzden Google'da falan da aratamıyorum.

Ama iki sorum var. Bir:

Jason Steel kim?

Ve iki: Ben'i gerçekten öldürebilmeleri için o yere gitmesi için tuzak mı kuruyor?

Ondan bir yere gitmesini istemesi bana anlaşılmaz geliyor.

Neden Ben'e bilgi konusunda güvensin ki? Neden Ben?

Kendime bir fincan kahve yapıyorum ve ön kapının açıldığını duyuyorum. Kalbim rahatladı.

Ben içeri girdi. "Merhaba."

"Merhaba." Beceriksizce gülümsedim.

Eşofmanının kemerinin arkasına uzanıyor ve küçük bir tabanca çıkarıp büyük, sarı bir zarfla birlikte masanın üzerine koyuyor. Gözlerim açılıyor.

"Bu evi senin için aldım," diye mırıldanıyor silahına dokunurken. Kaşlarımı çatıyorum. "Neden bir silaha ihtiyacım olduğunu düşündün ki?"

Omuz silkiyor. "Sadece emin olmak için."

Bir süre onu izledim. "Nerelerdeydin?"

Zarfı yırtarak açtı. "Emanet kasasına gittim." Bir tomar kâğıt çıkarır ve inceler. Yazıyı okurken kaşlarını çatı.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Oturuyor. "Emin değilim." Sayfayı çeviriyor ve kaşlarını daha da çatıyor. "Bir çeşit kodla yazılmış."

"Bir bakayım."

Bana uzattı ve ben de baktım. Mektuplar, hepsi garip bir düzende, hiçbir anlam ifade etmiyor. Altı sayfaya göz gezdiriyorum ve hepsi aynı. "Bu ne anlama geliyor?" Kaşlarımı çatıyorum.

Başını sallıyor. "Hiçbir fikrim yok."

Sayfanın üst kısmında mavi kalemle çizilmiş, yukarıyı gösteren bir ok var. "Bu ok ne?"

Başını sallıyor ve sayfaları incelemek için tekrar elimden alıyor. "Bu bizim kullandığımız bir kod değil. Hiç okuyamıyorum."

"Bunu kim okuyabilir biliyor musun?" Ben okuyabilirim. "Kim?"

"Joshua."

Ben okumaya devam ediyor.

"Bu Joshua'nın olayı. Böyle zihin bulandırıcı şeylere bayılır. Şifreyi kırabilir."

Ben kaşlarını çatır. "Onu bu işe bulaştırmak istemiyorum."

Başımı salladım. "Sanki sahip olduğu güvenlikle güvende değil. Bunu ona göndermelisin, iki gün içinde kırar." Düşünürken parmaklarının arkasını kirli sakalında gezdiriyor. "Evet, belki."

"Neden şimdi gidip aldın? Sadece başına bir şey gelirse alabileceğini söylediğini sanıyordum," diye soruyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi. "O öldüğünde çok geç olacak. O zamandan önce ne olduğunu görmek istedim."

"Gidip bunu aldığın için tehlikede misin?" diye sordum.

"Hiç sanmıyorum. Önemli bir şey olsa önce onun peşine düşerlerdi."

Ayağa kalktı ve buzdolabından bir şişe su aldı. Sonra salona oturuyor ve bana hâlâ kızgın olduğu belli oluyor. Onu takip ediyorum.

"Bu sabah için özür dilerim," diyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve suyunu yudumlarken başını sallıyor.

"Ne düşünmem gerekiyordu, biliyor musun?" Adımlarımı hızlandırdım. "Bana seninle çok eskiye dayandığınızı ve endişelenmem gerektiğini söyledi ve sonra cebinden bir peçete çıkarıp okumak için odadan gizlice çıktığını gördüm."

Başını tiksintiyle sallar. "Neden seni almak için Australia'ya geldiğimi sanıyorsun Bridget?" Kucağına vuruyor.

Kucağına oturdum. "Bilmiyorum, neden yaptın?"

"Çünkü bir şeyler eksikti."

Gözlerim onunkileri arıyor. "Kayıp mı?"

diye soruyorum. "Ben senin gibi değilim Bridget."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben..." Kelimeleri ararken duraksıyor. "Neyi bilmiyorsun?"

"Ben... Ben hiç... Senden ayrıldığımdan beri birlikte vakit geçirmek istediğim birini bulamadım."

Alaycı bir şekilde kaşımı kaldırıyorum.

"Yarım saat seks yapmak, biriyle uzun süre vakit geçirmekten ve bir ilişki kurmaktan çok farklı. Bu kadınları tanımıyorum ve tanımak da istemiyorum. Her zaman hemen sonra ayrıldım." Sanki iğrenmiş gibi başını sallıyor. "On dakika, sonrasında hissettiklerime değmezdi."

Öfkeyle başka tarafa bakıyorum. "Bu konuda konuşmayı kes. Başka insanlarla seks yaptığın düşüncesinden nefret ediyorum."

"Ben de öyle. Ve bunu her yaptığımda kendimi suçlu hissediyorum, sanki sana oyun oynuyormuşum gibi." Gözleri yere düşer. "Sanki hala seninleydim, ama..." Kafası karışmış gibi başını sallıyor.

Onu izliyorum.

"Aynı şey değildi. Seninle kurduğum bağı hiçbir zaman kuramadım."

Yumuşakça gülümsüyorum ve onun büyük, aptal dudaklarını öpüyorum.

"Geldim ve seni aldım çünkü..." Gözleri benimkileri tutarken duraksıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Çünkü neden?"

"Bana ihtiyacın olmadığını biliyordum ama-" Gözleri tekrar yere düşer.

Yüzünü benimkiyle buluşması için kaldırıyorum. "Ama ne, Ben?" "Ama sana ihtiyacım vardı."

Gözlerimiz kilitlendi.

"Bensiz daha iyi olacağını ve sana hak ettiğin normal veremeyeceğimi düşünüp durdum."

"Ben," diye fısıldıyorum.

"Ama bencil olmak zorundaydım." Hüzünle başını sallıyor. "Geri dönmeli ve kendime mutluluk için bir şans vermeliydim."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Sen bir aptalsın." Dudaklarından öpüyorum. "Neden beni terk ettiğinde söylemedin?" diye soruyorum.

Kaşlarını çattı. "Bridget, o zaman yirmi iki yaşındaydın. Şu anda yaptığından çok daha farklı davranırdın."

Kaşlarımı çattım.

"Belki de her şeyi yanlış anlamışımdır ve belki de sen anlardın." Omuz silkiyor. "Ama o zamanlar çok uzaktaydım. Sana sürekli yalan söylemek zorunda kalacaktım. Bunu düşünmeye bile dayanamazdım."

Onu üzüntüyle izliyorum ve sonunda neler olduğunu anlamaya başlıyorum.

"O zamanlar her şey olup bittiğinde üzülmeni izledim." Duraksıyor. "Sana yardım edemedim."

"Orada olman gerekiyordu Ben," diye fısıldadım. "Yardımlarını istemedim."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Derin yas tutmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim, Didge. Umutsuzluğun nasıl bir his olduğunu biliyorum ve ölsem de umurumda değildi. Neye imza attığımı biliyordum." Onu usulca öptüm. "Ama sana bunu yaşatamazdım." Bacağını okşuyor. "Huysuz, sert bir dış görünüşün var Didge, ama özünde tatlı ve nazıksın. Bunu sana bilerek yapamazdım."

Sinirlerime dokunduğu için gözlerimin odağı kayboluyor.

"Seninle olmadığım için seni sevmediğimi düşünme sakın," diye fısıldıyor. "Uzak kalmak çok zordu."

Yüzümü onunkine yaslıyorum ve ikimizin de yaşadıkları için üzüntüyle doluyorum.

"En ufak bir güvensizlik hissetmen tamamen saçmalık," diye fısıldıyor gözleri gözlerimi tutarken. "Sen şimdiye kadar istediğim tek kadınsın. Sevdiğim. Sensiz yaşadığım cehennemden sonra şimdi her şeyi berbat edeceğimi mi düşünüyorsun gerçekten?"

Gözyaşlarıma rağmen gülümsüyorum. "Biliyor musun, Bay Statham olmak istediğinde oldukça romantik olabiliyorsun," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Ne?" "Ne?" diye soruyorum.

"Her gün bana daha önce hiç duymadığım bir şey söylüyorsun."

Gülümsüyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

Onu usulca öperim. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun, Ben?"

Duygularına yenik düşmüş gibi çenesi kasılıyor ve gözleri benimkileri arıyor. "Seni sevdiğimin yarısı kadar bile değil."

"Beni yatağa geri götür," diye fısıldadım.

Beni öpüyor ve beni bir gelin gibi tutarken ayağa kalkıyor. "Evet, hanımefendi."

Kitap raflarına bakarken Ben'in odasında çıplak dolaşıyorum. Her yerde fotoğrafları ve hatıra eşyaları var. Bir hazine gibi. Yatakta ellerini başının arkasında birleştirmiş beni izliyor. Üç adamın olduğu bir fotoğrafı gösteriyorum. "Kim onlar?" diye soruyorum.

"Eskiden benimle birlikte barakalarımnda yaşarlardı."

Otuzlu yaşlarında yakışıklı bir adamın eski bir resmine başımı sallıyorum "Kim bu?" diye soruyorum.

"O benim babam."

Çerçeveyi elime alıp inceliyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Çok yakışıklı."

Ben gülümsüyor.

Sırada yaşlı bir kadınla birlikte bir kadın resmi var. "Kim bunlar?" diye soruyorum.

"Bu benim annem ve büyükannem."

Onları incelerken gülümsüyorum. "Nazik görünüyorlar." Parmağımı camdan annesinin görüntüsü üzerinde gezdiriyorum. "Büyükannen nerede?"

Şimdi mi?" Ben soruyorum.

"Annemden bir yıl önce kalp krizinden öldü."

Kaşlarımı çatıyorum ve bakmaya devam ediyorum. Çetemizin bir fotoğrafına ulaşıyorum ve onu inceliyorum. Kamala'da Joshua ve Natasha'nın düğünündeydik. Ben ve ben birbirimize zıt uçlarda duruyoruz. "Onları tanıyorum." Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Yakışıklı insanlar."

Gözlerini deviriyor.

Alt rafta eski bir tahta kutu var ve yavaşça açıyorum. İçi küçük biblolarla dolu. Onu alıyorum ve gidip yatağa, onun yanına oturuyorum.

Yüzü ciddileşiyor.

Bir dizi pembe boncuk çıkardım ve kaşlarımı çattım. "Bunlar ne?" diye soruyorum.

"Onlar Meika'nın."

"Meika kim?" "Kız kardeşim."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Güzel."

Kutuya tekrar baktım ve üzerinde bir yüz olan bir taş buldum. "Bu da ne?"

Kıkırdıyor. "Bu Fred."

"Fred mi?" Gülümsüyorum.

"Bunu ben anaokulundayken annem için yapmıştım. Bu onun en değerli eşyasıydı."

Kıkırdıyorum. "Çok şirin." Elimdeki taşı öpüyorum ve o da genişçe gülümsüyor.

Altın kağıda sarılmış kalp şeklinde bir çikolata çıkardım. "Bu ne?"

Gözleri benimkileri tutuyor. "Bunu bana sen verdin." "Ben mi verdim?" Şaşkınlıkla sordum.

Utanmış gibi başını sallıyor. "Ne zaman?"

"Büyükannen hastalandığında hastanedeydik. Birisi çikolata dağıttı ve ben orada değildim, sen de bir tane aldın ve benim için sakladın."

"Ve sen onu kurtardın mı?" Kaşlarımı çattım.

Başını sallıyor. "Benim için bir anlamı vardı. Ben orada değilken beni düşündüğünü ilk kez yeniden fark ettim."

Aptal gülümsememi gizlemek için alt dudağımı ısırıyorum. Bir pasaport çıkardım ve açtım.

Küçük sarışın bir kız bana bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Meika Rose Statham

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve o bakışlarımı tutmak istemeyerek gözlerini kaçırıyor. "Çok güzel," diye fısıldıyorum. Başını sallıyor.

Ayrıntıları okudum ve hesap yaparken kaşlarımı çattım. Doğum günü yarın. Aman Tanrım, o gün Ben'in de doğum günü.

"Yarın doğum günün mü?" Ben soruyorum.

"Doğum günümü kutlamıyorum," diye çok hızlı bir şekilde tersledi. "Neden kutlamıyorsun?"

"Çünkü Meika'nın bir tane bile yok." "Oh, Ben." Üzüntüyle iç çektim.

Kutuyu karıştırmaya devam ediyorum ve New York'tan eski bir kartpostal buluyorum. Okumak için çeviriyorum ama arkasında hiçbir şey yazmıyor. "Nedir bu?" diye soruyorum.

"Meika hep New York'a gitmek isterdi." Yeniden üye olurken gülümsüyor. "Orası onundu; bir gün beni oraya götüreceğini söylerdi."

On iki yaşında küçük bir kız çocuğu hayal ediyorum, tüm bu umutları ve hayalleri hiç gerçekleşmemiş ve boğazımda kocaman bir yumru oluşuyor. "Hiç gitmedin mi?" Zorla söyledim.

Başını sallıyor.

"Gitmeliyiz," diyorum.

Kaşlarını çatıyor.

Aklıma bir fikir geldi. "Evet. Yarın Meika için New York'a gitmeliyiz." Gülümsüyorum. "Doğum gününde."

Başını sallıyor. "Yapamadım." Aceleyle yataktan çıkar ve banyoya gider. Bu konuşmadan kaçınmak için duşa girer.

Kutuyu paketleyip rafına geri koyuyorum ve onu takip ediyorum. İçeri girdikten sonra küvetin kenarına oturup düşünüyorum. "Doğum gününü kutlamayalı ne kadar oldu?"

Kendini yıkıyor ama cevap vermiyor.

"Ben?" diye soruyorum.

"O gittiğinden beri değil," diye tersliyor, sinirlenerek.

Kalbim göğsüme düşüyor. Oh, bu çok üzücü. "Ben, birlikte yeni bir hayata başladığımızı biliyor musun?"

Gözleri benimkileri buluyor ve başını sallıyor.

"Artık yeni geleneklerle başlamak istiyorum. Kendi geleneklerimiz ve senin hayatta olmanı kutlamak istiyorum çünkü bu..." Bir bahane ararken başımı sallıyorum. "Bu bir mucize." Gülümsüyorum.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum." Duraklıyor. "Bırak gitsin, bebeğim."

"Lütfen Ben," diye yalvardım. "İlerlemeni ve mutlu olmanı istiyorum."

Başı üzüntüyle öne eğilir.

"Ve bunu birlikte yapabiliriz."

Kıyafetlerimi çıkarıp onunla birlikte suyun altına giriyorum. Neyse ki geniş kollarını bana doluyor ve beni sıkıca tutuyor, saçlarıma bastırırken derin derin nefes alıyor.

"Bunu yapabilir miyiz?" Ona gülümsedim. "Didge." İç çekiyor.

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Ben yanıdaysam yapabilirsin, Ben. Birbirimize sahip olduğumuz sürece her şeyi yapabiliriz."

Öpüşürken dudaklarıma gülümsüyor.

"Lütfen?" Yalvarıyorum, ne demek istediğimi kanıtlamak için biraz aşağı yukarı sallanıyorum.

"Bridget..." İç çekiyor.

"Lütfen..."

"İyi," diye tersliyor.

Genişçe gülümsüyorum. "Harika bir seyahat acentesi tanıyorum." Arkamı tutuyor. "Aynı zamanda tam bir baş belası."

W New York'ta sokakta yürürken Bridget elimi tutuyor ve kaşlarını kaldırıyor. Bu onun yeni toplum içinde elimi tutmaya çalışmak ve ne kadar dayanabileceğimi görmek. Bu bir mücadele.

Dün öğleden sonra New York'a vardık ve dün gece şehre gittik. Yedik, içtik ve güldük. Daha *önce* bir kadınla hiç bu kadar eğlenmemiştim.

Ama bugün farklı bir hikaye. Bridget beni bilinen tüm turistik yerlere götürdü.

Elimden geleni yapıyorum, gerçekten yapıyorum ve onun beni neşelendirmeye çalıştığını biliyorum, ama buna dayanamıyorum.

Meika olmadan burada olmaya dayanamıyorum.

Doğum günün kutlu olsun, kardeşim.

Baktığım her şey bana onun bunu asla göremeyeceğini hatırlatıyor.

Bunu hiç yaşamamış olması.

Asansörle Empire State Binası'na çıkıyoruz ve kapıların açılmasını beklerken onları izliyorum.

Sık sık neden ben değil de o kaçırıldı diye merak ediyorum. O çok iyiydi.

Ve ben... Ben değilim. Hiç olmadım.

Benim yaşamam ve onun yaşamaması nasıl adil olabilir?

Güzel Bridget'imın elini biraz daha sıkı tutuyorum.

Beni nasıl sevdiğini asla bilemeyeceğim. Bana sevgiyle gülümsüyor ve nefesim kesiliyor. O hayatıma giren en mükemmel şey. Onunla birlikte olmak ve bana onun baktığı gibi bakması ihtiyacım olan tek şey. Eğilip onu usulca öpüyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Ne için?"

"Tüm bunları yaptığın için." Etrafımızı işaret ediyorum. "Erkeğim için her şeyi yaparım." Bana gülümsüyor.

Asansör geliyor ve binip en tepeye çıkıyoruz. Hatta izleme platformuna bile çıktık. Boğazımdaki yumru dayanılmaz hale geliyor ve Bridget sanki bunu hissetmiş gibi elimi biraz daha sıkı tutuyor.

Etrafımıza bakınıyoruz ve Bridget yanımızdaki bir bayana yaklaşıyor. "Affedersiniz, ikimizin bir fotoğrafını çekebilir misiniz lütfen?"

"Elbette." Nazik bayan gülümsüyor.

Tanrım... Bundan nefret ediyorum.

Çekimler için poz veriyoruz ve sonra Bridget, "Şimdi filme alabilir misin lütfen ve bizi bir anlığına filme alır mısın?" diyor.

Ha?

Bridget'e bakıyorum.

Gözleri bana bakarken parlıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Ben." Sanki gerginmiş gibi duraksıyor. "Şu andan itibaren doğum gününü kutlaman için sana başka bir şey vermek istiyorum."

Ona gülümsüyorum "Bu ne olabilir Bayan Bridget?" "Bir yıldönümü." Beni usulca öpüyor. "Evlen benimle."

Kaşlarımı çattım. Ne oluyor be? Şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum.

Ne? Şaka mı yapıyor?

Bu onun ağzından çıkmasını beklediğim son şeydi.

"Ben?" diye sorar, sesi umut doludur.

Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırıyorum. O gerçek mi? "Ciddiyim, Ben. Benimle evlenir misin?"

Büyük gözlerle çekim yapan kadına bakıyorum ve o da benim kadar şaşırmış bir şekilde omuz silkiyor.

"Ben!" Bridget tersledi.

"Sen delisin," diye fısıldıyorum.

"Bu bir evet ya da hayır cevabı, Ben."

Onu usulca öpüyorum ve etrafımızdaki insanlar alkışlıyor. "Cevap ver bana, lanet olsun," diye çıkışıyor.

"Bridget..." Durakladım. "Sana sormak istedim," diye fısıldıyorum.

"Evet, şey. Çok yavaşsın. Ertelersen kaybedersin, Statham."

Kollarını bana sararken dudaklarıma karşı gülümsüyor.

Tanrım, bu kadını seviyorum.

"Geri almadan önce bana cevap ver," diye fısıldıyor.

Onu kollarımla sarıyorum. "Tanrım, beni öldürüyorsun."

Gülüyorum. "Bugün mü?" Bana gülümsüyor.

Ona kaşlarını çatıyorum. *Bu da ne böyle?* "Hayır. Bugün olmaz Bridget," diye fısıldıyorum.

"Bugün olmalı, bir nikâh dairesinde. Doğum günün için kendimi sana vermek istiyorum." Gözleri benimkileri arıyor. "İkimizin de ailesi ruhen bizimle olacak."

Yer altımda hareket ederken ona bakıyorum ve odağımı kaybediyorum. Başımı omzuna koyuyorum. Benim ailem olmadığı için o kendi ailesinin düğünümüze gelmesinden vazgeçiyor.

Bu kadarı da fazla.

Onun beni sevmesini hak etmiyorum.

Duygular göğsümü kapatmaya başladı.

"Arkadaşlarımız için daha sonra başka bir düğün yapabiliriz." Yumuşakça gülümsüyor. "Ve eğer istemiyorsan bundan kimseye bahsetmek zorunda bile değiliz."

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Gerçekten ciddi misin?"

Fısıldıyorum. "Ben..." Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Bu *bizimle* ilgili. Bu bizim hakkımızda.

bugün birlikte yeni bir hayat. Artık kavga yok, sır yok, saçmalık yok. Sadece sen ve ben. Birbirimizi yeterince seviyoruz, değil mi? Henüz erken olduğunu biliyorum ama asla birini seni sevdiğim kadar sevemeyeceğim." Heyecanla yerinde zıplıyor ve kalbim göğsümden serbestçe düşüyor.

Zaman durmuş gibi ona bakıyorum.

Tekrar zıplıyor. "Hadi, Ben. Benimle uçurumdan atla.

Bugünü son günümüzmüş gibi yaşayalım."

Derin sulardaymışım ve kurtarılmak için ona doğru yüzüyormuşum gibi hissediyorum.

Bu olabilir mi?

"Ben, beni yalvartma." Gülüyor.

Son direncim de eriyince genişçe gülümsüyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve mükemmel dudaklarını öpüyorum. "Tamam," diye nefes alıyorum ve alnımız birbirine değiyor. Tekrar öpüşüyoruz. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve sonra inanamayarak gülüyorum. "Bu yarın uyanıp pişman olacağın bir şey mi?"

Omuz silkiyor. "Kimin umurunda? Ben bugün için yaşıyorum." "Ne zamandan beri?"

Gülümsüyorum.

"Şimdiden beri."

"Artık çekimi durdurabilir miyim?" diye araya giriyor kadın. "Ah, özür dilerim," diyor Bridget.

"Seni unutmuşum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Tebrikler." Telefonu geri verirken gülümsüyor.

O sırada etrafta durup bizi izleyen herkesi fark ediyorum ve anında utanıyorum.

Elini tuttum. "Hadi gidelim buradan. Beni tamamen emasculated."

Onu asansöre doğru çekerken bir kahkaha patlatıyor. "Finally!" Gülüyor. "Birinin bunu yapması gerekiyordu."

BRIDGET

"BUNDAN EMİN MISIN?" Merdivenlerden Belediye Binası'na çıkarken Ben soruyor.

Güzel erkeğime gülümsüyorum. "Olumlu." Eğilip onun kocaman, güzel dudaklarını öpüyorum. Elimi kirli sakallarında gezdirirken "Mutlu yıllar bebeğim," diye fısıldıyorum.

Gözleri mutlulukla parlıyor ve elimi sıkıyor.

Bele oturan ve dizlerimin hemen altına kadar inen kloş etekli buz pembesi bir elbise ve ona uygun pembe yüksek topuklu ayakkabılar giyiyorum.

Sandaletler. Saçlarım açık ve dolgun, sağ kulağımın arkasında büyük beyaz bir çiçek var. Makyajım doğal ve rujum pembe.

Bugün benim düğün günüm. Dün akşam yemeğinde, evlilik cüzdanı için internet üzerinden başvuruda bulunmak üzere restoranın tuvaletine gitmeden önce bu kararı verdim.

Ally'nin onu son gününmüş gibi sev sözleri, üç gün önce söylediğinden beri zihnimde tekrar tekrar çalıyor, yani aslında yaptığım şey bu.

Mutluluktan yüzüm gülüyor ve hiç pişmanlık duymuyorum.

Yapılacak en doğru şey bu. Ben'i seviyorum. Ben'i hep sevdim ve bu çılgınlık. Daha yeni bir araya geldiğimizi biliyorum. Belki de tamamen kör ve aptalım. Yanlış adamla mı evleniyorum? Hayır, evlenmiyorum.

Doğru hissettiriyor. Vücudumdaki her hücre bunu yapmak istiyor.

Yirmi yıldır kutlamadığı doğum gününde kendimi ona vermek en büyük hediyedir.

Eskiden düğünlerin elbiseden, davetlilerden ve resepsiyon mekanından ibaret olduğunu düşünürdüm... Ta ki bugüne kadar, önemli olan tek şey oyken.

Ben'in her doğum gününde acı dolu anılar olmadan ilerlemesi tek istediğim. Ben bu gece giymek için getirdiği kıyafetlerini giyiyor. Özel bir şey değiller ama denese daha mükemmel görünemezdi.

Sanki içinde bir mutluluk ışığı yanıyor ve o da parlıyor.

Aramızdaki tüm belirsizlik bir anda ortadan kalktı. İkimiz de biliyoruz.

Tezgâha geldik ve pencereden gülümsedim. "Merhaba. Daha önce aramıştım; saat üçte randevumuz var." Gülümsüyorum.

Ben sakın kalmaya çalışırken alt dudağımı ısırır.

Konsantre olmak ve olduğum yerde zıplamamaya çalışmak zorundayım. "Evet, tüm evraklar sende mi?" diye soruyor.

Çantamdan tüm kimliklerimizi çıkarıp tezgâhın üzerine bırakıyorum. O da hepsini inceleyip kopyalıyor. "Sağınızdaki ilk kapı." Gülümsüyor.

Ben elimi tutuyor, biz de dönüp koridorda yürüyoruz ve ofisin kapısını çalıyoruz. "Girin," diye sesleniyor bir erkek sesi.

Ben ve ben birbirimize şöyle bir bakıyoruz ve ben genişçe gülümseyerek onu dudaklarından öpmek için ayağa kalkıyorum. Sanki yapmak üzere olduğumuz şeye inanmıyormuş gibi başını sallıyor. Kapıyı iterek açıyor ve büyük maun bir masada oturan bir adamla karşılaşıyoruz. Gözlüklerinin üstünden bize bakıyor. "Merhaba."

"Merhaba." İkimiz de gülümsüyoruz.

"Kapıyı arkandan kapat." Ben döner ve kapıyı kapatır.

"Ben Henry Thomas, bugün töreninizi ben yapacağım." Ellerimizi sıktı. Ben ve ben gergin bir şekilde gülümsedik.

"Tamam, benim için bazı belgeleriniz var mı?"

"Evet." Dosyayı ona veriyorum ve o da inceliyor.

"Yüzükler sende mi?" diye soruyor.

Ben cebinden annesinin yüzüğünü ve o gün ona aldığımız altın yüzüğü çıkarıp uzatıyor. Küçük bir çocuk gibi omuzlarımı dikleştirdim. Bunu gerçekten yapıyor muyuz? Sonunda zamanı gelene kadar ikimiz de bir sürü belgeyi gözden geçirip imzalıyoruz.

"Lütfen ayağa kalkın ve yüzünüzü birbirinize dönün." Gülümsüyor ve halının üzerinde bir yeri işaret ediyor.

Ben ve ben ayağa kalkıp birbirimize bakıyoruz. İki elimi de avuçlarının içine aldı. Aptal bir kız öğrenci gibi kıkırdamaya başlıyorum ve Ben bile yüzünü tutmakta zorlanıyor.

Bu gerçekten oluyor mu?

"Benden sonra tekrar et."

"Ben, Benjamin Statham," gözleri gözlerimi tutuyor ve usulca gülümsüyor, "Seni, Bridget Marx'ı, yasal olarak eşim olarak kabul ediyorum. Bugünden itibaren hastalıkta ve sağlıkta sana sahip olacağım ve seni elimde tutacağım."

Gülümsüyorum ve yüzüğü dikkatlice parmağıma geçirirken olduğum yerde biraz zıplıyorum. Elim kaldırıyor ve arkasından öpüyor. İkimiz de gülüyoruz ve gözleri özel bir şeyle parlıyor.

Duygularımın üstesinden geldiğimi hissediyorum. "Ben, Bridget Marx, seni, Ben- jamin Statham'ı, yasal olarak kocam olarak kabul ediyorum." Beni şaşkınlıkla izliyor ve ben de gülümsüyorum. "Hastalıkta ve sağlıkta, bugünden itibaren sahip olmak ve tutmak için."

Yüzüğü yavaşça parmağına geçiriyorum ve kıkırdıyorum. "Gelini öpebilirsin."

Ağır çekimde, Ben beni kollarına alıyor ve nazikçe öpüyor.

Hava ciğerlerimi terk ediyor çünkü bu bana hediye ettiği en mükemmel öpücük.

Bu bir söz öpücüğü ve gözlerim yaşlarla doluyor. Dudaklarına karşı gülüyorum ve o da kollarını bana sıkıca sarıyor.

"Bir fotoğraf çekeyim." Henry gülümsüyor, ben de telefonumu uzatıyorum ve o da birkaç fotoğraf çekiyor. Adrian beni düğün fotoğraflarımı dandik bir telefonla çektirirken görse ne derdi diye düşünüp gülüyorum.

"Teşekkürler Bay ve Bayan Statham, tebrikler." Evlilik cüzdanını teslim etti.

"Teşekkür ederim." Ben beni tekrar öpmeden önce başını sallıyor ve ben gülüyorum.

Bu delilik!

Henry kapıyı açıyor, Ben ve ben ş a ş k ı n l ı k l a gülerken kapıdan içeri giriyoruz.

"Tebrikler," diye sesleniyor resepsiyondaki kız.

"Teşekkür ederim," diye karşılık veriyorum.

Ben zarfı benden aldı. Elim onun elinde, kalbim göğsümde küt küt atarken ön kapıdan çıkıyoruz.

Başardık.

Bay ve Bayan Benjamin Statham.

Ben masanın karşısından bana sıcak bir şekilde gülümserken margaritamdaki buzı karıştırıyorum. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, elinde birası, kendinden çok memnun görünüyor. "Neye gülümsüyorsun?" Sırıtıyor.

"Sen." Aslında onun ne kadar mükemmel olduğuna bakıyorum. Hiç bu kadar muhteşem bir erkek görmemiştim. "Bu koca olayı sende çok seksi duruyor." Bardağıma sırıtıyorum.

Sağlam, yakışıklı, yontulmuş bir çenesi ve küt kesilmiş saçları var. O erkekliğin timsali ve gün geçtikçe, duvarları yıkıldıkça, kendimi ona daha da derinden aşık olurken buluyorum.

Şanslıyım ki... çünkü bugün onunla evlendim.

Ben ve ben yeni yemek yemiştik ve New York'ta bir kokteyl bardaydık. Gözleri dudaklarıma kaydı. "Suçlu hissediyorum," diye fısıldıyor.

"Neden?" Kaşlarını çatıttım.

"Ailenizin düğün gününüzde yanınızda olmaması." Konuşurken gözleri masaya kayıyor.

"Onlar için başka bir düğün yaparız. Ben, ilişkimiz hiçbir zaman ailemle ilgili olmadı."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi.

"Bu bizimle ilgili, ikimizin arasında." Doğru ifadeyi düşünürken kaşlarını çatıyorum. "Aslında, dışarıda pek iyi değiliz."

"Biliyorsun." Yumuşakça

gülümsüyor. "Ama sen değilsin," diye fısıldıyorum.

"Böyle olmak istemezdim."

"Sessiz ve güçlü mü?" Gülümsüyorum. "Seni başka türlü istemezdim, Ben. Bu halinle benim için kesinlikle mükemmelsin."

Seksi gözleri benimkileri tutuyor. "Benim için mükemmel olan sensin."

"İyi ki evlenmişiz o zaman." Ona arsızca göz kırpyorum ve o da inanamayarak başını sallıyor. "Bu gerçekten oldu mu?" Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıyor. "Rüya mı gördüm?"

"Ah." Başımı salladım. "Birden aklıma geldi ve ağzımdan kaçırmak zorunda kaldım."

Gözleri dehşet içinde açılır. "Yani sen... bir anda rastgele evlenmeyi mi düşündün?" diye kekeliyor.

İçimi yudumluyorum ve omuz silkiyorum. "Hemen hemen. Dün gece, yemekte... Karar verdim."

Kaşlarını çatıttı. "Ve sen de bunu yaptın."

"Seni seviyorum, Ben." Gülümsüyorum. "Seni her zaman sevdim ve tekrar kaçmadan önce seni içeri kilitlemek zorundaydım."

Kıkırdıyor ve masanın üzerinden elimi tutuyor. "Hiçbir şey beni senin yanından ayıramaz."

Gözlerimiz kilitlendi. "Söz mü?"

Fısıldıyorum. Elim öpüyor. "Söz veriyorum."

Dans pistine bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Dans etmek ister misin?" diye soruyor.

İçimden beklenmedik bir heyecan geçiyor ve okullu bir kız gibi kıkırdıyorum. Elim tutup beni dans pistine götürüyor ve kocaman

kollarıyla beni sarıyor. Biz dans ederken ona aptalca gülümsüyorum.

sallanıyor. Ed Sheeran'ın 'Perfect' şarkısı çalıyor ve içinde bulunduğumuz ruh haline çok uygun.

"Karı koca olarak ilk kez dans ediyoruz." Gülümsüyorum.

Beni usulca dudaklarımdan öpüyor. "Pek çok şeyin ilki. Hikâyemiz bugün başlıyor Bridget."

Gözlerim yaşardı, çünkü ben de aynen böyle hissediyorum. Bu hikayeye başlamak için tüm saçmalıkları bir kenara bırakmamız gerekti ve buraya gelmemiz çok uzun sürmüş gibi geliyor.

"Seni seviyorum." Bana gülümsüyor. "Bu hayatımın en mutlu günü oldu."

Gözyaşlarım barajı patlattı ve utanarak onları sildim. "Senin hüznün beni de hüznlendiriyor." Gülümsüyorum.

Güldü ve beni döndürdü.

"Sanırım düğün günümüzde sana veciz sözlerimi söyleyebilirim."

"Bir sonraki düğünümüz ne olacak? Bir sonraki düğünümde hüznlenecek miyim?" Ben soruyorum.

Gülüyor ve beni usulca öpüyor. "Evet, o gün ben de duygusal olabilirim."

Beni tekrar döndürüyor ve ben yüksek sesle gülüyorum.

"Peki ya çocuklarımız olduğunda?" Ona aşık bir kız öğrenci gibi gülümsüyorum.

Başını sallıyor. "Hayır, iki gün boyunca tek yapabildiğim bu." Beni döndürüyor ve tekrar bir araya geliyoruz.

Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta. "Ben, sırrını biliyorum." "Neymiş o?" diye fısıldıyor dudakları dudaklarıma değerken.

"Sen her zaman hüznölüsün. Sadece bunu göstermiyorsun," diyorum ona. "Pftt." Beni hızla döndürüyor ve ben yine gülüyorum. "Değilim. Sen delisin-

sional."

Tekrar bir araya geliyoruz ve onu yakın tutmak için kollarımı boynuna doluyorum. "Sana verdiğim bir çikolatayı altı yıl boyunca sakladın," diye fısıldıyorum ona.

Çok yakın duruyoruz, birbirimizin kollarında sımsıkı. Gözleri benimkileri tutuyor. "Kendimi savunmam gerekirse, o çikolatayı bana veren kız çok özeldi." Alnımız birbirine değerken mırıldanıyor ve güzel şarkı eşliğinde yavaşça sallanıyoruz.

"O kız artık senin karın."
İnançsızlıkla başını hafifçe sallar.
"Bayan Statham." Eli arkama doğru kayıyor ve gözleri kararıyor.
"Mutlu yıllar bebeğim," diye gülümsüyorum onu usulca öperken.
Ve mükemmel bir gecede, mükemmel bir adamla, mükemmel bir şarkıda dans ediyorum.

Ben karanlığa uzanıyorum ve Ben uyarılmışlığını kontrol etmeye çalışırken nefesi titriyor. Bütün gece dans ettikten sonra nihayet odamıza döndük.

Ben diliyle, dudaklarıyla ve elleriyle vücudumun her bir santimine tapıyor. Yatağa yayılmışım, aklımı kaçırmak üzereyim. Elim açık bacaklarımın arasından başının üstünden geçiyor.

Heyecanım doruğa çıkarken sırtım yataktan kalkıyor. "Ben..." Kapris yapıyorum. Üç kez orgazm oldum ve Tanrım, işte bir tane daha geliyor.

"Ben," diye inledim. "Seni istiyorum."

Dili derinlere dalıyor, yalıyor, emiyor ve öpüyor. Gözlerimi zevkle kapatıyorum ve kontrolümü kaybederken ağzım açık kalıyor.

"Ben," diyorum. "Beni yalvartma. Şimdi. Seni şimdi istiyorum."

Üstüme çıkıyor ve beni usulca öpüyor. Dudaklarında kendi tuzlu uyarılmamın tadını alıyorum ve öpüşmemiz umutsuzluğa dönüşüyor.

Ben sevişmek için burada.

Seviştığımız zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Genelde sevişiriz. *Sert*.

Ama bu onunla en sevdiğim seks türü. Gardını indirip kendini tamamen bana bıraktığı zaman. Bu onun teslimiyeti gibi ve bunu sık sık yaşayamıyorum ama yaşadığımda beklediğime geliyor.

Kendini yaylarının üzerinde tutarken iri vücudu benimkinin üzerinde sallanıyor. Ellerim sırtında, omuzlarında ve o daracık kıkırda geziniyor.

Büyük siki üzerime sürtünüyor ve Tanrım, onu istiyorum.

Ona ihtiyacım var.

Elimi indirdim ve onu girişime doğru yönlendirdim. Bir dakika daha bekleyemem. İçeri kayıyor ve ikimiz de zevkle inliyoruz. Derin, yavaş pompalar ve vücutlarımız bir olur. Birlikte hareket ederken tamamen senkronize oluyoruz.

Ben bunun için doğmuşum, onunla bunu yapmak için. Onu benim sevdiğim gibi sevmek için.

Ben onun kollarındayken ve vücudu içimdeyken başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Beni asla terk etme," diye fısıldıyor.

Ona biraz daha sıkı sarılıyorum. Dudaklarımız tekrar birbirine çarparken "Yapmayacağım bebeğim," diye fısıldıyorum.

Dirseklerinin üzerine kalkıyor ve gözleri benimkileri arıyor. "Bana ölmeyeceğini söyle."

Kalbim daralıyor. Bu yüzden mi kendini insanlardan uzak tutuyor, öleceklerini düşündüğü için mi?

Tek başına çektiği onca acıdan dolayı gözlerim yaşardı.

"Buradayım, bebeğim." Vücudu tekrar derinlere kayarken ona yapışıyorum, şefkatle benimkini alıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum, Ben. Söz veriyorum."

Güneş perdelerin kenarından içeri sızarken uykulu uykulu geriniyorum ve gözlerim yan yatmış beni izleyen Ben'e kayıyor. "Saat kaç?" diye soruyorum.

Seksi bir şekilde gülümsüyor. "Kimin umurunda?"

Yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum ve yüzünü avuçlarımın içine alıyorum. "Bu sabah çok rahatlamış görünüyorsunuz Bay Statham."

Dudaklarını arsızca yalıyor.

Genişçe gülümsüyorum. "Bana hiç evlenme teklif eder miydin?"

Çıplak göğsümü avuçlarının arasına alıyor. "İsterdim." Gözlerimi kısıyorum. "Ama istemez miydin?"

"I..." Bir an durur. "Kendimi hiçbir zaman evlenecek bir tip olarak görmedim." Sanki bir aydınlanma yaşıyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

"Ama?" Ben soruyorum.

"Sanırım bunu hiç beklemiyordum..." Cümlesinin ortasında durdu. "Şunu yapmayı kesecek misin?" diye sordum.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

"Bana bir şeyler söylememek için kendini zor tutuyorsun. Artık senin karınım Ben ve bana her şeyi anlatabilirsin."

Sırıttıyor ve sırt üstü dönerek bedenimi kendi bedeninin yarısına kadar çekiyor. "Ne diyordun sen?" Yüzüne bakarken soruyorum.

Alnımdan öpüyor ve düşünürken parmakları saçlarımda geziniyor. Başım onun çıplak göğsünde. "Beni gerçekten tanısaydın kabul edeceğini hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyor.

"Yani bana sadece yüzde yetmişini mi verecektin?" Kaşlarımı çattım.

Başını sallıyor, düşünceleri dikkatini dağıtıyor. "*Yapabileceğim* tek şeyin bu olduğunu düşünmüştüm. ver."

Göğsüne karşı hüzünle gülümsüyorum.

"Peki ya sen?" Bana şöyle bir baktı. "Şimdiye kadar sadece yüzde kırkınızı tanıyorum."

Ağzım açık kaldı. "Yüzde kırk mı? Sen... sen beni yüzde kırktan daha iyi tanıyorsun," diye kekeliyorum.

"Okulda en sevdiğin dersin ne olduğunu bilmiyorum. En sevdiğin kitabın ne olduğunu. Yumurtanı nasıl sevdiğini. Kahvene şeker atmayı neden bıraktığını ve alnını kırıştırırken ne düşündüğünü." Üstümden gülümsüyor. "Ve bende ne gördüğünü asla bilemeyeceğimden şüpheliyim."

Gülümsüyorum ve göğsünü öpüyorum. "Kocasını Ben'i seviyorum."

Gülüyor ve bana daha sıkı sarılıyor ve televizyonu açıp kanallar arasında gezinene kadar birkaç dakika mutlu bir huzur içinde yatıyoruz. Haberlerde durdu.

SON DAKİKA

Sadece çete tarzı bir infaz olarak tanımlanabilecek bir şekilde, ABD'li diplomat Jason Steel ve eşi, dün gece Washington D.C.'de bir restorandan çıkarken vurularak öldürüldü.

kalabalık bir caddenin ortasında.

Yetkililer olayı profesyonel bir suikast olarak değerlendiriyor.

Geride hepsi on y a ş ı n d a n küçük dört çocuk bıraktılar.

Dehşet içinde
kaşlarımı çatıyorum.

Yüce Tanrım.

"Siktir!" Ben, yataktan fırladığı gibi tersledi. "Ne...
bu ne anlama geliyor?" Kekeliyorum. "Lanet olası
bir sorunumuz var."

"Peşimizden gelecekler mi? Zarf nerede?" "Burada.
Yanımızda getirdim."

Yataktan fırladım ve ellerimi başımın üzerine koydum.

"Joshua'ya deşifre ettirmeliyim. Başka şansım yok. Ne yazdığını
bilmem gerek," diye çıkışır.

Başımı salladım. "Şifreyi kırabilir, biliyorum."

Ben'in telefonu çalar; ekrandaki isme bakar ve sonra çevirir. Hâlâ
çıplaktır.

"Merhaba."

Dinliyor ve elini kalçasına koyuyor. "Ne alındı?" diye soruyor,
dinlerken gözlerini kısıyor.

"Ne?" Bir şeylerin ters gittiğini hissederek ağzımı açtım.

Beni görmezden geliyor. "Tamam, teşekkür ederim. Şu anda
dışarıdayım ama kapının tamir edilmesini sağlayabilirsiniz en kısa
zamanda evde olacağım."

Bir süre dinler.

"Aradığınız için teşekkürler." Telefonu
kapattı. "Ne?" diye sordum.

"Dün gece daireme zorla girildi. Sanki birini ya da bir şeyi
arıyormuş gibi evim yağmalandı."

Gözlerim büyüdü. "Bu da ne demek oluyor?"

"Jason Steel'i kim öldürdüyse... zarftan haberleri var."

Sikeyim.

"W Ne yapacağız?" Sinirlerim gerilirken soruyorum.
Bir an bana bakıp düşünüyor. "Evde New York'la ilgili bir şeyler bıraktın mı?"

Bir an düşündüm. *Olamaz*. "Uçuş saatlerini masanızdaki not defterine karaladım."

"Uçuşları rezerve ederken, sana söylediğim gibi benim kredi kartımı mı kullandın?"

Başımı endişeyle sallıyorum. "Hayır. Benimkini kullandım." "Sana benimkini kullanmanı söyledim!" diye tersliyor.

"Biliyorum ama seni götürüyordum. Kendi doğum günü hediyenin parasını ödemeni istemedim."

Bana ters ters bakıyor.

"Otel, Bridget. Oteli benim kartımla ayırttığını söyle." İrkildim ve başımı salladım. "Hayır, o da benim adıma." "Siktir!"

Kısa bir süreliğine banyoda kayboluyor, sonra tüm şampuanımı ve makyaj malzemelerimi alıp çıkıyor ve açık bavuluma atıyor.

"Giyin." "Ne?"

Kaşlarımı çattım.

"Şimdi!" diye emrediyor ve her şeyi çılgınca takım elbiselerimizin içine atmaya başlıyor.

Telaş içinde olduğum yerde koşmaya başladım. "Sence buraya geliyorlar mıdır?"

Bana bakıyor ve gözlerinde çelik gibi bir sakinlik var. "Bridget, korkma. Burada olduğumuz her an, dan- ger'desin. Acele et lan."

"Ah," diye bağıriyorum odanın içinde çılgınca koşmaya başlarken. Cüzdanımı ve telefonumun şarj aletini aldım. "Bunu nereye koyacağım?" Feryat ediyorum.

Bana bakıyor, ölü gibi. "Lanet bavulun içinde. Sence nerede?"

"Anladım." Etrafta koşturuyorum ama aslında üretken bir şey yapmıyorum.

Telefonunu bana fırlattı. "İnternet bankacılığımıza gir ve yüz bin dolar transfer et."

"Ne?"

"Yap şunu," diye homurdanıyor.

Titreyen parmaklarımla telefonundaki bankacılık uygulamasına girdim. "Şifren ne?" diye sordum.

"Bridget," diye yanıtlıyor.

Gözlerim ona dikiliyor ve genişçe gülümsüyorum. "Ben senin şifren miyim?"

Gözlerini deviriyor ama toplanmaya devam ediyor ve çantasını süper bir hızla fermuarlıyor.

"Bu gece kesinlikle sevişeceksin." Gülümsüyorum.

"Bridget, eğer kendini toparlamazsan bu gece hayatta olamayacağız. Lanet parayı *hemen* transfer et."

"Oh." Telefonu elime aldım ve neredeyse düşürüyordum. "Ne yapıyorum ben?"

"Birikimlerimden yüz bin doları diğer hesaba aktarın."

Ben işime konsantre olurken o bir kot pantolon giyiyor. Hesaba giriyorum.

Tasarruf 5.960.000,62 \$

Her gün 82.000,00 \$

Kaşlarımı çattım. "Ne oluyor lan? Hesabında neden bu kadar çok para var?"

Tişörtünü başının üzerine atıyor. "Yağmurlu bir gün için. Acele et."

Parayı transfer ediyorum, kontrol ediyorum ve transfer tuşuna basmadan önce tekrar kontrol ediyorum. "Tamam, bitti." Ona bakıyorum ve son valizin fermuarını çekiyor. "Şimdi telefonunu al ve istediğin telefon numaralarını yaz."

"Ha? Neden?"

"Sim kartı burada bırakıyoruz. Acele edin," diye homurdanıyor.

Telefonumu elime alıp karıştırıyorum, annemin, Tash'in, Abbie'nin ve Adrian'ın telefon numaralarını yazıyorum.

"Bitti mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve o da telefonumu söküp sim kartını çıkarıyor ve yatağın altına koyuyor. Kıyafetlerimi alıp üzerime geçirirken onun da aynı şeyi yapmasını izliyorum. Alçak topuklu ayakkabılarımı giyiyorum.

Ayaklarıma bakıyor. "Rahat bir ayakkabı giy." Kaşlarımı çattım.

"Neden?"

"Bridget... sadece yap şunu," diye homurdanıyor.

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum. "Beni korkutuyorsun," diye ağlıyorum.

Yüzü suçluluk duygusuyla yumuşuyor ve elimi tutuyor. "Didge, gidelim bebeğim. Her şey yolunda." Beni sakinleştirmeye çalışıyor. "Sadece acele etmen gerek."

Eğiliyorum ve koşucularımın ayakkabılarını hızla bağlıyorum. Ben kapıyı açıyor ve iki tarafa da bakıyor. Olduğum yerde kalmam için elini kaldırıyor.

Kalp atışlarımı kontrol etmeye çalışırken karnımı tutuyorum. Aman Tanrım, aman Tanrım.

Elimi tutuyor ve koridora, düğmeye üç kez sertçe bastığı asansörlere doğru yürüyoruz.

"Eğer ayrılırsak doğruca bir polis karakoluna git ve Brock ile Joshua'yı arayıp seni almalarını söyle. Onlar olmadan oradan ayrılma," diyor bana sessizce.

Gözlerim dehşet içinde açılıyor. "Ne olacak şimdi?" Fısıldıyorum.

Asansörün zili çalıyor ve sanki bir şey bekliyormuş gibi çenesini sıkıyor. Kalbim gerçekten durdu. Duraklamayı hissedebiliyorum. Kapılar açıldığında boş bir asansörle karşılaşıyorum ve rahatlayarak gözlerimi kapatıyorum. Biniyoruz ve o bodrum katının düğmesine basıyor. Ona soru sorar gibi bakıyorum ama dilimi tutuyorum.

Asansör yeraltı otoparkına açılıyor. Elimi tutuyor ve çantalarımızı arkamızda sürükleyerek dışarı çıkıyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Bir taksiye atlayıp bankaya gidip biraz para çekeceğiz. Sonra da birkaç gün ortalıkta görünmeyiz," diye cevap veriyor otoparkta yürürken. Ona yetişmek için neredeyse koşmam gerekiyor. "Sorun yok. Merak etme," diye ekliyor.

"Gerçekten iyi mi?" Ben soruyorum.

Gözleri bana kayıyor ve hemen öyle olmadığını anlıyorum.

Tanrı aşkına. Çenemi öyle bir sıkıyorum ki arka dişlerim kırılacak gibi oluyor.

Bir yan sokağa açılan arabalı geçiş kapılarına doğru yürüyoruz ve Ben düğmeye basıyor. Güvenlik kapısı yavaşça açılmaya başlıyor.

Lütfen bizi bulmalarına izin vermeyin, lütfen bizi bulmalarına izin vermeyin, diye içimden söylenip duruyorum. Sokağa çıktık ve Ben bir taksi çağırdı. Mucizevi bir şekilde taksi hemen duruyor ve biz de arkasına atlıyoruz.

"En yakın Bank of America lütfen," diye talimat veriyor Ben.

Taksi şoförü başını salladı ve trafiğe çıktı. Ben kolunu bana doluyor ve sonra başımı kucağına doğru itiyor.

Kaşlarımı çatıyorum ama o bana ters ters bakıyor. Oh, beni saklıyor. Tanrım. Seksi olmaya çalıştığını sanıyordum. Oh, Tanrım. Ben bir aptalım.

Sonra başını eğiyor ve yüzünü korumak için elini kaldırıyor.

Olamaz, dışarıda bizi aradıklarını düşünüyor olmalı.

Şoföre, "Bankaya vardığımızda eşim çantalarla birlikte arabada kalacak, bloğun etrafında birkaç tur atabilir misiniz lütfen?" diye sorar.

"Elbette," diye yanıtlıyor şoför.

Ben'in elini koltuğun üzerinden tutuyorum. "Seninle gelmek istiyorum," diye fısıldıyorum.

"Hayır. Burada kal." Pencereden dışarı bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Eğer ayrılırsak ne yapacağını biliyorsun."

Elini tuttum ve taksi kenara çekti.

"Bloğun etrafında bir tur at, hemen geliyorum." Arabadan atlayıp yolun karşısına koşuyor ve ben de onun bankanın içinde kayboluşunu izliyorum. Bankanın

Taksi tekrar trafiğe çıkıyor ve ben başımı öne eğiyorum. Aman Tanrım. Bu nasıl oldu? Neden o lanet güvenlik kulübesine gidip o kağıtları aldı?

Ne düşünüyordu ki?

Şimdi bizi tehlikeye attı ve neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bloğun etrafında birkaç kez döndük ve sonunda onu yolun kenarında gördüm.

"İşte... işte orada," diye kekeliyorum heyecanla. Şoför kenara çekiyor ve Ben koşarak yolun karşısına geçip arka koltuğa atlıyor. Gülümsüyor ve elimi tutuyor. "Bizi 56th, adresindeki Lombardy'ye götürebilir misiniz lütfen?" diye soruyor şoföre.

"Elbette."

Ona gergin bir şekilde gülümsüyorum ve birkaç dakika sonra lüks bir otelin girişine yanaşıp resepsiyona doğru ilerliyoruz. Ben'in yanında bir çocuk gibi duruyorum, ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum.

"Yedi günlüğüne bir süit istiyorum, lütfen," diyor kapıcı kıza sakince.

"Elbette." Ona yukarıdan aşağıya bakarken sıcak bir şekilde gülümsüyor. Evet, buradayım, sürtük. Ona düz bir şekilde bakıyorum. *O evli, biliyorsun.*

Yüzümde memnun bir gülümseme beliriyor. O *benimle* evli. Yani, bu teknik olarak benim balayım.

Lüks otelin etrafına bakıyorum ve sonra kendime bakıyorum. Berbat görünüyorum ve seks gibi kokuyor olmalıyım. O gün duş bile almamıştım. Elimini dağınık saçlarımda gezdiriyorum, aniden kendimden utanıyorum.

"Çocuklarım için bitişik tek kişilik bir oda da istiyorum, lütfen..." diyor sakince. "Bu gece dadılarıyla birlikte bize katılacaklar."

Sakin ve soğukkanlı davranan Ben'e bakıyorum. *Ne balayı ama.* İki oda, sahte çocuklar, yeni kocanın çılgın yeni karısı tarafından gerçek hayatta boğulması. Bu harika.

"Kredi kartı, lütfen." Gülümsüyor.

Ben bir kredi kartı uzatıyor ve üzerindeki isme bakıyorum. Jake Martin'de olan karttı bu. "Ödemenin tamamını şimdi yapmak istiyorum, lütfen. Nakit olur mu?" Cüzdanını çıkardı.

Kendini toparlamadan önce kaşlarını çattı. "Elbette, Bay Tay- lor." Bilgisayara bir şeyler yazar. "Üç bin altı yüz dolar tutuyor."

Parayı sayar ve ona verir.

Kontrol etmek için karıştırıyor. "Size iki yatak odalı bir süit vereceğim." Gülümsüyor.

Ben başını sallar. "Teşekkür ederim."

Sessizce çalışmasını izliyorum. Anahtarları alıyoruz ve dakikalar sonra koridorda altıncı kattaki odamıza doğru yürüyoruz. Etrafımı fark ettiğimi söylemek isterdim ama zavallı kalbimin çarpma sesinden beynim daha fazla bilgi alamıyor. Lüks olduğunu söyleyebilirim.

Kapıyı açıyor ve tutmam için elini uzatıyor ama ben onun yanından geçip odaya giriyorum.

Sinirlendim. Hayır, onu geç. Öfkeliyim.

Kollarımı öfkeyle önümde kavuşturuyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Yapma," diye tersliyor.

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Yapma mı?" Karşılığında tıslıyorum. "Oh, biliyorum," diye alay ediyorum. "Ne halt etmeye o güvenlik kutusuna gidip o belgeleri aldın?" Çaresizlik içinde ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bu bizi ilgilendirmez, Ben." O bavulları rafa koyup açarken ben ileri geri adım atmaya başlıyorum.

"Bu benim işimdi. Bir şeyler dönüyor ve bu işin aslını öğrenmem gerekiyor."

"Sana neler olduğunu söyleyeyim," diye tükürdüm. "Peşinde iki tane dengesiz kiralık katil var... ve teknik olarak benim de, çünkü o kâğıttaki bilgilerin ne anlama geldiğini bildiğimizi düşünüyorlar."

Gözleri benimkileri tutarken öfkeyle çenesini sıkıyor.

"Lanet olası sayfayı okuyamıyoruz, Ben!" Tekrar adım atmaya başlarken şakaklarımı tutuyorum.

"Sakin ol," diye inliyor.

"Sakinleşmeyeceğim. Senin ölmeni istedikleri ve dün gece Jason Steele ile karısını öldürdükleri gerçeği dışında neler olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. O kâğıtta her ne varsa *çok* sıkık-

çok önemli. Hemen polisi aramalı ve onlara her şeyi anlatmalısın."

Gözlerini devirdi ve banyoya doğru yürüdü. Ben de peşinden girdim. Pantolonunun fermuarını açtı ve işlemeye başladı.

"Ara... polisi ara," diye kekeleyerek telefonu gösteriyorum.

"Sakıncası var mı?" diyor kuru bir sesle, çenesiyle aletini işaret ederek. "İşemeye gidiyorum."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Tanrı aşkına, Ben. Seni lanet olası duştan asacağım. Beni dinleyecek misin?"

"Bridget, beni dinle." İşini bitirir, pantolonunun fermuarını çeker ve odaya geri dönmeden önce ellerini yıkar. "Bitler bizi korumayacak." Siyah çantayı çıkarıp kilidini açıyor ve içinden üç tabanca çıkarıp masanın üzerine koyuyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum.

"Seni buradan çıkarmalıyım, sonra da bu iki adamla sonsuza dek ilgileneceğim."

Yüzüm düştü. "Ne yapacaksın?"

Silahlardan birini alır ve doldurur. "Onları öldüreceğim."

Kaşlarımı çattım. "Sensiz hiçbir yere gitmiyorum." "Bridget-"

Sözünü kestim. "Hayır Ben, sen tehlikedeyken hiçbir yere gitmiyorum."

"Tehlikede değilim!" diye bağırarak silahını kot pantolonunun kemerinin arkasına sokar. "Onlar tehlikede."

"Telefonlarımız için yeni ön ödemeli sim kartlar alacağım, böylece Joshua'yı arayabilirim. Sen burada kalıyorsun," dedi bana.

"Hayır, ben geliyorum." Çantamı kaptım, aniden ona bir şey olabileceği korkusuna kapıldım.

"Hayır, değilsin."

Kollarını tuttum. "Ben, lütfen," diye yalvarıyorum. "Beni korkutuyorsun."

Yüzü yumuşuyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Yirmi dakikaya geliyorum bebeğim. Bir duş al, oda servisinden kahvaltı sipariş et, o gelmeden dönmüş olurum."

Korku dolu gözlerle onu izliyorum.

Beni usulca öpüyor. "Burada daha güvendesin. Lütfen, sadece beni dinle. Hayatımızın geri kalanında beni bir daha dinlemesen de umurumda değil ama şu anda, önümüzdeki kısa süre için bana güvenmene ihtiyacım var. Her şey yoluna girecek ama gözlerden uzak olman gerek. Güvende olmana ihtiyacım var." Gözleri gözlerimi tutuyor. "Bana güveniyor musun, Bridget?"

Endişeyle başımı sallıyorum ve beni tekrar öpüyor. Masaya gidiyor, bana aldığı silahı alıyor ve bana uzatıyor. "Sana bunu kullanmayı nasıl öğrettiğimi hatırlıyor musun?"

Elimdekine bakarken endişeyle başımı sallıyorum.

"Bir telefon dükkânı bulup sim kartlarımızı alacağım, böylece birkaç telefon görüşmesi yapabilirim, tamam mı? Döner dönmez merkeze haber vereceğim."

Elimdeki silaha bakmaya devam ediyorum.

"Bebeğim?" diye soruyor usulca. "Şimdi beni parçalara ayırma, tamam mı?"

Dökülmemiş gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum. "Bu bizim balayımız, Ben," diye fısıldıyorum.

Yüzü düşüyor. "Bu bir..." Düşünürken kaşlarını çatıyor. "Bu geçici bir aksilik." Dudakları dudaklarımı kavırıyor ve dili nazikçe dudaklarımın arasından geçiyor. "Kapıyı arkamdan kilitle ve bir duş al. Bu arada güvendeyiz."

Sinirli bir şekilde başımı salladım.

"Telefona cevap verme ve kimseyi arama. Eğer biri kapıya gelirse, sakın cevap verme. Gözetleme deliğinden dışarı bak ve eğer şüpheli biriye bitişikteki odaya git ve odalar arasındaki kapıyı kilitle." İki oda arasındaki kapıya gitti ve bana göstermek için açtı.

Başımı salladım.

"Bridget." Gözleri bir an için benimkileri tutuyor. "Bu odaya biri girerse, öldürmek için ateş edeceksin. Dalga geçmek yok."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Angel?"

Başımı sallıyorum. "Sadece git ki daha çabuk dönebilesin, lütfen," diye fısıldıyorum.

Saçlarımı alnımdan geriye doğru tarıyor ve bana sevgiyle bakıyor. "Uzun sürmeyecek."

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken başımı sallıyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Beni öpüyor. "Ben de seni seviyorum. Kapıyı arkamdan kilitle." Kapıya doğru yürüdü, gözetleme deliğinden dışarı baktı ve sonra açtı. "Yakında görüşürüz." O gözden kayboluyor ve ben kapıdaki iki kilidi çeviriyorum.

Midem bulanıyor ve kendimi hasta hissediyorum. Etrafımdaki gösterişli odaya bakıyorum ve kendimi toparlamaya çalışırken başımı sallıyorum.

Duş al. Evet, duş al. Tamamen otomatik pilotta banyoya giriyorum ve suyu açıyorum.

Ne telaşlı bir 24 saatti.

SAATE BAKIYORUM, tıpkı son otuz dakikadır her dakika yaptığım gibi.

Nerede o?

Doksan dakika oldu ve Ben hala dönmedi.

Pencereye doğru yürüyorum ve aşağıdaki sokağa bakıyorum. Bir şeyler ters mi gitti?

Polisi arayayım mı? Telefonu kullanmamamı söyledi. Kahretsin, bu tam bir karmaşa.

Midem çalkalanıyor.

Gitmesine izin vermemeliydim; burada benimle kalmasını sağlamalıydim.

Saat 10:43. Ne zaman paniklerim? Banyoya giriyorum ve tuvalete doğru uzanıyorum. Fazla mide asidinden kurtulmaya çalışan midem kasılıyor. Yüzümü buruşturuyorum.

Kapının zinciri vuruluyor ve gözlerim açılıyor. Birisi içeri girmeye çalışıyor.

Banyo kapısından dışarı bakarken nefesimi tutuyorum ve kapının birkaç santim açıldığını görüyorum, güvenlik zinciri tamamen açılmasını engelliyor.

"Benim," diye sesleniyor Ben.

"Kahretsin," diye ağlıyorum onu içeri almak için koşarken. "İyi misin? Tik oldum," diye fısıldıyorum.

Beni dudaklarımdan hızlıca öpüyor. "Ben iyiyim, bebeğim." Elinde üç büyük çanta var ve onları yatağın üzerine atıyor. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "*Sen* iyi misin?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, kusuyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Kusuyor musun?"

"Stresten, Ben. Beni strese sokuyorsun!"

Gözleri muziplikle dans ediyor. "Uyuman için seni pışpışlamam mı gerekiyor?" "Hayır. Neden yapasın ki?" Tersliyorum.

"Küstahlaşıyorsun."

Ona bakıyorum, soğukkanlı bir şekilde. "Hayır, Ben. Bıçaklanıyorum. Doğru yap."

Üç alışveriş torbasının içindekileri yatağın üzerine bırakırken kıkırdıyor. Telefonlarımız için iki sim kart ve bir tarayıcı çıkardı. "Ben telefonları çalıştırırken sen de tarayıcıyı kurabilir misin lütfen?"

"Tarayıcıya ne için ihtiyacımız var?"

"Belgeyi Joshua'ya taratmam gerekiyor. Ne yazdığını bilmemiz gerekiyor. Ne olduğunu bilirsem onları bulma şansım artar."

Başımı salladım. "İyi düşündün, elbette." Tarayıcıyı iki kat hızla açmaya başlıyorum ve sonra masaya götürüyorum. Talimatlara konsantre olmak için elimden geleni yapıyorum. Bilgisayar saçmalığı benim uzmanlık alanım değil. Ben sim kartları telefonlarımıza takıyor ve her biri için kurulum işlemlerini gerçekleştiriyor. Sonra telefon numaralarımızı diğerlerinin rehberine ekliyor.

"Hepsi bitti," diye mırıldanıyor kendi kendine. Sonra telefonunda birkaç şeye tıklar. "Kahretsin," diye mırıldanır.

"Ne?" Görevimden başımı kaldırdığımda kaşlarını çatıyorum. "Patronumdan bir e-posta aldım."

"Ne yazıyor?"

Bana telefonu uzattı.

10:22.

Buzz

Prag'dan yaptığınız aramayla ilgili olarak bir güvenlik ihlali tespit edilmiştir.

Artık iki şüpheli hakkında somut kanıtlarımız var.
Biz onları güvence altına alana kadar ikamet ettiğiniz yere
dönmeyin.
Başını aşağıda tut. Komiser
Greg Jackson

BEN

BRIDGET'IN GÖZLERİ BÜYÜR. "Peki, ne... bu konuda ne yapacaklar?"
diye kekeliyor. "Komiser Greg Jackson kim?"

"O güvenlik şefi," diye cevap veriyorum telefonu ondan alıp
tekrar okurken. "Bu dün gece, onlar evime girmeden önce
gönderilmiş."

Yenilmiş gibi ellerini yanına indiriyor. "Peki, ne yapacağız?"

"Onlar bulana kadar alçakta kalacağız," diyorum
ona sakince. "Şifreyi biliyorlar mı?" diye soruyor.

"Hayır. Önce ne yazdığını bilmek istiyorum." Tarayıcıyı işaret
ediyorum. "Neredeyse hazır mı?"

"Evet, birkaç dakika daha." Kurulum moduna geri dönüyor ve ben
bir süre elimdeki telefona bakıyorum.

Lanet olsun. Bu aramadan korkuyorum. Numarayı çevirdim ve ilk
çaldığında cevap verdi.

"Statham." Gülümsüyor. "Aramanın tam zamanı, seni pislik."

"Hey, Stan." İç çektim, lanet olsun. Joshua Stanton bu işe
bulaşmasını istediğim son kişi.

Pencereden dışarı bakıyorum. "Dinle, bir konuda yardımına
ihtiyacım var."

"Ne oldu?"

"Bir etkinlikte bir adamdan peçeteye yazılmış bir not aldım ve
eğer ona bir şey olursa bu güvenlik kutusuna gitmem gerektiğini
söyledi."

Dinliyor. "Doğru..."

"Ben de ertesi gün gidip aldım."

"Tabii ki aldım."

"Sadece, bir çeşit kodla yazılmış. Okuyamıyorum."

"Bir göz atabilirim. Sence önemli mi?"

Dudaklarımı yuvarlıyorum. "Onu bana veren adam Jason Steele'di."

Hesap yaparken sessiz kalıyor. "Dün karısıyla birlikte öldürülen diplomat mı?"

"Evet." Ben konuşurken gözlerim Didge'i buluyor. "Dahası da var. O öldürüldükten sonra evime zorla girildi. İznin bende olduğunu biliyorlar."

"Bridget nerede lan?" diye çıkışır.

"Benimle birlikte."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye homurdanıyor. "Onu bu boka mı bulaştırdın?"

Gözlerimi kapatıyorum. "İstemedem."

"Neredesin?"

"New York."

"Ne yapıyorsun orada?"

"Hafta sonu tatili. İyi zamanlama, sanırım."

"Lanet olsun, seni gördüğümde boynunu kıracağım."

Gözlerimi deviriyorum. "Şifreyi çözüp çözemeyeceğini görmek için mektupları sana gönderebilir miyim?"

"Evet, tamam." Bir an düşünür. "New York'ta olduğunu biliyorlar mı?"

"Sanırım öyle." Tarayıcının kablolarını takarken Didge'e tekrar bakıyorum. "Otelleri değiştirdik ve tüm telefonlardan ve anahtar kartlarından kurtuldum. Merkez güvenli bir yerde kalmamızı söyledi." Yüzümü diğer tarafa döndüm. "Onu buradan çıkarmalıyım," diye fısıldıyorum. "Benimle güvende değil."

"Lanet olsun, Statham," diye tekrar homurdanıyor. "Senin yanında herkesten daha güvende. Kimse onu senin gibi koruyamaz. Natasha uçup gidecek. İkinizi de alması için özel jetimi gönderiyorum."

"Evet, ama nereye?"

Bir an düşünür. "Onu Kamala'ya götürün. Orası güvenli ve oraya ekstra güvenlik göndereceğim. Onları bulmanın ne kadar süreceğini söylediler?"

"Söylemediler."

"Kamala. En iyi seçenek bu," diye yanıtlar.

Kamala. Aslında bu kötü bir fikir değil. Oraya kimse giremez; kale gibi. "Çocukları arayıp sana geri döneceğim."

"Tamam, çabuk olun. Birlikte iyi bir plan yapmamız gerekecek."

Başımı salladım. "Evet, bu dosyayı nereye göndereceğim?"

"Özel hesabıma gönder: presh@outlook.com."

Gülümsüyorum. "Sen lanet olası yumuşak bir siksın."

"Bakın kim konuşuyor." Duraklıyor. "Bridget'i telefona ver."

Gözlerimi deviriyorum. Kız arkadaşşıma nutuk çekecek havada değilim. "Hayır."

"Statham," diyor. "Güle güle."

Telefonu kapattım.

Bridget'e dönüyorum.

"Her şey y o l u n d a mı?" diye soruyor usulca.

"Bunu tarayıp presh@outlook.com adresine gönderebilir misin lütfen?" E-posta adresini duyunca sırtıyor.

"Biliyorum, yumuşak horozun e-postasında onun adı var."

"Çünkü internet bankacılığı şifreniz çok gangsterce," diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

Dosyayı ona uzatırken sırtıyorum ve onun dosyayı taramasını izliyorum.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye soruyor. "Bekleyeceğiz."

ÖĞLEDEN SONRA. Bridget telefonunda bir şeyler okuyor ve ben de otel odasında volta atmamak için elimden geleni yapıyorum.

Buna dayanamıyorum. Bu lanet beklemeye dayanamıyorum.

Bridget yanımda olmasaydı onları aramaya çıkardım ama şu anda asıl odak noktam onu güvende tutmak. Onun fid-

Uzun, koyu renk at kuyruğu ve kalbim daralıyor. Ona bir şey olacağı düşüncesi bile beni deli ediyor. Bu sabah Rick'le konuştum ve Bridget'in benimle daha güvende olduğunu kabul etti. Ekranımda 'Stan' ismi yanıyor ve cevap veriyorum.

"Hey."

"Merhaba, bütün gün bu şey üzerinde çalıştım. Şifresini çözemiyorum. Kod içinde bir kod. Sanırım ilkini buldum ve sizi telaşlandırmak istemem ama bence bu oldukça ağır bir şey. Bahsedilen para miktarı dört yüz milyon dolar."

"Kahretsin."

"Üzerinde çalışmaya devam edeceğim, ancak bunu başarmak biraz zaman alacak."

"Evet, tamam," diye mırıldanıyorum. O izlerken ben Didge'e bakıyorum. "Uçak seni sabah 4:00'te JFK'den alacak," diye devam ediyor.

ues.

Kaşlarımı çattım.

"Yarın için bulabildiğim tek iniş zamanı buydu, aksi takdirde üç gün beklemek zorunda kalacaktık."

Kahretsin. "O zaman etrafta fazla insan olmayacak," diye düşünüyorum yüksek sesle.

"Biliyorum ama havaalanına gitmenize yardımcı olması için bu gece New York'a birkaç güvenlik görevlisi göndereceğim."

Bir an düşündüm. "Sorun değil, birkaç arkadaşımı çağırırım." Bridget'in yüzündeki endişeyi görebiliyorum. "Ne olur ne olmaz," diye ekliyorum.

"Emin olmak için onları Tayland'a götür."

Başımı salladım. "Evet, götürebilirim."

"Bridget nasıl?" diye

soruyor. "Seni aramasını

sağlayacağım." "Ne

zaman?"

"Bir dakika, ben çocukları

arayayım." "O iyi mi?"

"Oyunculuk."

"Bu kodu halledeceğim ve sonra oradan devam edebiliriz. Seni sonra ararım. Arkadaşlarınla konuştun mu?"

"Evet, bu sabah onları aradım; neler olduğunu biliyorlar." "Bu konuda ne düşünüyorlar?"

"Tıpkı bizim gibi, hiçbir fikirleri yok."

Düşünürken sessiz kalır. "Sonra konuşuruz." "Evet, tamam dostum.

Teşekkürler, tamam mı?" Gülümsüyorum.

"Bridget'e beni aramasını söyle."

"Evet." Telefonu kapattım ve Didge'e döndüm. "Joshua onu aramanı istiyor."

Derin bir nefes üflüyor. "Evet, tamam." Kitabından telefonuna tıklıyor. "Belki de tüm bunlar biraz dramatik, Ben. Belki de dairene zorla girilmesi sadece bir tesadüftür?"

Onu izliyorum. "Çocuklar şu anda dairemde güvenlik kayıtlarını inceliyorlar. Yakında bize dönecekler ve evet, umarım bir ilgisi yoktur da eve gidip eşyalarımı kontrol edebiliriz." Dairemin durumuyla ilgili içimi bir korku kaplıyor ve kontrol etmek istiyorum.

Yüzü heyecanla parlıyor. "Ah, unutmuşum." Aceleyle el bagajına koşuyor ve çantasını karıştırıyor. Odamda sakladığım küçük ahşap kutuyu çıkarıyor. Bana uzatıyor ve ben de açıyorum. Meika'nın eşyalarının hepsi burada. Gözlerim onunkileri ararken pembe boncuk dizisini çıkarıyorum.

"Onu evde bırakacağımı düşünmedim, değil mi? Artık biz nereye gidersek o da oraya gidiyor," diyor yumuşak bir sesle.

Duygular beni boğuyor. Boğazımda bir yumru oluşuyor ve yatağa düşüp onu kollarıma alıyor ve olabildiğince sıkı sarılıyorum. "Bridget," diye fısıldıyorum.

Bu kadına olan sevgimi açıklamak için dünyada yeterli kelime yok.

Sadece onun tadını çıkarmak ve onu içime çekmek istediğim bir anda, ona bir şey olacak diye dehşete düşüyorum. "Çocukları arayıp Kamala'ya gelmek isteyip istemediklerini soracağım," diye mırıldanıyorum saçlarına.

Yüzüme bakmak için geri çekiliyor. "Bu gerçekten gerekli mi?"

Ayağa kalkıyorum. "Muhtemelen hayır, ama bir tatile ihtiyaçları var ve onların etrafta olması beni rahatlatacak. Joshua önerdi."

Beni izlerken başını sallıyor. "Tamam."

"Joshua ve Natasha'yı aramalısın; çıldırmak üzereler. Neden gidip banyo yapmıyorsun ve onları aramıyorsun? Ben çocukları arayacağım."

"Evet, tamam." Telefonunu aldı ve banyoya girip kayboldu. Benim telefonum çaldı. Ethan'dı.

"Hey, dostum," diye cevap veriyorum.

"Dairenizdeyiz, güvenlik kayıtlarını izliyoruz ve kesinlikle onlar."

"Yüzlerini görebiliyor musun?"

"Evet, gün gibi açık. Kesinlikle bir şey arıyorlar. Bridget'e neye benzediklerini gösterebilmen için sana bir video göndereceğim."

"Teşekkürler. Silahlı mıydılar?" "Evet."

Gözlerimi kapatıyorum. "Tüm masrafları ödenmiş bir tatil için Tayland'a gelmeye ne dersiniz?" diye soruyorum.

Arka planda diğerlerine söylediğini duyuyorum. "Onlarla birlikte Tayland'a gitmemizi istiyor."

"Siktir, evet." Arka planda Jed'in sesini duyuyorum, sonra duyamadığım bir şey söylüyorlar ve gülüyorlar.

"Biz varız."

"New York'a giden bir uçağa binin. Özel uçağımız saat 4:00'te kalkıyor.

Onu güvenli bir şekilde havaalanına götürmeme yardım etmeni istiyorum." "Olur, yoldayız."

"Eeth?" Dedim.

"Evet, dostum?"

"Silahlarınızı getirin."

I karanlık odada oturup Bridget'in uyumasını izledim.

Uyuyana kadar onunla yatmak zorundaydım. Ben sakın olursam o da sakın olur ve en azından onunla yatıyormuş gibi yapabilirim. Saat 1:00'i biraz geçti ve çocuklar indi. Her an burada olabilirler. Bu gece uyumayacağım. Ona göz kulak olduklarını bildiğim yarına kadar bekleyebilirim. Bridget'in göğsü inip kalkıyor. Krem rengi saten bir gecelik giyiyor ve siyah saçları yastığının üzerine yayılmış. Dolgun dudakları hafifçe aralanmış ve uzun, koyu renk kirpikleri ara sıra titriyor.

Benim
meleğim.

Aşkım.

Karım.

İçimde, onun benden alınacağını söyleyen hastalıklı bir his var. Bununla savaşmaya çalışıyorum, evrenin bu kadar acımasız olamayacağına inanmak için çok uğraşıyorum... ama olabileceğini zaten biliyorum.

Çocukluğum bunun bir kanıtıdır.

Ona bir şey olursa hayatım nasıl olurdu?

Sevdiğim bir insanı daha kaybetme duygusunu engellemek için gözlerimi kapatıyorum.

Buna dayanamazdım.

Yatağın yanındaki yerimden kalkıp yanına uzanıyorum, onu kollarıma alıp usulca alnından öpüyorum. Kucaklama ihtiyacı

onu kollarıma almak o kadar güçlü ki, kendimi inkar edemiyorum. "Ben?" diye mırıldanıyor uykusunda usulca.

"Buradayım meleğim," diye fısıldıyorum. "İyi misin?"

Şefkatle dudaklarından öpüyorum. "Elbette öyleyim. Burada sizinleyim.

Gülümsüyor ve birkaç dakika sonra nefes alışından tekrar uykuya daldığını anlıyorum. Derin düşüncelere dalmışken, telefonum bir mesajla bip sesi çıkarana kadar dudaklarımı alnında ileri geri usulca gezdiriyorum.

Alt kat

Ben de mesaj atarım.

6th kat, 349 numaralı
oda.

Şimdi resepsiyonu arayacağım.

Ayağa kalkıyorum ve resepsiyonu aramak için bitişikteki odaya giriyorum. "Alo, resepsiyon," diye bir kadın cevap veriyor.

"Merhaba, ben 349 numaralı odadan Jake Martin. Misafirlerimin asansöre binebilmeleri için eski bir anahtar verebilir misiniz lütfen?"

"Elbette, efendim."

"Teşekkür ederim."

Kapıyı açtım ve onları bekledim.

Üç çirkin yüzleri ortaya çıkıp da genişçe gülümsememe neden olana kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geliyor.

Şükürler olsun, süvariler geldi.

Üçü çantalarıyla koridorda yürüyorlar. Başka bir göreve gidiyorlar ama bu seferki benim için. Ethan kıkırdayarak bana sarılıyor, Matt ve Jed de yüzlerinde geniş bir gülümsemeyle elimi sıkıyorlar. Bu adamlar benim için her şeyi yaparlar, tıpkı benim onlar için yaptığım gibi. Onlara hiç şimdiki kadar ihtiyacım olmamıştı.

"Geldiğiniz için çok teşekkür ederim," diye fısıldıyorum arkamdan kapıyı açarken. Kapıyı sessizce kapatarak bitişik odamıza geçiyorum.

Bridget uyuyor ve hepsi içeri girip çantalarını yere atıyor.

"Neler oluyor dostum?" Ethan soruyor.

Masaya oturuyorum ve hepsi etrafımda yerlerini alıyor. "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Ama her ne ise, hiç iyi değil."

Jed dizüstü bilgisayarını çantasından çıkarıp önümüze koyuyor. "Dairenizdeki güvenlik kasetini kaydettim," diyor bana. "En hafif tabirle çok ilginç."

"Bridget iyi mi?" Matt soruyor.

"Evet, o iyi," diye mırıldanıyorum. "Neler olup bittiğini tam olarak anladığını sanmıyorum." Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Korkmasını istemiyorum, bu yüzden alttan aldım." Derin bir nefes veriyorum. "Kaseti oynat."

Dördümüz sessizce oturup eski iş arkadaşlarımızın dairemin kilidini kırıp içeri girmelerini izliyoruz. Joshua için çalışırken havalandırma deliklerine güvenlik kameraları taktırmıştım. Çok fazla uzaktaydım. Yine de onlara bu şekilde ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim. Daireme girip etrafa baktılar.

"Lanet yılanlar," diye fısıldıyor Matt. "Bu orospu çocuklarını öldürmek eğlenceli olacak."

Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Bunu yapmalıydım. Prag'da şansım vardı. Kesintisiz, bir otoparkın bodrumunda, kimse bilmeyecekti. Tetiği çekmeliydim. Karargâhı neden dinlediğimi bilmiyorum. Şimdi hangi cehennemdeler?" Adrenalinimin yükseldiğini hissettiğimde yanaklarımı şişiriyorum. "Eğer ona bir şey olursa, yemin ederim..." Başımı tiksintiyle sallıyorum.

"Biz hallederiz," diye beni rahatlatıyor Jed. "Böyle düşünme." Kaseti dinletiyor ve hepimiz sessizce oturup dairemi karıştırmalarını izliyoruz. Belgeleri aramak için odadan odaya geçiyorlar, gittikleri her yeri dağıtıyorlar. Yatak odama girip arama yapıyorlar ve ardından yatağın üzerindeki aydınlatma armatürüne bir kamera yerleştiriyorlar. John yatağın Bridget'in tarafına doğru yürüyor ve onun parfüm şişesini alıp kokluyor. Karanlık bir şekilde gülümsüyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Ben izlerken. Kaşlarını kaldırıyor ve Sam'e uzatıyor, o da derin bir nefes alıyor. Bir şeyler söylüyorlar ve gülüyorlar.

Öfkeyle çenemi sıktım. "Tetiği ben çekeceğim. Bu benim cinayetim," diye fısıldıyorum.

İzlerken hepsi başını sallıyor. Sonra odamdaki raflarda duran fotoğrafların yanına gidip tek tek inceliyorlar. John Kamala'yla çektiğimiz fotoğrafı alıyor ve Bridget'e diğerini işaret ediyor. Sonra fotoğrafı dikkatlice çerçeveden çıkarıp arka cebine koyuyor. Adrenalinin pompalanmaya başladığını hissederken çenem yükseliyor. Sonra raflardaki her şeyi parçalıyorlar.

Başımı eğiyorum, izleyemiyorum.

"Oh, ölecekler, tamam mı?" diye fısıldıyor Ethan.

Aklıma tahta kutum geliyor ve Didge'in onu yanımızda getirecek kadar düşünceli olmasına minnettarım. Eğer bulsalardı Meika'nın pasaportuna ve boncuklarına ne yaparlardı? Öfke her gözeneğimi doldururken gözlerim arkadaşlarıma dikiliyor.

"Onları buluruz ve sonra öldürürüm. Güzel ve yavaşça."

"ANGEL," diye fısıldıyorum onu

uyandırırken "Hmm."

Geriniyor.

"Didge, havaalanına gitmek zorundayız bebeğim. Kalkman gerekiyor." "Saat kaç?" diye mırıldanıyor.

"Yarım saat içinde havaalanına gidiyoruz." Bavuluna gidip kıyafetlerini ve iç çamaşırlarını alıyorum. Bunları onun için yatağın üzerine seriyorum. "Hızlı bir duş için vaktin var," diye ekliyorum.

"Uyudun mu?" diye soruyor.

"Tabii ki yaptım," diye yalan söyledim. Çocuklarla bütün gece ayaktaydık ve teorileri tartışıyorduk.

Odanın etrafına göz gezdiriyor. "Arkadaşların geldi mi?"

"Evet, yan odadalar. Birkaç saat uyudular." Bir yalan daha. Bugün yanıyorum.

Gözlerini ovuşturuyor. "Oh, tamam." Ayağa kalkıp kendini banyoya sürüklüyor ve ben de onu takip edip kollarıma alıyorum.

"Karımdan aldığım günaydın öpücüğü nerede kaldı?" Onu usulca öperim.

Uykulu bir şekilde bana gülümsüyor ve kalbimin sıkıştığını hissediyorum. "Karın yorgun olduğu zaman çok huysuz bir sürtük oluyor, Ben. Kendini korumak için ondan uzak durmalısın."

"Karıma hakaret etme, o mükemmeldir." Onu tekrar öperken gülümsüyorum. Kaşlarını çatı. "Bugün çok fazla karım diyorsun."

"Eş kelimesinden hoşlanıyorum."

Ellerini arkama doğru kaydırırken alt dudağını ısıyor. "Şimdi balayı düşünce seks yapmak ister misin?" diye mırıldanıyor.

Kıkırdıyorum. Beni öldürüyor. "Hayır, yapmam. Gitmemiz gerek."

Kollarımdan çekilip duşu açarken kaşlarını çatıyor. "Mantıklı davrandığında çok sinir bozucu oluyorsun, Ben."

Onu soyunurken izlerken gözlerim zevkle dans ediyor.

Dudağını kıvrıyor. "Bu bakış da ne?"

"İşte orada."

"Orada kim var? İngilizce konuş," diye

tersliyor. "Benim yorgun, hırçın kızım."

Bana ters ters bakıyor. "Şansını zorlama, Ben. Saat sabahın üçü."

Sırıtiyorum ve başparmağımla duşu işaret ediyorum. "Girin."

BRIDGET giyinmiş ve hazır bir şekilde odamızda duruyor ama yine de sadece bana sarılmak istiyor. Ona sarıldığımda göğsüme doğru "Tuhaf hissediyorum," diye fısıldıyor.

"Neden? Bunlar benim arkadaşlarım," diye mırıldanıyorum saçlarına doğru.

"Ben, bu biraz abartılı değil mi? Gerçekten mi? Bence bu büyük bir karışıklık. Sadece polise gitmek istiyorum."

"Bridget," diyorum sertçe. "Polis bize yardım edemez ve bana güvenmene ihtiyacım var."

"Ama-"

Sözünü kestim. "Bu adamlar sadece seni değil, ikimizi de korumak için buradalar," diye cevap veriyorum, bunun onu yatıştıracağını bilerek. "Ve onlar-

Kamala'ya bir gezi düzenliyor. Bize yardım etmek için buradalar... her ihtimale karşı." Onun için geldim.

Gözleri benimkileri arıyor. "Ben sadece-" "Sen sadece ne?"

Fısıldıyorum.

"Onları tanımıyorum bile ve şimdi üçüyle birlikte gidiyorum. Garip bir his."

Gülümsüyorum ve onun güzel dudaklarını öpüyorum. "Onları tanı. Bu adamlar benim en iyi yanımdır."

Yumuşakça gülümsüyor.

"Aşlında, sözümü geri alıyorum. Sen benim en iyi parçamsın." Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Şimdi Tayland'a gidelim ve seni güvene alalım."

Gülümsüyor ve yenilenmiş bir kararlılıkla başını sallıyor, ben de odanın kapısını açıp koridora çıkıyorum ve üç çocuk orada durmuş bekliyorlar.

"Merhaba Bridget." Ethan gülümsüyor ve kibarca yanağından öpüyor. Kız utangaçça başını sallıyor. "Merhaba."

Matt bir adım öne çıkar. "Merhaba Bridget, seni yeniden görmek güzel," der yumuşak bir sesle.

"Merhaba." Gülümsüyor ve gergin gözleri benimkilere kayıyor. Bu kıza duyduğum sevginin üstesinden geldim.

Kahretsin, o muhteşem.

"Jed'i hatırlıyor musun?" diye sordum.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Geldiğiniz için teşekkür ederim," diye fısıldıyor. Başını eğip orantısız bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Koridorda sessizce yürüdükten sonra asansöre bindik ve bodrum katındaki otoparka indik.

"Bodrum mu?" diye soruyor.

"Taksi bizi oradan alacak."

Kaşları çatıldı. Kolumu ona doladım ve onu çektim. içinde.

Kimseyi istemediğimizi söylemeye yüreğim el vermiyor. çevredeki binalardan bizi net bir şekilde görebiliyorlar. Ethan takip edilmediğimizden emin olmak için geldiğimiz yöne bakarken taksiye binip otoparktan çıkıyoruz.

**Hepimiz elimizdeki işe konsantre olduğumuz için taksi yolculuğu tam bir sessizlik içinde geçiyor.
Hayatta kalmak.**

BRIDGET

Ethan kuru bir sesle, "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun," der.

"Evet, sen de kandın." Matt elindeki kartları masaya fırlatırken gülüyor.

İki çocukla birlikte oturup izliyorum.

Uçaktayız, Kamala'ya gidiyoruz. Ben koltuğuna uzanmış, derin bir uykuya dalmış. Sanki yerden kalkar kalkmaz ve arkadaşlarının beni izlemek için burada olduğunu bilir bilmez, sonunda rahatlayabildi. Havaalanına yolculuk sorunsuz geçti ve ben gerçekten de bunun bir hiç uğruna koparılmış bir yaygara olup olmadığını merak etmeye başladım.

Jed koltuğunda kitap okuyor. Diğer ikisinden farklı. Daha sessiz, sert ve Ben'e çok benziyor.

İşin tuhafı, Rick ile birlikte küçük yaştan beri orduda Ben'in yanında olan kişi de o. Görünüşe göre ev hayatı da benzerdi. O da trajik aile koşullarından mı geliyordu? Daha fazla bilgi edinmek için gözlerimin sürekli ona döndüğünü fark ediyorum.

Sessiz erkeklerin ilgimi çekmesi çok komik.

"Demek Ben bize bu kadar seksi olduğunu söylemedi." Ethan arsızca gülümser.

Matt kartları karıştırırken gülüyor. Kartları dağıtırken, "Kendini öldürteceksin," diye mırıldanıyor. "Oynuyor musun, Didge?" diye sorar.

"Hayır, hâlâ izliyorum." Gülümsüyorum. Yarım saattir Bridget'tim ve şimdi sanki beni uzun zamandır tanıyorlarmış gibi onlar için Didge'im. Üçümüz önümüzde bir masa olan üçlü bir koltukta oturuyorduk. Kıpırdanmalarımınla Ben'i uyanık tutuyordum ve bunun

bu adamları tanımak için iyi bir şans olacağını düşündüm. Bu sabah ilk tanıştığımızda çok garip hissetmişim ama şimdi altı saat sonra onlara ısınıyorum. Ethan çok arsız; bana Cameron'ı hatırlatıyor. Jed düşünceli ve sessiz ve Matt... şey, o sadece çok eğlenceli olan bir sıçan torbası.

"Peki, sizin kız arkadaşlarınız var mı?" diye sordum.

Ethan kartlarını mükemmel bir yelpaze şeklinde dizerken gülümsüyor. "Bir sürü arkadaşım var." Gözleri kartların üzerindeyken sırtıyor.

Gülümsüyorum, bunun 'çıkarları olan arkadaşlar' için bir kod olduğunu biliyorum. "Peki ya sen Matt?" Dikkatimi onlara çevirirken soruyorum.

"Evet." İlk kartını yere atar. "Seviştiğim kızlarla arkadaş olmayı sevmiyorum. Tek gecelik ilişkilerden hoşlanırım."

Dürüstlüğünde sevimli bir şey var. "Yani sadece bir kızla tanışıp onunla eve gitmeyi mi seviyorsun?"

Omuz silkiyor. "Evet, hemen hemen. Onlarla takılmak istemiyorum."

Dudaklarımı yuvarlıyorum çünkü Ben böyle biriydi. "Neden olmasın?" diye soruyorum.

"Çünkü ya birine aşığımdır ya da değilimdir." Omuz silkiyor. Ethan parmaklarını ördek vaklaması şeklinde kaldırıyor. "Yalan söylüyorsun." Matt, "Siktir git," diye tersledi.

Ethan gözlerini deviriyor. "Hâlâ on altı yaşımdayken erkekliğini kaybettiği kıza aÇık." Elini Matt'in saçlarında gezdirir. "Değil mi, aÇık çocuk?" diye alay eder.

Gözlerim ikisi arasında gidip gelirken ağzım açık kalıyor. "Gerçekten mi?" Gülümsüyorum.

"Şu lanet çeneni kapatacak mısın?" Matt, Ethan'ın kaburgalarına sertçe dirsek atarken tersler.

"Anlat bana," diye ısrar ediyorum.

"Söyleyecek bir şey yok." Masanın üzerine bir kart atıyor. "On altı yaşındayken bir kızla tanıştım. Babası ordudaydı ve bizi yatakta çıplak yakaladı." Omuz silkiyor.

İrkildim. "Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey. Başka bir ülkeye tayin oldu ve onu bir daha hiç görmedim."

"Şimdi kaç yaşındasın?"

"Yirmi yedi." Bir kart daha atıyor.

"Başından beri ona aşık mıydın?" "Hayır."

Açıkça yalan söylüyor.

"Öyle. Bu hatunu tüm dünyada aradık. Ben ordu kayıtlarında babasını bile aradı ama sanırım adını yanlış biliyoruz," diye araya giriyor Ethan. "Onu bulamadık. Eğer ona sahip olamayacaksa kimseyi istemediğini söyledi."

Ağzım açık kaldı. "Oh, bu çok romantik." Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Yani onu takip mi ettin?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıtlıyor Ethan. "Yine de seni takip ettik." Göz kırpmıyor çekimli.

Gülüyorum. "Ne?"

"Kesinlikle. Ben beş yıl önce döndüğünden beri, hepimiz seni izliyorum."

Kaşlarımı çatıttım. "Nasıl yani?"

"Mesela, yeni bir erkek arkadaşın olduğunda ve hepimiz onu Facebook'unda gördüğümüzde Ben kendini k a y b e d e r d i ."

"Benimle Facebook'ta arkadaş mısın?" Çılgılık atıyorum.

"Hayır, Ben'in arkadaşlarından birinin hesabından." Bir an düşünürken kaşlarını çatıyor. "Cameron ya da başka biri mi?"

"Cameron'ın Facebook hesabına giriş Ben'de mi?" Çılgılık atıyorum.

"Evet. Ama kullanmadığı eski bir hesap."

Aman Tanrım. Son beş yılda neler paylaştım ben? Ve onun hepsini gördüğünü düşünmek. Oh, dehşet. Bebek gibi uyuyan Ben'e bakıyorum ve onu bir yastıkla boğmak istiyorum. Dikkatim tekrar arkadaşlarına dönüyor. "Peki, madem bu kadar iyi özel dedektiflersiniz, benim hakkımda ne biliyorsunuz?"

"Çok ateşli arkadaşların var." Ethan göz kırpmıyor. Ben de sırtıyorum. "Tabii ki bunu fark edersin."

Birbirlerine bakarlar. "Buzz fotoğraflarınızdaki herhangi bir erkeği deli gibi kıskanıyor. Öfkeden kuduruyor."

"Neden ona Buzz diyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bilirsin işte. Buzz Işıkyılı."

Gülüyorum. "Evet, ama neden?"

"Çünkü politikalar ve prosedürler konusunda çok titizdir. Her şey doğru ve kitabına uygun yapılmalıdır. İşlerin belli bir şekilde yapılmasını ister."

şekilde. Tanışabileceğiniz en dürüst adam."

Ona bakarken gülümsüyorum. İşlerin belli bir şekilde yapılmasını seviyor.

Hmm, neden bilmiyorum ama beni uzaktan izliyor olması fikri hoşuma gitti. "Gidip iki ayakkabılı Buzz Lightyear'ımla uyuyacağım." Gülümsüyorum, kalkıyorum ve erkeğimin yanına oturmak için koridora geri dönüyorum. Battaniyeyi alıp ikimizin de üzerini örtüyorum ve sonra usulca yanağından öpüyorum.

"Tatlı uykular, Buzz'ım," diye fısıldıyorum başımı omzuna koyup ona sokulurken. "Tatlı uykular."

ARABA Kamala'nın garaj yoluna girer ve çocuklar evi görünce kaşlarını çatarlar. Geniş çimenlik sokak seviyesinde, ancak arazinin arka tarafında bir uçuruma doğru alçalıyor. Tropik bir vahanın içinden dolambaçlı bir şekilde geçen araba yolu parke taşlarla döşeli. Bir şelalenin yanından, bahçelerin içinden geçerek dairesel koya ulaşıyoruz. Ana ev önümüzde, diğer iki evin araba yolları ise yan tarafa doğru uzanıyor.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Ethan gözlerini kocaman açarak fısıldar. "Burası onun tatil evi mi?"

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Uh-huh. İlk gördüğüm zamanı hatırlıyorum; ben de oldukça şaşırmıştım."

"Yani burası kız kardeşinin evi mi?" Jed kaşlarını çatar.

"Burası onların tatil evi." Omuz silkiyorum. "Evler aslında. Mülkte dört ev var."

"Buraya ne sıklıkla geliyorlar?"

"Yılın birkaç ayını burada geçiriyorlar. Hepimiz öyle, gerçekten. Çok şanslısın." Gülümsedim, utandım.

"En son ne zaman buradaydın, Ben?" diye sordum.

"Birkaç ay önce Cam ve Adrian'la buradaydım," diye yanıtlıyor.

Ha? Kaşlarımı çattım. Bunu bilmiyordum. Hmm, bunu daha sonra sormam gerekecek. Neden Adrian bana bundan bahsetmedi?

Bilmesine izin vermediği ne biliyor?

Bu bana onu daha sonra aramam gerektiğini hatırlattı. Onunla bir ya da iki haftadır konuşmadım ve onda sadece eski telefon numaram var.

Hepsi de geleneksel kıyafetler giymiş altı Taylandlı bakıcı, ön bahçede bizi karşılamak için sıraya giriyor ve aynı anda dua eder gibi ellerini kaldırıp başlarını eğiyorlar. İki kadın temizlikçi, iki garaj görevlisi ve muhteşem bir şef ile yardımcısı var. Tam zamanlı olarak geniş mülk ve arabalarla ilgileniyorlar ve gelen misafirlere yemek pişiriyorlar.

"Sawas Dee Krab" diye bağırıyorlar.

Ben ve ben de aynı şekilde ellerimizi kaldırıp selam veriyoruz. "Sawas Dee Krab." İkimiz de gülümsüyoruz. Çocuklar sanki buraya inanmıyormuş gibi birbirlerine bakıyorlar. Benim de öyle olduğumu hatırlıyorum. Hemen başlarını sallıyorlar, selamlaşma olayını kaçırdıklarını fark ediyorlar.

"Bayan Bridget." Anya bana sarılırken gülümsüyor. O benim Tayland'daki en sevdiğim şey. Aramızda bir bağ oluştu ve fırsat buldukça ona evden bir şeyler gönderiyorum. Ben geçip çocukları tanıtırken o ve ben el ele tutuşuyoruz ve sonra ana girişe doğru ilerliyoruz. Yüksek, oyma ahşap katedral tavanlar geniş odayı süslüyor. Duvarlar işlenmiş krem renginde ve koyu renkli ahşap zeminler var. Camdan bir duvar, devasa sonsuzluk havuzunun üzerinden denize bakıyor ve dört mülkün arka bahçeleri mahremiyet için ayrı ayrı çitle çevrilmiş. Havuzun ortasındaki bir adada dairesel bir kabin, sazdan bir çatı ve bir ateş çukurunu çevreleyen şezlonglar bulunmaktadır. Yeniden modellenmiş. Joshua her evin üst katına fazladan üç yatak odası eklemiş. Hepimiz çocuk sahibi olduğumuzda bile herkesi ağırlayabilecek kadar büyük olmasını istedi. Şimdi daha da büyük görünüyor, tabii bu mümkünse.

"Siz son evde kalıyorsunuz." Ben taş patikayı işaret ediyor ve hepimiz oraya varana kadar egzotik bahçelerin arasından yürüyoruz. Ev geniş ve açık. Her şey beyaz ve havadar, insanoğlunun bildiği her türlü modern konfora sahip. Arka duvar tamamen cam, havuzun üzerinden okyanus manzarasına bakıyor.

Ethan yüksek tavana bakarken hayretle, "Vay anasını, bu muhteşem," diye fısıldar. Matt etrafına bakınırken alçak sesle ılık çalıyor. "Güzelmiş." Diğerlerine genişçe gülümser.

Televizyonlar bu evin duvarlarına sabitlenmiştir. Ekranlar dört kareye bölünmüş ve farklı çekimlerde sürekli olarak mülkün güvenlik görüntüsü izleniyor. Aile buradayken güvenlik personeli burada kalıyor.

Burası Ben'in kaldığı yer.

"Alt katta üç, üst katta ise üç yatak odası var ve hepsinin kendine ait banyosu var. Mülk tamamen çitle çevrili ve güvenli, bu yüzden sadece kendinizi dışarı atın. Dışarı çıktığınızda sağ tarafta bir spor salonu, havuz ve bar var. Ne isterseniz yapın."

"Bugün için planın nedir?" Ethan sorar.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor Ben. "Burada kalacağız."

"Ben, havalı kıyafetlere ihtiyacım var," diyorum ona. "Senin de öyle. New York kışı için hazırlandık. Burası kırk derece."

Kaşlarını çatıyor.

"Bu öğleden sonra dükkânlardan birkaç şey almam gerekiyor. Herkes gelebilir. Çocuklara biraz etrafı gezdirebiliriz." Kendimi savunmaya çalışıyorum.

Ben bunu düşünürken gözlerini kısar.

"Çabuk olacağız, Ben. Başka bir ülkedeyiz. Hiçbir şey olmayacak."

"Hayır," dedi. "Çocuklar bizim için gidebilir; sen burada kal." Gözlerimi deviriyorum. "Peki."

"Sonra görüşürüz o zaman," diyor çocuklara ve villamıza gitmek üzere ayrılıyor. Genişçe gülümsüyorum çünkü bu benim her zaman kaldığım villa. Doğruca büyük yatak odasına giriyorum.

Ben kararsızca beni takip ediyor ve tedirginliğini hissedebiliyorum. "Ne oldu?" Ona döndüğümde kaşlarımı çatıyorum.

"Ben..." Duraklıyor. "O zamandan beri bu odaya girmedim..." Sesi kesiliyor.

Oh... o.

"Kalbimi kırıp beni terk ettiğin gecedan beri mi?" Soğukkanlılıkla soruyorum. Sinirli bir şekilde yutkunuyor ve başını sallıyor.

Çantamı yatağın üzerine atıyorum ve ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum. O geceyi düşündükçe öfkem artıyor. Onunla ilgili bu anıyı yaşamaktan nefret ediyorum. "Bu konuyu neden açtın?" Kendimi tutamıyorum. Onu bu kadar kolay affetmiş olmam beni deli ediyor.

Omuz silkiyor. "Ben yapmadım, sen yaptın."

Gözlerimi deviriyorum ve eşyalarımı yerleştirmeye başlıyorum, o oturma alanında kaybolurken sessizce büyük gömme dolaba giriyorum.

Düşünürken kıyafetlerimi katlıyorum. Bu gerçek gibi görünmüyor, biliyor musun? Altı hafta önce başka biriyle çıkıyordum ve işte buradayım, işsizim ve dünyanın öbür ucunda başka bir adamla evliyim. Ben'in ölmesini isteyen iki çılgın, dengesiz casustan kaçıyorum. Karnımdaki endişeyi hissediyorum. Hayatınızın nasıl sonuçlanacağını bildiğinizi sanıyorsunuz. Görünüşe göre öyle bir şey bilmiyormuşum.

Mutfakta Ben'in sesini duyuyorum ve dinlemek için kapıya gidiyorum. Kiminle konuşuyor?

"Evet, güvenli bir şekilde geldi. Şifreyi bulabildin mi?"

diye sorar. Joshua.

Tüm bunlar olduğundan beri Ben mesafeli. Olmamaya çalışıyor ama iş moduna geçtiğini görebiliyorum. Sanki benimle birlikte ama aslında benimle birlikte değil. Akli işinde. Joshua'nın korumasıyken de böyleydi ve o çalışırken ben onun yanıdaydım. Onu sadece herkes yattıktan sonra yalnız kaldığımızda gerçekten kendime alabiliyordum.

Çantamdaki küçük altın rengi bikiniye geliyorum ve gülümsüyorum. Bunu New York'ta otelin ısıtılmalı havuzunda giyeceğimi düşünerek paketlemiştim.

Şimdi onu giyebileceğim sıcak bir yerim var. Genişçe gülümsüyorum. Bir yüzme, buz gibi bir margarita ve bir şezlongla eskisi kadar iyi olacağım. Üzerimi değiştiriyorum ve Ben konuşurken yanından geçip gidiyorum. Dikkati dağılmış bir şekilde dönüyor ve sonra beni görüyor. Beni gördüğünde gözleri aklıkla vücudumda geziniyor ve ben de havuzu işaret ediyorum.

"Bana ihtiyacın olursa, biraz güneşleneceğim," diyorum.

Konuşmasına devam ederken seksi bir şekilde gülümsüyor ve göz kırpmıyor.

Havuzla doğru yürüyorum ve ayak parmağımı daldırıyorum. "Ah, evet," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Güzel ve soğuk." Daldım ve diğer uca kadar yüzdüm, sonra geri döndüm. Bu havuzu seviyorum. En mutlu günlerimden bazıları burada geçti.

Bir süre etrafta süzöldükten sonra yavaşça basamakları çıkıyorum.

"Bikini yeterince küçük mü?" diye bağılıyor şezlongdan bir erkek sesi.

Korkuyla sıçradım, ama başımı kaldırıp baktığımda Brock olduğunu gördüm, kardeşim.

Şemsiyenin altındaki şezlongda yatıyor.

"Ne oluyor, Brock?" Ağlıyorum. "Ödümü kopardın." Elim kalbimin üzerine koydum.

Kıkırdıyor. Üzerinde sadece bir çift sörf şortu var, göğsü tamamen çıplak.

"Ne zamandır oradasın?" Kekeliyorum.

"İki saat falan oldu. İçeri girdiğinde beni nasıl görmedin?"

Havlum aldım ve yüzüm düştü. "Bekle, burada ne yapıyorsun?"

"Stan beni aradı, neler olduğunu anlattı." Yüzü ciddileşiyor ve çenesini sıkıyor. "Statham nerede?"

Kahretsin, Brock kızgın. "Bu... bu onun hatası değil," diye kekeliyorum gergin bir şekilde.

Alaycı bir kaş kaldırıyor ve gözleri elime kayıyor. "Ne var parmağındaki yüzük?"

Kahretsin, boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Sadece diğer parmaklara uymayan bir yüzük." Gergin bir şekilde çeviriyorum.

Ben bir anda ortaya çıkar ve Brock'u selamlar.

Brock ona ters ters bakar. "Parmağındaki o lanet yüzük de ne?" diye homurdanıyor.

Gözlerim açıldı.

Aman Tanrım. Nefesimi tutuyorum.

Söyleme, söyleme.

Ben meydan okurcasına çenesini kaldırır ve ellerini kalçalarına koyar. "Neye benziyor? Bu bir evlilik yüzüğü," diye tersler. "Biz evlendik."

Brock şezlongdan atlar ve Ben'i tişörtünden yakalar. "Yalan söylüyor olsan iyi olur, pislik, yoksa seni kendim öldürürüm."

M Gözleri dehşet içinde açılır. "Ne halt ediyorsun sen? Kesin şunu!" Gözlerim ikisi arasında gidip gelirken ağlıyorum; onlar Birbirinizi gömleğinizden kavrayın.

Ben, Brock'u itiyor ve Brock uçarak geri dönüyor.

"Onunla evlendin mi?" Brock öfkeyle bağırıyor. "Ailesinin haberi olmadan onunla evlendin mi?"

Yüzüm düştü. "Brock."

Ben'in göğsü hava emerken yükselip alçalıyor. Gözleri Brock'un gözlerini tutuyor ve Brock'un az önce söyledikleri karşısında yüzünde hayal kırıklığı beliriyor.

"Ne... sen...?" Brock yüzünü buruşturuyor. "İki dakikalığına döndükten sonra gizlice girebileceğini mi düşündün?"

Çocuklar bu hareketliliğin ne olduğunu görmek için koşarak evlerinden çıkarlar. "Neler oluyor?" Ethan seslenir.

"İçeri gir," diye sesleniyor Ben.

"Sana inanamıyorum," diye alay ediyor Brock.

Ben gözlerini Brock'tan ayırmıyor. "Bridget. İçeri gir," diye emrediyor.

Oh, hayır. "Kesin şunu. Kesin şunu, ikiniz de." "İçeri girin!" Ben bağırıyor.

"Onunla böyle konuşma," diye alay ediyor Brock.

Ben ona ters ters bakar. "*Karımla* ne istersem yaparım ve senin bu konuda hiçbir söz hakkın olmaz."

Gözlerim büyüdü. "Ben, kes şunu!" Ağlıyorum. "Kesin şunu! İkiniz de."

Brock, Ben'e doğru yürür, böylece burunları neredeyse birbirine değecektir. "Bir daha söyle, pislik."

"Dur. Kes şunu artık!" Aralarına giriyorum ve Brock'la yüzleşiyorum. "Brock, bu bendim. Evlenmek isteyen bendim. Bunun için ben zorladım, tersi değil." Ben'e dönüyorum. "Neden ona söyledin? Sana kimseye söyleme demiştim."

"Ona yalan söylemeyeceğim Bridget," diye homurdanıyor Ben ve ikimize son bir kez uzun uzun baktıktan sonra hışımla içeri giriyor. Kapı büyük bir gürültüyle çarptı.

Brock çok kızgındır ve diğer çocuklar Ben'in içeride kaldığından emin olmak için bir süre onları izlerler. Sonunda, yine de, içeride kaybolurlar.

Brock'un kızgın gözleri bana döndü. "Evlendin mi lan sen?" Sesindeki incinmişliği duyabiliyorum.

Gözlerim yaşla doldu. Bu şekilde öğrenmesini istemezdim.

Kahretsin, Ben.

"Hadi çıkıntıya doğru bir yürüyüşe çıkalım." İç çektim.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve kolumu onun kine bağlıyorum.

"Hadi ama.

Lütfen." Onu çekiyorum.

Havuz alanının arka tarafına doğru yürüyüp metal kapıyı açıyoruz. Uçurumu kucaklayan taş basamaklardan aşağı iniyoruz. Yaklaşık bir tenis kortu büyüklüğünde doğal bir kaya çıkıntısı var. Antika bir tırabzanı ve üç büyük ağacı var. Burada birkaç günlük yatak da var. Huzurlu ve dünyada en sevdiğim yerlerden biri. Cennete bakan kendi kişisel gözetleme yerimiz.

Aşağıya iniyoruz ve o tırabzana yaslanıp denize bakıyor. Ben de onun yanında aynısını yapıyorum.

İfadelerimi dile getirmeye çalışırken derin bir nefes veriyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Hiç bir şey hakkında aciliyet hissettiğiniz oldu mu..." Sesim kesiliyor.

"Neyi?"

"Bu mantıklı gelmiyor ama sizi o kadar mutlu ediyor ki kendinizi durduramıyor musunuz?"

Bana düz bir şekilde bakıyor.

"Size tam olarak nasıl olduğunu anlatacağım. Planlanmamıştı ve hiç beklemiyordum... ama olduğu için çok mutluyum."

Gözlerini deviriyor.

"Ben ve ben birbirimize aşığız. Bunu biliyorsun." Gözleri benimkileri tutuyor.

Başımı sallıyorum. "Çok aşıksın, Brock. O kadar aşık ki başka hiçbir şeyin önemi yok. O bizim gibi değil. O... hasarlı."

Kaşları çatılır.

"Ben'in çocukluğu hakkında ne biliyorsun?" Bir an duraksıyor. "Çok fazla değil."

"Sana bir şey söyleyeceğim, çünkü bunu neden yaptığımı anlamamı istiyorum. Ve bunu yaptığım şekilde yapabilmenin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum."

Dudaklarını büzüyor ve gözlerini deviriyor.

"Devam et." "Ben bir ikiz."

Kaşlarını çatıyor.

"İkiz kardeşi Meika, o on iki yaşındayken öldürüldü." Dinliyor.

"Babası bir yıl sonra intihar etti ve annesi kanserden ölmek üzere olduğu için onu on beş yaşındayken askere aldı."

Başını eğiyor, hikayeden çoktan etkilenmiş.

"Ben'in hiç evi olmadı, Brock."

Gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Kız kardeşinin öldüğü günden beri doğum gününü hiç kutlamadı. Meika'nın doğum günü olmazsa kendisinin de olmayacağını söyledi."

Kaşlarını çatıyor, çünkü o ve ben çok yakınız ve bu kardeşlik bağını anladığını biliyorum.

"Ben'in doğum günü olduğunu öğrendim ve ona her yıl o gün kutlayacağı harika bir şey vermek istedim. Kendime. Bu yüzden onu New York'a götürdüm, Empire State Binası'nın tepesine çıktık ve ona evlenme teklif ettim."

Kaşlarını çatıyor.

"İlk başta hayır dedi. Onu ikna etmek zorunda kaldım."

Gözlerim onunkileri ararken elini elime aldım.

"Size nişanlandığınızı söyleyecektik, sonra da evde herkes için bir düğün yapacaktık."

Başını tekrar eğiyor.

"Sana neden öyle söyledi bilmiyorum ama ona çok kızgınım. Bunu sana söylemek ona düşmezdi," diye mırıldandım.

"Yalan söyleyemez," diye kesin bir dille cevap veriyor. "Bu onun DNA'sında yok."

"Zaten Ben'le evlenecektim, Brock." Gülümsüyorum. "Sonra da herkesle birlikte büyük bir resepsiyon düzenleyecektim."

Hüzünlü gözleri benimkileri tutuyor. "Aldatılmış hissediyorum. Senin düğününde olmak istiyordum."

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "Olaaksın da, çünkü ilk düğünümüzden kimsenin haberi bile olmayacak. Kocama vermek istediğim samimi bir şeydi. Bunu onunla yalnız yapmak istedim, çünkü o yalnızdı."

Barajı yıkarken bir damla gözyaşımı siliyorum. "Bu onunla benim aramda özel bir şey ve ben sadece ikimizin orada olmasını istedim."

Beni izliyor ve derin bir nefes veriyor.

"Muhtemelen sana yine de söyledim." Denize bakmak için geri döndüğümde iç geçirdim.

Omzuyla bana vuruyor, ben de ona vuruyorum. "O kişiyle tanıştığında, Brock, anlayacaksın."

Gözlerini denize diyor. "Peki ya tüm bu saçmalıklar? Bu konuda ne hissediyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Prag'da Ben'i öldürmeye çalıştılar ve sonra öldürülen diplomattan ona üzerinde kod olan bazı bilgiler gönderildi. O da bu işin içine sürüklendi. Bunun olacağını bilseydi benim için asla geri gelmezdi."

Gözleri benimkilere kayıyor.

"Bu işe bulaşmış olmamdan nefret ediyor ve bana bir şey olacağı endişesiyle çılgına dönmüş durumda," diye devam ediyorum. "İyiymiş gibi davranıyor ama tehdit geldiğinden beri neredeyse hiç uyumadı. Ona yardım etmeni istiyorum."

Beni izlerken kaşlarını çatıyor.

"Bana bir şey olacak diye çok korkuyor," diye fısıldadım.

Kolunu bana doluyor ve alnımdan öpüyor. "Olmayacak," diye mırıldanıyor. "Bundan emin olacağız."

"Lütfen gidip onunla barışır mısın?" Yalvarıyorum. "Benim için mi?" Yerimde duramıyorum. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Onunla evlenmemi istemediğin düşüncesi onu çok üzecektir. Çok derin düşünür."

"Mesele onunla evlenmen değil Bridget. Ben'i seviyorum. Birlikte olmanı istediğim kişi o. Mesele bunu sinsice yapman."

"Bunu biliyorum. Ama o bilmiyor." "Beni beceriyor." İç çekiyor.

Hüzünle gülümsüyorum. "O da benim altıma sıçıyor." Derin bir nefes veriyorum. "Sana böyle söylediği için ona çok kızgıyım."

"Ona doğrudan sordum çünkü bana yalan söylemeyeceğini biliyordum." Gözlerimi deviriyorum. "Siktiğimin Buzz Lightyear'ı, iyilik meleği."

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Hadi, gidelim." Kolunu omuzlarıma doluyor ve merdivenlere doğru yürüyoruz.

"Brock, bana bir iyilik yapar mısın?" "Neymiş o?"

"Ben'in çocukluğu hakkında kimseye bir şey söylemez misin lütfen? Bırakın size kendi zamanında anlatsın."

"Evet, sanırım." Taş basamakları çıkmaya başladığımızda iç geçiriyor. "Bana bir iyilik daha yapabilir misin?" diye soruyorum.

"Şimdi ne olacak?" Bana doğru dönerken iç geçiriyor.

Ona gülümsedim. "Düğünümde beni evlendirebilir misin?"

Gözleri sevinçle parlıyor. "Eğer o gün meşgul değilsem."

Karnına yumruk attım, o da güldü.

"Yapacağımı biliyorsun." Gülümsüyor. "Bunu hayatta kaçırmazdım." Sarıldık ve göğsüne gülümsedim. Onun alfa, con-Kardeşimi çok seviyorum.

Eve geri dönüyoruz. Ben masada oturuyor ve biz içeri girerken ayağa kalkıyor.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Brock arkamdan gelirken nefesimi tutuyorum.

Gözleri kilitlenir.

"Ona göz kulak ol yoksa seni öldürürüm," diye homurdanıyor Brock. "Hayatım pahasına," diye cevap veriyor Ben soğuk bir şekilde.

Bir an için birbirlerine bakıyorlar, bir tür sessizlik içinde, ve sonunda Brock elini uzatıyor. "Ailemize hoş geldin."

Ben sırtıyor ve Brock'un elini sıkıyor, ben de rahatlayarak nefes veriyorum. Sert bir içkiye ihtiyacım var.

Bu odada çok fazla testosteron var.

Güneş ışınları üzerime düşüyor ve ben gökyüzüne gülümsüyorum. Üç gündür cenneteyiz, ancak kabin ateşim çıkmaya başladı. Çocuklar birer birer şehre iniyorlar. Brock bana kıyafet alma görevini üstlendi, bu yüzden tüm gardırobum farklı renklerde saronglardan oluşuyor. Oh, ve bana iki bikini aldı.

Ben yerleşkeden ayrılmama hiç izin vermiyor. Aslında, beni gözünün önünden bile ayırmıyor. Evin her yerinde silahları var ve işin kötü tarafı, buna alışmaya başlıyorum. Çocukların hepsi çok iyi anlaşıyor ve acil durum planları, komplo teorileri ve bir şey olursa ne yapacakları hakkında konuşuyorlar. Dürüst olmak gerekirse şimdiye kadar her şeyin bitmiş olacağını düşünmüştüm.

Joshua neredeyse şifreyi çözdü ve bazı kısımlarını okuyabiliyor ama tamamını değil. Sanırım gerçekten endişelenmiş olmalı, çünkü bizi günde üç kez arıyor.

Merkez sürekli irtibat halinde, ancak söz konusu iki adamın mikroçipleri çıkarıldı, bu yüzden nerede olduklarına dair hiçbir fikrimiz yok. Ve eminim ki onlar da bizim nerede olduğumuzu bilmiyorlar.

Güneşlenirken yerdeki bir havlunun üzerine uzanıyorum ve telefonumda bir şeyler okuyorum. Ethan ve Matt havuzda top oynuyorlar. Onları izlerken gülümsüyorum. İkisi de çok komik ve çok seksi.

Abbie burada onlarla birlikte olmak için sol kolunu verirdi. Jed, Ben ve Brock'la birlikte şezlonglarda oturmuş, kendi aralarında savaş hikâyeleri ya da sıkıcı bir şeyler hakkında sessizce konuşuyorlar. Jed, Brock ve Ben'e çok benziyor: güçlü ve sessiz.

Bu sabah kahvaltıda Brock üçüne de Avustralya'daki şirketi Marx Security'de iş teklif ettiğinde çok şaşırdım.

Hepsi çok ilgiliydi. Ordu ile sözleşmeleri sona erdiğinde ne olacağını bilmiyorum.

Arada bir başımı kaldırıp Ben'in gözlerinde açlıkla beni izlediğini görüyorum. Sanki günler boyunca mesafesini zar zor koruyabiliyor.

Sadece yalnız kalmak istiyoruz.

Hindistan cevizi yağlı güneş kremimi alıp tekrar sürüyorum. Bir baktım, Ben şaşkınlıkla beni izliyor. Seksi bir şekilde gülümsedim.

Ne düşündüğünü biliyorum. O bakışı biliyorum.

Sanki çok fazlaymış gibi, kalkıp eve doğru yürüyor ve ben de kendi kendime gülümseyip güneşe uzanıyorum. Dakikalar sonra telefonuma bir mesaj geliyor ve kontrol ediyorum. Mesaj Ben'den.

**Daha fazla yağ koy
Özel olarak izlemek istiyorum.**

ŞIRILDIYORUM ve hemen önümüzdeki büyük pencereye bakıyorum. Çift taraflı cam olduğu için içeriği hiç göremiyorum. Ama o dışarıyı net bir şekilde görebiliyor.

Yatağımız camın diğer tarafında.

Seninle biraz eğleneceğim.

Yağı elime döküp karnıma ve göğüslerimin üzerine sürüyorum. Beni izlediğini bildiğim için acele etmeden sürüyorum.

Kendine mi dokunuyor?

Bunu düşününce bacaklarımın arasında tahrik pompalanmaya başlıyor. Ellerime biraz daha yağ koyup göğüs bölgeme ve bikini üstümün altına sürüyorum. Diğer çocuklara bakıyorum, hepsi de ilgisiz, ne yapıyorlarsa ona devam ediyorlar. Yağı aşağı doğru gezdiriyorum

ve yavaşça her birine sürüyorum. Ben'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve bu beni çok tahrik ediyor.

Telefonumdan bir mesaj geliyor.

Buraya gel.

Yüzümde bir randevun var.

Keskin bir nefes alıyorum. Lanet olası bir tanrıyla evliyim. Ayağa kalkıyorum ve bir mesaj daha geliyor.

Yağı getirin

İÇİM ERİMEYE BAŞLIYOR. Yağ sadece ve sadece tek bir şey demektir... ve Tanrım, ben de bunu bekliyordum. Havlumu ve yağı alıp içeri giriyorum.

Yatak odasının kapısını yavaşça açtığımda onu yatakta sırtüstü yatmış, çıplak ve elinde ereksiyondan başka bir şey yokken buluyorum. Çarşafların ve yastıkların üzerine büyük havlular serilmişti.

Onun bir planı var.

"Saat ikide randevum vardı," diye fısıldadım.

Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor ve sertleşmiş sikini okşuyor. "İşte böyle. Pantolonunu çıkar. Yüzümde."

Başımı kaldırıp camın arkasından sadece birkaç metre ötedeki arkadaşlarımızı görüyorum, bizi göremiyorlar ve tamamen habersizler. Bu sadece aramızdaki gerilimi arttırıyor. Bu çok yaramazca.

O zaman yatağın duvardan hafifçe çekildiğini fark ediyorum ve bikinimin altını indiriyorum. Elini uzatıyor ve yağı benden alıp eline biraz döküyor. Sonra yüzünün yanındaki yastığa vuruyor.

"Dizlerini buraya koy," diye emrediyor.

Üstümü çıkarmaya gidiyorum ve o elini kaldırıyor. "Üzerinde kalsın."

Şu anda onun fantezilerinden birini gerçekleştirdiğimi fark ediyorum. Bunu kaç kez hayal etti?

Yanına gidip bir dizimi yüzünün bir tarafına, diğer dizimi de diğer tarafına koyarken nefesimi tutuyorum.

"Yatak başlığına yaslan," diye fısıldıyor.

Vay anasını, bu çok ateşli. Hafifçe öne eğilip dirseklerimi yatak başlığına koyuyorum. Nefesini kontrol etmeye çalışırken nefesi titriyor ve yağı arkama ve sırtıma sürerek transa geçiriyor. Elleri sırtımdan yukarı doğru kayıyor ve göğüslerimin etrafından, üstümün altından aşağı iniyor.

Her dokunuş çok samimi.

Dudakları seksimin üzerinde tozlanıyor ve ben biraz daha öne doğru eğiliyorum.

Tat beni... tat beni, kendi kendime söylüyorum.

İç bacağımla öpüyor ve gözlerim kapanıyor. Omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve onu sırtüstü yatmış, dizlerini hafifçe ayırmış ve kalın sikini karnına dayamış halde görüyorum.

Diğer uyluğumu öpüyor ve sonra yalıyor. Seksim beklenti içinde sıkışıyor.

"Seni o havuzun karşısında kaç kez izlediğimi ve bunu hayal ettiğimi bilemezsin," diye mırıldanıyor.

Gözlerim kapanıyor. Sadece o aksanlı, derin sesi bile beni azdırabilir. Tekrar öne doğru sallanıyorum. Umutsuzca bana dokunmasına ihtiyacım var. Yavaşça cinsel organımı öpüyor ve ben dirseklerimin üzerinde öne doğru eğilirken nefesimi tutuyorum.

Tanrım, dokun artık bana.

Dili açık dudaklarımda hafifçe geziniyor ve ben iç çekiyorum. Tekrar tekrar yumuşakça yalıyor ve ben nefes alamıyorum.

Elleri arkamda, kalçalarımın yüzüne doğru hareket etmesine rehberlik ediyor.

İleri geri, ileri geri vücudumu sallıyor, dili gittikçe daha derine iniyor.

"Gelme," diye hırlıyor içime doğru. Elleri kışımın yanaklarını sıkarken beni üzerine itmek için güç kullanıyor.

Kontrolünü kaybetmiş gibi içime doğru hırlıyor ve vücudum kendi kendine hareket etmeye başladığında nefes almaya başlıyorum.

Oh, bu çok iyi. Ağzım açık kaldı.

"Ben," diye inliyorum kalçalarım sallanırken. "Ben." Başım geriye düşüyor ve yatak başlığını bırakıp doğruluyorum. "Sana daha derinden ihtiyacım var. Lütfen," diye yalvarıyorum.

Gözleri neredeyse korkutucu bir tahrikle titriyor ve beni üzerinden kaldırıp yan tarafıma, arkadaşlarımıza bakacak şekilde yatırıyor.

Dudakları boynuma inerken gözlerimi kapatıyorum. "Onları izle," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde. "Onları izlerken beni hisset."

Arkamda kendini rahatça kaldırırken ve bikini üstümü yavaşça çözüp yana atarken seksim sıkılıyor. Dudakları boynuma iniyor ve beni sertçe ısıyor. Haykırıyorum ve sonra yağı göğüslerime sürüyor. Üst bacağımı ön kolunun üzerine kaldırıyor ve sert siki yanaklarımın arasına sürtünüyor.

"Ne istediğimi biliyor musun?" diye boynuma doğru nefes alıyor. Nefesi kulağımın tozunu alıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Al şunu," diye nefes alıyorum.

Yüzümün yan tarafına doğru gülümsüyor. "Senden görev istemiordum meleğim."

Gözlerim kapanırken gülümsüyorum.

Kendini arka girişime hizalıyor. "Öp beni," diye nefes alıyor. Başımı çeviriyorum ve kendi uyarılmışlığımı tadarken onun güzel dudaklarını öpüyorum. İleri doğru itiyor ve acı içinde irkiliyorum.

"Ah," diye sızlanıyorum.

"Öp beni," diye homurdanıyor. Parmakları klitorisimin üzerinde daire çizmek için düşüyor ve birkaç dakika içinde gevşiyorum ve o derinlere kayıyor.

Öpüşmemiz çılgınca bir hal alıyor ve o çekiliyor, sonra tekrar derinlere kayıyor.

Tanrım, bu çok samimi. Bu çok fazla.

Yağı alıp vücutlarımızın birleştiği yere döküyor, sonra da kontrolünü kaybederek yataktan aşağı fırlatıyor.

"Buna çok ihtiyacım var," diye kulağıma nefes veriyor.

Açık ağzı boynumun ve çene çizgimin üzerinde aşağı yukarı kayarken "Ben de öyle," diye nefes alıyorum.

Bacağımı yukarı kaldırıyor ve bana binmeye başlıyor. Uzun, derin pompalar.

Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve tenlerimizin birbirine çarpma sesi odanın içinde yankılanıyor.

Kafamı kaldırıyorum ve sadece bir metre ötemde, vücuduma yaptıklarından habersiz arkadaşlarını görüyorum ve işte bu... Dayanamıyorum.

Kontrolümü kaybediyorum.

"Ben!" Bedenim onunkinin etrafında kasılırken haykırıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor. "Lanet olsun, Bridget," diye haykırıyor ve içimin derinliklerinde titrediğini hissediyorum. Yavaşça hareket ediyoruz, zevk dalgalarını sürerken vücutlarımız tamamen senkronize.

Ter içinde kaldık. Beni yakın tutarken yüzüne karşı gülümsüyorum. "Sen pis bir adamsın," diye fısıldıyorum.

Beni öpüyor. "Bu seni Bayan Kirli yapar."

ALARM evin içinde yankılanıyor. "Siktir!"

Ben ayağa fırlar.

Yarı uykulu bir halde doğruldum ve yatağın yanındaki saate baktım. Saat gecenin ikisi. Işığı yakıyor ve bir şort giyiyor.

Yan masadan silahını alırken "Giyin," diye bağırıyor.

Uzaktan bir kapı sesi duyuyorum. Sonra bir patlama daha, sanki bir şey duvara çarpmış gibi. Yerden bornozumu aldım ve ışıklar söndü.

"Ne oldu?" Fısıldıyorum.

"Elektrikler kesildi."

"W şapka?" Aman Tanrım. Cüppemi omuzlarıma attım. Ben beni arkamdan tutup kollarına çekiyor ve silahını önümüze koyuyor.

Telsizden "Çatıda," ya da benzer bir şey duyuyorum. "O da ne?"
Karanlığın içine fısıldıyorum.

"Kulaklığım. Jed çatıda."

Ben'in kalbinin sırtımda sertçe attığını hissedebiliyorum.

"Doksan saniye sonra jeneratör devreye girecek," diyor bana değil ama çocuklara. Hepsinin kulaklığı takılı olmalı.

Ben, silahını hâlâ önünde tutarak bizi sola çeviriyor ve sonra sağa dönüyor.

Karanlık, çok
karanlık. Siktir, kim
var burada?

Korkudan yüzümü buruşturuyorum.

"Onlar. Kamerada bir görüntü var. Öldürmek için ateş edin. Tekrar ediyorum: öldürmek için ateş edin." Kulaklıktan Ethan'ın sesini duyuyorum. "Bir tanesi evin güney tarafında, spor salonunun yanında, bir tanesi de ön bahçede. Senin evine doğru geliyor, Buzz."

Ben kollarını bana doluyor, silahını kapıya doğrultuyor.

Jed çatıdaki yerinden, "Onu gördüm," diye fısıldar.

Işıklar titriyor, sonra jeneratör devreye giriyor ve ışıklar sönüyor.
üzerinde.

Bir silah sesi duyuldu.

Sessizlik.

Sonra arka arkaya beş hızlı atış.

"*Bridget'e git!*" Brock kulaklıktan bağıyor. "*Bridget'a git!*"

Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor, hiç bu kadar korkmamıştım. Ben beni kollarıyla sıkıca sarıyor. Bir patlama sesi duyuyorum, sonra kapı ve başka bir ateş sesi.

"Yakaladım onu. Adam vuruldu!" Jed bağıyor.

"Adam vuruldu!" İki el daha ateş edildi.

"Diğeri kaçıyor!" Ethan bağıyor. "Ön çite doğru gidiyor."

"Yakalayın onu," diye homurdandı Ben. Beni tutup gardırobun içine fırlatıyor. "Brock ve Jed, Bridget'in yanına gelin. Ben onun peşinden gidiyorum!" Ben bağıyor.

"Hayır. Hayır, hayır." Ben'in kolunu tutmaya çalıştım. "Gitme; güvenli değil."

Kapıyı suratıma çarptı. Uzaktan ön kapının vurulduğunu duyuyorum ve sonra bir el daha ateş ediliyor. Ellerimi yüzüme kapatıp sallanmaya başladım.

Uzakta bir motosikletin çalıştığını duyuyorum, ardından bir başkası kükrüyor ve lastikler gıcırdayarak uzaklaşmadan önce gürültülü bir çarpışma sesi geliyor.

Ölüm sessizliği.

Nefesim etrafımdaki küçük alanda yankılanıyor.

Az önce ne oldu öyle?

"Bridget?" Brock villamıza girerken sesleniyor.

"Buradayım," diye bağıyorum. "Buradayım."

Kapıyı açıyor ve beni gözyaşları içinde yere sinmiş görünce yüzü düşüyor.

Beni kucağına aldı ve göğsüne yasladı. "Sorun yok, bebeğim. Sorun yok."

"Ben nerede?" Ağlıyorum.

"Onun peşinden gitti."

"Bu güvenli değil. " diye ağlıyorum. "Brock, git getir onu."

Jed ortaya çıktı ve beni görünce kaşlarını çattı. Nefes nefese kalmış. "İyi olacak," diyor sakince.

"Çarşafa ihtiyacım var," diyor Jed gelişigüzel.

Gözlerim büyüdü. "Ne için?"

"Cesedin üzerine koymak için," diye cevap veriyor Brock.

Gözlerim yaşla doldu. "O öldü mü?" Dehşet içinde fısıldıyorum.

"Evet." Brock silahını açıyor ve cephanesini kontrol ediyor. Soğuk gözleri benimkilerle buluşmak için yükselirken silahını kapatıyor.

Yüce Tanrım, yaptıkları şey bu.

Bu adamları hiç tanıyor muyum?

Zihnim kapanmaya başladığında bakışlarımı yere indiriyorum. "Ben nerede?" Gözyaşlarımın arasından fısıldıyorum.

"Matt'le birlikte. Motosikletle onun peşinden gittiler."

Brock'un elinden kurtulurken başımı sallıyorum. "Sadece iki kişi olduklarına emin misin?"

"Olumlu."

"Git onları bul. Gidip Ben'i eve getirmeni istiyorum," diye fısıldadım. "Yakında dönecek."

Ethan nefes nefese odaya koşar. "İyi misin?"

Yatakta oturur pozisyona geçerken başımı sallıyorum. "Şimdi ne yapacağız?" Gözlerim onlarınkini ararken uysalca soruyorum.

"Şimdi... bekleyeceğiz."

BROCK VE MATT ellerinde silahlarıyla bir ileri bir geri yürüyorlar, ben salonda cenin pozisyonunda çömelmiş otururken Jed ön tarafta onların dönüşünü bekliyor. Ev aydınlanmış, her ışık pırıl pırıl parlıyor.

Ev de sessiz. Ürkütücü

bir sessizlik.

Sanki herkes konuşmaya korkuyor gibi. Kırk

dakika oldu. Neredeler?

Ön bahçede bir çarşafın altında bir adam cesedi var ve kocamın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

"Ya bir şey olduysa?" Cevabı isteyip istemediğimi bilmeden sormaya cesaret ediyorum.

Brock ve Rick'in gözleri buluşur.

"Onlara bir şey olup olmadığını nasıl anlayacağız?" Sinirlerimin daha da yükseldiğini hissetmeye başladığımda soruyorum.

"Hiçbir şey olmayacak. Onu aldılar. Tek bir adam."

"Ya sadece bir tane değilse?" Kekeliyorum. "Ya köşede bekleyen on tane falan varsa?" Yüzüm düşüyor. "Ya bu bir tuzaksa?"

Uzaktan bir motosikletin giderek yaklaştığını duyuyorum.

"Bunlar onlar!" Jed bağırıyor ve ben de salondan atlıyorum.

Bir motosiklet. *Bir* motosiklet.

Yüzümü buruşturuyorum ve gözyaşlarım dökülmeye başlıyor ve Brock beni kollarına alıyor.

Sonra ikinci bir motosikletin sesi kapıdan içeri girerken havayı dolduruyor ve ben rahatlayarak başımı Brock'un omzuna koyuyorum.

İki motosiklet.

İkisi de geri dönmeyi başardı.

Çocukların hepsi dışarı koşuyor. Konuştuklarını duyabiliyorum ama tek yapabildiğim başımı ellerimin arasına alıp ağlamak.

"Buradayım, Didge. Her şey yolunda meleşim."

Kafamı kaldırıyorum ve Ben'in kapıda durduğunu görüyorum. Koşup kollarına atlamadan önce yüzümü buruşturuyorum, karşılığında beni sıkıca tuttuğunda minnettar oluyorum.

Ben ağlarken birbirimizin kollarında duruyoruz.

"Sorun yok, bitti. Onu yakaladım," diye fısıldıyor ve alnımdaki saçları geriye doğru tarıyor. "O öldü." Beni kendine yakın tutuyor. "Şşş, meleşim, o gitti."

Motorun sesi uçağın içinde yüksek sesle uğulduyor.

Cehennemden gelen geceden sonra herkes uyuyor. Ben yetkililere haber verdikten sonra. Amerikan Büyükelçiliği geldi ve ülkeyi terk etme izni alabilmemiz için bütün gece evde bizimle görüştü. Sonunda UNI Özel Kuvvetler ekibi devreye girdi ve bizi akladı.

Yine de hemen ülkeden çıkmamız gerekiyordu ve Ben'in iki gün içinde karargâhta olması gerekiyordu. Üstleriyle telefonda görüşüyordu.

bütün gece boyunca.

Joshua şifreyi çözmeye çok yaklaştı ve Ben de geri döndüğümüzde onu yanına alacak.

Her neyse, kötü bir şey olmalı. Tanrı'ya şükür bitti.

Başımı Ben'in omzuna koyuyorum ve onun büyük, güvenli, geniş göğsüne sokuluyorum, umutsuzca dün geceyi hafızamdan silmeye çalışıyorum.

Nasıl yapabilirim? Korkunçtu.

Ben'in binasının koridorunda sessizlik içinde yürüyoruz. Sabahın erken saatleri, sadece sabah 8:00. Ne yazık ki ikimiz de ne bekleyeceğimizi biliyoruz. Ben bana birkaç gün önce dairesine zorla girdikleri görüntüleri izletmişti. Onlarla karşılaşırsam iki adamın neye benzediğini bilmemi istedi.

Daire tamamen darmadağın olmuş.

"Belki de bir otelde kalmalıyız." Ben kapıyı açarken iç geçirir.

"Hayır, şu işi bitirelim," diyorum ona. "Bu pisliği ne kadar çabuk temizlersek, o kadar çabuk rahatlarız." Kapı açıldı ve ikimiz de içeri baktık.

Her şey yere saçılmış ve her çekmece boşaltılmış, taş üstünde taş bırakılmamış. Sanat eserleri duvarlardan sökülmüş ve mutfak üniteleri şimdi yerde duruyor. Ben çenesini sıkarak etrafına bakınıyor. Ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyorum.

Derin bir nefes alıyorum çünkü Tanrım, bu çok bunaltıcı. "Nereden başlayacağız?" diye soruyorum.

Hayal kırıklığıyla başını kaşıyor ama cevap vermiyor. Yatak odalarını incelemek için koridorda yürüyor, ben de onu takip ediyorum. Yatağın üzerinde duruyor ve yere inip ayağının altında bir şey çıkırtmadan önce ışık düğmesiyle oynuyor.

"Neydi o?" Kaşlarımı çattım.

"Bir kamera," diye yanıtlıyor, dikkati dağılmış bir halde.

Bir an etrafıma bakındım ve sonra ellerimi yeniden kararlılıkla kalçalarımaya koydum. "Sana ne yapacağımı söyleyeyim."

"Bu da ne?" Yıkımı incelerken iç geçiriyor.

"Bir duş alacağım, sonra da bu pisliği temizleyeceğim." Onu işaret ediyorum. "Sonra beni yemeğe çıkaracaksın. Ondan sonra eve geleceğiz ve gerçekten sert bir seks yapacağız."

Gölümsüyor ve inanamayarak başını sallıyor. "Ne?" Gölümsüyorum.

"Sen."

"Peki ya ben?"

"Sen bir seks manyağısın. Bu kaosun ortasında dururken nasıl seks düşünebiliyorsun?"

Ağzım açık kaldı. "Ben seks manyağı değilim." Gözlerimi açtım. "Sadece bakmaya doymadığım çok ateşli bir adamla birlikteyim." Duraklıyorum. "Ve onunla sert seks yapmak beni rahatlatıyor. Oldukça stresli bir hafta geçirdim, biliyor musun?"

Beni arkamdan kendine doğru çekerken gülümsüyor. "Daha iyi bir fikrim var," diye fısıldıyor, gözleri dudaklarıma kayıyor.

"O da ne?" Kollarımı geniş omuzlarına doladığımda ona gülümsüyorum.

"Duş alıyoruz ve şimdi gerçekten sert seks yapıyoruz."

Ona aşık bir kız öğrenci gibi bakıyorum. "Öyle mi?"

Dinliyorum. "Ve sonra temizleniriz."

Dudaklarından öperim. "Uh-huh."

"Sonra da gidip sana düzgün bir nişan yüzüğü alırsın."

Ne?

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?"

Dudaklarımı öperken gülümsüyor. "Evet, gerçekten." Yerimde zıplıyorum.

"Altı hafta içinde bir düğün organize edebileceğinizi düşünüyor musunuz?" diye soruyor.

Yüzüm düştü. "Altı hafta mı?"

Başını salladı. "Mümkünse daha erken." "Acelen ne?"

"Dünyadaki en güzel kadının bana ait olduğunu herkesin bilmesini istiyorum."

Sırıtiyorum. "Oh, ve o da öyle," diye fısıldıyorum dudaklarına karşı hülyalı bir şekilde. Arkamı tokatlıyor. "Hadi, duş zamanı."

Parmağımdaki kocaman taşa bakıyorum, yüzümde geniş, ısıltılı bir gülümseme beliriyor.

Ben menüye bakarken gözlerini deviriyor. "Hâlâ orada," diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

Akşam yemeğindeyiz. Aslında çok geç bir öğle yemeği ve erken bir akşam yemeği.

Evde yapabildiğimiz kadar temizlik yaptık ve sonra alışverişe çıktık. Ben bana hayatımda gördüğüm en güzel iki karatlık elmas taktığım yüzüğü aldım.

İçinde kocaman bir elmas olan altın bir bant.

Elimi önüme uzatırken gülümsüyorum. "Tanrım, bu yüzükle kendimi çok seviyorum. Bu boku Instagram'da sonuna kadar paylaşacağım."

Menüyü incelemeye devam ediyor.

Şarap kadehimi elime alırken, "Henüz bana sormadın," diye mırıldandım.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Sana sormak mı?" "Evet, bilirsin işte... seninle evlenmeyi."

Gülümsemesini tutmaya çalışırken dudakları bükülüyor ve ellerini çenesinin altında birleştirerek öne doğru oturuyor. "Sana evlenme teklif etmemi mi istiyorsun?"

Gülümsüyorum ve aptalca başımı sallıyorum.

"Hayır mı diyeceksin?" Sırıtiyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Şey, hayır, çünkü teknik olarak zaten evliyiz." Öfkelenirim. "Sadece benimle dalga geç, olur mu Ben?" Şarap kadehime doğru mırıldandım. "Mantıklı olmaya çalıştığında sinir bozucu oluyorsun."

Seksi bir şekilde gülümsüyor. "Yani bana bir ya da iki kez söyledin."

İçimi bir gülümseme kaplarken şarabımı yudumluyorum. Beni kızdırıyormuş gibi davranamıyorum bile.

"Doğru zaman geldiğinde sana soracağım," diye yanıtlıyor. Gözlerimiz kilitleniyor.

"Peki bu ne zaman olacak?"

"Ben söylediğim zaman."

"Sen bir kontrol manyağısın," diye fısıldıyorum.

"Sadece tek bir şeyi kontrol edebiliyorum," diye fısıldıyor
en. karşılığında, gözleri kararırken-

"O nedir?"

"Vücudun."

İçimin titrediğini hissediyorum, çünkü kontrol tamamen onda.
vücudumun üzerinde.

Nasıl olduğunu

söylüyor. Ne

zaman diyor.

Ne kadar zor olduğunu söylüyor.

"Lafı açılmışken, vücudumda en sevdiğin yer neresi?" diye sordum.

Bu oyunu sevdim.

"Kalbin," diye yanıtlıyor, düşünmesine bile gerek kalmadan.

Söyleyebileceği onca şey varken...

Bayılıyorum ve elini tutup arkasından öpüyorum.

Gözlerimiz kilitlendi.

Bu adamı seviyorum.

"Hayır, gerçekten, bana vücudumda en sevdiğin yerin neresi olduğunu söyle." Cevabı biliyorum. Ben göğüslerime kafayı takmış durumda. Uyumak için elini, uyanmak için elini, sevişmek için dişlerini, rahatlamak için başını onların üzerine koyuyor. Bu sabah uçakta bile battaniyeyi üzerimize örttü, böylece eli gömleğimin üstünde ve sütyenimin altında uyuyabildi.

O tam bir göğüs adamı. Tanrı'ya şükür o bölgem iyi durumda.

Bir an düşünür ve kaşlarını çatar. "Yüzün."

Kaşlarımı çattım. "Yüzüm mü?"

"Yüzünü gördüğümde..." Duraklıyor. "Bu bana... içimin derinliklerinde bir mutluluk hissi veriyor."

Gözlerim doluyor ve usulca gülümsüyorum. "Bu şimdiye kadar duyduğum en mantıklı şey."

"Ve yüzün şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey."

Bu adamı nasıl da seviyorum.

"Eve gidip tekrar sert bir seks yapmalıyız," diye fısıldıyorum.
Başını usulca sallar. "Hayır."
"Hayır mı?"
Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor. "Bu gece karımla sevişme havasındayım."
Kalbim eriyor.
"Bunu bana ilk kez söylüyorsun."
Gözleri benimkileri tutuyor. "Bu gece bunu yapacağım ilk gece."
Bir sonraki sözlerini düşünürken alt dudağını yalıyor. "Bu gece kendimi tamamen sana veriyorum."
Gözlerimiz kilitli kalırken tüylerim diken diken oluyor.
Yüce Tanrım, Tanrı yardımcım olsun. Kalbimin buna dayanabileceğini sanmıyorum.
Gitme zamanı.

BEN

Ellerim arkasında, yumuşak kıkırdamaları dudaklarıma dökülürken onu dairenin içine doğru YÜRÜTÜYÖRÜM. Sanki başka bir samimiyet eşiğini aşmış gibiyiz. Kendimi ona çok ama çok yakın hissediyorum.

Başardık. Yakınlığın en üst seviyesine ulaştık. Yine de daha yakın olmam gerekiyor, bu yüzden öpüşürken onu buzdolabına yashıyorum. Birbirimizin kıyafetlerini yırtmak için acelemiz yok. Sadece olabildiğince uzun süre birbirimizin tadını çıkarmak istiyoruz.

Kapı zili çalıyor.

Ne?

"Tanrı aşkına. Kim o?" Fısıldıyorum.

Kafasını tekrar buzdolabına çarptı. Lanet olsun.

Güvenlik kamerasına gittim. Bu Greg, patronum. "Tanrım. Mükemmel zamanlama," diye mırıldandım. "Özür dilerim." Onu içeri alıyorum.

"Kim o?" diye soruyor elbisesini düzeltirken.

"Greg işten." Ağır ağır nefes veriyorum. "Çabuk olacağım, en fazla yarım saat."

"Kahretsin Ben, insanlara iyi davranacak havada değilim," diye fısıldıyor, belli ki sinirlenmiş. "Ev hâlâ enkaz halinde."

Gözlerim onunkileri buluyor ve gülümsüyorum. "Biraz kestirmek ister misin?" Kollarını öfkeyle kavuşturuyor. "Evet, aslında ihtiyacım var."

Kapı çalındı ve ben de açtım. "Merhaba, Buzz." Genişçe gülümsüyor.

Greg ellili yaşlarının sonunda ya da altmışlı yaşlarının başında ve son altı yıldır onun altında çalışıyorum. İyi bir adamdır. "Buraya gelip görevin için seni tebrik etmek istedim."

"Teşekkürler." El sıkıştık ve Bridget'e döndüm. "Bu benim karım, Bridget," diye tanıştırıyorum. "İçeri gelin lütfen... Oturun."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyor ve salona çöküyor.

"Sana kahve ya da başka bir şey getireyim mi?" diye sordum.

"Evet, bu harika olur. Ne oldu böyle?" İnançsızlıkla başını sallıyor. "Buna inanamadım," diye devam eder.

"İki ajan kötü gitti." Omuzlarımı silktim. "Ben de bir şekilde bu işe bulaştım."

"Nasıl?" Kaşlarını çatıyor.

"Jason Steele bana üzerinde bazı kodlar olan bu mektubu gönderdi." "Ne yazıyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Kodu kıramadım. Yarınki toplantımda merkeze teslim edeceğim, böylece onlar da kırabilecekler. Ne planladıkları hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tanrım," diye fısıldıyor düşünürken.

Pek iyi eğlenemiyorum. "Sana soğuk bir içecek ya da başka bir şey getireyim mi Greg?"

"Evet, lütfen," diye yanıtlıyor.

"Bir fincan çay ister misin,

Didge?" "Evet, lütfen."

Gülümsüyor.

Mutfağa girip çaydanlığı açıyorum, sonra dolaptan bardakları alıyorum. Telefonum arka cebimden gelen bir mesajla beni uyarıyor. Görüş alanlarının hemen dışındayım. Mesaj Joshua'dan.

Şifreyi çözdüm.

**Greg Jackson, komşu bir ÷lkede kullanmaları için terörist bir hücreye
nükleer silah sattı... dört yüz milyon karşılığında
dolar**

Güvende değilsin.

Evden çık.

HEMEN EVDEN ÇIK!!!!

I Gözlerimi
kapatırım.
Vay
anasını.
Ben de mesaj atarım.

**O şimdi burada.
Polisi ara.**

Çarpan kalbimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Jenny ve çocuklar nasıl?" diye sesleniyorum. Hissettiğimden daha sakin davranmaya çalışarak mutfak dolaplarını açıp kapatmaya başlıyorum.

"Her şey yolunda ve yakında tatile çıkıyoruz," diye geri arar.

Mutfağımın en alt çekmecesini yavaşça kaydırıyorum, orada tuttuğum silahı çıkarıyorum ve yavaşça tıklatarak açıyorum.

İki kurşun. *Lanet olsun.* Dikkatlice kapatıyorum ve vücuduma pompalanan adrenalini kontrol e t m e y e çalışıyorum.

Silahı dik tuttuğum kollarımla kaldırıp köşeyi dönüyorum.

Bridget'i boynundan tutmuş, silahı şakağına dayamıştı. "Bırak onu Greg," diyorum.

Sırıttıyor. "Belgeler nerede?"

Silahı daha sıkı tutuyorum. "Sen neden bahsediyorsun?" Biraz zaman kazanmaya çalışarak aptalı oynuyorum.

Bridget'i yere sererken "Lanet olası belgeler!" diye bağılıyor. Onu tuttuğu için acı içinde ağlıyor.

"Bırak onu," diyor um. "Bu onun savaşı değil." Silahı sıkıca kavıyorum. Bridget ona çok yakın. Ateş edersem onu vurabilirim.

"Bu onun savaşı. Ölmek umurunda değil, bunu zaten biliyorum," diye alay ediyor.

Gözlerimiz kilitlendi.

Gülümsüyormuş gibi yapar. "Ama onun ölmesini önemsiyorsun." "Bırak gitsin *artık!*" Kontrolümü kaybettiğimde bağıyorum.

Silahı kızın şakağına dayıyor ve kız inliyor. Kanım donuyor.

Üçten sonra ateş et.

"Onu bırakın, ben getiririm. Kasadalar." "Hiç şansın yok. Ben aptal değilim."

Bridget'e bakıyorum ve o da bana hafifçe başını sallıyor.

Yıllar önce ona ne söylediğimi hatırlıyor mu?

Yıllar önce, Joshua'nın korumalığını yaparken, ona bu duruma düştüğünde ne yapması gerektiğini öğretmiştim.

Gözleri benimkileri arıyor ve yine hafifçe başını sallıyor.

Öyle.

Ayaklarımı yeniden konumlandırırken silahı sıkıca kavradım. "Yere yat!" diye bağıyorum.

Adamın kollarında uçuyor, öne doğru düşüyor ve bu bana ihtiyacım olan saliselik fırsatı veriyor. Bir kez ateş ediyorum ve tam gözlerinin ortasına isabet ediyor.

Yere düşer, daha zemine çarpmadan ölür.

Bridget çığlık atıyor ve ben de onu kollarımın arasına alıp, onu göremeyeceği şekilde tutuyorum.

Ben onu tutarken omzuma yaslanıp ağlıyor. Vücudum adrenalinin etkisiyle titriyor.

Öleceğini sandım.

Gözlerimi kapattım. Aman Tanrım, bu çok yakındı.

"VE SONRA NE OLDU?" diye soruyor Dışişleri Bakanı.

UNI'nin on iki lideriyle birlikte bir yönetim kurulu masasında oturuyorum. İki saattir burada sorgu altındayım. Aşağıya bakıyorum

Rick, Matt ve Jed'in de röportaj yaptığı tablo.

Önlerinde tamamen deşifre edilmiş bir belge var. Dün geceki çatışmadan sonra, Didge ve ben dairemiz temizlenene kadar bir otelde kaldık. Artık oraya geri döneceğinden şüpheliyim.

Sinirleri harap olmuş durumda ve onu kim suçlayabilir ki?

Biz bu toplantıyı yaparken Ally'nin onunla kalmasını sağlamak zorundaydım. Onlara soğuk bir şekilde baktım.

"Sonra... Tetiği çektim."

Sekreter ifademi alırken hızlı hızlı yazıyor. "Hemen öldü mü?"

"Evet," diye cevap veriyorum, duygularımdan arınmış bir şekilde önüme bakarken.

Başkan ayağa kalkar ve ellerini arkasında kavuşturur. "Bu silahı bir süredir biliyorduk. Bir yıldan uzun bir süre önce bir tesisten çalındı ama nereye gittiğini takip edemedik. Hırsızlığı organize etti ve sonra da karaborsada en yüksek teklifi verene sattı."

Adım atarken onu izliyorum.

"Artık istihbaratımız var. Suriye'de bir depoda ve transferin üç gün içinde gerçekleşmesi bekleniyor."

Kaşlarımı çattım.

"Bu transfer gerçekleşirse binlerce masum sivil hayatını kaybedecek."

Başımı eğiyorum. *Hay sikeyim.*

"Bir kurtarma ekibi gönderiyoruz." Gözleri benimkileri buluyor. "Senin liderlik etmeni istiyoruz."

Dinlerken çenemi sıkıyorum.

***Hayır.* Bridget'e asla geri dönmeyeceğime söz verdim.**

"Bunu komşu bir ülkede kullanacaklar. Hedefleri kadınlar ve çocuklar olacak. Bu silah kitlesel yıkıma ve ölüme neden olacak."

Başkan bana döndü. "Yapmak için eğitildiğin şeyi yapacak mısın, Buzz?" Gözleri benimkileri tutuyor.

Dümdüz önüme bakarken cevap vermiyorum.

"Tıbbi tedavi olmadan acı içinde ölecek olan zavallı kadın ve çocukları düşünmelisiniz. Bu kat- astrofik olabilir, Buzz."

Onu izliyorum ve neler yaşayacaklarını hayal ederken çenem sıkılıyor.

Masum çocuklar.

"Bizimle misin? Ekibe liderlik edecek misin? Başka hiç kimse bu işi senin kadar iyi yapabilecek ve oradan güvenli bir şekilde çıkabilecek deneyime sahip değil. Yapmak için eğitildiğin şeyi yapacak mısın, Buzz?" diye tekrarlıyor.

"Evet, efendim, Sayın Başkan," diye cevap veriyorum otomatik pilotta. Başını salladı.

"Yirmi dört saat içinde gidiyorsunuz." Herkese dönüyor ve başını sallıyor. "Teşekkür ederim."

Hepimiz ayağa kalkıp onu selamlıyoruz.

O da selam verir, başını sallar ve herkes onu takip ederken odadan çıkar.

Başımı eğip önümdeki masaya bakıyorum.

"Konuşlandırmalar hiçbir zaman kolay değildir, ancak bu en zoru olacak."

BRIDGET

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Ally, Ben toplantıdan döndükten sonra otel odamızdan ayrıldı.

"Ally çok hoş." Gülümsüyorum.

Gözleri benimkileri ararken başını sallıyor. "İyi misin?"

Gülümsüyorum. "İyiyim, biraz stresliyim ama iyi bir gece uykusundan sonra iyi olacağım." Onu izliyorum. "Sen iyi misin?" diye soruyorum.

Gözleri benimkileri arıyor.

Belli ki onda bir sorun var. "Ne oldu?" Fısıldıyorum.

Boğazındaki yumruyu yutuyor. "Görevlendirildim."

Yüzüm düştü. "Ne?"

"Yarın ayrılıyorum."

"Nereye?" Şak diye söyledim. "Suriye'ye."

Başımı salladım. "Hayır. Gitmiyorsun." Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır," diye tekrarlıyorum.

"Bridget..."

"Hayır, Ben," diye ağlıyorum gözlerim yaşlarla dolarken. "Ordudaki işin bitti. Benimle Avustralya'ya eve geliyorsun."

"Kısa sürecek. Sadece bir ya da iki haftalığına gideceğim." Beni tutmaya çalıştı ama ben tutuşundan kurtuldum.

"Başka seçeneğim yok!" diye çıkışır. "Doğru olanı yapmak zorundayım."

Gözyaşlarım barajı yıkıyor ve yüzümden aşağı yuvarlanıyor. "Peki ya benim için doğru olan ne? Bizim için, Ben?"

Bana boş boş bakıyor.

"Neden? Gitmeni gerektirecek kadar önemli olan şey nedir?" Kekeliyorum.

"Bir nükleer silah," diye kesin bir dille yanıtlıyor.

Yüzüm düştü. Aman Tanrım. Başımı çılgınca sallamaya başladım. "Hayır. Hayır. Hayır."

"Bridget," diyor ciddiyetle. "Eğer bizim tarafımızdan geri alınmazsa kadınlar ve çocuklar üzerinde kullanılacak bir silah var. Greg Jack'in oğlu onu komşu bir ülkede kullanılmak üzere karaborsada sattı. Üç gün içinde el değiştirecek. Bunu gerçekleştirmeden durdurmalıyız. Eğer bizim tarafımızdan durdurulmazsa binlerce insan hayatını kaybedecek."

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Önemsediğim tek şey senin hayatın," diye fısıldıyorum.

"Sorun yok, bebeğim. Yakında evde olacağım." Parmağını çenemin altına koyuyor ve yüzümü kendisiyle buluşacak şekilde kaldırıyor. "Söz veriyorum." Beni usulca öpüyor ve ben de yüzümü onunkine yaslıyorum. "Sabah seni bir uçağa bindireceğim ve sen de Avustralya'ya, evine gidip düğünümüzü organize edeceksin."

Beni tekrar öpüyor ve ben başımı sallıyorum. "Ben, senden uzak kalmaya dayanamıyorum. Gitme, lütfen gitme" diye yalvarıyorum. "Beni bir daha bırakma."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve kendine doğru tuttu. "Şimdi tam zamanı, Bridget."

Gözlerim soru sorar gibi onunkileri arıyor.

"Güçlü olmana ihtiyacım var. Bir ordu eşi olmana ve ben eve dönene kadar dayanmana ihtiyacım var."

Gözyaşlarıım yüzümden aşağı yuvarlanıyor. "Sensiz nasıl güçlü olacağımı bilmiyorum."

Gülümsüyor ve beni sıkıca kendine çekiyor. "Evet, istiyorsun. B i l i y o r s u n ," diye saçlarıma doğru nefes alıyor.

Göğsüne yaslanıp ağlıyorum, bana sıkıca sarılmasını seviyorum. "Her şey yolunda meleşim. Söz veriyorum her şey yoluna girecek."

Ben karanlıkta saçlarımla oynarken, "Washington'daki dairemi toplayıp kiraya vermeyi düşünüyordum," diyor.

Saat sabahın dördü ve Ben'le ben henüz uyumadık. Birbirimize eşlik ederek bir saniyemizi bile boşa harcayamayız.

Bir saat süren çöküşümün ardından nihayet toparlandım ve cesur bir yüz ifadesi takınıyorum, ama sadece onun için.

Avustralya'da nerede yaşayacağımızı, düşünümüzü ve aradaki her şeyi konuştuk.

Saatlerdir sevişip duruyoruz. Görevdeyken sevişmek bambaşka bir tür.

Gecenin ne kadar samimi geçtiğiyle başa çıkamıyorum bile.

Bir süre sessiz kalıyor, yüzgeçlerinin arasında saçlarıımı karıştırıyor. "Ben dönene kadar Brock'un seninle kalmasını sağlayacağım."

"Hayır." İç çektim. "Ben büyük bir kıyım; başımın çaresine bakabilirim."

"Senin yanında olursa kendimi daha iyi hissedeceğim." Alnımdan öpüyor. "Bu hafta korkunç geçti."

Gülümsüyorum ve göğsünü öpüyorum. "Bu tam sana göre." "Neymiş o?"

"Suriye'ye gidip nükleer bir silah çalmak üzeresin ama benim lanet olası dairemde tek başıma kalmamdan endişe ediyorsun."

Gülümsüyor ve dudaklarımdan öpüyor. "İyi olacak mısın? Gerçekten mi?"

Gözlerim onunkileri arıyor ve o tekrar kollarıma gelene kadar dünyanın dönmeyeceğini biliyorum ama numara yapacağım. "Evet, tabii ki yapacağım." Duraklıyorum ve gözyaşlarıımın yeniden biriktiğini hissediyorum.

Kes şunu. Onun hak ettiği asker eşi ol.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun, Ben?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor ve ben altına girene kadar beni yuvarlıyor. Dudakları boynuma iniyor ve yavaşça emiyor. "Yakında döneceğim meleğim ve hayatımıza birlikte başlayabiliriz." Vücudumun içine doğru kayıyor. "Söz veriyorum."

Boğazımdaki acı veren yumru yüzünden cevap veremeyerek tavana bakıyorum. Yavaşça üzerime biniyor, başı boynumun kıvrımına gömülüyor.

Özgürlüğün ağır bir bedeli vardır.

"ARTIK UÇAĞA BINMEYE HAZIRIZ." Hostes gülümsüyor.

El ele biniş terminaline doğru yürüyoruz. Ben beni Avustralya'ya giden özel uçağıma bırakıyor. Adrian bana eşlik etmek için uçakta bekliyor. Uçak Los Angeles'tan yeni inmiş. Ben yalnız uçmama izin vermedi. Çocuklarla birlikte Tash'in sadece uçuş için gelmesi zordu, bu yüzden Adrian geldi.

En azından sevgili arkadaşım ile biraz vakit geçirebiliyorum.

Umutsuzca umut ışığı arıyorum ve geçen haftaki stresim şimdi Ben için korkuya dönüştü.

İkimiz de sessiziz. Böyle bir günde ne diyorsun? Cesur davranıyorum ve sanırım Ben de öyle davranıyor.

"Hey, bak, elimi tutuyorsun." Ona gülümsedim.

Birbirine dolanmış ellerimize bakıyor ve gülümsüyor. "Evet, boyun eğmem için kırbaçlandım."

Kıkırdıyorum. "Amım kırbaçla harika oluyor."

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırırken gülümsüyor. İkimiz de sessizliğe gömülüp birbirimize bakıyoruz.

Vakit geldi.

Beni kollarının arasına alıyor ve ona baktığımda gözlerim yaşlarla doluyor.

Bana bakarken çenesini sıkıyor. "Lütfen ağlama," diye fısıldıyor. "Buna dayanamam."

Başımı sallıyorum ve o da beni göğsüne bastırıyor. Yüksek sesle hıçkırmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Bridget, gitmene izin vereceğim ve dönüp benim için kapıdan geçmeni istiyorum."

Hayır. Onu daha sıkı tutuyorum. Gitmesine izin vermek istemiyorum. "Bridget. Lütfen," diye fısıldıyor.

Göğsüne yaslanıp başımı sallıyorum ve gözyaşlarımın arasından ona gülümsüyorum. "Ben ağlayan bir bebek değilim, sensin," diye fısıldıyorum.

Kıkırdıyor ve sonra yüzü ciddileşiyor. "Seni seviyorum."

"Ben," diye fısıldıyorum.

"Evet meleşim," diye fısıldıyor yüzümü avuçlarının arasına alırken.

"Seninle gerçekten gurur duyuyorum." Yüksek sesle burnumu çekiyorum. "Sen çok iyi bir adamsın." Başımı sallıyorum ve yarı ağlıyorum, yarı gülümsüyorum, yarı ne olduğunu bilmiyorum. "Ve seni çok seviyorum."

Duygularına yenik düşerek başını öne eğiyor. "Git," diye fısıldıyor, kaşları çatılıyor.

Dönüyorum, biniş kapısına doğru yürüyorum ve biletimi uzatıyorum. Arkamı döndüğümde onu yere bakarken görüyorum ve kalbim acıyor.

Yine yalnız kalacak.

Kafasını kaldırıyor ve ben sahte bir gülümsemeyle el sallıyorum. O da gülümsüyormuş gibi yapıp bana el sallıyor.

Sonra dönüp koridorda yürüyorum, vücudum tamamen otomatik pilotta hareket ediyor.

Kalbimi 21 numaralı özel biniş kapısında bıraktım.

Yürüyorum ve spor salonundaki merdiven tırmanma aletine güç veriyorum.

Washington'dan döndüğümde iki gün boyunca annemlerde oyalandım. Tash Los Angeles'a gitmişti ve ben kendimi çok kötü hissediyordum.

Ama şimdi kendimi toparladım.

Ben 'operasyon meşgul tutmak' üzerinde duyuyorum.

Son iki gündür sabah akşam spor salonundayım. O döndüğünde dumanı tüter halde olsam iyi olur diye düşündüm. Bir zararı olmaz.

Çatlak düğün planlayıcısı oluyorum ve altı hafta içinde evlenmemiz için geçici bir tarih belirledim. Adrian'la bütün gün, her gün, düğün

detayları ve önerileri için Skyping yapıyordum. Ben de

Annemle beş kahve randevusu ve hatta Brock'un ofisinde onun için birkaç saat idari işler yaptım.

Ben gideli beş gün oldu ve çok yorgunum, ama sadece meşgul olmam gerekiyor.

Şimdi nerede o?

Ben gitmeden önce, arayıp arayamayacağını bilmediğini ama bir gün kapıma geleceğini söyledi.

Umarım bugün olur.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Abbie soruyor.

Ne? Ona dönüyorum, Stairmaster'da yanımda duruyor ve ikimiz de terden ıslanmışız. Havlumla yüzümü siliyorum. "Peki, hangisini seviyorsun?" diye soruyorum.

Abbie'nin peşinde iki adam var. Biri doğru adam, diğeri de Bay Doğru Şimdi.

Başını sallıyor. "Açıkçası, Bay Doğru'dan hoşlanıyorum." Pantolonunu indirirken duraksıyor. "Ama tüm bu yumurtlama olaylarından sonra çok azgıyım." Pantolonunu indiriyor.

Kaşlarımı çattım.

"Bilmiyorum, ben sadece Bay Doğru'yu becermek istiyorum, anlıyor musun?"

Havluyla yüzümü tekrar sildim. "Bir dakika... yumurtluyor musun?" Merdivenleri çıkarken soruyorum.

"Evet."

Kaşlarımı çattım. "En son ne zaman regl oldun?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum, iki hafta, on gün önce falan. Bilmiyorum, sen de benim gibisin. Bisiklete biniyoruz, unuttun mu? En son ne zaman regl oldun?"

Tırmanmaya devam ederken kaşlarımı çatıyorum. "Bilmiyorum." Düşünürken nefes nefese kalıyorum. "Ben'le birlikte olduğumdan beri regl olduğumu sanmıyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Ne?"

Gözlerim dehşet içinde açılıyor.

"Lanet olsun. Düşün!" diye tersliyor.

Son birkaç haftayı zihinsel olarak gözden geçirdikçe tırmanmaya devam ediyorum. En son ne zaman regl oldum? "Düğünde... Eric'le birlikteyken."

"Ondan sonra Eric'le seks yaptın mı?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır." Nefes nefese merdiven makinesinin durdurma düğmesine basıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Bırak o şeyi," dedim ona. "Eczaneye gidiyoruz. Hemen şimdi."

ABBIE küvetin yan tarafına oturmuş, talimatları okuyor. "Burada, ikinci pencerede bir çizgi belirirse, bunun pozitif bir okuma olduğu yazıyor."

"Peki. Peki, nereye işeyeceğim?" diye sordum.

"Çubuğun kapağını çıkarın," diye okumaya devam ediyor.

Dediğini yapıyorum.

"Ve şu dışarı çıkan parçaya işiyorsun."

"Ah, doğru." Taytımı indiriyorum, tuvalete oturuyorum ve çubuğa işlemeye başlıyorum. "Lanet olsun, her yere işiyorum. Vajinam fiskiye gibi" diye mırıldanıyorum.

Kıkırdıyor ve elini uzatıyor. Uzattığımda iğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyor ve parmak uçlarının arasında tutuyor.

Siliyorum, taytımı yukarı çekiyorum ve ellerimi yıkıyorum. Gözleri açılıyor.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

Çubuğu bana uzattı. "Hamilesin kızım. Siktiğimin kışından."

I kaşlarını çattı, dehşete kapıldı. "Ne?" Çubuğu ondan kaptım ve ona baktım. "Bir hata olmalı. Bana talimatları ver." Bana uzattı ve ben de yüksek sesle okudum.

İkinci pencerede bir çizgi belirirse, bu pozitif bir okumadır.

AŞAĞIYA BAKIYORUM ve işte oradalar, her iki pencerede de bir sıra. Gözlerim Abbie'ninkilerle buluşmak için yükseliyor. "Ne oluyor lan?" Fısıldıyorum.

Omuz silkiyor ve aptalca bir sırıtış atıyor. "Hay aksi." "Bu hiç komik değil Abbie," diye çıkışıyorum.

Şapşalca gülümsüyor. "Öyle sayılır. Elveda seksi vücut, merhaba boktan bezler."

"Oh, Tanrım." Aceleyle ayağa kalktım. "Ben çıldıracağ." Ellerimi havaya kaldırdım. "Buna hazır değil."

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor bana kuru bir sesle.

"Çünkü *biliyorum*." Gözlerimi açtım. "Doğum kontrol hapi kullanıyorum. Doğum kontrol hapiyle nasıl hamile kalırsın?"

Dudaklarını büküyor. "Süper güçlü sperm."

"Oh, lütfen." Gözlerimi deviriyorum. "Cameron Stanton gibi konuşuyorsun." Kutuyu karıştırıyorum. "Bu muhtemelen arızalıydı,

Diğerini ben yaparım." İkinci testi çıkardım ve prosedürü tekrar uyguladım. Ama yeterince eminim, iki çizgi tekrar ortaya çıktı.

Dehşete kapılmış gözlerim Abbie'ninkilerle buluşmak için yükseliyor ve o da gülümsüyor. "Elli dolarına bahse girerim ki erkek."

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım." Panik atak geçirmemek için elimle yüzümü yelpazelemeye başladım.

"Şunu söylemeyi keser misin? Tanrı artık sana yardım etmeyecek."

Gözlerimi kapatıyorum. "Sadece Ben'in evde olmasını istiyorum. Lütfen bunu kimseye söyleme, önce onun bilmesi gerekiyor."

"Tabii ki. Yakında burada olacak, endişelenme. Yarın doktorunuza gitmek için bir randevu alın ve bakalım ne diyecek," diye yanıtlıyor.

Oturma odasına geçiyoruz ve salona uzanıyoruz. "Bunun Eric'in değil de Ben'in olduğuna emin misin?"

Gözlerim ona kayıyor ve yüzüm dehşet içinde kalıyor. "Bunu söyleme bile."

Başımı sallıyorum ve kafamın içinde randevularımı gözden geçiriyorum. "Hayır, son regl dönemimden beri kesinlikle Eric'le yatmadım."

"Tanrıya şükür. Bu güzel bir karmaşa olmaz mıydı?"

Parmaklarımı şakaklarıma götürdüm. "Sakın söyleme."

"Google'dan bakarım." Telefonuna yazıyor.

Doğum kontrol hapı kullanırken nasıl hamile kalırsınız?

OKUDU VE SONRA BAŞINI SALLADI, beni onu izlemekle baş başa bıraktı. "Ne yazıyor?" diye sordum.

"Analla yetinmen gerektiğini söylüyor." "Tanrı aşkına, Abbie, bu ciddi!" Ağlıyorum.

Gülüyor. "Diyor ki, hapı aldığınız zaman farklıysa veya bir antibiyotik kürü aldıysanız, bir hapı kaçırırsanız..." Kaşlarını çatıyor.

Okumaya devam ediyor. "Eğer haplarını arabada bırakırsan." Yüzünü buruşturuyor. "Bu rastgele. Görünüşe göre aşırı ısınırlarsa etkilerini kaybediyorlar." Bana bakıyor. "Bunlardan birini yaptın mı?"

Yüzümdeki kan çekiliyor. "Evet, hepsi." Öne doğru oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. "Bu tam bir felaket," diye fısıldıyorum.

"Nedenmiş o? Nişanlısınız, doğru adamla birliktesiniz. Bir eviniz var ve ikiniz de finansal olarak istikrarlısınız. Bu neden bir felaket olsun ki? Bana oldukça mükemmel görünüyor."

Ona bakıyorum.

Elimi tutup sıkarken gülümsüyor. "Bu bir hediye, Didge. Bu bebek senin hediyen. Ben baba olacak. Ben'in bebeğini içinde büyüteceksin."

Heyecanın ilk pırıltısı ortaya çıkarken usulca gülümsüyorum.

"Harika bir baba olacak," diye fısıldıyorum.

Kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. "Ve sen harika bir anne olacaksın. Bu küçük bebek çok sevinecek."

Akmayan gözyaşlarıma rağmen gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Ama ben asla bebek bakıcılığı yapmam," diye fısıldayarak ciddi anı bozuyor.

Kıkırdıyorum. Bu tam Abbie'ye göre bir söz.

"İyi olacaksın ve tüm bunlar hayatının nasıl gideceğine dair büyük planın bir parçası. Hiçbir şey tesadüfen olmaz, Didge."

Ona sarıldım. "Sinsi bir sürtük için çok akıllısın." Saçlarına gülümsüyorum.

Yüksek sesle gülüyor ve sonra başını sallıyor. "Sürtük çemberim daralıyor." Gözlerini genişletiyor. "Hızlı."

GECELER EN KÖTÜSÜ.

Karanlıkta uzanıyorum ve Ben için endişeleniyorum. Saate bakıyorum ve saat sabahın 3'ü. Orada saat kaç? Hesap yapıyorum. Bizden dokuz saat gerideler, yani dün saat 16:00. Dün orası soğuktu, en fazla 5 dereceye ulaşmıştı.

Yeterince sıcak mı?

Uyudu mu?

Güvende mi?

Onu askeri kamuflaj giysileriyle, tozlu ve soğuk bir çölde görüyorum, makineli tüfek sesi duyuyorum ve kalbim sıkışıyor.

O bir

kahraman.

Benim

kahramanı

m.

Şu anda neler yaşıyor olmalı? Bir bebek gibi ağladığımı ve gitmemesi için ona yalvardığımı düşünüyorum ve kendime çok kızıyorum. Benden bir asker eşi olmamı ve eve dönene kadar dayanmamı istemişti.

Bu yükü ona yüklememeliydim.

Onun için daha güçlü olmalıydım. Şimdi orada benim için endişeleneceğini biliyorum.

Kahretsin, neden bu kadar ağlak bir bebeğim?

Elimi karnıma koydum ve gülümsedim. Bebeğimiz, bebeğimiz içimde yaşıyor ve ben sadece umutsuzca ona söylemek istiyorum.

Bu fikre ne kadar alışırsam, onun da o kadar heyecanlanacağını düşünüyorum.

Doğum tarihim i öğrenmek için sabah doktora gideceğim ve sanırım düğün tarihi için de rezervasyon yaptıracağım. Göstermeden önce evlenmek istiyorum. Ben, ben orada olduğum sürece hiçbir detayın umurunda olmadığını söyledi. Ne istersem ayırtabileceğimi söyledi.

Gülümsüyorum. Bu Ben'in söyleyeceği bir şey. Hiçbir zaman detaycı bir adam olmadı.

Anlamı umurunda bile değil.

Ayağa kalkıp ışığı açtım ve günlüğümü çıkardım.

Altı hafta sonra Aralık sonu olur ve o zaman herkes Noel için Avustralya'da kalabilir.

Evet, o zaman bunu yapmak mantıklı. *Şöyle yapalım.* Adrian'ın numarasını çeviriyorum, saate rağmen. Ondan dünyanın öbür ucunda olmanın tek iyi yanı bu. Ben uyuyor olmam gerekirken o hep uyanık oluyor.

"Hey, bebeğim." Telefonda gülümsüyor.

"Selam." Ben de gülümsüyorum. "Sesin mutlu geliyor."

"Ah, evet, öyleyim. Neden uyanıksın peki?"

"Ben sadece..." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "O iyi olacak, Didge," diye araya giriyor.

Zavallı Adrian Avustralya'ya kadar yol boyunca benim ağlamamla uğraşmak zorunda kaldı. Daha sonra geceyi benimle geçirdi ve çalışması gerektiği için geri dönmek zorunda kaldı.

O isteyebileceğim en güzel arkadaş.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. Bunun bir sızlanma konuşmasına dönüşmesini istemiyorum. Zavallı Adrian, benden bıkmış olmalı.

"Düğünü altı hafta sonraya alabileceğimi düşünüyordum. Bu da Aralık sonu gibi olur. Noel'de eve gelmek için uygun mu?"

"Tabii ki öyle." Bir an duraksıyor. "Sanırım hepimiz Ocak ayında Kamala'ya gideceğiz, değil mi?"

Başımı salladım. "Bu doğru. Belki buradan birlikte uçabiliriz."

Ben ve büyüyen bebeğimizle geçireceğim ilk Noel'i hayal ederken gülümsüyorum. Çok özel olacak.

"Peki, düğün..." diye devam ediyor. "Ne giymek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Bir an düşündüm. "Etrafa bir göz atabilirim. biraz."

"Evet, tamam; ben de bakacağım." Bir an düşünür. "Geleneksel mi?" Ağzımı büküyorum. "Bilmem ki. Belki geleneksel tarzda bir kıyafet olursa." Hmm, altı ay içinde hiç görünüp görünmeyeceğimi merak ediyorum.

Haftalarca. Belki de her ihtimale karşı daha bol bir şeyler giymeliyim.

"Evet, seni anladım. Tamam. Mekan hakkında bir fikrin var mı?" diye sorar.

Nefesimi üfledim. "Hayır, yarın öğleden sonra annemle gidip birkaç yere bakabilirim." İçimden ona bebekten bahsetmek geliyor ama dilimi tutuyorum. Önce Ben'in bilmesi gerekiyor. Testi Abbie ile yaptığım için kendime biraz kızgınım.

İlk Ben'in bilmesini istedim. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, burada sadece kendimi korkutuyorum."

"Bu tamamen anlaşılabilir bir durum, bebeğim. Yakında eve dönecek, belki yarın bile."

"Muhtemelen ortaya çıkıp bana sürpriz yapacağını söyledi," diye fısıldıyorum.

"Ve gelecek. Kapının alındığını duyacaksın ve gelen o olacak."
Hayal aklımdan geçerken gülümsüyorum. "Tamam, gitmene izin vereceğim."

"Biraz uyumaya alış, olur mu?"

"Teşekkürler bebeğim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Telefonu kapattı.

"TEBRIKLER, SONUÇ POZITIF." Doktor gülümser.

Midem küçük bir takla atıyor ve gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

"Hormon düzeylerinizi ölçmek ve doğum tarihinizi doğrulamak için bazı kan testleri yapacağız."

"Tamam."

"Ve size bir kadın doğum uzmanı için referans vereceğim. Hemen rezervasyon yaptırmanız gerekecek, çünkü hepsi dolu."

"Şimdi gidip bir tanesini mi göreyim, yoksa...?"

"Hayır, randevuyu hamileliğinizin on iki haftası dolduğunda, düşük yapma olasılığınızın daha az olduğu bir zaman için alacaksınız."

Midem bulanıyor. Bunu yüksek sesle söyleme bile.

Hemşireyi çağırıyor ve hemşire geliyor. "Evet, Doktor?"

"Bridget için kan alabilir misiniz lütfen?"

"Elbette, Doktor."

"Bridget'e bir hafta sonrası için randevu verebilir misiniz lütfen, böylece test sonuçlarını gözden geçirebiliriz? O zaman her şeyin yolunda gidip gitmediğini kontrol etmek için Bridget'e de bir tarama yapacağım."

"Elbette, bu taraftan canım." Nazikçe gülümsüyor.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Doktoruma başımı salladım. "Haftaya görüşürüz."

"Ve şuradaki oda da dans pistimizin olduğu yer." Düğün organizatörü gülümser.

Annem ve ben onu etkinlik merkezinde takip ederken yüzümüz gülüyordu. Bugün üç mekâna baktık ve üçüne de

Dün.

"Sanırım bu benim favorim," diye fısıldıyor annem.

"Benimki de," diye fısıldıyorum.

"Aralık ayının ortasındaki hafta sonu yapabilir misin?" Ben sorarım.

Günlüğüne göz atıyor. "Bu konuda size geri dönmem gerekecek. Bir rezervasyonumuz var, ancak ikinci de- posit'lerini ödemediler, bu yüzden neler olup bittiğinden emin değilim." Bana baktı. "Öğrenir öğrenmez sizi bu hafta arayabilir miyim?"

"Bu harika olur."

Beni araması için hatırlatma notu yazmasını izliyorum.

Hepimiz el sıkıştık. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler." Gülümsedim. "Umarım o hafta sonu gelir."

Annem ve ben dönüp dışarı çıkıyoruz, o da kolunu benimkine doluyor. "Kahve ve kek zamanı," diyor annem.

Gülüyorum. "Benimle sadece kahve ve kek için mi geldin?"

"Elbette canım. Başka neden olsun ki?"

"Ben sağdıç olarak kimi seçiyor?" Annem kahve fincanına üflerken soruyor. Oscar's'dayız ve söz verdiğimiz gibi çikolatalı pastadan kilolarca yemek üzereyiz.

"Jed ve Rick'i sağdıç olarak istediğini söyledi. Gerçi diğer çocuklar düğüne gelecekler."

"Tamam, tamam. Bu davetiyeleri hemen hazırlamalısınız çünkü insanların uluslararası seyahat için önceden haber almaları gerekecek."

Başımı salladım. "Evet, tamam. Onları satın alabilirim ve bu mekânı öğrendiğimizde bastırabilirim."

"Hangilerini beğenmiştin? Onları gördüm mü?"

"Adrian bana yakın zamanda gittiği bir düğün için bir tane yapan bir şirketin linkini gönderdi. Harika olduğunu söyledi. Güzel ve sade. Abartısız."

"Amerika'da mı?"

"Evet. Bugün sipariş verebilirim, böylece zamanında gelirler ve yerel olarak basılmasını sağlarız."

Annem beni izlerken genişçe gülümsüyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Şu haline bak, ne kadar güzel ve büyümüşsün." Aramızdaki masanın üzerinde duran ön kolumu okşuyor. "Hayalindeki adamla düğününü organize ediyorsun. Parlıyorsun, Didge."

Gülümsüyorum ve *hamile olduğumu* ağzımdan kaçırmak istiyorum ama kendimi durduruyorum.

Bu sır saklama işi zordur.

Bugün telefonumu bininci kez kontrol ediyorum. Keşke beni arayıp iyi olduğunu söylese.

Annem beni izlerken kahvesini yudumluyor. "Hâlâ bir haber yok mu?" Başımı sallıyorum. "Hayır."

Duraksıyorum. "Sekiz gün oldu."

"Şey, görevden ayrıldığında üç saat içindeydi, b u yüzden şimdiye kadar eve dönmüş olacağını tahmin ediyorum."

Gülümsemeye zorladım ve başımı salladım. "Evet, ben de bunu düşünüyordum."

Pastamız geldi ve garson iki dev parçayı önümüze koydu.

Derin bir nefes veriyorum. "Bu gidişle daha büyük bir gelinliğe ihtiyacım olacak."

Annem genişçe gülümsüyor. "Tadını çıkar. Pasta her şeyi düzeltir."

Yumurtalarımı tavada çeviriyorum. Abbie ile spor salonundan yeni dönmüştüm. Çarşamba sabahı saat 7:00.

Gündelik bir iş bulmayı düşünüyorum. Birden sekiz ay içinde çalışamayacağımı fark ettim ve çalışmayı seviyorum. Önümüzdeki birkaç ay boyunca kendimi sevdiğim bir işe vereceğim.

Kapı zili çaldı.

Gözlerim açıldı. Bu o.

O burada!

Kapıya koştum ve açtım.

Orada, ön ü m d e , tam üniformalı iki asker duruyor. Şapkalarını göğüslerinin üzerinde tutuyorlar, yüzleri ciddi.

Yüzüm düşüyor.

"Bridget Marx?"

"Evet."

"Benim adım Onbaşı Stuart, bu da papazımız Onbaşı Donohue. İçeri girebilir miyiz?"

Oh, hayır.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Neyin var?" Fısıldıyorum.

Bakış alışverişinde bulunurlar. Papaz tekrar "İçeri girebilir miyiz?" diye sorar.

Geri çekiliyorum ve yanımdan geçip oturma odama giriyorlar. Kapıyı arkalarından kapattım.

Gözlerim onlarınkini arıyor.

"Eşiniz Ben Statham'ın görev başında öldürüldüğünü size bildirmekten büyük üzüntü duyuyoruz."

Gözlerim anında yaşlarla doldu. "Ne?" Fısıldıyorum.

"O bir kahraman olarak öldü Bayan Marx, ama dün Suriye'nin hemen dışında bir mayının patlaması sonucu hayatını kaybetti."

Onlara bakıyorum.

Hayır. Hayır.

Hayır.

Kalbimin kulaklarımda çarptığını duyuyorum.

Gözyaşlarım serbest kalıyor ve yüzümden aşağı yuvarlanıyor.

"Birini arayana kadar seninle kalabilir miyiz, lütfen?"

"Öldü mü?" Aralarına bakarak mırıldanıyorum.

"Korkarım öyle. Umarız ölümünün hızlı olduğunu ve hiç acı çekmediğini bilmek sizi rahatlatır. O bir kahraman olarak öldü ve dokuz görevinde binlerce hayat kurtardı."

Acı içime işlerken onlardan uzaklaşıyorum. "O öldü mü?" Fısıldıyorum.

"Çok üzgünüz canım. Senin için birini arayabilir miyiz?"

Tüm dünyam başıma yıkılırken onlara bakıyorum. "Telefonun nerede?" diye soruyor papaz.

Masayı gösteriyorum, gidip alıyor ve geri getirip bana uzatıyor.

"Kilidi açabilir misin lütfen Bridget?"

Gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum, isteğini algılayamıyorum.

"Lütfen..."

Otomatik pilota şifreye

basıyorum. "Kimi arayayım?"

Kendimi tutmak için sandalyenin arkasına tutunuyorum. "Benim... benim... annem."

Bir numara çeviriyor ve göğsümün daraldığını hissediyorum. "Cevap yok. Başka bir isim?" diye soruyor.

"Brock."

Başımı sallıyorum. Olamaz. Hayır... Olamaz. Olamaz.

Hayır.

"Merhaba, Brock." Dinliyor. "Ben Onbaşı Stuart ve Bridget Marx'la birlikteyim." Bir süre dinler. "Kocası görev başında öldürüldü ve acaba onunla ilgilenmek için hemen buraya gelebilir misiniz, lütfen?"

Bir süre dinliyor. "Teşekkür ederim." Telefonu kapatır.

Bu yabancıнын yüzüne bakarken gözyaşlarım yüzümden akmaya devam ediyor.

Bu gerçekten oluyor mu?

"Otur canım, sana çay yapayım," diyor. Salona oturup boşluğa bakıyorum.

Eve gelmiyor.

Bebek... Bebeğimizden haberi yoktu. Başımı eğiyorum. *Hayır.*

Konuşuyorlar ama ben kilometrelerce uzakta olduğum için söylediklerini duyamıyorum.

Ben'le birlikteyim... Suriye'de.

Gözlerim onlara dikiliyor. "Nerede o?" diye soruyorum. "Suriye'deki bir kampın morgunda."

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum. "O bir morgda mı?" Fısıldıyorum. Onu bir morgda yaralı ve soğuk bir halde, tek başına hayal ediyorum.

Tek başına.

Başlarını eğiyorlar.

"Defol," diye bağırdım. "Evimden defol!"

İkisi de bana bakıyor, gözleri kederle dolu. "Çık dışarı!"

Yerimden fırlarken çılgık atıyorum.

Kapı pat diye açıldı ve gelen Brock'tu. Beni gördüğünde yüzü düşüyor ve beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılıyor. Haykırıyorum.

Yüksek sesle.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağıryorum göğsüne vururken. "Onları evimden çıkar." Beni dik tutmak için mücadele ederken yere düşüyorum. "Hayır, Brock. Hayır."

Yatak odamın duvarına bakıyorum. Yirmi saat oldu. Duvar kağıdında garip bir desen var, daha önce hiç fark etmediğim bir desen.

Merak ediyorum, Ben bu modeli fark etti mi?

Midem açlıktan gurulduyor ama onu besleyemeyecek kadar güçsüzüm. Hiçbir şeyim kalmadı.

Abbie, Brock ve annem yanımdan ayrılmadılar. Annem ve Brock geçici olarak buraya taşındılar.

Ev sessiz. Gökyüzü

gri.

Her nefes bir mücadeledir.

Konuşuyorlar ve televizyon açık, ama sadece beyaz gürültü. Artık hiçbir şeyin önemi yok.

Çünkü o gitti.

Ben asla mutlu sona ulaşamadı.

Onu kurtaramadım.

Ve ben kızgınım.

Evrene kızgınım çünkü tanıdığım herkes arasında en çok o hizmet etti.

Nasıl devam edeceğim?

"Hey," diye annemin mutfaktan seslendiğini duyuyorum.

"Nerede o?" Natasha'nın sesini duyuyorum ve gözyaşlarım düşmekle tehdit ederken yüzüm anında buruşuyor.

L.A.'den geldiler.

"Yatak odasında," diye cevaplıyor Brock sessizce.

Sonra kapıda duran Tash'ı görüyorum ve bunu yapamayacağımı düşündüğüm için çok üzülüyorum.

"Bebeğim," diye fısıldıyor bana doğru koşarken.

Acıdan baş edemeyip top gibi kıvrılıyorum ve o da yanıma uzanıp ben ağlarken bana sarılıyor.

"Sorun yok, sorun yok," diye fısıldıyor kendi gözyaşları arasında. "Burada seninleyiz." Saçlarımı öpüyor. "Seninleyiz, bebeğim."

"DIDGE?" Joshua yumuşak bir sesle. "Cenaze töreni hakkında konuşmalıyız. Düzenlemelerin tamamlanması gerekiyor."

Ben salonda oturuyorum, Adrian yanımda ve Tash ayaklarımın dibinde oturuyor. Annem, Brock ve Abbie masada oturuyorlar.

"Onun kız kardeşinin yanına gömülmesini istiyorum," diyorum. Joshua ve Natasha'nın gözleri buluştu.

"Meika adında bir ikiz kardeşi var. On iki yaşındayken öldü. Onunla birlikte gömülmesini istiyorum." Josh'un yüzü düşer. "Nerede?" diye sorar.

"Güney Afrika'da."

Bir kâğıda bir şeyler yazıyor. "Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sorar usulca.

"Bunu bilecek bir teyzesi var. Numarası Washington'daki dairesinde kayıtlı."

Odadan çıkmak için ayağa kalkar.

"Joshua?" Sesleniyorum. Geri döndü. "Bana onunkinin yanında bir mezar yeri ayarlayabilir misin lütfen?"

Gözleri gözlerimi tutarken çenesi sıkılıyor. "Güney Afrika'da gömülmek mi istiyorsun?"

Başımı usulca sallıyorum. "Ben ile."

Etrafımdaki güzel aileme bakıyorum ve bunu er ya da geç yapmam gerektiğini biliyorum. "Tüm bunları size anlatmak istediğim koşullar bu değil," diye mırıldanıyorum.

Brock'un hüznü gözleri benimkilerle buluşuyor.

O mükemmel günün anısına usulca gülümsüyorum. "Ben ve ben evlendik."

Gözleri bana sabitlenirken yüzlerindeki çatık kaşların büyümesini izliyorum.

Elimi karnımın üzerine koydum. "Ve bu hafta hamile olduğumu öğrendim."

Tash'ın yüzü acıyla buruşuyor ve Joshua başını eğiyor, odadan çıkmadan önce gözleri yaşlarla doluyor.

Annem masada ağlamaya başlar ve Adrian başını ellerinin arasına alır.

Ben'in kaçıracağı şeylerin tam kapsamı, onu seven herkes için yıkıcıdır.

Hiç sahip olamadığı mutlu son.

Duygudan yoksun bir şekilde ayakta duruyorum. "Şimdi gidip uzanacağım." Otomatik pilotta odama geri dönüyorum ve tekrar duvar kağıdına bakıyorum.

Acıyı durdur.

"BRIDGET." Brock elinde telefonumla mutfaktan çıktı. "Birleşik Devletler Ordusu. Seninle konuşmak istiyorlar."

"Merhaba."

"Merhaba, Bayan Statham. Ben Onbaşı Martin. En derin saygılarımı sunarım."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum.

"Kocanızın cesedinin nereye teslim edilmesini istediğinizi teyit etmek için aramıştım."

Brock'a bakıyorum, onbaşının sorusunu anlayamıyorum.

"Orada mısınız, Bayan Statham? Amerika Birleşik Devletleri'nde tam onurlu bir cenaze töreni düzenlenecek, ancak cesedini istediğiniz yere bırakacağız."

Gözlerim halının üzerine düşerken kaşlarımı çatıyorum. "Yarın size haber verebilir miyim lütfen? Şu anda cenaze işlerini halletmeye çalışıyoruz," diye fısıldıyorum.

"Elbette. Sizi yarın arayacağım."

Telefonu kapatıyorum ve önümdeki masada duran Ben'in fotoğraf yığınının bakarak töreni düzenliyorum.

"Joshua?"

"Evet," diye yanıtlıyor yanımdaki koltuğundan usulca.

"Cenazenin filme alınmasını sağlayabilir misiniz lütfen?" Brock ve Joshua bakışlarını değiştirir. "Bebeğin bir gün bunu izleyebilmesini istiyorum. Joshua başını öne eğer. "Elbette," diye fısıldar.

Annem ve Tash'le birlikte mağazalara doğru yürüyorum. Beni evden dışarı sürüklediler. Onlar beni neşelendirmek için çok uğraşıyorlar, ben de Ben'in istediği gibi cesur olmak için çok uğraşıyorum.

Benimle gurur duymasını istiyorum.

Pasta yemeye gittik ama zahmet etmeseydim. Tat alma duyumu kaybettim... koku alma... *hayat.*

Bir oyuncak mağazasının önünden geçerken gözüme bir şey çarptı. Bir Buzz Işıkyılı figürü.

Olduğum yerde donup kalıyorum ve bir süre ona bakıyorum. Bunu şimdi görmem çok komik. Bu oyuncağı daha önce hiç görmemiştim. Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum ve hiç düşünmeden dükkâna giriyorum.

Parlak, güçlü ve iyi. Elindeki düğmeye basıyorum. Ses haykırıyor, "Sonsuzluğa ve ötesine!"

Gülümsüyorum ve onu tezgâha götürmek için kucağıma alıyorum. "Ne yapıyorsun?" Tash fısıldıyor.

"Bebeğime ilk oyuncağını alıyorum."

Bir nefes veriyorum ve aynada kendime bakıyorum. Kabin ateşim var.

Dışarı çıkmam lazım. Uzaklaşmam lazım.

Oturma odasına girdiğimde herkes şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Spor salonuna gidiyorum," diye anons ediyorum.

Bakış alışverişinde bulunurlar. Tash ayağa kalkarken, "Bana beş dakika ver, seninle geleyim," diyor. "Spor kıyafetlerinden giyebilir miyim?"

Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Teşekkürler, ama yalnız gitmek istiyorum." "Bridget..." Brock araya giriyor.

Elimi kaldırıyorum. "Hepinize teşekkür ederim-" İfadelerimi doğru anlamak için duraksıyorum. "Ne yazık ki burada bir parti veriyoruz ama artık devam etmem gerekiyor. Hazırlanmam gereken bir bebek var. Artık eve gidebilirsin, lütfen. Yalnız kalmak istiyorum."

Hepsi beni izliyor.

Spor çantamı aldım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkürler. Evinize gidin. Ben iyiyim. Hepinizi yarın ararım." Kapıdan çıkıp arabama bindim ve yeraltı otoparkından çıktım.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor ve ön cam
sileceklerim hızla çalışıyor. Radyoyu açıyorum ve yola
konsantre oluyorum.

Ben yağmuru
severdi.

Gülümsüyorum.

Yıllar önce bir gün yağmurda arabasına yaslanıp öpüşmüştük,
çünkü yağmuru yüzünde hissetmek istemişti.

Ed Sheeran'ın 'Perfect' şarkısı çalıyor ve gözlerim yaşlarla dolarken
şarkı sözlerini dinliyorum.

Düğün şarkımız.

Ve birden içimi yakıcı bir öfke kapladı. Deliriyorum. Öfkeliyim.
Direksiyonu yumrukluyorum.

"Beni neden terk ettin?" Ağlıyorum. "Madem beni terk edecektin,
neden geri döndün?" Gözyaşlarımdan artık yolu göremiyorum ve
kenara çekiyorum.

Beni terk etmek istememişti. Bu onun seçimi değildi.

Ya bunu duyduysa? Ya onu suçladığımı düşünürse?

Bunu neden söyledim?

Kendimi suçlu hissediyorum ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya
başlıyorum. Omuzlarım bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

Acı içinde yüzümü buruşturuyorum. "Özür dilerim," diye
ağlıyorum. "Çok üzgünüm, Ben." Başımı direksiyona doğru eğdim.
"Çok üzgünüm. Neden öldün sen? Bunu yapamam."

Yolcu kapısı açılıyor ve Joshua'nın arabaya atladığını görmek için
başımı kaldırıyorum.

Nasıl hissettiğimi herkesten daha iyi anlıyor. O da
buradaydı. Gözlerim onu arıyor. "Joshua," diye
fısıldıyorum.

"Biliyorum bebeğim," diye fısıldıyor beni kollarının arasına alıp sarılırken. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Yatağıma uzandım ve tavana baktım. Kader garip bir şey.

Altı hafta önce normal bir hayatım, bir işim, bir geleceğim vardı. Şimdi ise hamile bir savaş duluyum.

Hiç gözyaşı kalmadı. Ben boş bir kabım.

Onarılamayacak kadar kırılmış.

Ben'le geçirdiğim zamanları düşünüyorum, göğsüne uzandığım ve günümün nasıl geçtiğini sorduğu zamanları.

O hep benimle ilgiliydi, asla onunla ilgili değildi.

Neden daha çok onunla ilgili yapmadım?

Yaptığımız konuşmaları gözden geçiriyorum ve hepsi Ben'in bana nasıl olduğumu sorması, ne istediğimi sorması, mutlu olup olmadığımı bilmek için çırpınması etrafında dönüyor gibiydi. İhtiyacım olan şeylere sahip miydim? Asla kendini ön plana koymazdı.

Ama benden ne istiyordu?

Çok fazla pişmanlık.

Şimdi benimle mi?

Beni izliyor mu?

"Göster kendini."

Eğer bedenini alamayacaksam, hayaletini yanımda istiyorum.

"Hâlâ benimle olduğuna dair bana bir işaret ver," diye fısıldıyorum si- lence.

Cevap yok.

Brock elinde telefonumla geldi. "Abla, yine ordudan arıyorlar."

Gözlerimi deviriyorum ve telefonu alıyorum. Joshua onlara vermem için çok iyi bir plan hazırladı.

"Merhaba, Bayan

Statham." "Evet."

"Ben Suriye'den Komutan Jenkins."

"Merhaba," diye fısıldadım.

"Korkarım size başka haberlerim var."

"Tamam."

"Oturuyor musun?"

Kalbim küt küt atıyor; ensemdaki tüyler uykusundan uyanıp dikkat kesiliyor. "Neden?"

"O yaşıyor."

“W şapka?" Kaşlarımı çattım.

"Korkunç bir hata oldu. Canlı olarak ortaya çıktı, Suriye'deki bir kampta."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne-?"

"Köpek zincirleri birkaç gün önceki bir kavga sırasında kopmuş. Başka bir asker onları geri almış ve döndüğünde üzerindeymiş. Mayın isabet ettiğinde o asker de sivillerle birlikte kamyondaydı. Köpek zincirlerini bulduk ve olaya karışan çok sayıda ceset olduğu için Ben'in de onlardan biri olduğunu düşündük."

"O... o yaşıyor mu?"

Fısıldıyorum. Brock'un yüzü inanmaz bir haldeydi.

"Öyle ve Amerika'ya götürülmek yerine doğrudan Avustralya'ya uçmak istiyor."

Gözlerim Brock'unkileri arıyor. "O yaşıyor," diye tekrarlıyorum.

"Ben Avustralya ordusuna ait bir kargo uçağıyla geri dönecek ve uçağı yaklaşık olarak saat 11:00'de Sidney'deki askeri kışlaya inecek."

"Saat 11:00," diye tekrarlıyorum. "Sydney ordu kışlası."

Brock talimatları alırken başını sallıyor.

"O... iyi mi?" Fısıldıyorum.

"O iyi, hanımefendi. O iyi. Eve, ailesinin yanına dönmek için sabırsızlanıyor."

Gözlerim dolarken gülüyorum. Kısa bir sohbet ve vedalaşmadan sonra telefonu kapatıyorum.

"O yaşıyor!" Ağlıyorum ve oturma odasına koşuyorum. "Yaşıyor!" Herkese bağırdım.

Hepsi bana bakıyor, anlamıyorlar.

"Bu... bu doğru," diye kekeliyor Brock. "Bütün konuşmayı duydum. Ben yaşıyor."

Odada bir sevinç çığlığı kopar ve herkes alkışlayıp güler. Natasha ağlamaya başladı ve bana sarıldı.

"Siktiğimin Statham'ı," diye tersliyor Joshua. "Bize bunu yaşattığı için yarın o amcığı yine öldüreceğim."

"Joshua!" Annemin nefesi kesildi.

Joshua az önce kayınvalidesinin önünde C'li kelimeyi kullandığını fark edince yüzü düşer. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor utançla.

Gülüyor. "Sıraya gir, Joshua, sıraya gir."

Uçak inerken pistte durup zıplıyorum. Yarım saattir buradayız.

Herkes geldi.

Üç araba

dolusu.

Kapak yavaşça kapanıyor ve beklerken kalbim boğazıma düğümleniyor.

Nerede o, nerede o?

Tam ordu kamuflajını giymiş, rampadan aşağı doğru yürürken ortaya çıkıyor. Ona doğru koşmaya başladım. Önce yavaşça, sonra koşuyorum, koşuyorum ve o gülüyor, ayaklarını yerden kesmeden önce beni yakalıyor. Ben beni kollarının arasına aldı.

"Ben!" Ağlıyorum.

Bacaklarım yerden kesilsin diye beni kaldırıyor ve kalabalık bir havaalanının ortasındaki pistte kucaklaşıyoruz.

"Buradayım meleğim. Buradayım," diye fısıldıyor saçlarıma, beni sıkıca tutarken.

Kısa bir sakalı var ve biraz yıpranmış görünüyor, ama bunun dışındaki kesinlikle mükemmel.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve güzel yüzüne bakarken başparmaklarımı bıyıklarında gezdiriyorum. Göğsünü ve kollarını okşuyorum.

"İyi misin?" Gözlerim onunkileri

arıyor. "Şimdi iyiyim."

Beni sıkıca tutarken dudaklarımız birbirine değiyor ve arkamızda duran arkadaşlarımız alkışlıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Evlen benimle," diye inliyor beni yerden kaldırırken. O

kadar güçlü ve mükemmel ki.

Gözlerim yaşla doldu. "Şimdi mi?" Gülümsüyorum. "Bana şimdi mi soruyorsun?" "Evet, şimdi." Gülümsüyor.

"Evet," diye gülüyorum ve beni tekrar kucaklıyor. Ona bakmak için geri çekiliyorum. "Ben?" Ona doğru fısıldıyorum.

"Ne var meleğim?" Bana gülümsüyor.

"Ben hamileyim."

Gözleri benimkileri arıyor.

"Ne?" "Baba olacaksın."

Elini tutup karnımın üzerine koyuyorum ve kaşlarını çatıyor. "Ciddi misin sen?"

Gözyaşlarım yüzüme yağarken başımı sallıyorum.

Beni kaldırıp etrafında döndürüyor ve ikimizin de yüksek sesle gülmesine neden oluyor.

Arkadaşlarımız arkamızdan yaklaşıyor ve beni bir an için bırakıyor. Annem onu öpüyor. "Ah, Ben," diye fısıldıyor ona sarılırken.

Tash ve Adrian'ı kucaklıyor ve sonra çocuklara dönüyor. Joshua koluna sert bir yumruk atar. "Bu lanet stres için-

"Beni dışarı çıkar, pislik."

Ben güler ve onun elini sıkar, sonra Brock'a döner.

Brock gözyaşlarıyla savaşıırken başını sallar. Ben onu kucağına alır ve sarılırlar.

Söze gerek yok.

Adamımız evinde.

Duştan gelen buhar odayı dolduruyor ama suyun altında değiliz.

Ben beni öperken leğene yasladı, eliyle çenemi tutarak beni istediği yere yönlendiriyor. Sanki bedenim üzerindeki hâkimiyeti on kat artmış gibi. Belki de bebeğinin içimde olduğunu bildiği içindir. Belki de sadece onun içindir ve sahip olduğu gücü yeniden takdir ediyordum.

Elbisemi omuzlarımdan kaldırıp bir kenara fırlatıyor, dudakları boynumun tozunu alıyor.

Erkeğim benimle ilgilenmek için burada.

Sütyenimi çıkarıyor ve eli göğsümü kavlıyor. Eliyle yoğuruyor ve hafifçe kaşlarını çatıyor.

"Şiştim," diye fısıldadım.

Gözleri benimkileri bulduğunda derin bir tahrikle titriyor. "Başka ne şişmiş?"

Dudaklarını agresif bir şekilde alırken ona gülümsüyorum. *Tanrım.*

Külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor ve parmakları kalçalarımın arasında kayıyor. Onaylayarak gözlerini kapatıyor. "Benim kızım ıslak," diye fısıldıyor.

Gözlerim kapanıyor. Yemin ederim, o derin, aksanlı sesiyle benimle konuşsa boşalırdım.

Eli karnıma düşüyor ve parmaklarını şaşkınlıkla tenimde gezdiriyor. "Bebeğimiz," diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine. Kaşlarını çatıyor ve sonra bana bakıyor. "Biz...?"

Dudaklarını dudaklarıma götürürken gülümsüyorum. "Tabii ki yapabiliriz."

"Ne kadar sert?" diye soruyor boynumu saldırgan bir şekilde ısırırken.

Gülümsüyorum ve gözlerim kafamın içinde geri dönüyor. Oh, lanet olsun. *Kimin umurunda?* "Çok sert. Sert olması gerekiyor. Doktor çok sert dedi," diye yalan söylüyorum, dikkatim dağılıyor.

Kıkırdıyor ve gömleğini yavaşça omuzlarının üzerinden çıkarıyor. Yüzüm düşüyor. Morarmış ve tamamen hırpalanmış.

"Ben," diye fısıldıyorum.

"Ben iyiyim," diye yumuşak bir sesle beni temin ediyor. "Sadece yüzeysel, senin yaraların gibi değil."

Gözlerim yaşla doldu.

Beni incelerken parmaklarının arkasını yüzümde gezdiriyor. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Bu haksızlıktı."

Elimi karnımın üzerine koydum. "Öldüğünü sandım. Bebeğimizi tek başıma büyütmek zorunda kalacağımı düşündüm."

Elini karnımın üzerine koyuyor. "Artık buradayım. Artık ikinize de göz kulak olacağım meleğim."

Pantolonunu indirdim ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Ona ihtiyacım var.

Uğruna yas tuttuğum bu bedenin her bir parçasına tapınmam gerekiyor. Onu ağzımın derinliklerine alırken keskin bir nefes alıyor.

"Aferin kızıma," diye inleyerek saçlarımı okşuyor. Onu elimle pompalıyorum ve ben emerken o da izliyor. Kaslarını gerdiğinde midesindeki dalgalanmalar kasılıyor.

Ağzımdan çekiliyor ve küvetin kenarındaki basamağa oturuyor, bacaklarımı kaldırarak ona sarılmamı sağlıyor.

Kaşlarımı çattım.

"Sana zarar vermeyeceğime güvenemezsin. Bana binmek zorundasın," diyor karnımı öperken dikkatlice. Elinin içine biraz tükürük koyuyor ve etime bulaştırıyor.

Kaşlarım çatıldı.

Gözleri kararıyor. "Isınmanı istemiyorum." "Ne?"

Sızlanıyorum.

"Nazik olmam gerekiyorsa, her santimini hissetmeni istiyorum."

İçim erimeye başladı ve ona sarıldım.

Kendini altıma yerleştiriyor ve beni kalça kemiklerimden aşağı çekiyor.

Çekiniyorum. Çok sıkı.

"Salla," diye emrediyor.

Bir o yana bir bu yana sallanıyorum ve yüzünde kendini beğenmiş bir memnuniyetle onu almak için verdiğim mücadeleyi izliyor. Elleri kalçalarımnda duruyor ama beni hiç yönlendirmiyor.

Gözleri seksime odaklanırken karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Yanmayı hissediyor musun, bebeğim?"

"Evet," diye inliyorum.

"Bunu kendine vermeni istiyorum."

Onu içeri sokmak için sallanırken çıldırmaya başladım.

"Öp beni." Beni saçlarımdan yakalıyor ve yüzümü kendine doğru çekiyor. Alt dudağıımı ısırdı ve uzattı. "O güzel amcığını aç ve kocanın sikini al." Beni tekrar ısırdı. "Derine."

Sallanırken inliyorum.

Tanrım, çok ateşli.

"Şimdi, Bridget," diye homurdanıyor. "Şimdi." Beni daha sert ısırtıyor. "Beni eve getir."

Ben ona çarpıyorum, o da kalça kemiklerimi kavırıyor ve beni yavaş ve derin bir şekilde pompalamaya başlıyor. Kaldırmaya ve çarpmaya çalışıyorum ama beni durduruyor.

"Çok sert değil," diye homurdanıyor.

Siktir et... Dokuz ay boyunca böyle olacağını söyleme bana.

"Ben," diye inledim. "Daha sert istiyorum."

"Yaramaz kız," diye karanlık ama tatlı bir şekilde azarlıyor ve beni kaldırıyor. "Benim yaramaz kızım sert sikilmekten hoşlanır." Duşa giriyor ve bacaklarım beline dolanmış halde beni duvara yaslıyor.

Sonra bana biniyor, derin ve yavaş, ve ben burada aklımı kaçıyorum. Altında çırpınıyorum ve o beni izlerken karanlık bir şekilde gülümsüyor.

Tamamen kontrol altında.

Onun altında kafese kapatılmış bir hayvan gibiyim.

Buna dayanamıyorum. Dayanamıyorum. Doruğa ulaştığımda onun etrafında sarsılıyorum ve o da bunu atlatmam için beni daha sert pompalıyor. Ağzının içinde inliyorum.

Gözleri titriyor ve yere oturmak için çekiliyor. Onun üzerinde dururken nefes nefese kalıyorum.

Kucağını sıvazlıyor ve ben onun üzerine çömeliyorum, sonra tekrar derinlere kayıyor.

"Sana zarar vermeyeceğime güvenemezsin," diye fısıldıyor. Dudakları benimkileri alıyor.

"Becer beni," diye homurdanıyor. "Şimdi sık beni." Oh, Tanrım.

İleri geri, ileri geri, daha derin ve daha derin. Devam ediyor ve Tanrım, bu çok iyi.

Gözleri kapanıyor ve beni ona çarparken geçici olarak kendini kaybediyor, sonra aceleyle, içimin derinliklerine boşalırken haykırıyor.

Beni öpüyor, gülümsüyor ve hafifçe başını sallıyor. "Rick haklıydı," diye fısıldıyor.

"Ha?" Nefes nefese kaldım.

"Hamile seksi bir sonraki seviyedir."

Kıkırdıyorum ve başımı omzuna koyuyorum. "Sen bir aptalsın."

Boynumu ısıyor. "Ve sen de lanet bir milfsin."

BEN ve ben doktorun muayenehanesinde oturmuş içeri girmeyi bekliyoruz. Doğum tarihini öğreniyoruz ve tek başıma gelseydim bu başvuru ne kadar farklı olurdu diye düşünmeden edemiyorum.

"Bridget Statham?" diye sesleniyor.

İçeri giriyoruz ve doktor sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Merhaba." "Merhaba." O ve Ben el sıkıştılar.

Oturuyor ve sandalyelerimizi işaret ediyor. Biz de oturduk. Dosyayı açtı ve kaşlarını çatarak raporu okudu.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Hiçbir şey." Gülümsüyor. "Kesinlikle hamile."

Ben yere gülümsüyor.

"Şu ultrasonu yapalım. Masanın üzerine çık."

Masaya tırmanıyorum ve Ben sessizce izlerken üstümü yukarı çekiyor. Doktor ultrason makinesiyle karnımın üzerinden geçiyor.

"Tam düşündüğüm gibi." Gülümsüyor.

Ben ve ben ne gördüğümüz hakkında hiçbir fikrimiz olmadan izliyoruz. "Ailede ikiz var mı?" diye soruyor.

Gözlerim açılıyor. "Evet," diye fısıldadım.

"Yakında bir set daha olacak. Tebrikler." Gözlerim odanın diğer ucundaki Ben'in gözlerini buluyor.

"İki tane mi var?" Ben'in nefesi kesilir.

"Evet. Hormon seviyelerinizden bir şeyler olduğunu tahmin ettim."

Yatağa uzandım, şok içindeydim.

"Artık inebilirsiniz," diyor doktor oturmadan önce ve küçük bir tekerlekli şey çıkarıp çeviriyor. "Bebekleriniz sizinle olacak

Haziran'da bize."

Tamamen utanmış bir halde Ben'e bakıyorum ama o da bana gülümsüyor.

"İkizler zordur ama imkansız değildir Bridget. Her şey yoluna girecek.

Merak etmeyin."

"İki... iki bebek," diye mırıldanıyorum yataktan.

"Normal şekilde devam edin. Normal bir hamilelik gibi davranın." "İki mi?" İki parmağımı kaldırdım.

"Evet." O ve Ben kıkırdarlar.

"Sorusu olan var mı?" diye sorar doktor.

Ben kaşlarını çatıyor ve seks hakkında soru sormak istediğini ama sormayacağını biliyorum. "Seks yapabilir miyiz?" diye soruyorum.

Ben gülmek için dudaklarını yuvarlıyor. "Evet, tabii ki."

Seni ve ikiz üreten spermini sikeyim, Statham. Şimdi seni utandıracağım. "Sert seks mi?" diye sordum.

Ben'in gözleri mutlak bir utançla açılır.

Doktor kaşlarını çatar. "Şey..." Boğazını temizlemek için öksürüyor. "Şey, çılgınca sert değil, hayır, ama normal sertlik iyi olmalı."

Başımı sallıyorum ve Ben utanç içinde başını sallıyor.

"Kadın doğum uzmanıyla randevunuz birkaç hafta öne çekilecek, bu nedenle randevu aldığınızda ikiz olduğunuzu mutlaka söyleyin."

Ben ayağa kalkar ve doktorun elini sıkar. "Teşekkür ederim." Gururla gülümser.

Elimi tutuyor ve sessizce otoparka doğru yürüyoruz. Arabaya vardığımızda donup kaldım. "Ben. İki bebek mi?"

Çıldırılmaya başladım.

"Bir tane doğurmaktan korkuyordum. *İki taneyle* nasıl başa çıkacağım?"

Ben bana sevgiyle gülümsüyor. "Bunu halledeceğiz. İşten biraz izin alacağım." Beni öpüyor ve öpmek için eğilmeden önce karnımı okşuyor.

"İkizler," diye fısıldıyor heyecanla.

Yüzüm düşüyor. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Gözlerinde güzel bir pırıltıyla gülümsüyor. "Bana ne dediğini hatırlıyor musun, Didge?"

"Ne?"

"Birbirimize sahip olduğumuz sürece her şeyi yapabiliriz."
Beni öpüyor, o kadar umutlu ve mutlu ki dünyam duracak gibi
oluyor.
Kurtulmuştu.

**Onu seveceğim.
sonsuzluğa ve ötesine.**

SON

EPILOGUE - MARXGIRL

BEN

6 HAFTA SONRA. DÜĞÜN.

I Joel'e baktı. "Yüzükler sende mi?" diye sordum.
Cebini yokluyor. "Onuncu kez, evet." Sokağa
bakıyorum, endişem artıyor.
Joshua, "İyi olacak," diye
öneriyor. "Evet, biliyorum."

"İçinde senin iki yavru maymunun varken ne kadar iyi
olabilirse o kadar iyi," diye mırıldanıyor Brock, bir yandan da
cuflinks'iyle oynarken. "Huysuz olmasına şaşmamalı."

Sokağa bakmaya devam ederken sırtıtıyorum.

Joshua, Cameron ve Brock adındaki çocuklarla birlikte
kilisenin önünde duruyorum. Rick, Matt, Ethan ve Joel içeri
girdiler ama Ally evde kaldı çünkü bebekleri uçmak için çok
küçük.

Bugün Bridget'ımla resmen evleniyorum ve zavallı şey onu hiç
görmediğim kadar hasta.

O kadar ki bu sabah ondan bugünkü töreni ertelemesini istedim.

Bir bar bile içmezdi.

Üç haftadır elleri ve dizleri üzerinde kusuyor ve yorgun
olduğunda huysuz olduğunu düşündüysem, başıma gelecekleri
bilmiyordum. Onun sabah bulantıları beni öldürecek.

Beni öldürmeyi planladığından eminim. Artık tek gözüm açık uyuyorum.

Buna neden sabah bulantısı diyorlar bilmiyorum, çünkü Didge için bu yirmi dört saatlik bir şeytan çıkarma ayini.

Keşke bunu onun için yapabilseydim.

Onun yaşadıklarını izlemek beni öldürüyor.

"Peki, elbiseye ne oldu?" Rick kaşlarını çatar.

Gözlerimi deviriyorum. "Ugh. Nereden başlasam? Haftalar önce bir gelinlik aldı ve çok beğendi. Ama dün denediğinde göğüslerine uymadı. Hamilelikten dolayı büyüdü, bu yüzden tam bir sinir krizi geçirdi." Gözlerim onunkileri buldu. "Yok artık, Armageddon gibi."

Rick ve Ethan gülüyor.

"Kusuyordu ve çatlak arkadaşı Abbie gülüyor ve o göğüslerinin bir gün başını belaya sokacağını bildiğini söylüyordu. Tash ve Adrian son dakikada bir elbise ve ayakkabı bulmaya çalışırken etrafta manyak gibi koşturup herkese bağıryorlardı." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Kahrolası kaos, sana söylüyorum." İç çekiyorum.

Stan gözlerini genişletir. "Çok telaşlıydı. Saklanmak için spor salonuna gittik."

Rick yüzünü buruşturur. "İğrenç."

"Evet, bunun için teşekkürler bu arada," diye mırıldanıyor Brock takım elbisesinin omzunun tozunu alırken.

"Onlar senin kız kardeşlerin," diye cevaplıyor Stan, soğukkanlılıkla. "Bu onuru senin alman adil olur."

"Evet, işte bu yüzden evlenmiyorum. Bu saçmalıkla başa çıkamam," diyor Brock, dikkatini Amerikalı çocuklara çevirmeden önce dudağını kıvrırken. "Ee, siz de gelip Joel ile birlikte Marx Security için çalışacak mısınız?"

"Henüz yapamam. Ally pek hevesli değil." Rick kaşlarını çatar. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

o."

"Geliyorum." Ethan gülümser.

Matt de, "Evet, ben de," diye onaylar.

"Buraya gelmek için sabırsızlanıyorum," diyor Joel.

Bir ay içinde buraya taşınıyor ve ben gülümsüyorum. Arkadaşlarımla çalışmak ve onlara Avustralya'yı gezdirmek çok güzel olacak, hem de askerlik görevlerini dert etmeden. Sonunda biraz eğleneceğiz.

Tabii Bridget kusmayı keserse.

"Şu anda sizin için çalışan kaç kişi var?" Ethan soruyor. "Altı adamım var. Jesten gelecek hafta başlıyor, sonra da seninle Üç kişi olursak on kişi oluruz," diyor Brock.

"Ugh." Joshua inliyor. "Hâlâ o salağı işe aldığına inanamıyorum."

Brock, "Yaptığı işte iyi," diyor.

Sırıtiyorum. Stan, Jesten'den en ufak bir şekilde bahsedildiğinde bile heyecanlanıyor. "Bu adamın işi ne?" Ethan soruyor. "Stan neden ondan nefret ediyor?

çok mu?"

"Hiçbir şey. Jesten sadece karısını seviyor." Brock göz kırpmıyor. "Öyle değil mi Stan? Çok eskiye dayanıyorlar." Yaraya tuz basar.

Stan ceketinin kollarını düzeltmek için aşağı çekerken, "Geri dönüş yok," diye tersliyor. "Geçmişin olmasını diliyor." Brock'a ters ters bakıyor. "Ancak, geri dönüş hakkında konuşursan çeneni kırarım."

Kıkırdıyorum ve Brock'a göz kırpmıyorum. Joshua'yı kışkırtmasını izlemeye bayılıyorum. Her seferinde yemi yutuyor.

"Önümüzdeki hafta TC davası üzerinde çalışmaya başlıyoruz." Brock konuşmaya geri döner.

Yola bakarken başımı salladım. "Bunu kimin yaptığını zaten biliyorum."

"Evet, ama bunu kanıtlamamız gerekiyor."

Cameron alçak sesle ısılık çalar ve karanlık bir şekilde gülümser. "Oh, merhaba, Kırmızı Başlıklı Kız. Babana gel."

Hepimiz kiliseye doğru yürüyen dar kırmızı elbiseli muhteşem bir esmer görmek için dönüyoruz. Tüm doğru yerlerdeki kıvrımlarıyla süper seksi.

"Av tüfeği," diye fısıldıyor Cameron.

"Siktir git, Stanton," diye tersliyor Brock. "Onu silahla vuramazsın."

Cam gülümsüyor ve o da kaşlarını kaldırıyor. "Komik, az önce yaptım," diye mırıldanıyor onu izlerken. "Siz ezikleri sonra yakalarım. Ben gidip kurtluğumu yapacağım." Onun peşinden kilisenin içinde kayboluyor.

Stan ve ben gözlerimizi deviriyoruz. O umutsuz.

"O lanet kilisede alev alacak," diye homurdanıyor Stan.

Cameron'un kiliseye girerken alev alev yandığını hayal ediyorum ve gülüyorum. Muhtemelen gülecek.

Daha fazla misafir gelir.

Saatime tekrar baktım. "Neredeler?"

"Geliyorlar, sakın olur musun?"

Telefonumu çıkardım ve Max'e mesaj attım.

Neler oluyor?

Bir mesaj geldi.

Şimdi arabayı takip ediyoruz.

**Bu tarafta her şey
yolunda. Beş
dakika içinde
orada ol.**

Cevap veriyorum.

Nasıl hissediyor?

Bir mesaj geldi.

**İğne işe yaradı. O iyi.
Rahatla.**

"NEREDEYSE GELDİLER," diye anons ediyorum. "Kiliseye girsek iyi olacak."

Stan sokağa bakar ve Jesten'in yolun karşısına geçtiğini görür. Küçümseyerek gözlerini kısar ve ellerini kalçalarına koyar.

Gözlerimi deviriyorum. "Şunu kesecek misin?" Tersledim.

"Onu izliyorum amına koyayım." Stan kaşlarını çatarak yola doğru bakıyor.

"Stan."

"Ne?" Gözleri Jesten'e sabitlenmiş.

"Bugün benim düğün günüm ve eğer onunla herhangi bir pislige başlarsan..." Gözleri bana çakmak çakmak bakıyor.

"Seni çıplak ellerimle öldüreceğim," diye bitiriyorum.

"Ben başlatmayacağım, ama beni kızdırırsa ben bitireceğim." Kiliseye doğru yürümeden önce homurdanıyor.

Ayağa kalkıp kayboluşunu izliyoruz. "Ona göz kulak olabilir misin?" Brock'a soruyorum.

"Hayır." Gözlerini ovuşturuyor. "Bu benim yapmadığım lanet olası bir iş. Ateşli Kafa Joshua Stanton'ı kontrol altında tutamam. Kimse tutamaz. Kontrolden çıkmış durumda."

Beyaz Rolls Royce yanaşıyor ve ben gülümsüyorum.

O burada.

"Hadi gidelim."

On dakika sonra koridorun sonunda durmuş bekliyordum.

Arkadaşlarım burada. Teyzem ve eniştem Güney Afrika'dan geldiler ve size bugünün hayatımın en mutlu günü olduğunu söyleyebilmeyi isterdim.

Ama öyle değil. Benim ilk düğün günümdü. Gerçek düğünümüz.

New York'ta, sadece ikimiz varken.

Çok beklenmedik ve çok erkendi... ama o gün benim için çok şey ifade ediyordu çünkü uçurumdan atlaması inanılmazdı.

Benim için, benimle.

Bana olan inancı sarsılmaz.

Ve bu güzel, saf melek gibi, hayatımı tamamen değiştirdi.

Katı bir pişmanlıktan sevgi dolu umutlu bir geleceğe.

Görüş alanıma giriyor ve nefesim kesiliyor.

Gözlerimin dolduğunu hissediyorum.

İlk düğünümüzde giydiği buz pembesi elbiseyi giyiyor ve ben duygularımı kontrol etmek için başımı eğmek zorunda kalıyorum.

Aynı ayakkabılar, kulağının arkasına sıkıştırılmış büyük beyaz çiçeğiyle aynı saçlar.

Aynı mükemmel kadın, aynı güzel gülümsemeyle.

Üzerimdeki etkisini görünce ıslıl ıslıl parlıyor ve ben de koşup onu almak istiyorum.

Tanrım, o mükemmel.

Yavaş adımlarla koridorda yürüyor, kolunu kardeşi Brock'un koluna dolamış, bakışları benimkini tutuyor.

"Merhaba," diye fısıldıyor onlar yaklaşıırken.

Güçlkle kontrol edebildiğim heyecanla savaşıarak ayak parmaklarımin üzerinde yükseliyorum. "Merhaba," diye fısıldıyorum.

Brock elimi sıkıyor ve sonra onun elini bana uzatıyor. Kendimi tutamıyorum. Onu kollarıma aldım ve usulca öptüm. "Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyorum.

Bridget ve Natasha onun yanındaki yerlerinden

kıkırdıyorlar. Bir an için ona bakarken nerede olduğumu unutuyorum. "Hazır mıyız?"

"Oh, evet." Ondan bir adım geri çekiliyorum.

"Bugün burada Brid- get Marx ile Benjamin Statham'ın evliliğini kutlamak üzere toplanmış bulunuyoruz."

Bakan konuşmaya devam ediyor, ama ben kayboldum.

Gözlerim onun mükemmel yüzünde, iri dudaklarında ve sonra aşığılarda geziniyor. Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor ve nerede o l d u ğ u m u unutarak gülümsüyorum. Eğiliyorum ve onu tekrar usulca öpüyorum.

Herkes kıkırdıyor ve ben az önce ne yaptığımı fark ederek ayağa kalkıyorum.

Bridget gülüyor ve beni tekrar öpüyor, dudaklarımız birbirinin üzerinde geziniyor.

"Henüz değil, siz ikiniz." Bakan kaşlarını çattı. İkimiz de uslu durmaya çalışırken sırıtıyoruz.

Devam ediyor. Bana meydan okurcasına şapşal şapşal gülümserken onu izliyorum.

Onu tekrar öpmek için öne doğru eğiliyorum ve o gülüyor. "Kendinize gelin," diye fısıldıyor, kilisedekilerin hepsi kahkahalara boğuluyor.

"Benden sonra tekrar et."

"Ben, Benjamin Statham, seni, Bridget Marx, eşim olarak kabul ediyorum. Bugünden itibaren, daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar sevmek ve beslemek için sahip olmak ve tutmak için. Tanrı'nın kutsal buyruğuna göre ve buna olan inancımla sana söz veriyorum.

Yüzüğü parmağıma geçiriyor ve ben onu tekrar öpüyorum. Kıkırdıyor ve başını sallıyor.

"Benden sonra tekrar et."

"Ben, Bridget Marx, seni, Benjamin Statham, kocam olarak kabul ediyorum. Bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek, sevmek ve beslemek üzere. Tanrı'nın kutsal buyruğuna göre ve buna olan inancımla sana söz veriyorum.

Yüzüğü parmağıma geçirdi.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum ve gelinini öpmen için sana yetki veriyorum."

Kalabalık alkışlıyor ve ben onu kollarıma alıp usulca öpüyorum. "Seni öpmek için onun iznine ihtiyacım yok" diye kulağına fısıldıyorum.

Gülüyor ve fısıldıyor, "Uslu duracak mısın?" "Asla."

ON SEKİZ AY SONRA.

Başkan kalabalığa hitaben "Bugün bana katıldığınız için hepinize teşekkür ederim" dedi.

"Bugün Elit Delta gücümüzden ordunun en iyi askerlerinden birinin cesaretini kutlamak üzere bir araya geldik. Benjamin Statham."

Tam üniformamla önünde duruyorum. Bugün ordunun en büyük ödülü olan şeref madalyasını alıyorum.

O konuşmaya devam ediyor ama benim gözlerim Bridget ve iki güzel kızımızın oturduğu ön sıraya kayıyor. Rosie ve Meika on iki aylık ve hayatımızın ışığı onlar. Meika annesinin kucağında oturuyor, Rosie ise onu kontrol etmeye çalışan Adrian'ın üzerine tırmanıyor. Joshua, Natasha, Cameron, Brock, Abbie, Victoria ve tüm arkadaşlarım burada. Evlendiğim ve artık benim dediğim bu aile için çok minnettarım.

İkizler çok güzel. Başlangıçta zordu ama artık bir rutine oturduk ve onlarsız bir hayat düşünemiyoruz. Rosie iradeli, yürüyor ve muzdan başka bir şey yemeyi reddediyor. Şimdiden ele avuca sığmıyor. Meika daha küçük, rahat ve sakin. Henüz yürüyemiyor, ancak bu uzun sürmeyecek. Yapışkan ve annesinin yanından hiç ayrılmıyor. Her iki kız da Didge gibi zeytin tenli ve koyu renk saçlı, güzeller. Okyanus kıyısında, Sydney'den yaklaşık bir saat uzaklıkta, dağların tepesinde ve ağaçlarla çevrili güzel bir evde yaşıyoruz.

Suyun üzerindeki manzara görkemli.

Başkan sözlerini şöyle sürdürdü: "Bu asker ordunun bugüne kadarki en büyük tehditlerinden birini tek başına çökertti ve bu süreçte binlerce kişinin hayatını kurtardı."

Aklıma Suriye'deki o gece ve her şeyin ne kadar farklı sonuçlanabileceği geliyor.

Ben nefes verirken sis havayı dolduruyor. Sıcaklık soğuk, sadece bir derece.

Arazi acımasız, sert ve kuru. Saat gecenin 2'si ve hiçliğin ortasındaki bir çiftlik evinin dışında uzun otların üzerinde yatıyoruz ama burası kayıp nükleer silahın bulunduğu yer.

Çiftlik sahiplerinin öldürüldüğüne ve evlerinin ele geçirildiğine dair istihbarat aldık. Vurularak öldürülen ve araba yoluna bırakılan iki köpek bu teoriyi destekliyor.

Bu görevde beş kişi kaldık. İki gece önce hazırlıksız yakalandığımız bir barda pusuya düşürüldük ve adamlarımızdan biri bıçaklandı. Kavga çirkinleşti ve bir şekilde köpeğimin zincirleri

boynumdan koptu. Neyse ki asker arkadaşımızın durumu iyi ve kampta iyileşiyor.

Elimi kaldırıp içeri gireceğimizi işaret ediyorum. Gizliliğimizi koruyarak araziye yaklaştırmaya başladık.

Ön kapıdan dört adam çıkıyor ve hepimiz eğiliyoruz. Bir arabaya yaslanmış konuşuyor ve sigara içiyorlar. Ne dediklerini anlayamıyoruz ama sanki yeni olmuş bir şeye tepki veriyorlarmış gibi çok hareketliler.

İkisi evin etrafında tek yönlü yürürken, diğer ikisi ahıra doğru yürür.

Evin yanından dolaşan iki askere parmaklarımla işaret ederek onları ahıra kadar takip etmelerini söylüyorum. Diğer ikisine de gözlerimi işaret ederek kalmalarını ve evin önünü gözetlemelerini söylüyorum.

İki asker dönüp otların arasından sürünerek ahıra doğru gitmeye başladılar ve beni eve doğru sürünmeye bıraktılar.

Başarıyorum ve duvara yaslanıyorum, içeride konuşan adamları duyabiliyorum.

Birçok ses. Kaç tane olduğunu saymak için konsantre oluyorum. Yedi.

Toplamda on bir adam.

Kalbim göğsümde küt küt atarken evin yanından g i z l i c e geçip pencereden içeri bakıyorum.

Bir kadın, bir erkek ve üç küçük çocuk bağlanmış ve ağızları tıkanmış bir şekilde yerde oturmaktadır. Çocuklar dik oturarak uyuyor.

Hâlâ hayattalar, ama ne kadar süreyle?

İçimdeki ateş tutuşuyor ve silahı elime alıyorum. Silah kullanamayız... henüz.

Diğerlerine haber verilmemesi için muhafızların elle çıkarılması gerekiyor.

Biri köşede yürüyor ve ben onun üzerine atlıyorum, ellerim boğazına dolanana kadar vücutlarımızı döndürüyorum. Boynu kırılırken hızlı ve keskin bir çatırtı duyuyorum. Vücudu yere düşüyor.

Sessizce diğerinin ortaya çıkmasını bekliyorum.

Köşede yürüyor. Üzerine atlıyorum ve bayılana kadar kafasını duvara çarpıyorum.

Evin ön köşesine doğru yürüyorum. "Pozisyon?" Başlığa doğru fısıldıyorum.

"Önde."

"Arka kapıdan gireceğim," diye fısıldadım.

"Olumlu. Söyleyin ve biz öne gelelim."

Eve fark edilmeden girebilirim, kıyamet kopmadan önce silahın yerini tespit edebilirim. Yolun birkaç kilometre yukarısında silahı taşımak için bekleyen bir kamyonumuz var.

Hepimiz kameralarla donatılmış durumdayız. Beyaz Saray her hareketimizi izliyor.

Onlar da bizim gördüklerimizi görüyorlar.

İki muhafızın cesetlerinin üzerinden geçip arka kapıyı kontrol ediyorum ve mucizevi bir şekilde açık olduğu için şükrediyorum.

Kalbim çok hızlı atıyor.

Yavaşça çeviriyorum ve silahımı önümde tutarak içeri giriyorum.

Mutfaktayım ve evin ön tarafındaki oturma alanında konuştuklarını duyabiliyorum.

Köşeyi dönüp beş saniye içinde h e p s i n i vurmam gerekecek yoksa öleceğim.

"Varım," diye fısıldıyorum başlığın içinden.

"Anlaşıldı."

Karanlık koridorda yürüyorum, ailenin bağlı ve ağzı tıkalı bir şekilde oturduğu odanın kapısının önünden geçiyorum.

Adam beni görünce korkudan gözleri büyüdü. Sessiz kalmasını söylemek için parmağımı ağzıma götürdüm.

Başını sallıyor, olacaklardan korkuyor.

Koridorda durdum, silahımı çektim ve bir süre onları dinledim. Arkamdaki merdivenlere hızlıca bir göz atıyorum, zihinsel olarak mekâna içsel bir risk değerlendirmesi yapıyorum.

Önce üst katın güvenliğini sağlamalıyım. Yukarıda kimin olduğunu bilmiyoruz, eğer biri varsa.

"Silah nişanı yok," diye fısıldadım. "Ben yukarı çıkıyorum." "Dikkatli ol."

Aşağıya iniyorum ve merdivenlerden gizlice çıkıyorum. En üstteki ikinci merdiven gürültüyle gıcırıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Bir an hareketsiz durduğumda kalbim küt küt atıyor. Temiz.

Üst katı oda oda kontrol ettim. Kimse yok. "Üst kat temiz," diye fısıldıyorum.

"Anlaşıldı."

"Ön kapı şu anda bulundukları yerden ayrılmış durumda. Onlara arkadan yaklaşacağım. Üç atış için bekleyin ve sonra ön kapıdan girin."

"Anlaşıldı."

Merdivenlerden gizlice inip evin arka tarafına geçiyorum ve mutfığa doğru ilerliyorum. Yaşam alanına bakıyorum. Masanın üzerinde bir kutunun içinde duran silahı görebiliyordum.

"Silahı gör. Tekrar ediyorum: Silahı görüyorum. Öldürmek için ateş et," diye fısıldadım.

Bir an bekliyorum ve sonra vücudumu bükerek köşeden çıkıyorum.

Bir tane vururum.

Ben iki tane vururum.

Hepsi zıplayıp silahlarına uzandılar ve ben de bir tane daha vurdum.

Oda kaosa dönüşür.

Ön kapı patlayarak açıldı ve dört askerim her yöne mermi yağdırarak içeri koştu.

Herkes yere yatsın."

Kamyonu hemen buraya getir." Homurdanıyorum. "Dışarı çıkarın!" Ağlıyorum.

Askerlerin hepsi bir köşesinden tutup ön tarafa taşıyor ama çok ağır. Vereceği zararı hayal bile edemiyorum.

Odaya koştum ve ailenin bağlarını çözmeye başladım.

"İngilizce biliyor musunuz?" Önce adamı çözerken soruyorum. Adam başını sallıyor.

Kadın ve çocuklar ağlıyor. Diğerlerini çözmeme yardım ediyor.

Kamyonun ön tarafa yanaştığını duydum.

"Buzz, buraya gel."
Küçük kızı çözmek için çabalıyorum.
"Buzz, hemen buraya gel!"
İplerle boğuşuyorum. Silah
sesleri havada yankılanıyor.
Lanet olsun. Küçük kızı
kucağıma aldım. "Buzz.
Neredesin lan sen?"
"Bensiz gidin. Onları burada bırakamam," diye
bağırıyorum. "Çıkın buradan!"
"Gıt, silahı hemen buradan çıkar!" Bağırıyorum.
Kamyon son sürat kalktı, ben de aileyi aldım. Arkadan
ahıra doğru koştuk.
Her yerde silah sesleri patlıyor
Otlağı geçmeyi başardık ve ahırın karanlığında saklandık.
Dinliyorum.
Çok fazla erkek sesi var.
Kamyonun gittiğini ve a r k a l a r ı n d a n bir arabanın
havalandığını duydum.
Kamyon zırlı.
Yolun sadece bir kilometre ilerisinde silah güvende olacak.
Sayıcı üstün olacaklar ve öldürülecekler.
Bekleyen çok sayıda askerimiz var. Silahın patlaması
ihtimaline karşı onları riske atamazdık.
Ahırda bir araba var ve ben kapıyı açıyorum.
"Anahtar?" "Anahtar mı?" dedim.
Adam bana bakıyor, anlamıyor.
"Anahtarlar..." Fısıldıyorum. Hayali bir anahtarı
çevirmeye çalışan bir el hareketi yapıyorum ama o başını
sallayıp evi işaret ediyor.
Siktir et.
İçeri girdim, gösterge panelini söktüm ve düz kontak yapmaya
başladım.
I olabilir duymak sesler almak Daha yüksek sesle
olarak onlar yaklaşıyor, belli ki arabadan sonra.
Sikeyim.

Aile karanlıkta arabanın içinde toplanmış. Kadın korku içinde hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor.

Adama sürücü koltuğuna geçmesini işaret ediyorum. "Ben çalıştırdığımda sen kullanacaksın," diye fısıldıyorum.

Kaşlarını çatıyor.

"Git!" Yolu işaret ediyorum. "Git, ben seni korurum."

Anlamış görünüyordu ve kabloları birbirine bağladım. Araba bir kükreme ile çalışıyor.

Ahırın yanına koştum ve adamlara ateş etmeye başladım. Arabayı korumam lazım yoksa kaçamazlar. Bir adamı vurduğum, sonra diğerini.

Sadece iki tane kaldı.

Araba garaj yolunda çılgınlık atıyor. Silahlarını çekemeyenler diye ateş etmeye devam ediyorum.

Kaçıyorlar.

Tanrıya şükür.

Ahırın arka tarafına koştum ve cephanemi kontrol ettim.

Altı

kurşun. İki

adam.

Gözlerimi kapatıyorum. Iskalayamam.

Yaklaştıklarını duyduğumda silahımı elime alıyorum.

Kalbim çok sert atıyor.

Bridget. Eve, Bridget'in yanına

gitmeliyim. Nefesimi tutmaya

çalışıyorum.

Yenilenmiş bir kararlılıkla silahıma sarıldım. Eve,

ona gitmeme kimse engel olamayacak. Bugün

değil, orospu çocukları.

Hiçbir zaman.

Vücudumu döndürüyorum ve bir anda ortaya çıkarak düşmana bir mermi spreyi sıkıyorum.

İki adam da yerde.

Nefes nefese kaldım, umutsuzca nefesimi tutmaya çalıştım ve rahatlatarak yere düştüm.

"SONRA KAMPA DÖNENE KADAR TEK BAŞINA 22 KİLOMETRE YÜRÜDÜ," diye devam ediyor Başkan ve ben şimdiki ana geri dönüyorum.

Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Tebrikler evlat. Sen ordunun en iyisisin." Madalyayı boynumdaki mavi kurdeleye takıyor ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle elimi sıkıyor. Kalabalık alkışlıyor.

Bridget'in güldüğünü, alkışladığını ve gururla ağladığını görmek için dönüyorum ve gülümsüyorum.

Bir madalya sadece bir madalyadır. Ama onun sevgisi benim can simidim.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.